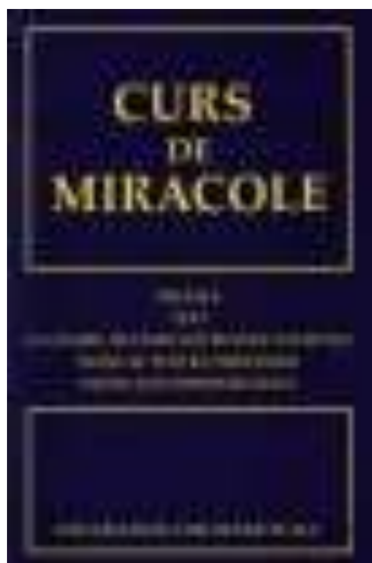
Un curs de miracole

"A Course in Miracles"

de Kenneth Wapnick



Cum a apărut – ce este – ce spune

I : Cum a apărut

UN CURS ÎN MIRACOLE a început cu decizia spontană a doi oameni de a se uni pentru realizarea unui țel comun. Nu are importanță cine sunt ei, important este doar faptul că cele ce urmează demonstrează că toate lucrurile sunt posibile împreună cu Dumnezeu. Cei doi erau orice altceva, numai credincioşi nu. Relațiile dintre ei erau dificile şi de multe ori chiar încordate, fiind preocupați de acceptarea lor personală şi

profesională, precum şi de statutul lor personal şi profesional. În general, ei investiseră considerabil în valori lumeşti. Vieţile lor erau departe de a fi în acord cu ceea ce susţine CURSUL. Iată cum se descrie pe sine cea care a receptat materialul:
"Psiholog, pedagog, conservatoare în teorie şi ateistă în problema credinţei, aveam o poziţie prestigioasă şi înalt academică.
Şi atunci s-a întâmplat ceva ce a declanşat un lanţ de evenimente la care nu m-aş fi aşteptat niciodată... Conducătorul departamentului meu ... a anunţat pe neaşteptate că s-a săturat de accesele de furie şi agresivitate reflectate în atitudinile noastre şi a concluzionat că "trebuie să existe o altă cale". Ca la un semn, am fost de acord să-l ajut să o găsească. Se pare că acest curs este cealaltă cale. " Deşi intenţia lor era serioasă, au întâmpinat mari dificultăţi în pornirea aventurii lor comune. Dar ei îi dăduseră Sfântului Spirit acel "pic de bunăvoinţă" care, aşa cum va evidenţia CURSUL însuşi iar şi iar, este suficient pentru a-I da Lui posibilitatea să folosească orice situaţie pentru scopurile Sale şi să-I confere puterea Sa. Să continuăm relatarea la persoana întâi:
"Scrisul în sine a fost precedat de trei luni uimitoare, timp în care prietenul meu mi-a sugerat să-mi notez visele şi descrierile, foarte simbolice, ale imaginilor ciudate care îmi apăreau. Deşi de la o vreme devenisem mai obişnuită cu neprevăzutul, am fost totuşi foarte surprinsă când am scris: "Acesta este un curs în miracole..." Aşa mi s-a prezentat Vocea. Ea nu scotea nici un sunet, dar părea să-mi dea un fel de dictare interioară rapidă, pe care am consemnat-o într-un carnet de stenografie. Scrisul nu a fost niciodată automat. Putea fi întrerupt oricând şi reluat mai târziu. Mă făcea să mă simt foarte stânjenită, dar niciodată nu mi-a dat prin gând, în mod serios, să mă opresc. Părea să fie o funcţie specială pe care am consimţit, cumva, undeva, să o îndeplinesc. Reprezenta o adevărată aventură de colaborare între prietenul meu şi mine, şi o bună parte din semnificaţia sa, sunt sigură, constă în acest lucru. Notam ceea ce "spunea" Vocea, îi citeam lui a doua zi, iar el scria la maşină după dictarea mea. Mă gândesc că avea şi el sarcina lui specială. Fără încurajarea şi sprijinul lui nu aş fi fost niciodată în stare să mi-o îndeplinesc pe a mea. Întregul proces a durat în jur de şase ani. Mai întâi a venit TEXTUL, apoi EXERCIŢIILE ZILNICE PENTRU STUDENŢI şi, în final, MANUALUL PENTRU ÎNVĂŢĂTORI. Au fost făcute numai câteva modificări minore. Titlurile capitolelor şi subtitlurile au fost inserate în TEXT, şi au fost omise unele din referinţele personale care au apărut la început. Altfel, materialul a rămas substanţial neschimbat".
Numele colaboratorilor la punerea pe hârtie a CURSULUI nu apar în carte, deoarece CURSUL nu poate fi şi nu trebuie să fie revendicat de cineva. El nu este hărăzit să devină baza a încă unui cult. Singurul său scop este de a arăta o cale pe care unii oameni vor putea să-şi găsească propriul lor Învăţător Lăuntric.

II: Ce este

Aşa cum implică titlul, CURSUL este alcătuit, de la început până la sfârşit, drept un mijloc didactic. El constă din trei cărţi:

1) un **Text** de 622 de pagini,
2) **Exercițiile zilnice pentru studenți** de 478 pagini şi
3) un **Manual pentru Învățători** , de 88 de pagini.

Ordinea în care un student ar trebui să folosească aceste cărți şi felul în care le studiază depind de nevoile şi preferințele lui particulare.

Planul de învăţare pe care îl propune CURSUL este conceput cu grijă şi explicat, pas cu pas, atât la nivel teoretic cât şi practic. El pune accentul mai mult pe aplicarea practică decât pe teorie, mai mult pe experienţă decât pe teologie, afirmând anume că ***"o teologie universală este imposibilă, dar o experiență, o trăire universală este nu numai posibilă, ci şi necesară" (Manual, pag. 73).***

Deşi creştinesc în formulare, CURSUL operează cu teme spirituale universale, subliniind faptul că nu este decât o versiune a planului didactic universal. Mai există multe altele, acesta fiind diferit de celelalte numai ca formă. Ele toate duc, în final, la Dumnezeu.

TEXTUL este în mare parte teoretic şi dezvoltă conceptele pe care se bazează sistemul de gândire al CURSULUI.

Ideile sale conţin fundamentul pentru lecţiile din setul de EXERCIŢII PENTRU STUDENŢI. Fără aplicarea practică pe care o asigură acestea, TEXTUL ar rămâne numai o înşiruire de abstracţiuni care cu greu ar putea fi de ajuns pentru a determina inversarea gândirii spre care ţinteşte CURSUL.

Setul de exerciții include 365 de lecții, una pentru fiecare zi a anului. Totuşi, nu este nevoie ca lecțiile să fie făcute în acest ritm, unii dorind să rămână mai mult de o zi la o lecție de interes particular. Instrucțiunile insistă doar să nu se încerce mai mult de o lecție pe zi.

Natura practică a acestei cărţi este subliniată în introducerea la lecţiile sale, care recomandă mai degrabă experienţa prin aplicare decât o prealabilă angajare într-un ţel spiritual:

"Unele dintre ideile prezentate în acest volum ţi se vor părea greu de crezut, iar altele îţi vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ţi se cere este să aplici ideile după cum eşti îndrumat. Nu ţi se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le foloseşti. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine şi îţi va arăta că sunt adevărate.

Reţine doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu e nevoie să le accepţi, nu e nevoie nici măcar să saluţi apariţia lor. Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le va diminua eficacitatea. Nu-ţi îngădui

însă să faci vreo excepție când aplici ideile din EXERCIȚII şi, oricare ți-ar fi reacțiile față de acestea, foloseşte-le. Nu ți se cere nimic mai mult." (EXERCIȚII, pag. 2)

În sfârşit, MANUALUL PENTRU ÎNVĂȚĂTORI, care este scris sub formă de întrebare - răspuns, asigură răspunsul la câteva din posibilele întrebări pe care le-ar putea pune un student. De asemenea, include o clarificare a unui număr de termeni folosiți în CURS, pe care le explică în cadrul teoretic al TEXTULUI. CURSUL nu are pretenția finalizării, şi nici EXERCIȚIILE nu sunt menite a aduce desăvârşirea procesului de învățare a studentului.

În final, cititorul este lăsat în mâinile propriului Învățător Lăuntric, care va direcționa toată învățătura viitoare aşa cum consideră El că este mai bine. Pe când CURSUL are un orizont cuprinzător, adevărul nu poate fi limitat la nici o formă finită, aşa cum se recunoaşte foarte clar în afirmația care încheie VOLUMUL CU EXERCIȚII:

"Acest CURS este un început, nu un sfârşit... Nu se mai adaugă nici o lecție specifică, deoarece nu mai este nevoie de ele. De aici înainte, ascultă numai de Vocea care vorbeşte pentru Dumnezeu...

Ea îți va direcționa eforturile, spunându-ți exact ce ai de făcut, cum să-ți îndrepți mintea şi când să vii la El în liniştea tăcerii, cerându-I îndrumarea sigură şi Cuvântul Său cert". (EXERCIȚII, pag. 477)

III: Ce spune

"Nimic real nu poate fi amenințat. Nimic ireal nu există. Într-aceasta stă pacea lui Dumnezeu."

Aşa începe un CURS ÎN MIRACOLE. El face o distincție fundamentală între real şi ireal; între cunoaştere şi percepție.

Cunoaşterea este adevăr, sub o singură lege, LEGEA IUBIRII, sau Dumnezeu. Adevărul este inalterabil, etern şi neambiguu. Poate să nu fie recunoscut, dar nu poate fi schimbat. Se aplică la tot ce a creat Dumnezeu, şi numai ceea ce El a creat este real. Este dincolo de învățare, pentru că e dincolo de timp şi evoluție. Nu are opus; nici început şi nici sfârşit. Pur şi simplu, ESTE.

Lumea percepției, pe de altă parte, este lumea timpului, a schimbărilor, a începuturilor şi sfârşiturilor. Este bazată pe interpretare, nu pe fapte. Este lumea naşterii şi a morții, fondată pe credința în penurie, pierdere, separare şi moarte. ***Este mai degrabă învățată decât dată, selectivă în accentele sale perceptuale, instabilă în funcționare şi inexactă în interpretările ei.***

Din cunoaştere şi respectiv percepție apar două sisteme de gândire distincte care sunt opuse în toate privințele: în domeniul cunoaşterii, nu există nici un gând separat de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu şi Creația Sa împărtăşesc o singură Voie.

Lumea percepției este făcută din credința în voințe opuse şi separate, în conflict perpetuu între ele şi cu Dumnezeu. Ceea ce percepția vede şi aude pare să fie real, pentru că accesul în conştiință este permis numai celor ce se conformează dorințelor celui ce percepe.

Aceasta conduce la o lume a iluziilor, o lume care are nevoie de continuă apărare tocmai pentru că ea nu este reală.
Odată ce un individ este prins în lumea percepției, el este prins într-un vis. Nu poate scăpa din ea fără ajutor, pentru că tot ceea ce simțurile sale îi arată nu constituie decât mărturii ale realității visului. Dumnezeu a oferit Răspunsul, este singura Cale de ieşire, adevăratul Ajutor. Tocmai aceasta este funcția Vocii Sale, a Sfântului Său Spirit, aceea de a media între două lumi. El o poate face pentru că, pe de o parte, El cunoaşte adevărul, iar, pe de alta, El ne recunoaşte iluziile, fără a crede însă în ele. Tocmai aceasta este țelul Sfântul Spirit, de a ne ajuta să scăpăm de lumea viselor, învățându-ne cum să ne inversăm gândirea şi cum să ne dezvățăm de greşelile noastre. Iertarea este marele ajutor de care se foloseşte Sfântul Spirit pentru a ne învăța cum să realizăm această inversare a gândurilor. Totuşi, CURSUL are propria sa definiție despre ceea ce este într-adevăr iertarea, aşa cum şi lumea o defineşte în felul său.
Lumea pe care o vedem nu face decât să reflecte propriul nostru cadru de referință interior: ideile, dorințele şi emoțiile dominante din mințile noastre. "Proiecția face percepția". Mai întâi privim în interior, hotărâm ce fel de lume vrem să vedem, iar apoi proiectăm acea lume în afară, făcând din ea adevărul aşa cum noi îl vedem.
Noi o facem adevărată prin interpretările noastre care stabilesc ceea ce vedem. Dacă folosim percepția pentru a ne justifica propriile greşeli - mânia, impulsurile de a ataca, lipsa de iubire, sub orice formă ar apare - vom vedea o lume a răului, a distrugerii, a maliției, invidiei şi disperării. Toate acestea trebuie să învățăm a le ierta; nu fiindcă noi suntem "buni" şi "caritabili", ci pentru că ceea ce vedem nu este adevărat. Noi am distorsionat lumea prin propriile noastre apărări contorsionate şi de aceea vedem ce nu există de fapt. Pe măsură ce învățăm să ne recunoaştem erorile perceptuale, învățăm, de asemenea, să le trecem cu vederea sau să le "iertăm".
În acelaşi timp, ne iertăm pe noi înşine, privind dincolo de conceptele noastre distorsionate despre sine, către Sinele pe care l-a creat Dumnezeu în noi, ca fiind noi înşine.
Păcatul este definit ca "lipsă de iubire". De vreme ce iubirea este tot ce există, păcatul, aşa cum este văzut de Sfântul Spirit, este mai degrabă o greşeală care trebuie corectată, decât un rău care trebuie pedepsit. Sentimentul nostru de nepotrivire, slăbiciune şi neîmplinire provine din puternica investiție în "principiul penuriei" care guvernează întreaga lume a iluziilor. Din aceste punct de vedere, fiecare individ caută în alții ceea ce simte că lipseşte în el însuşi. El "iubeşte" pe altul pentru a căpăta ceva de la el. Aceasta este de fapt ceea ce trece iubire în lumea viselor. Nu poate exista o greşeală mai mare decât aceasta, pentru că iubirea este incapabilă să ceară ceva.
Numai mințile se pot împreuna realmente, iar "ce a împreunat Dumnezeu, omul nu poate despărți". Oricum, adevărata unire este posibilă numai la nivelul Minții Christice şi nu a fost, de fapt, pierdută niciodată. "Micul eu" caută să se mărească prin confirmare externă, posesii externe, cât şi prin "iubire" externă.
Sinele creat de Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Este de-a pururea împlinit, ocrotit, iubit şi iubitor, căutând mai degrabă să împărtăşească decât să dobândească; mai

degrabă să extindă decât să proiecteze. Nu are nevoi şi doreşte să se împreuneze cu ceilalţi, îndemnat de mutuala lor conştienţă a abundenţei.
Relaţiile speciale ale lumii sunt distructive, egoiste şi copilăresc de egocentrice. Cu toate acestea, dacă sunt predate Sfântului Spirit, aceste relaţii pot deveni cele mai sfinte lucruri de pe pământ, miracolele care arată calea întoarcerii în Cer. Lumea îşi foloseşte relaţiile speciale ca pe o armă finală în sprijinul excluderii şi ca o demonstraţie a separării. Sfântul Spirit le transformă în lecţii perfecte de iertare şi de trezire din vis. Fiecare relaţie specială este o ocazie de a lăsa percepţiile să fie vindecate şi erorile corectate.
Fiecare constituie o nouă şansă de a se ierta pe sine însuşi, iertându-i pe ceilalţi. Şi fiecare devine o nouă invitaţie adresată Sfântul Spirit şi aducerii aminte de Dumnezeu.
Percepţia este o funcţie a corpului şi, de aceea, reprezintă o limită impusă conştienţei. Percepţia vede prin ochii corpului şi aude prin urechile corpului. Ea evocă reacţiile limitate de care dă dovadă corpul. Corpul apare ca fiind, în mare măsură, auto-motivat şi independent, totuşi el răspunde, de fapt, numai la intenţiile minţii.
Dacă mintea vrea să-l folosească pentru atac, într-o formă sau alta, corpul devine prada bolii, a îmbătrânirii şi decăderii. Dacă, în schimb, mintea îi acceptă rostul conferit de Sfântul Spirit, corpul devine o cale utilă de comunicare cu ceilalţi, invulnerabil atâta timp cât este nevoie de el, urmând a fi lăsat la o parte cu blândeţe, atunci când folosirea lui a luat sfârşit. El însuşi este neutru, aşa cum este totul în lumea percepţiei. Dacă este folosit pentru ţelurile egoului sau ale Sfântul Spirit, depinde în întregime de menirea pe care i-o conferă mintea.
Opusul vederii prin ochii corpului este viziunea lui Christos, care reflectă tărie şi nu slăbiciune, unitate şi nu separare, iubire şi nu teamă. Opusul auzirii prin urechile corpului este comunicarea prin Vocea care vorbeşte pentru Dumnezeu, Sfântul Spirit, care sălăşluieşte în fiecare dintre noi. Vocea Sa pare îndepărtată şi greu de auzit, deoarece ego-ul, care pledează pentru sinele mărunt şi separat, pare să vorbească mult mai tare. De fapt, se întâmplă invers. Sfântul Spirit vorbeşte cu o claritate inconfundabilă şi cu o duioşie copleşitoare. Oricine decide să nu se identifice cu corpul nu poate să fie surd la mesajele Sale de eliberare şi speranţă, nici n-ar putea să nu accepte cu bucurie viziunea lui Christos în schimbul mizerabilei imagini despre el însuşi.
Viziunea lui Christos este darul Sfântul Spirit; alternativa lui Dumnezeu la iluzia separării şi credinţa în realitatea păcatului, a vinei şi a morţii. Este corecţia unică la toate erorile de percepţie, reconcilierea contrariilor aparente pe care se bazează această lume.
Lumina Sa binevoitoare arată toate lucrurile dintr-un alt punct de vedere, reflectând sistemul de gândire care răsare din cunoaştere, făcând reîntoarcerea la Dumnezeu nu numai posibilă, ci şi inevitabilă.
Ceea ce era privit ca o nedreptate făcută de cineva altcuiva, acum devine o chemare întru ajutor şi unire. Păcatul, boala şi atacul sunt văzute ca percepţii greşite care aşteaptă să fie remediate prin blândeţe şi iubire. Apărările sunt abandonate, pentru că acolo unde nu există atac, nu este nevoie de ele. Nevoile fraţilor noştri devin propriile

noastre nevoi, pentru că ei merg împreună cu noi în călătoria către Dumnezeu. Fără noi, ei s-ar rătăci, ar pierde calea.

Iertarea este necunoscută în Cer, unde nevoia de iertare ar fi de neconceput. Totuşi, în această lume, ea este o corecţie necesară la toate greşelile pe care le-am făcut. A oferi iertare este singura cale de a o avea, pentru că ea reflectă legea Cerului: a da şi a primi este unul şi acelaşi lucru. Cerul este starea firească a tuturor Fiilor lui Dumnezeu. Aşa cum El i-a creat. Aceasta este realitatea pentru totdeauna. Ea nu s-a schimbat numai pentru că a fost uitată.

Iertarea este mijlocul prin care ne vom aduce aminte. Prin iertare, gândirea lumii este inversată. Lumea iertată devine poarta către Cer, pentru că prin binecuvântarea ei putem în sfârşit, să ne iertăm pe noi înşine. Prin faptul că nu mai ţinem pe nimeni prizonier al vinovăţiei, noi devenim liberi. Recunoscând şi mărturisind pe Christos în toţi fraţii noştri Îi recunoaştem prezenţa în noi înşine.

Prin faptul că dăm uitării toate percepţiile noastre eronate, nepăstrând nimic din trecut care să ne ţină înapoi, putem să ni-L reamintim pe Dumnezeu. Învăţătura poate merge doar până aici. Când suntem gata, Dumnezeu Însuşi va face ultimul pas în reîntoarcerea noastră la El.

Un curs in miracole

Acesta este un curs în miracole. Este un curs obligatoriu, voluntar fiind doar timpul când îl urmezi. Libera voinţă nu înseamnă că poţi stabili planul de învăţare; înseamnă doar că poţi alege lecţiile pe care vrei să le înveţi la un moment dat. Cursul nu îşi propune să propovăduiască înţelesul iubirii, aceasta fiind mai presus de ceea ce poate fi propovăduit. Îşi propune însă îndepărtarea obstacolelor care stau în calea conştientizării prezenţei iubirii, moştenirea ta firească. Opusul iubirii este teama, dar ceea ce este atotcuprinzător nu are opus. ***Acest curs poate fi rezumat foarte simplu, astfel:***

Nimic real nu poate fi ameninţat.
Nimic ireal nu există.
În aceasta se află pacea lui Dumnezeu.

Exerciții zilnice pentru studenți

Introducere

O bază teoretică asemenea celei oferite de text constituie cadrul necesar care dă înțeles exercițiilor zilnice. Practicarea lor însă este cea care va face posibilă atingerea scopului acestui curs. O minte neantrenată nu poate realiza nimic. Scopul exercițiilor cursului este tocmai acela de a-ți antrena mintea să gândească de-a lungul liniilor trasate de text.

Exercițiile sunt foarte simple. Nu necesită mult timp şi nu contează unde le faci. Perioada de antrenare este de un an. Exercițiile sunt numerotate de la 1 la 365. Nu-ți propune să faci mai mult de un set de exerciții pe zi.

Volumul de exerciții este împărțit în două secțiuni principale, cea dintâi ocupându-se cu desfacerea felului în care vezi acum, iar a doua cu dobândirea percepției adevărate. Cu excepția perioadelor de recapitulare, exercițiile zilnice sunt organizate în jurul unei singure idei centrale, care este formulată la început. Urmează o descriere a procedeelor specifice prin care trebuie aplicată ideea zilei.

Scopul exercițiilor zilnice este să-ți antreneze mintea într-un mod sistematic în vederea obținerii unei percepții diferite a fiecărei ființe şi a fiecărui lucru din lume. Exercițiile sunt concepute să te ajute la generalizarea lecțiilor în aşa fel încât să înțelegi că fiecare dintre ele se poate aplica, în mod egal, la oricine şi orice vezi.

Transferul antrenării în percepția adevărată nu se desfăşoară la fel ca transferul antrenării caracteristic lumii. Dacă s-a realizat adevărata percepție în legătură cu vreo persoană, situație sau eveniment, transferul total către oricine şi orice este sigur. Pe de altă parte, o singură excepție de la percepția adevărată duce la imposibilitatea realizării ei în general.

Aşadar, singurele reguli generale care trebuie avute în vedere în permanență sunt: mai întâi, exercițiile să fie practicate cu mare specificitate, aşa cum se va indica. Lucrul acesta te va ajuta să generalizezi ideile implicate, extinzându-le asupra fiecărei situații în care te găseşti, la oricine şi la orice din ea. În al doilea rând, încredințează-te că nu vei hotărî, în sinea ta, că există unele persoane, situații sau lucruri la care ideile sunt inaplicabile. S-ar împiedica astfel transferul antrenării. Adevărata percepție, prin însăşi natura ei, nu are limite, fiind tocmai opusul felului în care vezi acum.

Scopul general al exercițiilor este acela de a-ți spori capacitatea de a extinde ideile pe care le vei practica, în aşa fel încât să includă totul. Asta nu va solicita nici un efort din partea ta. Exercițiile în sine întrunesc condițiile necesare acestui tip de transfer. Unele din ideile prezentate în acest volum ți se vor părea greu de crezut, iar altele îți vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ți se cere este să aplici ideile după cum eşti îndrumat. Nu ți se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le foloseşti. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine şi îți va arăta că sunt adevărate.

Reține doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu este nevoie să le accepți, nu este nevoie nici măcar să saluți apariția lor. Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le diminua eficacitatea. Nu-ți îngădui să faci vreo excepție când aplici ideile din exerciții, şi oricare ți-ar fi reacțiile față de ele, foloseşte-le. Nu ți se cere nimic mai mult.

Partea I

Lecția 1

"Tot ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) nu înseamnă nimic."

Priveşte acum pe îndelete în jur şi exersează, aplicând această idee în mod foarte specific la orice lucru pe care îl vezi:

"Această masă nu înseamnă nimic."
"Acest scaun nu înseamnă nimic."
"Această mână nu înseamnă nimic."
"Acest picior nu înseamnă nimic."
"Acest stilou nu înseamnă nimic."

Priveşte apoi dincolo de imediata ta apropiere şi aplică ideea, lărgind sfera de cuprindere:

"Uşa aceea nu înseamnă nimic."
"Corpul acela nu înseamnă nimic."
"Lampa aceea nu înseamnă nimic."
"Semnul acela nu înseamnă nimic."
"Umbra aceea nu înseamnă nimic."

Observă că aceste afirmații nu sunt aranjate într-o ordine anume şi nu oferă posibilitatea unor diferențieri între diversele categorii de obiecte la care se aplică. Acesta este scopul exercițiului.

Nu trebuie decât să aplici afirmația la tot ce vezi. Exersând ideea zilei, foloseşte-o fără nici o discriminare. Nu încerca să o aplici la orice vezi, căci exercițiile nu trebuie să devină ritualice.

Încredințează-te numai că nimic din ceea ce vezi nu este exclus în mod specific. În ceea ce priveşte aplicarea ideii, orice lucru este la fel cu altul.

Fiecare din primele trei lecții nu trebuie făcută de mai mult de două ori pe zi, preferabil dimineața sau seara. Nu ar trebui încercate mai mult de aproximativ un minut, decât doar dacă se iveşte senzația de grabă. Senzația de tihnă, de calm confortabil este esențială.

Lecția 2

"Eu am dat fiecărui lucru pe care îl văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) tot înțelesul pe care îl are pentru mine."

Exercițiile pe această idee sunt identice cu cele pentru prima idee. Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere. Măreşte apoi sfera de cuprindere. Întoarce capul pentru a putea include orice este de o parte şi de alta. Dacă este posibil, întoarce-te şi aplică ideea la ceea ce a fost în spatele tău. Rămâi cât mai nediscriminator cu putință în selectarea subiectelor pentru aplicare, nu te concentra asupra nici unui lucru în mod special şi nu încerca să incluzi tot ce vezi într-o anumită zonă, pentru că vei provoca încordare.

Pur şi simplu, priveşte lejer şi destul de vioi în jurul tău, încercând să eviți orice selecție după mărime, strălucire, culoare, material sau importanță relativă pentru tine. Ia subiectele aşa cum le vezi. Încearcă să aplici exercițiul cu egală uşurință la un corp sau la un nasture, o muscă sau la podea, un braț sau un măr. Singurul criteriu pentru aplicarea ideii la orice lucru este, pur şi simplu, faptul că privirea ți-a căzut pe el. Nu încerca să incluzi ceva în mod particular, dar încredințează-te că nimic nu este exclus, în mod special.

Lecția 3

"Nu înțeleg nimic din ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)."

Aplică ideea la fel ca pe cele anterioare, fără a face nici un fel de distincții. Orice vezi devine un subiect ideal pentru aplicarea ideii.

Încredințează-te că nu pui la îndoială faptul că fiecare lucru este potrivit pentru aplicarea ideii. Acestea nu sunt exerciții de judecată.

Orice lucru este potrivit, de vreme ce îl vezi. Unele dintre lucrurile pe care le vezi ar putea avea pentru tine semnificații cu încărcare emoțională. Încearcă să laşi deoparte aceste sentimente şi, pur şi simplu, foloseşte aceste lucruri exact cum l-ai folosi pe oricare altul.

Scopul exercițiilor este de a te ajuta să-ți limpezeşti mintea de toate asociațiile din trecut, de a vedea lucrurile exact aşa cum îți apar acum şi de a-ți da seama cât de puțin le înțelegi de fapt. De aceea, în selectarea lucrurilor la care va fi aplicată ideea de astăzi, este esențial să-ți păstrezi o minte perfect deschisă, neîngrădită de judecată. Pentru acest scop, un lucru este la fel ca celălalt; la fel de potrivit şi, de aceea, la fel de folositor.

Lecția 4

"Aceste gânduri nu înseamnă nimic. Ele sunt asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)."

Spre deosebire de cele precedente, aceste exerciții nu debutează cu ideea zilei. **Începe această perioadă de practică, remarcând gândurile care îți trec prin minte timp de aproximativ un minut. Apoi aplică-le ideea.** Dacă eşti deja conştient de gânduri nefericite, foloseşte-le ca subiecte pentru idee. Totuşi, nu selecta numai gândurile care crezi că sunt "rele". Îți vei da seama, dacă te antrenezi să-ți priveşti gândurile, că ele reprezintă un asemenea amestec, încât, într-un sens, nici unul dintre ele nu poate fi numit "bun" sau "rău". Iată de ce ele nu înseamnă nimic.

La alegerea subiectelor pentru aplicarea ideii de astăzi, obişnuita specificitate este obligatorie. Nu te teme să foloseşti atât gânduri "bune" cât şi "rele". Nici unele, nici altele, nu reprezintă adevăratele tale gânduri pe care acestea le maschează. ***Gândurile "bune" nu sunt decât umbre a ceea ce se află dincolo de ele, iar umbrele îngreunează văzul. Cele "rele" sunt piedici puse văzului, făcând vederea imposibilă. Tu ne le vrei pe nicicare.***

Acesta este un exercițiu important şi va fi repetat, din când în când, într-o formă oarecum diferită. Intenția este antrenarea ta în primii paşi spre țelul de a separa ceea ce nu are înțeles ca fiind în afara ta, şi ceea ce are înțeles ca fiind înlăuntrul tău. Este, de asemenea, începutul antrenării minții tale în a recunoaşte ce este identic şi ce este diferit.

Folosindu-ți gândurile în aplicarea ideii pentru astăzi, identifică fiecare gând prin figura sau întâmplarea centrală pe care o conține, de exemplu:

"Acest gând despre....... nu înseamnă nimic.

Este asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră, (pe această stradă, etc.)."

Poți, de asemenea, să foloseşti ideea pentru un gând anume pe care îl recunoşti ca fiind dăunător. Această aplicare este folositoare, dar nu constituie o substituție pentru procedeele mai aleatorii ce trebuie urmate pentru exerciții. **Oricum, nu-ți examina mintea timp de mai mult de aproximativ un minut.** Eşti încă prea neexperimentat ca să poți evita tendința de a deveni preocupat fără noimă.

Mai mult, aceste exerciții fiind primele de acest fel, s-ar putea să găseşti suspendarea judecății față de gânduri ca fiind deosebit de dificilă. **Nu repeta exercițiile mai mult de trei sau patru ori de-a lungul zilei.** Vom reveni la ele mai târziu.

Lecția 5

"Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine."

Această idee, asemenea celei precedente, poate fi folosită în legătură cu orice persoană, situație sau întâmplare care consideri că îți provoacă suferință. Aplic-o în mod specific,

la orice crezi că este cauza indispoziției tale, folosind descrierea senzației în termenii care ți se par potriviți. **Indispoziția poate să pară a fi teamă, îngrijorare, deprimare, anxietate, supărare, ură, gelozie sau orice altă formă, fiecare dintre ele percepută, în mod neadevărat, ca fiind diferită.**

Totuşi, până când înveți că forma nu contează, fiecare formă devine un subiect potrivit pentru exercițiile zilei. Aplicarea aceleiaşi idei la fiecare dintre ele în mod separat este primul pas spre recunoaşterea, în cele din urmă, a faptului că ele sunt identice.

Când foloseşti ideea de astăzi pentru cauza unei indispoziții, percepută specific, indiferent de forma ei, foloseşte atât numele formei în care vezi indispoziția, cât şi cauza pe care i-o atribui. De exemplu:

"Nu sunt supărat pe.... din motivul presupus de mine."

"Nu mă tem de .... din motivul presupus de mine."

Repet, acest exercițiu nu trebuie să substituie perioadele de practică în care îți scrutezi mai întâi mintea pentru a găsi "surse" de indispoziție în care crezi şi forme de indispoziție care crezi că rezultă.

În aceste exerciții, mai mult decât în cele precedente, s-ar putea să-ți fie greu să fii nediscriminator şi să eviți a da o mai mare greutate unor subiecte în detrimentul altora.

Ți-ar putea fi de ajutor să începi exercițiile cu afirmația:

"Nu există indispoziții minore. Toate îmi conturbă, în aceeaşi măsură, pacea minții."

Apoi cercetează-ți mintea nu mai mult de aproximativ un minut şi încearcă să identifici un număr de forme diferite de indispoziție care te deranjează, indiferent de importanța relativă pe care ai putea să le-o acorzi. Aplică ideea de astăzi fiecăreia dintre ele, folosind atât numele sursei de indispoziție, cât şi cel al sentimentului resimțit. Iată alte exemple:

"Nu sunt îngrijorat de....... din motivul presupus de mine."

"Nu sunt deprimat de....... din motivul presupus de mine."

De trei sau patru ori pe zi este suficient.

Lecția 6

"Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu există. "

Exercițiile cu această idee sunt foarte asemănătoare celor precedente. Repet, pentru fiecare aplicare a ideii este necesar să numeşti, într-un mod foarte specific, atât forma indispoziției (supărare, teamă, îngrijorare, deprimare şi aşa mai departe), cât şi sursa ei percepută. De exemplu:

"Sunt supărat pe....... pentru că văd ceva ce nu se află acolo."

Sunt îngrijorat în legătură cu....... pentru că văd ceva ce nu se află acolo."

Ideea pentru astăzi este utilă pentru aplicarea la orice pare să te indispună şi poate fi folosită în mod profitabil, de-a lungul zilei, în acest scop. **Totuşi, cele trei sau patru perioade de exersare obligatorii să fie precedate de aproximativ un minut de cercetare a minții şi de aplicare a ideii fiecărui gând de indispoziție descoperit. Repet, dacă te împotriveşti aplicării ideii la unele dintre gândurile care te indispun mai mult decât la altele, aminteşte-ți de cele două atenționări lansate în lecția trecută:**

"Nu există indispoziţii minore. Toate îmi conturbă, în aceeaşi măsură, pacea minţii."
Şi "Nu pot să păstrez această formă de indispoziţie şi, totodată, să mă dispensez de celelalte. Deci, având în vedere scopul acestor exerciţii, le voi privi pe toate ca fiind identice."

Lecţia 7

"Văd numai trecutul."

Această idee este deosebit de greu de crezut la prima vedre, cu toate că este raţiunea de a fi a tuturor celor precedente.
Este motivul pentru care nimic din ce vezi nu înseamnă nimic.
Este motivul pentru care tu ai dat fiecărui lucru pe care îl vezi tot înţelesul pe care îl are pentru tine.
Este motivul pentru care nu înţelegi nimic din ceea ce vezi.
Este motivul pentru care gândurile tale nu înseamnă nimic şi pentru care ele sunt asemenea lucrurilor pe care le vezi.
Este motivul pentru care nu eşti niciodată indispus din motivul presupus de tine.
Este motivul pentru care eşti indispus văzând ceva ce nu se află acolo.
Ideile vechi despre timp sunt greu de schimbat, pentru că tot ceea ce crezi este înrădăcinat în timp şi depinde de faptul că nu îţi însuşeşti aceste idei noi despre timp. Această primă idee despre timp nu este chiar atât de ciudată pe cât pare la început.
Priveşte, de exemplu, o ceaşcă. Vezi chiar o ceaşcă sau faci doar o retrospectivă a trăirilor tale trecute: iei o ceaşcă în mână, ţi-e sete, bei dintr-o ceaşcă, simţi buza ceştii lipită de buze, iei micul dejun şi aşa mai departe? Nu sunt cumva până şi reacţiile tale estetice faţă de ceaşcă bazate pe trăiri trecute? Cum altfel ai putea să ştii dacă acest fel de ceaşcă se sparge sau nu când o scapi din mână? Ce altceva ştii despre această ceaşcă în afara celor învăţate în trecut? Fără învăţătura ta din trecut, habar n-aveai ce este această ceaşcă. Şi atunci, o vezi cu adevărat?
Priveşte în jurul tău. Cele spuse sunt la fel de adevărate pentru orice priveşti. **Recunoaşte acest lucru aplicând ideea de astăzi, fără nici o discriminare, la tot ce îţi atrage privirea. De exemplu:**
"Văd numai trecutul în acest stilou."
"Văd numai trecutul în acest pantof."
"Văd numai trecutul în această mână."
"Văd numai trecutul în corpul acela."
"Văd numai trecutul în faţa aceea."
Nu stărui asupra nici unui lucru în mod special, dar aminteşte-ţi să nu omiţi nimic în mod specific. Aruncă o privire scurtă asupra fiecărui subiect, apoi treci la următorul. Trei sau patru perioade de practică, de aproximativ un minut fiecare vor fi suficiente.

Lecția 8

"Mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

Desigur, această idee este motivul pentru care vezi numai trecutul. Nimeni nu vede realmente ceva. Îşi vede numai propriile gânduri proiectate în exterior. Preocuparea minții cu trecutul este cauza concepției greşite despre timp de care suferă vederea ta.

Mintea ta nu poate pricepe prezentul, care este singurul timp existent. De aceea, nu poate înțelege nici timpul şi nu poate, de fapt, să înțeleagă nimic.

Singurul gând pe de-a-ntregul adevărat pe care cineva îl poate susține referitor la trecut este că trecutul nu este aici. A te gândi la el câtuşi de puțin înseamnă aşadar a te gândi la iluzii. Foarte puțini şi-au dat seama ce atrage după sine, de fapt, închipuirea trecutului sau anticiparea viitorului. Când face aceasta, mintea este realmente pustie, deoarece nu se gândeşte la nimic.

Scopul exercițiilor de astăzi este de a începe să-ți antrenezi mintea pentru a-şi da seama când nu gândeşte deloc. În timp ce mintea îți este preocupată de idei negândite, adevărul este blocat. A recunoaşte că mintea ta a fost şi este pur şi simplu pustie în loc să crezi că este plină de idei adevărate, este primul pas în deschiderea căii spre viziune.

Exercițiile de astăzi să fie făcute cu ochii închişi. Aceasta deoarece, realmente, nu poți vedea nimic, şi este mai uşor să recunoşti că, indiferent cât de viu ți-ai imagina un gând, nu vezi nimic. Cât mai neimplicat posibil, cercetează-ți mintea în timpul obişnuitului minut şi ceva, remarcând pur şi simplu gândurile pe care le întâlneşti. Numeşte-l pe fiecare după figura sau tema centrală pe care o conține, şi treci la următorul. Deschide perioada de exersare, spunând:

"Se pare că mă gândesc la ...."

Apoi numeşte, în mod specific, fiecare dintre gândurile tale, de pildă:

"Se pare că mă gândesc la... (numele unei persoane), la (numele unui obiect), la (numele unui sentiment)," şi aşa mai departe, conchizând, la sfârşitul perioadei de cercetare a minții:

"Dar mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

Lucru acesta se poate face de patru sau cinci ori de-a lungul zilei, cu condiția să nu ajungi la iritare. Dacă ți-e greu, de trei sau patru ori este suficient. S-ar putea să consideri de folos, totuşi, includerea iritării sau a oricărei emoții pe care ideea de astăzi ar putea s-o inducă în însuşi procesul de cercetare a minții.

Lecția 9

"Nu văd nimic aşa cum este acum."

Această idee decurge, evident, din cele două precedente. Numai că, deşi s-ar putea să o accepți intelectualiceşte, este puțin probabil că va însemna ceva pentru tine deocamdată. Oricum, înțelegerea nu este necesară în acest stadiu. De fapt, a recunoaşte

că nu înţelegi este o premisă pentru desfacerea ideilor tale false. Exerciţiile acestea privesc practica şi nu înţelegerea. Nu ai nevoie să exersezi ceea ce înţelegi deja. Ar fi un exemplu tipic de gândire circulară, să visezi înţelegerea şi să presupui că o ai deja.
Minţii neantrenate îi este greu să creadă că lucrurile cărora ea pare să le dea chip nu se află acolo. Această idee poate fi de-a dreptul răscolitoare şi poate întâmpina o rezistenţă activă sub o mulţime de forme. Aceasta nu împiedică însă aplicarea ei. Nimic mai mult nu se cere pentru acest exerciţiu sau oricare altul. Fiecare mic pas va risipi câte puţin din întuneric, iar înţelegerea va veni, în cele din urmă, să lumineze fiecare ungher al minţii, curăţat de reziduurile care îl întunecă.
Aceste exerciţii, pentru care sunt suficiente trei sau patru perioade de exersare, implică să te uiţi în jurul tău şi să aplici ideea zilei la tot ce vezi, amintindu-ţi nevoia aplicării ei în mod nediscriminator şi regula esenţială de a nu exclude nimic. De exemplu:
"Nu văd această maşină aşa cum este acum."
"Nu văd acest telefon aşa cum este acum."
"Nu văd acest braţ aşa cum este acum."
Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere, apoi lărgeşte sfera de cuprindere:
"Nu văd cuierul acela aşa cum este acum."
"Nu văd uşa aceea aşa cum este acum."
"Nu văd faţa aceea aşa cum este acum."
Se subliniază din nou că, aşa cum trebuie încercată o includere completă, trebuie evitată excluderea specifică. Încredinţează-te că eşti onest cu tine însuţi atunci când faci această distincţie. Ai putea fi tentat să ţi-o ascunzi.

Lecţia 10

"Gândurile mele nu înseamnă nimic."

Această idee se aplică la toate gândurile de care eşti conştient sau devii conştient în perioadele de exersare. Motivul pentru care ideea este aplicabilă la toate gândurile este că ele nu sunt adevăratele tale gânduri. Am mai făcut această distincţie şi o vom face din nou. Deocamdată nu ai o bază de comparaţie. Atunci când o s-o ai, nu vei avea nici o îndoială că ceea ce ai crezut odinioară că ar fi gândurile tale nu însemna nimic.
Este a doua oară când folosim acest fel de idee. Forma este numai puţin diferită. De data aceasta, ideea începe cu "gândurile mele" în loc de "aceste gânduri" şi nu face nici o legătură vădită cu lucrurile din jurul tău. Accentul se pune acum pe lipsa de realitate a ceea ce socoţi că gândeşti.
Acest aspect al procesului de corecţie a început cu ideea că gândurile de care eşti conştient sunt lipsite de înţeles, mai degrabă în afara ta decât înăuntru, iar apoi a fost susţinută condiţia lor mai degrabă trecută decât prezentă. Acum susţinem că prezenţa acestor "gânduri" înseamnă că nu gândeşti. Nu e decât un alt mod de a repeta afirmaţia de mai sus, că mintea ta este realmente pustie. A recunoaşte acest fapt înseamnă a recunoaşte nimicul atunci când socoţi că îl vezi. Ca atare, aceasta devine premiza viziunii.

Pentru aceste exerciții, închide ochii şi începe, repetând în sinea ta, pe îndelete, ideea pentru astăzi. Apoi adaugă:
"Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum."
Ca şi mai înainte, exercițiile constau din cercetarea minții pentru aflarea tuturor gândurilor care îți sunt disponibile, fără selecție sau judecată. Încearcă să eviți orice fel de clasificare. De fapt, dacă simți că te ajută, îți poți închipui că priveşti cum trece o procesiune alcătuită în modul cel mai bizar, care are prea puțină semnificație personală pentru tine. În timp ce îți trec, unul către unul, prin minte, spune:
"Gândul meu despre .... nu înseamnă nimic."
"Gândul meu despre .... nu înseamnă nimic."
Evident, gândul de astăzi poate fi aplicat oricând la orice gând care te frământă. În plus, se recomandă cinci perioade de exersare, fiecare necesitând nu mai mult de aproximativ un minut de cercetare a minții. Nu este recomandabil să fie extinsă această perioadă de timp, iar dacă simți vreo jenă, va fi redusă la jumătate de minut. **Aminteşte-ți, totuşi, să repeți ideea pe îndelete înainte de a o aplica în mod specific, iar apoi adaugă:**
"Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum."

Lecția 11

"Gândurile mele lipsite de înțeles îmi arată o lume lipsită de înțeles".

Iată prima dintre ideile folosite de noi care aparține unei faze majore a procesului de corecție: inversarea gândirii lumii. S-ar părea că lumea determină ceea ce percepi. ***Ideea de astăzi introduce conceptul care susține că gândurile tale determină lumea pe care o vezi.*** *Bucură-te că practici ideea sub forma ei inițială, căci în această idee ți se asigură eliberarea. Cheia iertării se află în ea.*

Perioadele de exercițiu pentru ideea de astăzi urmează să fie abordate oarecum diferit de cele anterioare. **Începe cu ochii închişi şi repetă rar ideea în sinea ta. Deschide ochii şi priveşte împrejur, aproape şi departe, sus şi jos - oriunde. Pe durata celui aproximativ un minut de aplicare, repetă doar ideea în sinea ta, asigurându-te că o faci fără grabă şi fără vreo senzație de urgență sau efort.**

Pentru a face aceste exerciții cu maximum de folos, privirea să se plimbe destul de repede de la un lucru la altul, fiindcă nu trebuie să poposească asupra nici unuia în mod special. Cuvintele însă să fie folosite într-o manieră lejeră, chiar tihnită. În special partea introductivă a acestei idei să fie practicată într-un mod cât de poate de degajat. Ea conține temelia păcii, a relaxării şi a eliberării de griji pe care ne străduim să le obținem. *În încheierea exercițiilor, închide ochii şi, în sinea ta, rar, mai repetă odată ideea.*

Trei perioade de exersare pe ziua de azi vor fi probabil suficiente. Totuşi, dacă te simți numai uşor nerăbdător (sau nu ți-ai pierdut deloc răbdarea) şi eşti dispus să faci mai multe, pot fi încercate până la cinci. Mai mult de atât nu este recomandabil.

Lecția 12

" Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles."

Importanța acestei idei constă în faptul că ea conține o corecție adusă unei distorsiuni perceptive majore. Eşti de părere că ceea ce te indispune este o lume înfricoşătoare, sau o lume tristă, sau o lume violentă sau o lume dementă. Toate aceste atribute îi sunt conferite de tine. Lumea, în sine, este fără înțeles.***Aceste exerciții se fac cu ochii deschişi.*** Priveşte în jurul tău, de data asta cât mai pe îndelete. Încearcă să-ți imprimi un ritm, aşa încât deplasarea lentă a privirii tale de la un lucru la altul să se facă într-un interval de timp cât mai constant. Nu permite ca timpul deplasării să se lungească sau să se scurteze simțitor, dar încearcă, în schimb, să păstrezi un tempo egal, măsurat, până la capăt. Ceea ce vezi nu contează. Te deprinzi în timp cu aceasta, în timp ce acorzi fiecărui lucru asupra căruia ți se opreşte privirea, atenție egală şi timp egal. Iată un prim pas în a învăța să le conferim tuturor valoare egală.

Uitându-te împrejur, spune în sinea ta:

"Mi se pare că văd o lume înfricoşătoare, o lume periculoasă, o lume ostilă, o lume tristă, o lume rea, o lume nebună."

şi aşa mai departe, folosind orice termen descriptiv care îți vine în minte. Dacă se nimereşte să-ți vină termeni mai degrabă pozitivi decât negativi, include-i. S-ar putea, de pildă, să ți se pară "o lume bună" sau "o lume satisfăcătoare". Dacă asemenea termeni îți vin în minte, foloseşte-i alături de ceilalți. S-ar putea să nu înțelegi încă de ce aceste adjective "frumoase" aparțin de aceste exerciții, dar aminteşte-ți că "o lume bună" implică una "rea", iar o "lume satisfăcătoare" o implică pe cea "nesatisfăcătoare". Toți termenii care îți trec prin minte sunt subiecte potrivite pentru exercițiile de astăzi. Calitatea lor aparentă nu contează. Încredințează-te că nu modifici intervalele de timp între aplicarea ideii de astăzi la ce ți se pare plăcut şi la ce ți se pare neplăcut. Având în vedere scopul acestor exerciții, între ele nu este nici o diferență. **La sfârşitul perioadei de exersare, adaugă:**

"Dar sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles."

Ce este lipsit de înțeles nu este nici bun nici rău. De ce, atunci, te-ar indispune o lume lipsită de înțeles? Dacă ai putea accepta lumea ca fiind lipsită de înțeles şi ai lăsa să fie scris pe chipul ei adevărat, în loc să îl scrii tu, aceasta te-ar face nespus de fericit.

Dar, fiindcă este lipsită de înțeles, te simți îndemnat să scrii pe chipul ei ceea ce ai vrea tu să fie lumea. Şi tocmai asta vezi în ea.

Tocmai asta este, într-adevăr, lipsit de înțeles. Sub cuvintele tale stă scris Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul te indispune acum, dar când cuvintele tale vor fi şterse, le vei vedea pe ale Lui. Acesta este scopul ultim al acestor exerciții.

Este suficientă aplicarea de trei sau patru ori pentru astăzi, iar perioadele de exersare să nu depăşească un minut. S-ar putea să ți se pară şi acesta prea lung. Pune capăt exercițiilor de îndată ce simți încordare.

Lecția 13

" O lume lipsită de înțeles stârneşte teamă."

Ideea de astăzi este de fapt o altă formă dată celei precedente, cu deosebirea că este mai specifică în ceea ce priveşte sentimentele stârnite. O lume lipsită de înțeles, este, de fapt, imposibilă. Ce nu are înțeles nu există. Cu toate acestea, nu rezultă de aici că nu vei crede că percepi ceva ce nu are înțeles. Dimpotrivă, vei fi îndeosebi de înclinat să crezi că îl percepi negreşit.

Recunoaşterea lipsei de sens provoacă în toți cei separați o stare de anxietate. Ea reprezintă o situație în care Dumnezeu şi ego-ul îşi "dispută" dreptul de a-şi scrie propriul înțeles în spațiul gol pus la dispoziție de lipsa de înțeles. Ego-ul se năpusteşte cu disperare să-şi stabilească acolo propriile idei, temându-se că altfel vidul ar putea fi folosit pentru a-i demonstra propria lui neputință şi irealitate. Iată, de altfel, singura lui presupunere corectă.

De aceea, este esențial să înveți a recunoaşte ce este lipsit de înțeles şi să-l accepți fără teamă. Dacă eşti temător, este sigur că vei înzestra lumea cu atribute pe care nu le posedă, ticsind-o cu imagini care nu există. Pentru ego, iluziile sunt mecanisme de protecție, ceea ce trebuie să fie şi pentru tine, care te pui pe picior de egalitate cu ego-ul.

Exercițiile pentru astăzi, care vor fi făcute de trei sau patru ori timp de cel mult un minut de fiecare dată, urmează să fie aplicate într-un mod oarecum diferit de cele precedente. Cu ochii închişi, repetă ideea de astăzi în sinea ta. Deschide apoi ochii şi priveşte fără teamă în jur, spunând:

"Privesc o lume lipsită de înțeles."

Repetă în sinea ta această afirmație în timp ce priveşti în jur.Apoi închide-ți ochii şi încheie cu:

"O lume lipsită de înțeles stârneşte teamă deoarece cred că mă iau la întrecere cu Dumnezeu."

S-ar putea să-ți fie greu să nu te împotriveşti, într-o formă sau alta, acestei afirmații conclusive. Oricare ar fi forma împotrivirii, adu-ți aminte că ți-e de fapt teamă de un astfel de gând din cauza "răzbunării" din partea "vrăjmaşului". Nu ți se cere să crezi această afirmație chiar acum şi probabil că o vei clasa drept absurdă.

Oricum, remarcă atent orice semn de teamă ascunsă sau fățişă pe care o poate stârni.

Iată prima noastră încercare de a formula o relație explicită de tipul cauză-efect, un gen de relație pentru recunoaşterea căruia ai foarte puțină experiență. Nu stărui asupra afirmației conclusive şi încearcă măcar să nu te gândeşti la ea, în afara perioadei de exercițiu. Pentru moment, atât va fi suficient.

Lecția 14

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

Ideea pentru astăzi este, desigur, motivul pentru care o lume lipsită de înțeles este imposibilă. Ceea ce Dumnezeu nu a creat nu există. Iar tot ce există cu adevărat există

aşa cum l-a creat El. Lumea pe care o vezi nu are nimic de-a face cu realitatea. Ea este o plăsmuire de-a ta şi nu există.

Exercițiile de astăzi se vor practica în întregime cu ochii închişi. Perioada de cercetare a minții să fie scurtă, de cel mult un minut. Nu se recomandă mai mult de trei perioade de exersare, cu excepția cazului că le găseşti liniştitoare. Dacă se întâmplă să fie aşa, înseamnă că le înțelegi cu adevărat menirea.

Ideea pentru astăzi este un alt pas în învățarea abandonării gândurilor pe care le-ai scris pe chipul lumii pentru a vedea Cuvântul lui Dumnezeu în locul lor. Primii paşi în această înlocuire, care poate fi numită, pe drept cuvânt, mântuire, pot fi destul de dificili şi chiar dureroşi. Unii dintre ei te vor împinge direct la frică. Dar nu vei fi lăsat acolo. O vei depăşi, lăsând-o cu mult în urma ta. Îndrumarea noastră este spre siguranță şi pace perfectă.

Gândeşte-te, cu ochii închişi, la toate ororile din lume care îți trec prin minte. Denumeşte-o pe fiecare, imediat ce îți apare, iar apoi neagă-i realitatea. Dumnezeu nu a creat-o şi, ca atare, nu e reală. Spune, de exemplu

"Dumnezeu nu a creat acel război. Deci, el nu e real."

"Dumnezeu nu a creat acel accident de avion. Deci, el nu e real."

"Dumnezeu nu a creat acel dezastru (specifică-l). Deci, el nu e real."

Subiecte potrivite pentru aplicarea ideii de astăzi pot include, de asemenea, orice lucru de care te temi că ți s-ar putea întâmpla ție sau oricui ți-e drag. În fiecare caz, denumeşte "dezastrul" în mod specific. Nu folosi termeni generali. De exemplu, nu spune: "Dumnezeu nu a creat boala", ci "Dumnezeu nu a creat cancerul" sau atacurile de cord, sau orice ți-ar putea stârni teamă.

Iată-te confruntat cu repertoriul tău personal de orori. Aceste lucruri fac parte din lumea pe care o vezi. Unele dintre ele sunt iluzii împărtăşite, iar altele fac parte din iadul tău personal. Nu are nici o importanță. **Ceea ce Dumnezeu nu a creat se poate afla numai în propria-ți minte, izolată de a Lui. Prin urmare, nu are înțeles. Recunoscând acest fapt, încheie perioadele de exersare prin repetarea ideii de astăzi:**

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

Desigur, ideea de astăzi poate fi aplicată oricărui lucru care te nelinişteşte de-a lungul zilei, în afara perioadelor de exersare. Fii foarte specific când o aplici. Spune:

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles.

El nu a creat... (specifică situația care te nelinişteşte), prin urmare lucrul acesta nu e real."

Lecția 15

"Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit."

Tocmai fiindcă gândurile pe care socoți că le gândeşti apar ca nişte imagini, tu nu le recunoşti ca fiind nimic. Socoți că le gândeşti şi astfel socoți că le vezi. Iată cum s-a făcut "vederea" ta. Iată funcția pe care ai dat-o ochilor corpului tău. Asta nu este vedere, ci plăsmuire de imagini, facere de chip, care ia locul vederii, înlocuind viziunea cu nişte iluzii.

Această idee introductivă la procesul plăsmuirii de imagini pe care tu îl numeşti vedere, nu-ţi va spune mare lucru. **Vei începe să o înţelegi după ce vei vedea mici contururi de lumină în jurul aceloraşi obiecte familiare pe care le vezi acum. Acesta este începutul viziunii adevărate. Odată ce a avut loc, poţi fi sigur că viziunea adevărată va veni îndată.**

Pe măsură ce vom continua, poţi avea multe "episoade luminoase". Ele pot lua multe forme diferite, unele dintre ele de-a dreptul neaşteptate. Nu-ţi fie teamă de ele. Sunt semne că, în sfârşit, îţi deschizi ochii. Ele nu vor persista, deoarece nu sunt decât simple simboluri ale adevăratei percepţii, neavând legătură cu cunoaşterea. Aceste exerciţii nu-ţi vor revela cunoaştere. Vor pregăti însă calea spre ea.

Exersând ideea de astăzi, repet-o mai întâi în sinea ta, apoi aplic-o la orice lucru vezi în preajma ta, rostindu-i numele şi oprindu-ţi privirea asupra lui, în timp ce spui:

"Acest .... este o imagine pe care eu am plăsmuit-o."

"Aceasta .... este o imagine pe care eu am plăsmuit-o."

Nu este necesară includerea unui număr mare de obiecte distincte pentru aplicarea ideii de astăzi. Este necesar, însă, să stărui cu privirea asupra fiecărui obiect, în timp ce repeţi ideea în sinea ta. Ideea poate fi totuşi aplicată ori de câte ori este nevoie pe parcursul zilei.

Lecţia 16

"Nu am nici un gând neutru."

Ideea de astăzi este un prim pas spre risipirea credinţei că gândurile tale nu au nici un efect. Tot ce vezi este rezultatul gândurilor tale. Nu există nici o excepţie. Gândurile nu sunt măreţe sau mărunte; puternice sau neputincioase. Ele sunt, pur şi simplu, adevărate sau false. Cele adevărate creează după propria lor asemănare, iar cele false plăsmuiesc după a lor.

Nu există concept mai contradictoriu decât acela de "gânduri deşarte". Ceea ce iscă percepţia unei lumi întregi nu poate fi numit deşert. Fiecare gând pe care îl ai contribuie la adevăr sau la iluzie; el fie extinde adevărul, fie multiplică iluziile. Desigur, poţi multiplica nimicul, dar astfel nu îl vei extinde.

Pe lângă recunoaşterea faptului că, niciodată, gândurile nu sunt deşarte, mântuirea îţi cere şi să recunoşti că fiecare gând pe care îl ai aduce fie pace, fie război; fie iubire, fie teamă. Un rezultat neutru este imposibil, deoarece un gând neutru este imposibil. Există o asemenea tentaţie de a clasa gândurile de teamă ca neimportante,triviale şi nevrednice de atenţie, încât este esenţial să le recunoşti pe toate ca fiind la fel de distructive, dar şi la fel de ireale. Vom exersa această idee sub numeroase forme până o s-o înţelegi cu adevărat.

Aplicând ideea de astăzi, cercetează-ţi mintea cu ochii închişi timp de aproximativ un minut, şi străduieşte-te să nu treci cu vederea nici un gând "mărunt" care ar încerca să se sustragă cercetării. E destul de dificil până te obişnuieşti. Îţi vei da seama că îţi este încă greu să nu faci distincţii artificiale. Fiecare gând care îţi vine în minte, indiferent

de însuşirile pe care i le atribui, este un subiect potrivit pentru aplicarea ideii de astăzi.
În perioadele de exersare, repetă ideea mai întâi în sinea ta, iar apoi, pe măsură ce fiecare gând îți trece prin minte, fii conştient de el în timp ce îți spui:
"Acest gând despre .... nu este un gând neutru."
"Acest gând despre .... nu este un gând neutru."
Ca de obicei, foloseşte ideea zilei ori de câte ori eşti conştient de un anumit gând care te neliniştește. În acest scop, se sugerează următoarea formulare:
"Acest gând despre .... nu este un gând neutru, pentru că nu am gânduri neutre."
Se recomandă patru sau cinci perioade aplicative, în cazul în care nu solicită efort. Dacă apare vreo încordare, trei perioade vor fi de ajuns. Se va reduce de asemenea lungimea perioadei aplicative dacă se resimte vreo senzație de disconfort.

Lecția 17

"Nu văd lucruri neutre."

Această idee este un alt pas în direcția identificării cauzei şi efectului, aşa cum ele cooperează în lume. Nu vezi lucruri neutre pentru că nu ai gânduri neutre. Întotdeauna apare mai întâi gândul,în ciuda tentației de a crede că este invers. Nu acesta este modul de a gândi al lumii, dar trebuie să înveți că este modul tău de a gândi.
De n-ar fi aşa, percepția nu ar avea cauză şi ar fi ea însăşi cauza realității. Având în vedere natura ei foarte variabilă, lucrul acesta nu este nici pe departe probabil.
Aplicând ideea de astăzi, cu ochii deschişi, spune în sinea ta:
"Nu văd lucruri neutre pentru că nu am gânduri neutre."
Apoi priveşte în jur, oprindu-ți privirea asupra fiecărui lucru pe care îl remarci un timp suficient de lung pentru a spune:
"Nu văd un ... neutru, deoarece gândurile mele despre ... nu sunt neutre."
Ai putea spune, de exemplu:
"Nu văd un zid neutru, deoarece gândurile mele despre ziduri nu sunt neutre."
"Nu văd un corp neutru, deoarece gândurile mele despre corpuri nu sunt neutre."
Ca de obicei, este esențial să nu se facă distincții între ceea ce crezi că ar fi animat sau neanimat; plăcut sau neplăcut. Indiferent de ce ai putea crede, nu vezi nimic realmente viu sau realmente bucuros. Aceasta datorită faptului că deocamdată nu eşti conştient de nici un gând realmente adevărat, şi de aceea, de nici unul, realmente bucuros.
Se recomandă trei sau patru perioade distincte de exersare, şi se impun nu mai puțin de trei pentru a obține folos maxim, chiar dacă simți împotrivire. În acest caz, durata perioadei de practicare poate fi redusă, totuşi, la mai puțin de acel aproximativ un minut recomandat altminteri.

Lecția 18

"Nu resimt de unul singur efectele vederii mele. "

Ideea de astăzi este un alt pas în învățarea faptului că gândurile care iscă ce vezi, nu sunt niciodată neutre sau neimportante. De asemenea, se evidențiază ideea că mințile sunt împreunate, idee căreia i se va da o importanță sporită mai târziu.

Ideea zilei nu se referă atât de mult la ceea ce vezi, cât la felul cum vezi. De aceea, exercițiile de astăzi scot în evidență acest aspect al percepției tale. În cele trei sau patru perioade de practicare recomandate, să se procedeze după cum urmează:

Priveşte în jur, selectând într-un mod cât mai aleator subiecte pentru aplicarea ideii de astăzi, ațintindu-ți privirea asupra fiecăruia suficient timp pentru a spune:

"Nu resimt de unul singur efectele felului cum văd ..."

Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea afirmației mai generale:

"Nu resimt de unul singur efectele vederii mele."

Un minut sau chiar mai puțin va fi suficient pentru fiecare perioadă de practicare.

Lecția 19

"Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele."

Ideea de astăzi este, evident, motivul pentru care vederea ta nu te afectează numai pe tine. Vei observa că uneori ideile referitoare la gândire le preced pe cele referitoare la percepție, în timp ce alteori ordinea este inversată. Motivul este acela că ordinea nu contează. Gândirea şi rezultatele ei sunt efectiv simultane, deoarece cauza şi efectul nu sunt separate niciodată.

Astăzi subliniem din nou faptul că mințile sunt împreunate.Această idee este rareori salutată cu toată bucuria la început.Deoarece pare să comporte un imens sentiment al responsabilității,putând fi privită chiar ca o "încălcare a intimității". Fapt este, însă, că nu există gânduri intime. În pofida rezistenței tale inițiale față de această idee, vei înțelege totuşi că ea trebuie să fie adevărată dacă admitem că mântuirea este posibilă. Iar mântuirea trebuie să fie posibilă, deoarece este Voia lui Dumnezeu.

Cel aproximativ un minut de cercetare a minții reclamat de exercițiile de astăzi trebuie petrecut cu ochii închişi. Mai întâi se va repeta ideea de astăzi, iar apoi mintea va fi atent scrutată pentru gândurile pe care le conține în acel moment. În timp ce te gândeşti la fiecare, numeşte gândul în funcție de persoana sau tema centrală pe care o conține şi, păstrând în continuare gândul în minte, spune:

"Nu resimt de unul singur efectele acestui gând despre ..."

Cerința de a fi cât se poate de nediscriminator în selectarea subiectelor pentru perioadele de practicare ar trebui să-ți fie deja familiară şi nu va mai fi repetată în fiecare zi, deşi va fi sporadic inclusă pentru aducere aminte. Nu uita, totuşi, că alegerea

aleatoare rămâne în continuu esenţială. Lipsa de ordine în această privinţă face ca, în cele din urmă, recunoaşterea lipsei de ordine în miracole să capete sens pentru tine.
Pe lângă aplicarea "după nevoie" a ideii de astăzi, se impun cel puţin trei sau patru perioade de exersare. Dacă va fi necesar, timpul afectat acestora poate fi scurtat. Nu încerca mai mult de patru perioade.

Lecţia 20

"Sunt hotărât să văd"

Am avut, până acum, o atitudine destul de lejeră în privinţa perioadelor de practicare. Nu s-a făcut, în fond, nici o încercare de a stabili programul de exerciţii în timp, efortul solicitat a fost minimal şi nu s-a cerut nici măcar cooperare activă sau interes. Această abordare a fost intenţionată şi foarte atent plănuită. Nu am pierdut din vedere importanţa crucială a inversării gândirii tale. Mântuirea lumii depinde de ea. Şi totuşi nu vei vedea, dacă te consideri ca fiind constrâns şi dacă cedezi în faţa resentimentului şi a opoziţiei.
Aceasta este prima noastră încercare de a introduce o structurare. Nu o interpreta greşit, ca pe un efort de a exercita forţă sau presiuni. Vrei mântuirea. Vrei să fii fericit. Vrei pace. Nu ai parte de ele acum deoarece mintea ta este total nedisciplinată şi nu poţi distinge între bucurie şi mâhnire, plăcere şi durere, iubire şi teamă.Acum eşti pe cale să înveţi cum să le deosebeşti. Şi, adevărat, mare îţi va fi răsplata.
Decizia ta de a vedea este tot ce îţi pretinde viziunea. Ceea ce vrei îţi aparţine. Nu confunda micul efort care ţi se cere cu indiciul că ţelul nostru ar valora puţin. Poate fi oare mântuirea lumii un scop mărunt? Şi poate fi mântuită lumea dacă tu nu eşti mântuit? Dumnezeu are un Fiu, iar acesta este Învierea şi Viaţa. Voia Sa se face fiindcă toată puterea îi este dată în Cer şi pe Pământ. În hotărârea ta de a vedea îţi este dată viziunea.
Exerciţiile de astăzi constau din a-ţi reaminti, de-a lungul zilei, că vrei să vezi. Ideea zilei de azi implică, de asemenea, în mod tacit, recunoaşterea faptului că acum nu vezi. De aceea, repetând ideea, afirmi că eşti hotărât să-ţi schimbi starea de faţă cu una mai bună, una pe care o vrei cu adevărat.
Repetă idee zilei de azi rar şi cu fermitate de cel puţin două ori pe oră de-a lungul zilei, încercând să o faci la fiecare jumătate de ceas. Nu te necăji dacă uiţi, dar fă un efort real să-ţi aminteşti.
Repetiţiile suplimentare să fie aplicate la orice situaţie, persoană sau întâmplare care te indispune. Poţi să le vezi altfel şi altfel le vei vedea. Ceea ce doreşti vei vedea. Iată adevărata lege a cauzei şi efectului operând în lume.

Lecția 21

"Sunt hotărât să văd lucrurile altfel."

Ideea de astăzi este evident o continuare şi o prelungire a celei precedente. De data aceasta însă, pe lângă aplicarea ideii la diferite situații, pe măsură ce apar, sunt necesare perioade aparte de cercetare a minții. **Se recomandă insistent cinci perioade de exersare, de câte un minut fiecare.**

În perioadele de exersare, începe prin repetarea ideii în sinea ta.Apoi, închide-ți ochii şi cercetează-ți atent mintea pentru a găsi situații trecute, prezente sau anticipate care îți stârnesc supărarea. Aceasta poate lua forma oricărei reacții, de la iritare uşoară la furie.

Gradul emoției pe care o trăieşti nu contează. Vei deveni din ce în ce mai conştient de faptul că o uşoară tresărire de indispoziție nu este nimic altceva decât un văl aruncat deasupra furiei intense.

De aceea, încearcă să nu laşi să-ți scape, în perioadele de exersare, cele mai "mărunte" gânduri de supărare. **Adu-ți aminte că nu recunoşti de fapt ceea ce îți stârneşte supărarea, iar nimic din ce crezi în această privință nu înseamnă nimic.** Vei fi probabil tentat să stărui asupra unor situații sau persoane mai mult decât asupra altora, pe falsul motiv că acestea ar fi mai "evidente". Nu este aşa. Ai de a face doar cu un exemplu al credinței că unele forme de atac sunt mai justificate decât altele.

Cercetându-ți mintea pentru a găsi toate formele în care se prezintă gândurile de atac, reține-l pe fiecare în minte, în timp ce spui în sinea ta:

"Sunt hotărât să-l (s-o) văd pe .... (numele persoanei) altfel."

"Sunt hotărât să văd .... (specifică situația) altfel.

Încearcă să fii cât mai specific cu putință. Poți, de exemplu, să-ți concentrezi supărarea asupra unui anumit atribut al unei anumite persoane, crezând că supărarea este limitată la acest aspect. **Dacă percepția ta suferă de această formă de distorsiune, spune:**

"Sunt hotărât să văd .... (specifică atributul) la .... (numele persoanei) altfel."

Lecția 22

"Ceea ce văd este o formă de răzbunare."

Ideea de astăzi descrie cu acuratețe felul în care trebuie să vadă lumea oricine nutreşte gânduri de atac. Deoarece şi-a proiectat mânia asupra lumii, el vede răzbunarea gata să-l lovească. Propriul său atac este perceput astfel ca autoapărare. Aceasta devine un cerc din ce în ce mai vicios, până când el este dispus să-şi schimbe felul în care vede. Altfel, gândurile de atac şi contraatac îl vor preocupa şi îi vor popula întreaga lui lume. Ce pace a minții este posibilă atunci pentru el?

Tocmai din această fantezie nebunească vrei să scapi. Oare nu sunt veşti îmbucurătoare să auzi că fantezia nu este adevărată? Oare nu este o fericită descoperire să afli că poți scăpa? Tu ai făcut ceea ce vrei să distrugi; tot ce urăşti şi ai ataca şi ai ucide. Tot ce te înfricoşează nu există.

Priveşte astăzi lumea din jurul tău de cel puțin cinci ori, timp de cel puțin un minut de fiecare dată. În timp ce privirea ți se strămută de la un obiect la altul, de la un corp la altul, spune în sinea ta:

"Văd numai ceea ce este perisabil."
"Nu văd nimic care ar putea dăinui."
"Ceea ce văd nu este real."
"Ceea ce văd este o formă de răzbunare. "

La sfârşitul fiecărei perioade de exercițiu, întreabă-te:

"Aceasta este oare lumea pe care vreau s-o văd de fapt?"

Răspunsul este desigur evident.

Lecția 23

"Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunțând la gândurile de atac."

Ideea de astăzi conține singura cale de ieşire din teamă care va duce vreodată la vreun rezultat. Nimic altceva nu va izbuti; orice altceva este lipsit de înțeles. Această cale însă nu poate da greş.

Fiecare gând pe care îl ai alcătuieşte câte un segment din lumea pe care o vezi. Cu gândurile tale deci trebuie să lucrăm, dacă urmează să schimbăm felul tău de a percepe lumea.

Dacă gândurile de atac sunt cauza lumii pe care o vezi, trebuie să înveți că tocmai aceste gânduri nu le vrei. Nu are nici un rost să deplângi lumea. Nu are nici un rost să încerci să schimbi lumea. Ea nu se poate schimba, fiindcă este doar un efect. Ce are rost însă este să-ți schimbi gândurile despre lume. Astfel schimbi cauza.Efectul se va schimba automat. Lumea pe care o vezi este o lume răzbunătoare, şi fiecare lucru din ea este un simbol a răzbunării. Fiecare percepție a "realității externe" este o reprezentare plastică a propriilor tale gânduri de atac. Ne putem întreba, pe bună dreptate, dacă putem numi asta vedere. Nu este oare fantezie un cuvânt mai bun pentru un asemenea proces, iar halucinație un termen mai potrivit pentru rezultat?

Vezi lumea pe care ai făcut-o, dar nu te vezi pe tine însuți ca fiind plăsmuitorul de imagini, făcătorul de chipuri. Nu poți fi scăpat sau mântuit de lume, dar te poți desprinde de cauza ei. Iată ce este mântuirea, căci unde este lumea pe care o vezi, când cauza ei a dispărut? Viziunea conține deja cele ce vor înlocui tot ce crezi că vezi acum. Frumusețea îți poate lumina imaginile, chipurile cioplite, transformându-le în aşa fel încât să le iubeşti, cu toate că au fost plăsmuite din ură. Căci nu le vei plăsmui de unul singur.

Ideea de astăzi introduce gândul că nu eşti prins în capcana lumii pe care o vezi, deoarece cauza ei poate fi schimbată. Această schimbare impune, mai întâi,

identificarea cauzei şi apoi desprinderea de ea, pentru a putea fi înlocuită. Primii doi paşi în acest proces îți solicită cooperarea, pasul final însă nu. Imaginile tale au fost deja înlocuite. Făcând primii paşi, vei vedea că aşa este.

Pe lângă folosirea ei de câte ori apare nevoia de-a lungul zilei, în aplicarea ideii de astăzi sunt necesare cinci perioade de exersare. Privind în jurul tău, repetă mai întâi rar ideea în sinea ta, apoi închide-ți ochii şi dedică aproximativ un minut cercetării minții, pentru a depista toate gândurile de atac care se ivesc. În timp ce îți trece fiecare prin minte, spune:

"Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunțând la gândurile de atac la adresa ...."

În timp ce spui aceasta, păstrează fiecare gând de atac în minte, iar apoi alungă-l şi treci la următorul.În perioadele de exersare, încredințează-te că incluzi atât gândurile de atacare cât şi cele de a fi atacat. Efectele lor sunt identice deoarece gândurile sunt identice. Încă nu îți dai seama de lucrul acesta, dar ți se cere acum numai să le tratezi la fel în perioadele de practică. Suntem încă la nivelul identificării cauzei lumii pe care o vezi. Când vei învăța, în cele din urmă, că gândurile de atacare şi cele de atac nu sunt diferite, vei fi gata să te desprinzi de cauză.

Lecția 24

"Nu îmi percep propriile interese."

În nici o situație ce apare nu vezi limpede acea rezolvare care te-ar face fericit. De aceea nu ai nici un principiu călăuzitor pentru acțiune adevărată şi nici posibilitatea de a judeca rezultatul. Ceea ce faci este determinat de felul cum percepi situația, iar această percepție este greşită. În mod inevitabil deci tu nu îți vei sluji propriile interese. Şi totuşi, ele sunt unicul tău țel în orice situație care este percepută corect. Altfel, nu îți vei da seama care sunt aceste interese.

Dacă ți-ai da seama că nu îți percepi propriile interese, ai putea fi învățat care sunt acestea. Dar în prezența convingerii tale că ştii care sunt ele, nu poți învăța. **Ideea de astăzi este un pas spre deschiderea minții tale, astfel încât învățarea să poată începe.**

Exercițiile de astăzi necesită mult mai multă onestitate decât eşti obişnuit să manifeşti. *Câteva subiecte, asupra cărora se va reflecta cu onestitate şi atenție în fiecare din cele cinci perioade de exersare care vor fi întreprinse astăzi, vor fi mai utile decât o examinare mai pripită a unui mare număr de subiecte. Se sugerează câte două pentru fiecare din perioadele de cercetare pe care le presupun exercițiile.*

Perioadele de exersare să înceapă cu repetarea ideii de astăzi, urmată de cercetarea minții, cu ochii închişi, pentru a depista situații nerezolvate de care eşti preocupat în prezent. Accentul să fie pe descoperirea rezolvării pe care o doreşti. Îți vei da repede seama că ai în minte o mulțime de țeluri care fac parte din rezolvarea dorită, şi că aceste țeluri se află la nivele diferite şi sunt adesea în conflict unele cu altele.

Aplicând ideea de astăzi, denumeşte fiecare situație care îți vine minte, iar apoi enumeră cu băgare de seamă cât poți de multe țeluri care ți-ar plăcea să fie atinse în rezolvarea situației respective.

Formularea fiecărei aplicări să fie, în mare, după cum urmează:
În situația .... mi-ar place să se întâmple ...."**şi aşa mai departe. Încearcă să acoperi toată mulțimea de soluții diferite care îți vin onest în minte, chiar dacă unele dintre ele par să fie direct legate de situație sau poate că nu-i sunt deloc proprii.**
Dacă aceste exerciții sunt efectuate corect, vei recunoaşte repede că ridici o mulțime de pretenții față de situație, care nu au nimic de-a face cu ea. Vei recunoaşte, de asemenea, că multe țeluri sunt contradictorii, că nu te poți gândi la nici o rezolvare unitară şi că vei fi dezamăgit în legătură cu unele dintre țelurile tale, oricum sar rezolva situația.
După parcurgerea listei cuprinzând cât mai multe țeluri râvnite pentru fiecare situație nerezolvată care îți vine în minte, spune-ți în sinea ta:
"Nu-mi percep propriile interese în această situație." şi treci la următoarea.

Lecția 25

"Nu cunosc menirea nici unui lucru."

Rostul înseamnă înțeles. Ideea de astăzi explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. Nu-i cunoşti menirea. De aceea pentru tine este lipsit de înțeles. Totul este menit pentru interesele tale. Aceasta le este menirea; acesta le este rostul; acesta le este înțelesul. Tocmai prin recunoaşterea acestui fapt, ceea ce vezi capătă înțeles.
Percepi lumea şi tot ce este în ea ca având înțeles în funcție de scopurile ego-ului. Aceste scopuri nu au nimic de-a face cu propriile tale interese, ego-ul nefiind tu. Această identificare falsă te face incapabil să înțelegi menirea vreunui lucru. Ca rezultat, eşti nevoit să îl foloseşti greşit. Când crezi lucrul acesta, vei încerca să îți retractezi scopurile pe care le-ai atribuit lumii, în loc să le întăreşti.
Un alt mod de a descrie scopurile pe care le percepi acum este să spui că ele toate sunt preocupate de interese "personale".
Întrucât nu ai interese personale, scopurile tale nu sunt, de fapt, preocupate de nimic. Prin urmare, dedicându-te lor, nu ai nici un scop. Şi astfel nu cunoşti menirea nici unui lucru.Înainte de a putea înțelege ceva din exercițiile de astăzi, să ne mai oprim asupra unui gând. La nivelele cele mai de suprafață, recunoşti, desigur, rostul. Totuşi, rostul nu poate fi înțeles la aceste nivele. De exemplu, poți înțelege că rostul telefonului este acela de a face posibilă o convorbire cu cineva care nu se află fizic în imediata ta apropiere. Ceea ce nu înțelegi este rostul încercării de a intra în legătură cu el, şi tocmai lucrul acesta face contactul tău cu el semnificativ sau lipsit de înțeles.
Este de o importanță crucială pentru procesul tău de învățare să fii dispus să renunți la scopurile pe care le-ai fixat fiecărui lucru.
Recunoaşterea faptului că ele sunt mai degrabă lipsite de înțeles decât "bune" sau "rele" este singurul mod de a realiza această renunțare. Ideea de astăzi este un pas în această direcție.
Sunt necesare şase perioade de exersare, fiecare având durata de două minute. Fiecare să înceapă cu o repetare lentă a ideii de astăzi, urmată de rotirea privirii în jur şi

oprirea ei asupra oricărui obiect care îți atrage atenția, fie el apropiat sau depărtat,"important ", sau "neimportant", "uman" sau "inuman". Cu ochii ațintiți asupra fiecărui subiect selectat astfel, spune, de exemplu:

" Nu cunosc menirea acestui scaun."
" Nu cunosc menirea acestui stilou."
" Nu cunosc menirea acestei mâini."

Rosteşte aceste cuvinte rar, fără a-ți lua ochii de la subiect până nu ai terminat afirmația despre el. Treci apoi la subiectul următor şi aplică ideea de astăzi ca mai înainte.

Lecția 26

"Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea."

Este desigur evident faptul că, de vreme ce poți fi atacat, nu eşti invulnerabil. Consideri atacul o amenințare reală. Aceasta deoarece crezi că tu poți să ataci cu adevărat. Iar ceea ce ar avea efect prin tine trebuie să aibă efect şi asupra ta. Tocmai această lege te va mântui în cele din urmă, dar deocamdată o foloseşti greşit. De aceea, trebuie să înveți cum o poți folosi în serviciul propriilor tale interese, şi nu împotriva lor.

Deoarece gândurile tale de atac vor fi proiectate, te vei teme de atac. Iar dacă te temi de atac, trebuie să crezi că nu eşti invulnerabil. Gândurile de atac te fac, aşadar, vulnerabil în propria minte, căci acolo se află gândurile de atac. Gândurile de atac şi invulnerabilitatea nu pot fi acceptate împreună. Ele se contrazic reciproc.

Ideea de astăzi ne prezintă gândul că întotdeauna te ataci mai întâi pe tine însuți. Dacă gândurile de atac trebuie să comporte credința că eşti vulnerabil, efectul lor este acela de a te slăbi în proprii tăi ochi. Astfel ele ți-au atacat modul tău de a te percepe pe tine însuți, iar deoarece crezi în ele, nu mai poți crede în tine. O imagine falsă despre tine a ajuns să ia locul a ceea ce eşti. **Punerea în practică a ideii de astăzi te va ajuta să înțelegi că vulnerabilitatea sau invulnerabilitatea sunt rezultatul propriilor tale gânduri. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate ataca. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate face să crezi că eşti vulnerabil.**

Şi nimic în afară de gândurile tale nu îți poate dovedi că toate acestea nu sunt aşa.

În aplicarea ideii de astăzi sunt necesare şase perioade de exersare. Să se încerce două minute pentru fiecare din ele, deşi perioada poate fi redusă dacă este prea mare disconfortul. Nu reduce însă mai mult decât atât.

Perioada de exersare să înceapă cu repetarea ideii pentru astăzi, continuând - cu ochii închişi - cu trecerea în revistă a întrebărilor rămase fără răspuns a căror rezolvare te îngrijorează. Îngrijorarea poate lua forma deprimării, supărării, senzației de a fi constrâns, temerii, presimțirii sau preocupării. Orice problemă încă nerezolvată care are tendința să-ți revină în gând de-a lungul zilei constituie un subiect potrivit. Nu vei putea folosi prea multe pentru fiecare perioadă de exersare în parte, fiindcă va trebui acordat fiecărei probleme mai mult timp decât de obicei. Ideea de astăzi să se aplice după cum urmează:

Mai întâi, denumeşte situația:

"Sunt îngrijorat de ...."

Apoi ia în considerare fiecare rezolvare care-ți vine în minte în această privință şi care ți-a pricinuit îngrijorare, referindu-te la fiecare în mod concret, spunând:

"Mă tem că se va întâmpla ...."

Dacă faci exercițiile cum se cuvine, ar trebui să ai la dispoziție vreo cinci sau şase alternative îngrijorătoare pentru fiecare situație de care te foloseşti şi, foarte posibil, chiar mai multe. Este mult mai util să tratezi câteva situații în mod amănunțit, decât să parcurgi un număr mare de situații. Pe măsură ce lista rezolvărilor anticipate pentru fiecare situație se extinde, vei găsi, probabil, că pe unele din ele, mai ales pe cele care-ți vin în minte către sfârşit, le accepți mai puțin. Încearcă totuşi, pe cât posibil, să le tratezi pe toate deopotrivă.

După ce ai denumit fiecare rezolvare de care ți-e teamă, spune în sinea ta:

"Acest gând este un atac asupra mea."

Încheie fiecare perioadă de exersare repetându-ți încă odată ideea de astăzi.

Lecția 27

"Mai presus de toate, vreau să văd."

Ideea de astăzi exprimă ceva mai puternic decât o simplă hotărâre. Între toate dorințele tale, ea dă prioritate viziunii. S-ar putea să ai rețineri să foloseşti ideea, pe motivul că nu eşti sigur dacă, într-adevăr, crezi ceea ce afirmi. Nu contează. Scopul exercițiilor de astăzi este de a aduce puțin mai aproape vremea când ideea va fi pe de-a-ntregul adevărată.

S-ar putea să fii foarte tentat să crezi că ți se cere vreun sacrificiu atunci când spui că, mai presus de orice, vrei să vezi. **Dacă te nelinişteşte absența oricărei rezerve pe care o implică o astfel de afirmație, adaugă:**

"Ea nu poate decât să binecuvânteze."

Ideea de astăzi are nevoie de multe repetări pentru ca folosul să fie maxim. Să se folosească la cel puțin fiecare jumătate de oră şi, dacă se poate, de mai multe ori. Ai putea încerca s-o faci la fiecare 15 sau 20 de minute. Este recomandabil ca, atunci când te trezeşti sau la scurt timp după aceea, să stabileşti un anume interval de timp pentru folosirea ideii şi să încerci să-l respecți de-a lungul zilei.

Nu va fi greu să o faci, chiar dacă vei fi angajat într-o conversație sau ocupat cu altceva în momentul respectiv. Chiar şi atunci poți să repeți, în sinea ta, o scurtă propoziție, fără a deranja.

Adevărata întrebare este: cât de des îți vei aduce aminte? Cât de mult îți doreşti ca ideea de astăzi să fie adevărată? Răspunde la una din întrebări şi ai răspuns şi celeilalte. Vei sări, probabil, peste câteva aplicații, poate chiar peste mai multe. Nu te lăsa afectat, dar încearcă, totuşi, să te ții de program de atunci înainte. Dacă simți măcar o dată, de-a lungul zilei, că ai fost perfect sincer în timp ce repetai ideea de astăzi, poți fi sigur că te-ai scutit de mulți ani de efort.

Lecția 28

"Mai presus de toate, vreau să văd altfel lucrurile."

Astăzi noi chiar dăm ideii de ieri o aplicare corectă. În aceste perioade îți vei lua o serie de angajamente precise. Întrebarea dacă le vei ține în viitor nu ne preocupă aici. Dacă eşti dispus măcar să le iei acum, ai şi pornit pe calea ținerii lor. Şi suntem încă abia la început.

Poate te întrebi de ce este important să spui, de exemplu: "Mai presus de toate vreau să văd această masă altfel". În sine, nu are nici o importanță. Dar, ce este de sine stătător? Şi ce înseamnă "în sine"? Vezi în jurul tău o mulțime de lucruri separate, ceea ce înseamnă că nu vezi deloc. Ori vezi, ori nu vezi. Odată ce ai văzut un lucru altfel, le vei vedea pe toate altfel. Lumina pe care o vei vedea în oricare dintre ele este aceeaşi lumină pe care o vei vedea în toate.

Atunci când spui: "Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel", îți iei angajamentul să îți retragi toate ideile tale preconcepute despre masă, şi să îți deschizi mintea către ceea ce este ea, către menirea ei. Nu o defineşti în funcție de trecut. Întrebi, mai degrabă, ce este, în loc să-i spui tu ce este. Nu îi legi rostul de experiența ta neînsemnată în privința meselor, nici nu îi limitezi menirea la măruntele tale gânduri personale.

Nu vei pune sub semnul întrebării ceea ce ai definit deja. **Iar scopul acestor exerciții este de a pune întrebări şi de a primi răspunsurile. Spunând: "Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel", îți iei angajamentul să vezi. Nu este un angajament exclusiv. Este un angajament care se referă deopotrivă la masă, cât şi la orice altceva, nici mai mult, nici mai puțin.**

De fapt, ai putea dobândi viziunea chiar numai de la această masă, dacă ți-ai retrage toate ideile proprii pe care ți le-ai format în privința ei şi ai privi-o cu o minte perfect deschisă. Ea are să-ți arate ceva; ceva frumos şi curat, de o infinită valoare, plin de fericire şi speranță. Ascuns sub mormanul ideilor tale despre ea, stă rostul ei real, rost pe care îl împărtăşeşti cu tot universul.

Prin faptul că foloseşti masa ca obiect pentru aplicarea ideii de astăzi, ceri de fapt să ți se dezvăluie rostul universului. Vei cere acelaşi lucru de la fiecare subiect pe care îl foloseşti în perioadele de exersare. Şi îți iei angajamentul, față de fiecare dintre ele, că vei lăsa rostul lor să ți se dezvăluie, în loc să le încarci cu propria-ți judecată.

Vom avea astăzi şase perioade de exersare de câte două minute, în care ideea zilei este mai întâi formulată, apoi aplicată la orice vezi în jur. Subiectele nu numai că vor fi alese la întâmplare,dar se va şi acorda fiecăruia aceeaşi sinceritate când i se aplică ideea zilei, într-o încercare de a recunoaşte valoarea egală a tuturor, în contribuția la vederea ta.

Aplicațiile să includă, ca de obicei, numele subiectului asupra căruia se nimereşte să-ți cadă privirea, care va zăbovi asupra lui în timp ce rosteşti următoarele:

"Mai presus de toate, vreau să văd acest .... altfel."

Fiecare aplicare să se facă foarte rar, pe cât se poate, cu luare aminte.

Lecția 29

"Dumnezeu este în tot ce văd."

Ideea de astăzi explică de ce poți vedea tot rostul în toate. Ea explică de ce nimic nu este separat, de sine stătător sau în sine. Şi mai explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. De fapt, ea explică fiecare idee pe care am folosit-o până acum, cât şi pe cele următoare. Ideea de astăzi constituie întreaga bază pentru viziune.

Probabil că, în momentul de față, această idee ți se va părea foarte greu de priceput. Poate ți se pare prostească, necuviincioasă,lipsită de sens, nostimă sau chiar reprehensibilă. Desigur,Dumnezeu nu este într-o masă, de exemplu, aşa cum o vezi. Totuşi,am subliniat ieri ideea că o masă împărtăşeşte rostul universului.Iar ceea ce împărtăşeşte rostul universului împărtăşeşte rostul Creatorului său.

Încearcă, deci, astăzi, să începi a învăța cum să priveşti toate lucrurile cu iubire, cu recunoştință, şi cu mintea deschisă. Acum nu le vezi. Ai vrea să ştii ce este în ele? Nimic nu este aşa cum îți apare ție. Rostul lor sfânt stă dincolo de restrânsa ta sferă de cuprindere. Atunci când viziunea îți va arăta sfințenia care luminează lumea, vei înțelege perfect ideea de astăzi. Şi nu vei înțelege cum de ai putut vreodată să ți se pară dificilă.

Cele şase perioade de exersare pentru astăzi, a câte două minute fiecare, vor urma un tipar deja familiar: începe repetând ideea în sinea ta, apoi aplic-o subiectelor din jurul tău, alese la întâmplare, denumindu-le pe fiecare în mod distinct. Încearcă să eviți tendința de a face o selecție autoimpusă, care poate fi mai ales tentantă în legătură cu ideea de astăzi, datorită naturii ei cu totul străine. Ține minte că orice ordine impusă de tine este la fel de străină realității.

De aceea, lista de subiecte să fie cât se poate de lipsită de autoselecție. **De exemplu, o listă potrivită ar putea include următoarele:**

"Dumnezeu este în acest umeraş."
"Dumnezeu este în această revistă."
"Dumnezeu este în acest deget."
"Dumnezeu este în această lampă."
"Dumnezeu este în acel corp."
"Dumnezeu este în uşa aceea."
"Dumnezeu este în coşul acela de gunoi."

În completarea perioadelor de practică fixate, repetă ideea de astăzi cel puțin o dată pe oră, privind încet în jur, în timp ce îți spui cuvintele în sinea ta, fără grabă. Ar trebui, cel puțin o dată sau de două ori, să fii pătruns de o senzație de odihnă, în timp ce le faci.

Lecția 30

"Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea. "

Ideea de astăzi este trambulina care ne lansează spre viziune. **Din această idee, lumea se va deschide în fața ta şi o vei privi, văzând în ea ce nu ai mai văzut niciodată. Iar ceea ce ai văzut înainte nu îți va mai fi deloc vizibil.**

Astăzi încercăm să folosim o nouă formă de "proiecție." Nu încercăm să ne debarasăm de ceea ce nu ne place, văzându-l în afară. În schimb, încercăm să vedem în lume ceea ce este în mintea noastră, ceea ce vrem să recunoaştem că este acolo. Astfel, încercăm să ne împreunăm cu ceea ce vedem, în loc să-l ținem departe de noi. Iată deosebirea fundamentală dintre viziune şi modul tău de a vedea.

Ideea de astăzi urmează să se aplice cât se poate de des de-a lungul zilei. De câte ori ai o clipă de răgaz, repet-o, cu luare aminte, în sinea ta, privind în jur, încercând să realizezi că ideea este aplicabilă la tot ce vezi acum sau la tot ce ai putea vedea acum dacă s-ar afla în câmpul tău vizual.

Viziunea reală nu este limitată la concepte ca "aproape" sau "departe". Pentru a te ajuta să te obişnuieşti cu această idee, încearcă să te gândeşti atât la lucruri din afara câmpului tău vizual, cât şi la cele pe care le poți vedea efectiv, atunci când aplici ideea de astăzi.

Viziunea reală nu este numai nelimitată în timp şi spațiu, dar nici nu depinde de ochii corpului. Mintea este singura ei sursă. Pentru a te ajuta să te obişnuieşti mai mult cu această idee, dedică mai multe perioade de exersare aplicării ideii de astăzi cu ochii închişi, folosind orice subiecte îți vin în minte şi privind mai degrabă înlăuntru decât în afară. Ideea de astăzi se aplică în mod egal la amândouă.

Lecția 31

"Nu sunt victima lumii pe care o văd."

Ideea de astăzi este introducerea la declarația ta de eliberare. **Şi de data asta, ideea va fi aplicată atât lumii pe care o vezi în afara ta, cât şi celei pe care o vezi lăuntric.** În aplicarea ideii, vom folosi o formă de exercițiu care va fi întrebuințată din ce în ce mai mult, cu modificări după cum se va indica. În general, această formă include două aspecte, unul în care aplici ideea într-un mod mai susținut, iar celălalt, care constă din aplicații frecvente ale ideii de-a lungul zilei.

Sunt necesare două perioade mai lungi cu ideea de astăzi, una dimineața şi alta seara, recomandându-se între trei şi cinci minute pentru fiecare. În acest timp, priveşte încet în jur, repetând ideea de două sau trei ori. Apoi, închide-ți ochii şi aplică aceeaşi idee la lumea ta lăuntrică. Vei scăpa de ambele dintr-odată, deoarece lumea lăuntrică este cauza celei exterioare.

În timpul introspecției, nu fă altceva decât îngăduie oricărui gând care îți trece prin minte să se prezinte conştienței tale, să-l iei pe fiecare în considerare pentru o clipă, iar apoi să-l înlocuieşti cu următorul. Încearcă să nu stabileşti vreun fel de ierarhie între ele. Priveşte-le cum vin şi se duc, într-un mod cât se poate de impasibil.Nu stărui asupra nici unuia în mod deosebit, ci lasă-le să curgă în mod constant şi calm, fără a te implica în mod special. **În timp ce stai şi îți priveşti liniştit gândurile, repetă ideea de astăzi în sinea ta, de câte ori crezi de cuviință, dar fără vreo senzație de grabă.**

În plus, repetă ideea de astăzi cât se poate de des de-a lungul zilei. Adu-ți aminte că faci o declarație de independență în numele propriei tale libertăți. Iar în libertatea ta stă libertatea lumii.
Ideea de astăzi este, de asemenea, una deosebit de folositoare ca răspuns la fiecare formă de tentație care s-ar putea ivi. Ea este o declarație că nu vei ceda în fața ei, înrobindu-te singur.

Lecția 32

"Eu am inventat lumea pe care o văd."

Astăzi, continuăm să dezvoltăm tema cauzei şi a efectului. Nu eşti victima lumii pe care o vezi, deoarece tu ai inventat-o. Poți să renunți la ea la fel de uşor cum ai născocit-o. O vei vedea sau nu o vei vedea, după cum doreşti. Câtă vreme o doreşti, o vei vedea; când nu o mai doreşti, ea nu va mai fi acolo ca s-o vezi.
Ideea de astăzi, asemenea celor precedente, se aplică lumilor tale interioare şi exterioare care, de fapt, sunt una şi aceeaşi.Totuşi, de vreme ce le vezi ca fiind diferite, perioadele de exersare pentru astăzi vor cuprinde din nou două faze, una implicând lumea pe care o vezi în afara ta, iar cealaltă, lumea pe care o vezi în mintea ta. Încearcă, în exercițiile de astăzi, să introduci gândul că ambele se află în propria ta imaginație.
Vom începe perioadele de exersare de dimineață şi seară din nou prin repetarea, de două sau trei ori, a ideii de astăzi, în timp ce cuprindem cu privirea lumea pe care o vezi ca fiind în afara ta. Apoi,închide-ți ochii şi cuprinde lumea ta lăuntrică. Încearcă să le tratezi pe amândouă cât mai egal posibil. Repetă, fără grabă, ideea de astăzi, de câte ori doreşti, în timp ce priveşti imaginile de care te face conştient imaginația ta.
Pentru cele două perioade de exersare mai lungi se recomandă între trei şi cinci minute, un minimum de trei minute fiind obligatoriu. Pot fi folosite mai mult de cinci minute, dacă exercițiul ți se pare odihnitor. Pentru a veni în întâmpinarea acestui lucru, alege o perioadă în care se prevăd distrageri puține şi în care tu însuți să te simți gata.
Aceste exerciții se vor face şi în continuare, de-a lungul zilei, de cât mai multe ori. Aplicațiile mai scurte constau din repetarea lentă a ideii, în timp ce îți inspectezi fie lumea lăuntrică, fie pe cea din afară. Nu contează pe care din ele o alegi.**Ideea de astăzi urmează, de asemenea, să se aplice imediat oricărei situații care ar putea să te necăjească. Aplică ideea, spunând în sinea ta: *"Eu am inventat această situație, aşa cum o văd."***

Lecția 33

"Există un alt mod de a privi lumea."

Ideea de astăzi este o încercare de a recunoaşte faptul că îți poți deplasa percepția lumii în ambele ei aspecte, cel interior şi exterior. Cinci minute bune se vor consacra aplicațiilor de dimineață şi seară.

În aceste perioade de exersare, ideea va fi repetată atât timp cât îți dă o stare bună, cu toate că esențiale sunt aplicările făcute fără grabă. Alternează inspectarea percepțiilor tale interioare cu cele exterioare, fără a isca însă o senzație de mutare abruptă.

Pur şi simplu, aruncă o privire dezinvoltă spre lumea pe care o percepi ca fiindu-ți exterioară, apoi închide ochii şi, cu egală dezinvoltură, inspectează gândurile lăuntrice. Încearcă să rămâi la fel de neimplicat în ambele şi să-ți menții această detaşare atunci când repeți ideea de-a lungul zilei.

Perioadele de exersare mai scurte să fie cât mai frecvente.Aplicări specifice ale ideii de astăzi se vor face de îndată ce se iveşte vreo situație cu tentația de a te nelinişti. Pentru aceste aplicări,spune:

"Există un alt mod de a privi asta."

Ține minte să aplici ideea de astăzi chiar în momentul în care devii conştient de vreun necaz. S-ar putea să ai nevoie de vreun minut ca să te aşezi în linişte şi să repeți ideea de câteva ori în sinea ta. Închiderea ochilor te va ajuta probabil la această formă de aplicare.

Lecția 34

"Aş putea vedea pace în loc de ce văd."

Ideea de astăzi începe să descrie condițiile care prevalează în celălalt mod de a vedea. Pacea minții este clar o chestiune lăuntrică. Ea trebuie să înceapă cu propriile tale gânduri, pentru ca apoi să se extindă înspre afară, căci din pacea minții tale răsare o percepție paşnică a lumii.

Exercițiile de astăzi necesită trei perioade de exersare mai lungi. Se recomandă una dimineața şi alta seara, iar a treia se va întreprinde la acea oră dintre ele care pare să fie mai prielnică unei stări de disponibilitate. Toate aplicările se vor face cu ochii închişi, deoarece ideea de astăzi se va aplica lumii tale lăuntrice. Vreo cinci minute de cercetare a minții pentru fiecare din perioadele mai lungi de exersare sunt obligatorii. Cercetează-ți mintea pentru a afla gândurile de teamă, situațiile care provoacă anxietate, personajele sau întâmplările "ofensatoare" sau orice altceva în legătură cu care întreții gânduri neiubitoare. Într-un mod dezinvolt, ia cunoştință de toate, repetând rar ideea de astăzi, pe măsură ce le priveşti cum îți apar în minte. Şi dă-le drumul, unul câte unul, pentru a face loc celui următor.

Dacă începi să ai dificultăți când e vorba să te gândeşti la anumite subiecte, continuă să repeți ideea, fără grabă, în sinea ta,fără a o aplica la un anume lucru. Încredințează-te, totuşi, că nu faci vreo excludere anume.

Aplicările mai scurte urmează să fie frecvente şi se vor face oricând simți că pacea minții îți este amenințată într-un fel sau altul.Ele au ca scop să te ferească de tentații de-a lungul zilei. Dacă devii conştient de o anume formă de tentație, exercițiul se va face sub această formă:

"Aş putea vedea pace în această situație, în loc să văd ceea ce văd acum în ea. "

Dacă violările păcii minții tale iau forma unor emoții adverse mai generalizate, cum ar fi deprimare, anxietate sau îngrijorare, foloseşte ideea în forma ei originală. Dacă vei constata că ai nevoie de mai mult de o aplicare a ideii de astăzi ca să îți vină mai uşor să

te răzgândeşti în orice context anume, încearcă să dedici câteva minute repetării ideii, până când începi să simţi o oarecare senzaţie de uşurare. ***Îţi va fi de ajutor, dacă vei spune în sinea ta,specificând:***
"Îmi pot înlocui sentimentele de deprimare, anxietate sau îngrijorare (sau gândurile mele în legătură cu această situaţie, persoană sau întâmplare) cu pace."

Lecţia 35

"Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu.Sunt foarte sfânt."

Ideea de astăzi nu descrie modul în care te vezi acum. Ea descrie însă ceea ce-ţi va arăta viziunea. Este greu, pentru oricine care gândeşte că se află în această lume, să creadă lucrul acesta despre sine. Dar, motivul pentru care socoate că se află în lumea aceasta este tocmai acela că nu crede ceea ce afirmă ideea de astăzi.

Vei crede, negreşit, că faci parte din ambianţa în care socoţi că te afli. Aceasta se întâmplă deoarece te înconjori de mediul pe care îl doreşti. Şi îl doreşti ca să îţi protejeze imaginea (chipul) pe care ţi-ai făcut-o despre tine însuţi. Imaginea este parte din acest mediu înconjurător. Ceea ce vezi în timp ce crezi că te afli în aceste mediu este văzut prin ochii imaginii. Asta nu este viziune. Imaginile nu pot vedea.

Ideea de astăzi prezintă o cu totul altă imagine despre tine.Stabilindu-ţi Sursa, ea îţi stabileşte şi Identitatea, şi te descrie aşa cum, de fapt, trebuie să fii într-adevăr. Vom folosi, pentru ideea de astăzi, un procedeu de aplicare oarecum diferit, fiindcă accentul cade astăzi mai degrabă pe cel care percepe, decât pe ceea ce percepe el însuşi.

Începe fiecare din cele trei perioade de exersare a câte cinci minute fiecare pe ziua de astăzi cu repetarea, în sinea ta, a ideii de astăzi, apoi închideţi ochii şi cercetează-ţi mintea pentru tot felul de termeni descriptivi în care te vezi pe tine însuţi. Include toate însuşirile bazate pe ego, fie ele pozitive sau negative, dezirabile sau indezirabile, grandioase sau înjositoare. Ele toate sunt la fel de ireale, pentru că nu te priveşti prin ochii sfinţeniei.În partea de început a perioadei de cercetare a minţii, vei pune, probabil, accentul pe ceea ce consideri a fi aspectele mai negative ale propriei tale perceperi. Totuşi, către partea finală a perioadei de exersare, s-ar putea, foarte bine, ca în minte să îţi apară termeni descriptivi mai măgulitori la propria-ţi adresă. Încearcă să recunoşti că nu contează ce orientare au fanteziile tale despre tine însuţi. Iluziile nu au nici o orientare în realitate. Ele, pur şi simplu, nu sunt adevărate.

O listă potrivită pentru aplicarea ideii de astăzi, alcătuită la întâmplare, poate arăta după cum urmează:

"Mă văd ca fiind dominat."
"Mă văd ca fiind deprimat."
"Mă văd ca fiind ratat."
"Mă văd ca fiind primejduit."
"Mă văd ca fiind neajutorat."
"Mă văd ca fiind victorios."
"Mă văd ca fiind înfrânt."
"Mă văd ca fiind caritabil."
"Mă văd ca fiind plin de virtute."

Să nu te gândeşti la aceşti termeni într-un mod abstract. Ei îţi vor veni în minte odată cu diferite situaţii, personaje şi întâmplări în care tu figurezi. Alege la nimereală câte o situaţie specifică care îţi vine în minte, identifică termenul sau termenii descriptivi care consideri că se potrivesc la reacţiile tale faţă de această situaţie, şi foloseşte-i în aplicarea ideii de astăzi. **După ce ai denumit-o pe fiecare, adaugă:**
"Dar mintea mea este o parte din Mintea lui Dumnezeu.Sunt foarte sfânt."
În timpul perioadelor de exersare mai lungi, vor exista, probabil, intervale în care nu-ţi trece nimic anume prin minte. Nu-ţi scormoni mintea doar ca să umpli intervalul cu lucruri specifice, ci relaxează-te numai şi repetă rar ideea de astăzi până când ceva îţi vine în minte. Cu toate că nimic din ce se iveşte nu trebuie omis din exerciţii, nimic nu trebuie "dezgropat" prin efort. Nici forţa, nici discriminarea nu trebuie folosite.
Cât mai des posibil de-a lungul zilei, alege-ţi una sau mai multe însuşiri pe care ţi le atribui în momentul de faţă, aplicând ideea de astăzi în formularea de mai sus la fiecare dintre ele. Dacă nimic anume nu îţi dă prin minte, repetă doar ideea în sinea ta, cu ochii închişi.

Lecţia 36

"Sfinţenia mea învăluie tot ce văd."

Ideea de astăzi o extinde pe cea de ieri de la cel ce percepe, la ceea ce este perceput. Eşti sfânt deoarece mintea ta este parte din a lui Dumnezeu. Şi pentru că eşti sfânt, vederea ta trebuie să fie de asemenea sfântă. "Neprihănit" înseamnă fără de păcat. Nu poţi fi mai mult sau mai puţin fără păcat. Ori eşti neprihănit, ori ba. Dacă mintea ta este parte din Mintea lui Dumnezeu, trebuie să fii neprihănit, sau o parte din Mintea Lui ar fi păcătoasă. Văzul tău este în legătură cu sfinţenia Lui, nu cu ego-ul tău, şi, ca atare, nu cu corpul tău.
Pentru astăzi sunt necesare patru perioade de exersare a câte trei până la cinci minute. Încearcă să le distribui pe intervale relativ egale, recurgând frecvent la aplicările mai scurte, pentru a-ţi asigura protecţia de-a lungul zilei. Perioadele de exersare mai lungi se vor desfăşura în această formă:
Mai întâi, închide-ţi ochii şi repetă de mai multe ori, rar, ideea de astăzi. Apoi deschide-ţi ochii şi priveşte fără grabă în jurul tău,aplicând ideea în mod specific la orice observi în această dezinvoltă trecere în revistă. Spune, de exemplu:
"Sfinţenia mea învăluie carpeta aceea."
"Sfinţenia mea învăluie peretele acela."
"Sfinţenia mea învăluie aceste degete."
"Sfinţenia mea învăluie scaunul acela."
"Sfinţenia mea învăluie corpul acela."
"Sfinţenia mea învăluie acest stilou."
De mai multe ori, în timpul acestor perioade de exersare,închide-ţi ochii şi repetă ideea în sinea ta. Apoi, deschide-ţi ochii şi continuă ca mai înainte.
Pentru perioadele de exersare mai scurte, închide ochii şi repetă ideea; priveşte în jur în timp ce o repeţi din nou; şi încheie cu încă o repetare, având ochii închişi. Toate aplicările se vor face, bineînţeles, foarte rar, cu cea mai mare lipsă de efort şi grabă.

Lecția 37

"Sfințenia mea binecuvântează lumea."

Această idee conține primele întrezăriri ale adevăratei tale funcții în lume sau ale rostului tău aici. **Menirea ta este să vezi lumea prin propria ta sfințenie.** Astfel tu şi cu lumea sunteți împreună binecuvântați. Nu pierde nimeni; nimic nu se ia de la nimeni; fiecare câştigă prin viziunea ta sfântă. Această idee marchează sfârşitul sacrificiului, deoarece oferă fiecăruia din plin ceea ce i se cuvine.

Nu există nici o altă cale prin care ideea de sacrificiu să poată fi îndepărtată din gândirea lumii. Oricare alt mod de a vedea va pretinde, în mod inevitabil, o plată de la cineva sau ceva. Ca rezultat, cel care percepe va pierde. Şi nici nu va bănui măcar de ce pierde. Însă prin viziunea ta, întregimea este redată conştiinței sale. Sfințenia ta îl binecuvântează, necerându-i nimic. Cei care se văd ca fiind întregi nu au pretenții.

Sfințenia ta este mântuirea lumii. Ea te îndreptățeşte să adevereşti lumii că este una cu tine, nu predicându-i, nu spunându-i ceva, ci pur şi simplu, prin recunoaşterea ta tăcută că în sfințenia ta toate lucrurile sunt binecuvântate împreună cu tine.

Cele patru perioade de exercițiu mai lungi ale zilei, din care fiecare va cuprinde trei până la cinci minute de exersare, încep cu repetarea ideii de astăzi şi vor fi urmate de aproximativ un minut în care te uiți în jurul tău, în timp ce aplici ideea la cele văzute de tine:

"Sfințenia mea binecuvântează acest scaun."

"Sfințenia mea binecuvântează acea fereastră."

"Sfințenia mea binecuvântează acest corp."

Închide apoi ochii şi aplică ideea la orice persoană care îți vine în minte, folosindu-i numele şi spunând:

"Sfințenia mea te binecuvântează, (numele)."

Poți continua perioada de exersare cu ochii închişi; poți redeschide ochii şi poți aplica ideea de astăzi la lumea ta exterioară, dacă aşa doreşti; poți alterna aplicarea ideii la cele pe care le vezi în jurul tău cu aplicarea ei la cele care se află în gândurile tale, sau poți recurge la orice combinație pe care o preferi între aceste două faze de aplicare. Perioada de exersare se va încheia cu o repetare a ideii cu ochii închişi şi, urmându-i imediat, o alta, cu ochii deschişi.Exercițiile mai scurte constau din repetarea ideii de cât mai multe ori poți. A o aplica în tăcere la cei pe care îi întâlneşti,rostindu-le concomitent numele, este deosebit de folositor. Este esențial să foloseşti ideea dacă cineva pare să-ți stârnească reacții adverse. Oferă-i de îndată binecuvântarea sfințeniei tale, căci astfel vei învăța să o păstrezi în propria-ți conştiență.

Lecția 38

"Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

Sfințenia ta răstoarnă toate legile lumii. Ea transcende fiecare restricție impusă de timp, spațiu, distanță şi limită de orice fel.Sfințenia ta este absolut nelimitată în puterea ei,

deoarece te consacră ca Fiu al lui Dumnezeu, una cu Mintea Creatorului său. Prin sfinţenia ta, puterea lui Dumnezeu devine manifestă. Prin sfinţenia ta, puterea lui Dumnezeu devine disponibilă. Iar pentru puterea lui Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă. **Sfinţenia ta poate, aşadar, îndepărta toată durerea, ea poate pune capăt tuturor necazurilor şi poate rezolva toate problemele.** Ea poate să le facă pe toate atât în ceea ce te priveşte pe tine, cât şi în privinţa oricui. Ea este nepărtinitoare în puterea ei de a ajuta pe oricine, fiind nepărtinitoare în puterea ei de a mântui pe oricine.Dacă tu eşti sfânt, atunci sfânt este tot ce a creat Dumnezeu.Eşti sfânt pentru că toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte.Şi toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte deoarece tu eşti sfânt. **În exerciţiile de astăzi, vom aplica puterea sfinţeniei tale la toate problemele, dificultăţile sau suferinţele, indiferent de forma sub care îţi vin în minte, fie că sunt în legătură cu tine însuţi sau cu altcineva. Nu vom face deosebiri, pentru că nu există deosebiri.În cele patru perioade de exersare mai lungi, din care fiecare ar fi de preferat să dureze cinci minute încheiate, repetă ideea de astăzi, închide-ţi ochii, apoi cercetează-ţi mintea pentru a găsi orice senzaţie de impas sau nefericire, după cum vezi lucrurile. Încearcă să faci cât mai puţină deosebire între o situaţie dificilă pentru tine şi una care e dificilă pentru altcineva. Identifică situaţia în mod concret şi, de asemenea, numele persoanei implicate. Foloseşte această formulare când aplici ideea de astăzi:**

"În situaţia .... în care mă văd, nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea."

"În situaţia .... în care se vede,nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea."

Poate că vrei să variezi, din timp în timp, această procedură şi să adaugi câte un gând relevant, formulat de tine însuţi. Ai putea dori, de pildă, să incluzi gânduri ca:

"Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea, pentru că în ea stă puterea lui Dumnezeu."

Introdu orice variaţii care ţi se par potrivite, însă menţine exerciţiile focalizate asupra temei: *"Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea."* Scopul exerciţiilor de astăzi este de a începe să-ţi insufle sentimentul că ai stăpânire asupra tuturor lucrurilor deoarece eşti ceea ce eşti.

În aplicările frecvente mai scurte, aplică ideea în forma ei iniţială, atât timp cât nu apare sau îţi trece prin minte vreo problemă anume care te priveşte pe tine sau pe altcineva. În acest caz, foloseşte pentru aplicarea ideii forma mai specifică.

Lecţia 39

"Sfinţenia mea îmi este mântuirea."

Dacă vinovăţia este iadul, care îi este opusul? Asemenea textului pentru care au fost scrise aceste exerciţii zilnice, ideile folosite pentru exerciţii sunt foarte simple, foarte clare şi lipsite de ambiguitate. Nu ne preocupă isprăvile intelectuale, nici jocurile de logică. Ne ocupăm numai de ceea ce este bătător la ochi, iar acesta a fost trecut cu vederea în ceaţa complexităţii în care socoţi că gândeşti.

Dacă vinovăţia este iadul, care îi este opusul? Desigur,răspunsul nu e greu. Ezitarea pe care o simţi poate, răspunzând la întrebare, nu se datorează ambiguităţii întrebării. Dar crezi că vinovăţia este iad? Dacă ai crede, ai vedea pe loc cât de direct şi de simplu este

textul şi nu ai mai avea deloc nevoie de exerciţii zilnice.Nimeni nu are nevoie de exersare pentru a dobândi ceva ce îi aparţine deja. Am afirmat deja că sfinţenia ta este mântuirea lumii. Dar propria ta mântuire? Nu poţi da ce nu ai. Un mântuitor trebuie să fie mântuit. Cum altfel ar putea el propovădui mântuirea? Exerciţiile de astăzi ţi se vor adresa ţie, recunoscând faptul că mântuirea ta este de o importanţă hotărâtoare pentru mântuirea lumii. Aplicând exerciţiile la lumea ta, întreaga lume beneficiază de pe urma lor. Sfinţenia ta este răspunsul la fiecare întrebare care s-a pus vreodată, care se pune acum sau care se va pune în viitor. Sfinţenia ta înseamnă sfârşitul vinovăţiei şi, astfel, sfârşitul iadului. Sfinţenia ta este mântuirea lumii şi a ta. Cum ai putea fi exclus de la ea tocmai tu, căruia îi aparţine sfinţenia ta? Dumnezeu nu cunoaşte nesfinţenia. Se poate ca El să nu-şi cunoască Fiul?**Recomandăm insistent cinci minute încheiate pentru cele patru perioade mai lungi de exersare pe ziua de astăzi, încurajându-se tendinţele de exersare mai lungi şi mai frecvente. Dacă vrei să depăşeşti cerinţele minime, se recomandă mai degrabă şedinţe mai numeroase decât mai lungi, cu toate că propunem şi una şi alta.**

Începe perioadele de exersare ca de obicei, repetând ideea de astăzi în sinea ta. Apoi, cu ochii închişi, caută gândurile neiubitoare, sub orice formă ar apare: sentimente de jenă, deprimare, mânie,teamă, îngrijorare, atac, nesiguranţă şi aşa mai departe. Şi, prin urmare, de ele este nevoie să fii mântuit.

Anumite situaţii, întâmplări sau persoane, pe care le asociezi cu gânduri neiubitoare de orice fel, constituie subiecte potrivite pentru exerciţiile de astăzi. Este imperativ pentru salvarea ta să le vezi într-un mod diferit. Iar binecuvântarea pe care le-o dai te va mântui şi îţi va dărui viziune.

Rar, fără vreo selecţie conştientă şi fără a da atenţie necuvenită vreuneia dintre ele, cercetează-ţi mintea pentru a găsi orice gând ce se pune între tine şi mântuirea ta. Aplică ideea de astăzi la fiecare din ele, în felul următor:

"Gândurile mele neiubitoare despre .... mă ţin în iad.Sfinţenia mea îmi este mântuirea."

Aceste perioade de exersare îţi vor părea, poate, mai uşoare, dacă vei intercala între ele mai multe perioade scurte, în care să repeţi, în sinea ta, doar de câteva ori, fără grabă, ideea de astăzi.

De asemenea, s-ar putea să îţi fie de ajutor să incluzi câteva intervale scurte, în timpul cărora să nu faci nimic altceva decât să te relaxezi şi să nu te gândeşti, aparent, la nimic. La început,concentrarea susţinută este foarte dificilă. Va deveni mult mai uşoară însă, pe măsură ce mintea îţi va deveni mai disciplinată şi atenţia mai greu de abătut.

Până una alta, te poţi considera liber să introduci varietate în perioadele de exersare, în orice formă ţi se pare potrivit. Cu toate acestea, nu schimba ideea în sine atunci când variezi metoda în care o aplici. Oricum vei decide s-o foloseşti, ideea trebuie enunţată în aşa fel încât înţelesul ei să fie faptul că sfinţenia ta îţi este mântuirea. **Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea, încă o dată, a ideii în forma ei iniţială şi adaugă:**

"Dacă vinovăţia este iadul, atunci care îi este opusul?"În timpul aplicărilor mai scurte, care urmează să se facă de vreo trei sau patru ori pe oră şi chiar mai des, poţi repeta ideea zilei şi este de preferat să faci şi una şi alta. Dacă apar tentaţii, o formă deosebit de utilă a ideii este: "Sfinţenia mea îmi este mântuirea de lucrul acesta."

Lecția 40

"Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu."

Astăzi vom începe să afirmăm cu tărie câteva din fericirile care ți se cuvin, dat fiind ceea ce ești. Astăzi nu e nevoie de perioade lungi de exersare, însă sunt necesare perioade scurte şi frecvente: *ar fi de dorit una la fiecare zece minute.* Eşti, de asemenea, îmboldit să încerci acest program şi să te ții de el oricând îți este posibil. Dacă uiți, încearcă din nou. Ori de câte ori îți aminteşti, încearcă din nou.Nu este nevoie să-ți închizi ochii pe durata perioadelor de exersare, deşi s-ar putea să-ți vină mai uşor aşa. Totuşi, de-a lungul zilei, s-ar putea să te afli în unele situații în care închiderea ochilor poate că nu este fezabilă.

Exercițiile necesită timp puțin şi nici un efort. **Repetă ideea pentru astăzi, apoi adaugă câteva din atributele pe care le asociezi cu faptul de a fi Fiu al lui Dumnezeu, aplicându-ți-le ție însuți. O perioadă de exersare ar putea consta, de pildă, din următoarele:**

"Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu .

"Sunt fericit, paşnic, iubitor şi mulțumit."

Alta, ar putea lua această formă:

"Sunt binecuvântat ca Fiu al Lui Dumnezeu .

Sunt calm, liniştit, sigur de mine şi încrezător. "

Dacă nu ai la dispoziție decât o perioadă foarte scurtă, spune-ți că eşti binecuvântat ca Fiu al Lui Dumnezeu şi va fi de ajuns.

Lecția 41

"Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc."

Ideea de astăzi va birui pe de-a-ntregul, în cele din urmă, sentimentul de a fi singur şi abandonat pe care îl încearcă cei separați. Deprimarea este o consecință inevitabilă a separării. La fel sunt şi anxietatea, îngrijorarea, profunda senzație de neajutorare, sărăcia, suferința şi intensa teamă de pierderi.Cei separați au inventat multe "leacuri" pentru ceea ce cred ei că ar fi "relele lumii". Dar singurul lucru pe care ei nu îl fac este să pună la îndoială realitatea problemei. Căci ea nu poate fi lecuită de efectele ei, problema nefiind reală. Ideea de astăzi are puterea de a isprăvi pentru totdeauna cu toată această nerozie. Căci nerozie este, în pofida formelor serioase şi tragice pe care le-ar putea lua.

În adâncul tău lăuntric se află tot ce este perfect, gata să radieze prin tine afară înspre lume. Iată leacul pentru toată durerea,pentru tot chinul, pentru orice teamă şi pierdere, căci el va vindeca mintea care a gândit că acestea sunt reale şi a suferit din cauza devotamentului ei.

Nu poți fi niciodată deposedat de perfecta-ți sfințenie, deoarece Sursa ei merge cu tine, oriunde te duci. Nu poți suferi niciodată, pentru că Sursa a tot ce este bucurie merge cu tine, oriunde te duci. Nu poți fi niciodată singur, fiindcă Sursa a tot ce este viață merge

cu tine, oriunde te duci. Nimic nu-ți poate distruge pacea minții, căci Dumnezeu merge cu tine oriunde te duci.

E de înțeles că nu crezi toate acestea. Cum ai putea, de vreme ce adevărul este ascuns în adâncul lăuntric, sub un nor greu de gânduri demente, dens şi întunecător, însă reprezentând tot ce vezi? Astăzi vom face prima noastră încercare reală de a lăsa în urmă acest nor obscur şi greu, trecând prin el spre lumina de dincolo.

Astăzi nu va fi decât o singură perioadă lungă de exersare.Dimineața, dacă se poate de îndată ce te scoli, aşează-te în linişte vreo trei până la cinci minute, cu ochii închişi. La începutul perioadei de exersare, repetă, foarte rar, ideea de astăzi. Apoi, nu fă nici un efort de gândire. Încearcă, în schimb, să capeți simțul întoarcerii spre interior, dincolo de toate gândurile deşarte ale lumii. Încearcă să pătrunzi foarte adânc în propria-ți minte, ferind-o de orice gând care ți-ar putea distrage atenția.

Din când în când, poți repeta ideea, dacă vei considera că îți este de folos. Dar, înainte de toate, încearcă să te cufunzi, cât mai jos spre interior, cât mai departe de lume şi de toate gândurile ei neroade. Tu încerci acum să ajungi dincolo de toate aceste lucruri. Încerci acum să părăseşti aparențele şi să te apropii de realitate. Este întru totul posibil să ajungi la Dumnezeu. De fapt, este chiar foarte uşor, deoarece este lucrul cel mai firesc din lume. Ai putea chiar spune că este singurul lucru firesc din lume. ***Calea se va deschide dacă vei crede că acest lucru este posibil.*** Acest exercițiu poate aduce rezultate foarte surprinzătoare chiar la prima încercare,iar mai devreme sau mai târziu este întotdeauna încununat de succes. Pe măsură ce înaintăm, vom intra în detalii referitoare la acest tip de exercițiu. Dar el niciodată nu va da greş total, iar succesul instantaneu este posibil.

Foloseşte des ideea de astăzi de-a lungul zilei, repetând-o foarte rar, preferabil cu ochii închişi. Gândeşte-te la ceea ce spui; la înțelesul cuvintelor. Concentrează-te asupra sfințeniei pe care ele o implică în privința ta; asupra statorniciei tovărăşiei care îți aparține;asupra protecției desăvârşite ce te înconjoară.Poți, într-adevăr, să-ți permiți să le râzi în fața gândurilor de teamă, amintindu-ți că Dumnezeu merge cu tine, oriunde te duci.

Lecția 42

"Dumnezeu îmi este tăria. Viziunea este darul Său."

Ideea de astăzi combină cele două gânduri foarte puternice, ambele fiind de importanță majoră. Ea stabileşte, de asemenea, o relație de tipul cauză-efect, care explică de ce nu poți da greş în eforturile tale de a realiza țelul cursului. Vei vedea, pentru că aceasta este Voia lui Dumnezeu. Tăria Sa, şi nu propria-ți tărie, este cea care îți dă putere. Iar darul Lui, nu al tău, este cel care îți oferă viziunea.

Dumnezeu este într-adevăr puterea ta, iar ceea ce dăruieşte El este cu adevărat dăruit. Aceasta înseamnă că poți primi darul oricând şi oriunde, oriunde ai fi şi în orice împrejurare te-ai afla.Trecerea ta prin timp şi spațiu nu este întâmplătoare. Nu te poți afla decât în locul potrivit, la timpul potrivit. Astfel este tăria lui Dumnezeu. Astfel Îi este tăria. **Vom avea astăzi două perioade de exersare de trei până la cinci minute, una**

cât se poate de curând după ce te trezeşti dimineaţa, cealaltă cât se poate de apropiată de ora de culcare. Totuşi, este mai bine să aştepţi până când poţi sta în linişte cu tine însuţi, la o vreme când te simţi într-o dispoziţie favorabilă, decât să fii preocupat de respectarea întocmai a perioadelor indicate.**Începe aceste perioade de exersare prin repetarea fără grabă a ideii de astăzi, cu ochii deschişi, privind în jur. Închide apoi ochii şi repetă ideea încă o dată, chiar mai rar decât înainte. Încearcă apoi să nu te mai gândeşti la nimic altceva decât la gândurile care îţi vin în legătură cu ideea zilei. De exemplu, s-ar putea să gândeşti:**

"Viziunea trebuie să fie posibilă.Dumnezeu dăruieşte cu adevărat", sau

"Darurile lui Dumnezeu pentru mine trebuie să fie ale mele,pentru că El mi le-a dăruit."

Orice gând care se referă în mod evident la ideea de astăzi este potrivit. De fapt, s-ar putea să te uimească gradul de înţelegere referitoare la curs pe care îl vădesc unele din gândurile tale. Lasă-le să vină fără a le cenzura, dacă nu constaţi că mintea ţi-o ia razna şi că ai îngăduit să pătrundă nişte gânduri irelevante. S-ar putea, de asemenea, să atingi un punct unde nici un gând nu mai pare să-ţi vină în minte. Dacă se vor petrece asemenea interferenţe, deschide ochii şi repetă încă odată gândul, privind fără grabă în jur; închide ochii, repetă din nou ideea, apoi continuă să cauţi gânduri pertinente.

Ia aminte, totuşi, că pentru exerciţiile de astăzi, o căutare activă a gândurilor relevante nu este potrivită. Încearcă doar să renunţi la iniţiativă, lăsând gândurile să vină. Dacă ţi se pare greu, este mai bine să îţi petreci perioada de exersare alternând repetările lente ale ideii având ochii deschişi cu repetările având ochii închişi, decât să forţezi găsirea gândurilor potrivite.

Numărul perioadelor de exersare care ar fi de mare folos astăzi este practic nelimitat. Ideea de astăzi este un prim pas spre adunarea gândurilor şi desprinderea cu gândul că studiezi un sistem de gândire unificat, în care nimic din ceea ce este necesar nu lipseşte şi în care nu este nimic contradictoriu sau irelevant.Cu cât vei repeta mai des ideea, cu atât mai des îţi vei reaminti că ţelul cursului este important pentru tine şi că nu l-ai uitat.

Lecţia 43

"Dumnezeu îmi este Sursa. Nu pot vedea lipsit de El."

Percepţia nu este un atribut al lui Dumnezeu. Tărâmul Său este cel al cunoaşterii. Şi totuşi, El a creat Sfântul Spirit ca Mediator între percepţie şi cunoaştere. Fără această punte de legătură cu Dumnezeu, percepţia ar fi înlocuit cunoaşterea pentru totdeauna în mintea ta. Având această punte de legătură cu Dumnezeu,percepţia va deveni atât de preschimbată şi purificată, încât va duce la cunoaştere. Prin urmare, aceasta îi este funcţia în adevăr.

În Dumnezeu nu poţi vedea. Percepţia nu are nici o funcţie în Dumnezeu, şi nu există. Cu toate acestea, în mântuire, care este desfacerea a ceea ce nu a fost niciodată, percepţia are un scop măreţ. Făcută de Fiul lui Dumnezeu pentru un scop nesfânt, ea trebuie să devină mijlocul de a restitui sfinţenia concepţiei sale.

Percepția nu are nici un înțeles. Şi totuşi, Sfântul Spirit îi dă un înțeles foarte apropiat de cel al lui Dumnezeu. Percepția vindecată devine mijlocul prin care Fiul lui Dumnezeu îşi iartă fratele, iertându-se pe sine.
Nu poți vedea lipsit de Dumnezeu, pentru că nu poți fi lipsit de Dumnezeu. Orice ai face, în El faci, pentru că orice ai gândi, cu Mintea Lui gândeşti. Dacă viziunea este reală, iar ea este reală în măsura în care împărtăşeşte scopul Sfântului Spirit, atunci nu poți vedea lipsit de Dumnezeu.
Astăzi, sunt necesare trei perioade de exersare de câte cinci minute, una cât se poate de devreme şi alta la o oră cât se poate de înaintată a zilei. A treia poate fi întreprinsă la momentul cel mai potrivit şi cel mai convenabil pe care îl permit împrejurările şi dispoziția ta. La începutul acestor perioade de exersare, repetă ideea zilei în sinea ta, cu ochii deschişi. Apoi, pentru o scurtă vreme, aruncă o privire în jurul tău, aplicând ideea în mod specificator la ceea ce vezi. Patru sau cinci subiecte sunt suficiente pentru această fază de exersare. Ai putea spune, de exemplu:
"Dumnezeu îmi este Sursa.Nu pot vedea această masă de lucru lipsit de El."
"Dumnezeu îmi este Sursa.Nu pot vedea această poză lipsită de El."
Deşi această parte a perioadei de exersare ar trebui să fie relativ scurtă, încredințează-te că alegi subiectele pentru această fază a exersării în mod nediscriminatoriu, fără includeri sau excluderi intenționate. Pentru cea de-a doua fază, mai lungă, închide ochii, repetă din nou ideea de astăzi, apoi îngăduie oricărui gând relevant care îți vine în minte să se alăture ideii. Formulează-ți gândurile în modul personal, de pildă:
"Văd lumea prin ochii iertării."
"Văd lumea ca fiind binecuvântată."
"Lumea mă poate pune față în față cu mine însumi."
"Îmi văd propriile gânduri,care sunt aidoma celor ale lui Dumnezeu."
Este potrivit orice gând care se referă, mai mult sau mai puțin direct, la ideea de astăzi. Gândurile nu trebuie să conțină referiri evidente la idee, doar să nu-i fie opuse.
Dacă constați că mintea ți-o ia razna; dacă începi să fii conştient de gânduri aflate în dezacord evident cu ideea de astăzi, sau dacă pari a nu fi în stare să te gândeşti la ceva, deschide ochii, repetă prima fază a perioadei de exersare, apoi încearcă iarăşi faza a doua.Nu permite prelungirea unei perioade în care să fii preocupat de gânduri irelevante. Pentru a le evita, întoarce-te ori de câte ori este nevoie la prima fază a exercițiului.
În aplicarea ideii de astăzi în cadrul perioadelor mai scurte de exersare, forma poate varia conform împrejurărilor şi situațiilor în care te afli pe parcursul zilei. De exemplu, dacă eşti împreună cu cineva, dă-ți osteneala să-ți aduci aminte să-i spui în gând:
"Dumnezeu îmi este Sursa. Nu te pot vedea lipsit de El."
Ideea de astăzi să se aplice, de asemenea, de-a lungul zilei, la diferitele situații şi întâmplări care vor avea loc, mai ales la cei ce par să te necăjească într-un fel sau altul. În acest scop, aplică ideea în această formă:
"Dumnezeu îmi este Sursa.Nu pot vedea lucrul acesta lipsit de El."

Dacă, la momentul respectiv, nici un subiect anume nu se prezintă conştiinţei tale, repetă doar ideea în forma ei iniţială. Dă-ţi silinţa să nu laşi să treacă perioade de timp lungi fără a-ţi aminti ideea zilei, reamintindu-ţi astfel funcţia ta.

Lecţia 44

"Dumnezeu este Lumina în care văd."

Astăzi continuăm ideea de ieri, adăugându-i o altă dimensiune.Nu poţi vedea în întuneric şi nu poţi face lumină. Poţi face întuneric,iar apoi te poţi gândi că vezi în el, dar lumina reflectă viaţa, fiind aşadar un aspect al creaţiei. Creaţia şi întunericul nu pot coexista,dar lumina şi viaţa trebuie să meargă împreună, nefiind decât aspecte diferite ale creaţiei.

Pentru a vedea, trebuie să recunoşti că lumina se află înăuntru, nu în afară. Nu vezi în afara ta, după cum nici echipamentul pentru vedere nu se află în afara ta. O parte esenţială a acestui echipament este lumina care face vederea posibilă. Ea este mereu cu tine,făcând viziunea posibilă în orice împrejurare.

Astăzi vom face încercarea de a ajunge la această lumină. În acest scop, vom folosi o formă de exersare care a fost sugerată anterior, şi pe care o vom folosi din ce în ce mai mult. Este o formă deosebit de dificilă pentru mintea nedisciplinată, reprezentând un obiectiv major al antrenării minţii. Ea necesită tocmai ceea ce minţii neantrenate îi lipseşte. Şi totuşi, această antrenare trebuie dusă la bun sfârşit, dacă urmează să vezi.

Îngăduie-ţi astăzi cel puţin trei perioade de practică, fiecare cu o durată de trei până la cinci minute. O durată mai lungă este foarte indicată, dar numai dacă simţi că scurgerea timpului nu-ţi solicită decât un efort minim sau nici un efort. Forma de practică de care ne vom folosi astăzi este, pentru mintea antrenată, cea mai firească şi uşoară din lume, la fel cum pare a fi cea mai nefirească şi mai dificilă pentru mintea neantrenată.

Mintea ta nu mai este total neantrenată. Eşti destul de pregătit pentru a învăţa forma de exerciţiu de care ne vom folosi astăzi, dar s-ar putea să constaţi că întâmpini o puternică rezistenţă. Motivul este foarte simplu. **În timp ce exersezi în acest fel, laşi în urmă tot ce crezi acum, precum şi toate gândurile pe care le-ai născocit. La drept vorbind, aceasta este eliberarea de iad, deşi, percepută prin ochii ego-ului, este pierderea Identităţii şi coborârea în iad.**

Dacă poţi să te detaşezi de ego cât de puţin, nu vei avea nici o dificultate să recunoşti că opoziţia, cât şi temerile lui, sunt lipsite de înţeles. Ţi-ar putea fi util să-ţi reaminteşti, din când în când, că a ajunge la lumină înseamnă a scăpa de întuneric, indiferent ce păreri contrare ai avea. Dumnezeu este Lumina în care vezi. Acum faci încercarea de a ajunge la El.

Începe perioada de practică repetând ideea de astăzi cu ochii deschişi şi închide-i încetişor, repetând ideea de încă câteva ori. Apoi încearcă să te cufunzi în propria-ţi minte, abandonând orice fel de interferenţă şi intruziune, lăsându-le în urmă în timp ce te cufunzi liniştit. Făcând asta, mintea nu-ţi poate fi oprită, atât timp cât nu decizi să o opreşti. Ea îşi urmează doar cursul firesc.

Încearcă să-ți observi gândurile trecătoare fără a te implica, alunecând în linişte pe lângă ele.Cu toate că nu pledează pentru un anumit mod de a aborda această formă de exercițiu, ceea ce este indispensabil este să fii pătruns de importanța a ceea ce faci, de importanța sa inestimabilă pentru tine, precum şi de conştiența faptului că întreprinzi ceva foarte sfânt. **Mântuirea îți este cea mai fericită realizare. Este şi singura care are vreun rost, fiind singura care îți este realmente utilă.**

Dacă apare vreo rezistență, într-o formă sau alta, opreşte-te doar atât cât să repeți ideea de astăzi, ținându-ți ochii închişi, afară de cazul când devii conştient de senzația de teamă. În acest caz ți se va părea probabil mai liniştitor să-ți deschizi ochii un răstimp.

Străduieşte-te, totuşi, să revii cât de repede la exercițiile cu ochii închişi. Dacă faci corect exercițiile, ar trebui să simți o oarecare stare de relaxare şi chiar o senzație că te apropii sau chiar realmente pătrunzi în lumină. **Încearcă să te gândeşti la lumină, fără formă şi fără limită, în timp ce laşi gândurile acestei lumi în urma ta. Şi nu uita că ele nu te pot ține legat de-a lungul zilei, fie cu ochii deschişi sau închişi, după cum ți se pare mai bine la vremea respectivă. Dar nu uita. Mai presus de orice, fii hotărât astăzi să nu uiți.**

Lecția 45

"Dumnezeu este Mintea cu care gândesc."

Ideea de astăzi conține cheia pentru a afla care sunt gândurile tale reale. Ele nu sunt nimic din ceea ce socoți tu că gândeşti,tocmai cum nimic din ceea ce socoți că vezi nu are vreo legătură cu viziunea. Nu există nici o relație între ceea ce este real şi ceea ce socoți că este real. Nimic din ceea ce socoți că ar fi gândurile tale reale nu seamănă în nici o privință cu gândurile tale reale. Nimic din ceea ce socoți că vezi nu are vreo asemănare cu ceea ce îți va arăta viziunea.

Gândeşti cu Mintea lui Dumnezeu. Prin urmare, tu împărtăşeşti gândurile tale cu El, precum El împărtăşeşte gândurile Sale cu tine.Sunt aceleaşi gânduri, deoarece sunt gândite de aceeaşi Minte. A împărtăşi înseamnă a face aidoma sau a face una. Iar gândurile pe care le gândeşti cu Mintea lui Dumnezeu nu-ți părăsesc mintea nicidecum, deoarece gândurile nu-şi părăsesc sursa. Aşadar, gândurile tale sunt în Mintea lui Dumnezeu, precum eşti şi tu. Ele sunt, deopotrivă, în mintea ta, unde este El. Aşa cum tu faci parte din Mintea Lui, aşa şi gândurile tale fac parte din Mintea Lui.

Unde sunt, deci, gândurile tale reale? Astăzi vom face încercarea de a ajunge la ele. **Va trebui să le căutăm în mintea ta, căci acolo se află. Ele trebuie să fie acolo, pentru că nu şi-au putut părăsi sursa.**

Ceea ce este gândit de Mintea lui Dumnezeu este etern, făcând parte din creație.

Cele trei perioade de exersare pentru astăzi, a câte cinci minute fiecare, vor avea aceeaşi formă generală pe care am folosit-o în aplicarea ideii de ieri. Vom face încercarea de a părăsi irealul şi de a căuta realul. Vom contesta lumea în favoarea adevărului. Nu vom îngădui gândurilor lumii să ne împiedice. Nu vom îngădui credințelor lumii să ne spună că ceea ce Dumnezeu vrea să facem este imposibil.

Dimpotrivă, vom încerca să recunoaştem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este posibil.
De asemenea, vom încerca să înțelegem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este ceea ce vrem noi să facem. La fel,vom încerca să ne aducem aminte că nu putem da greş făcând ceea ce El vrea să facem. Avem toate motivele să fim încrezători în reuşita noastră de astăzi. Este Voia lui Dumnezeu. **Începe exercițiile pentru astăzi repetând ideea în sinea ta şi,odată cu aceasta, închizând ochii. Apoi, păstrând în minte ideea, gândeşte-te, pentru un scurt răstimp, la câteva gânduri relevante proprii. După ce ai adăugat ideii vreo patru sau cinci gânduri proprii, repet-o din nou şi spune-ți cu blândețe:**
"Gândurile mele reale sunt în mintea mea. Aş dori să le găsesc."
Apoi încearcă să treci dincolo de toate gândurile ireale care acoperă adevărul în mintea ta şi să ajungi la ceea ce este etern. Dedesubtul tuturor gândurilor lipsite de sens şi a ideilor nebuneşti pe care ți le-ai îngrămădit în minte, se află gândurile pe care le-ai gândit cu Dumnezeu, la început. Ele se află acum în mintea ta, total neschimbate. Vor fi mereu în mintea ta, aşa cum au fost dintotdeauna. Tot ce ai gândit de atunci încoace va fi supus schimbării, însă temelia pe care se bazează aceste gânduri este cu totul neschimbătoare.
Tocmai către această temelie sunt îndreptate exercițiile pentru astăzi, căci aici mintea ta este împreunată cu Mintea lui Dumnezeu. Aici gândurile tale sunt una cu ale Sale. **Pentru acest fel de practică, un singur lucru este necesar: apropie-te de ea asemenea unui altar închinat în Cer lui Dumnezeu-Tatăl şi lui Dumnezeu-Fiul. Căci un astfel de tărâm este cel la care încerci să ajungi. Probabil că, deocamdată, nu poți să-ți dai seama cât se sus ținteşti. Totuşi, chiar şi cu puțina înțelegere pe care ai dobândit-o deja, ar trebui să fii în stare să-ți aduci aminte că acesta nu este un joc gratuit, ci un exercițiu întru sfințenie şi o încercare de a atinge Împărăția Cerului.**
În perioadele de exersare mai scurte ale zilei, încearcă să-ți aduci aminte cât de important este pentru tine să înțelegi sfințenia minții. Încearcă să laşi deoparte, fie şi numai pentru câteva clipe, toate gândurile care sunt nedemne de El, a Cărui Gazdă eşti. **Şi mulțumeşte-I pentru toate gândurile pe care El le gândeşte cu tine.**

Lecția 46

"Dumnezeu este iubirea în care iert."

Dumnezeu nu iartă, deoarece El nu a condamnat niciodată. Iar înainte de a fi necesară iertarea, trebuie să fie condamnare. Iertarea este nevoia cea mare a acestei lumi, iar aceasta se datorează faptului că este o lume a iluziilor. Cei care iartă se eliberează astfel de iluzii, în timp ce aceia care refuză iertarea, se leagă de ele. Aşa cum te condamni numai pe tine, tot astfel numai pe tine te ierți.
Cu toate că Dumnezeu nu iartă, iubirea Sa este, totuşi, baza iertării. Teama condamnă, iar iubirea iartă. Astfel, iertarea desface ceea ce teama a produs, readucând mintea la conştiența lui Dumnezeu. Din acest motiv, iertarea poate fi cu adevărat numită

mântuire. Ea constituie mijlocul prin care dispar iluziile. **Exercițiile de astăzi reclamă cel puțin trei perioade de practică, de câte cinci minute încheiate, şi cât mai multe perioade scurte posibil. Începe perioadele mai lungi de exersare prin repetarea ideii de astăzi, în sinea ta, ca de obicei. Închide ochii în acest timp şi cercetează-ți mintea pentru cei pe care nu i-ai iertat. Nu contează"cât de mult" nu i-ai iertat. Ori i-ai iertat de tot, ori nu i-ai iertat deloc.**

Dacă faci corect exercițiile, nu-ți va fi greu să găseşti o mulțime de persoane pe care nu le-ai iertat. O regulă care nu dă greş: oricine nu-ți place este un subiect potrivit. Menționează numele fiecăruia şi spune:

"Dumnezeu este Iubirea în care te iert, (numele)."

Scopul primei faze a perioadelor de practică a zilei este de a te pune în situația de a te ierta pe tine însuți. După ce ai aplicat ideea la toți cei care ți-au venit în minte, spune-ți următoarele:

"Dumnezeu este Iubirea în care mă iubesc pe mine însumi."

"Dumnezeu este Iubirea în care sunt binecuvântat."

Forma aplicării poate varia considerabil, numai să nu se piardă din vedere ideea centrală. Ai putea spune, de exemplu:

"Nu pot fi vinovat, deoarece sunt un Fiu al lui Dumnezeu."

"Am fost deja iertat."

"Nici o teamă nu este posibilă într-o minte iubită de Dumnezeu."

"Nu e nevoie să atac, pentru că iubirea m-a iertat."

Perioada de exersare se va încheia totuşi cu repetarea ideii de astăzi în formularea ei inițială. Perioadele de practică mai scurte pot consta dintr-o repetare a ideii pentru astăzi, fie în forma originală, fie într-o formă înrudită, după preferință. Însă nu uita să faci multe aplicații specificatoare,dacă e nevoie. **Va fi nevoie de ele la orice oră a zilei când devii conştient de vreun fel de reacție negativă față de oricine, fie el prezent sau nu. În acest caz, spune-i în tăcere: "Dumnezeu este Iubirea în care te iert."**

Lecția 47

"Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

Dacă te încrezi în propria-ți tărie, ai toate motivele să fii neîncrezător, agitat şi temător. Ce poți prezice sau ține sub control? Ce există în tine pe care poți conta? Oare ce ți-ar da capacitatea de a fi conştient de toate fațetele unei probleme şi de a le rezolva astfel încât să aibă ca rezultat numai binele? Ce există în tine care să-ți dea discernământul soluției potrivite şi garanția că ea va fi dusă la bun sfârşit?

De la tine nu poți face nici unul din aceste lucruri. Să crezi că poți, înseamnă să-ți pui încrederea acolo unde încrederea nu este justificată şi să justifici teama, anxietatea, deprimarea, mânia şi durerea. Cine oare poate să-şi pună încrederea în slăbiciune şi, în acelaşi timp, să se simtă în siguranță? Şi cine poate să-şi pună încrederea în tărie şi, în acelaşi timp, să se simtă slab? **Dumnezeu îți este siguranța în orice împrejurare. Vocea Lui vorbeşte pentru El în toate situațiile şi în fiecare aspect al tuturor situațiilor, spunându-ți exact ce ai de făcut ca să ai parte de tăria şi protecția Sa.** Nu există

excepţii, pentru că Dumnezeu nu are excepţii. Iar Vocea care vorbeşte pentru El este aidoma Lui.
Astăzi ne vom îndrepta râvna, nesocotindu-ţi propria slăbiciune, spre Sursa tăriei tale. Astăzi sunt necesare patru perioade de practică, a câte cinci minute fiecare, iar perioadele mai lungi şi mai frecvente sunt insistent recomandate. Închide ochii şi începe, ca de obicei, cu repetarea ideii zilei. Petrece apoi un minut sau două în căutarea situaţiilor din viaţa ta în care ai investit teamă, slobozind-o pe fiecare în timp ce îţi spui:
"Dumnezeu este Tăria în care mă încred."
Acum încearcă să luneci dincolo de toate grijile legate de propriul sentiment de insuficienţă. E evident că fiecare situaţie care îţi provoacă îngrijorare este asociată cu sentimente de insuficienţă, căci altfel ai crede că poţi face faţă situaţiei cu succes. Nu încrezându-te în tine însuţi vei deveni încrezător. Dar tăria lui Dumnezeu în tine are succes în toate.
Recunoaşterea propriei tale slăbiciuni constituie un pas necesar în corectarea erorilor tale, dar acest pas este departe de a fi suficient pentru a-ţi da încrederea de care ai nevoie şi la care eşti îndreptăţit. Trebuie, de asemenea, să dobândeşti conştienţa că încrederea în reala ta tărie este pe deplin justificată, în orice privinţă şi în toate împrejurările.
În ultima fază a perioadei de exersare, încearcă să pătrunzi în adâncul inimii tale, spre un loc al unei siguranţe reale. Vei recunoaşte că ai ajuns la el dacă ai, fie şi pentru o clipă, un sentiment de pace adâncă. Leapădă-te de toate lucrurile triviale care macină şi colcăie la suprafaţa minţii tale şi cufundă-te dedesubtul lor spre profunzimile Împărăţiile Cerului. Există un loc în tine unde nimic nu este imposibil. Există un loc în tine unde sălăşluieşte tăria lui Dumnezeu.
Repetă deseori ideea de-a lungul zilei. Foloseşte-o ca răspunsul tău la orice tulburare. Adu-ţi aminte că pacea este dreptul tău,fiindcă acum dăruieşti tăriei lui Dumnezeu încrederea ta.

Lecţia 48

"Nu este nimic de care să te temi."

Ideea de astăzi afirmă, pur şi simplu, un fapt. Nu este un fapt pentru cei care cred în iluzii, dar iluziile nu sunt fapte. **În adevăr nu există nimic de care să te temi.** Este foarte uşor să recunoşti lucrul acesta. Dar este foarte greu de recunoscut pentru cei care vor ca iluziile să fie adevărate.**Perioadele de exersare pentru astăzi vor fi foarte scurte, foarte simple şi foarte frecvente. Repetă doar ideea cât se poate de des. Poţi face uz de ea oricând şi în orice situaţie, cu ochii deschişi.**
Totuşi, recomandăm insistent să-ţi oferi un minut, oricând este posibil, să-ţi închizi ochii şi să repeţi ideea de câteva ori, rar, în sinea ta. **Este deosebit de important să foloseşti ideea de îndată ce îţi tulbură ceva pacea minţii.**
Prezenţa temerii este un semn sigur că te încrezi în propria-ţi tărie. Conştientizarea faptului că nu există nimic de care să te temi arată că, undeva, deşi nu neapărat într-un

loc pe care să-l recunoşti deocamdată, ţi-ai adus aminte de Dumnezeu şi ai îngăduit tăriei Lui să ia locul slăbiciunii tale. Din clipa în care eşti dispus să o faci, chiar nu e nimic de care să te temi.

Lecția 49

"Vocea lui Dumnezeu îmi vorbeşte în fiecare clipă a zilei."

Este întru totul posibil să asculţi în fiecare clipă a zilei Vocea lui Dumnezeu, fără să-ţi întrerupi nicidecum activităţile obişnuite. Acea parte a minţii tale în care sălăşluieşte adevărul se află în comunicare constantă cu Dumnezeu, indiferent dacă eşti conştient de asta sau nu. Cealaltă parte a minţii tale este cea care funcţionează în lume şi se supune legilor lumii. Aceasta este partea care este în permanenţă confuză, dezorganizată şi incertă în cel mai înalt grad.

Partea care ascultă Vocea pentru Dumnezeu este calmă, mereu în tihnă şi în întregime certă. Este de fapt singura care există. Cealaltă parte este o iluzie turbată, frenetică şi confuză, neavând însă nici un fel de realitate. Încearcă astăzi să nu asculţi de ea. **Încearcă să te identifici cu acea parte a minţii tale unde liniştea şi pacea domnesc pentru totdeauna. Încearcă să auzi Vocea lui Dumnezeu, chemându-te iubitoare, amintindu-ţi că nu şi-a uitat Fiul Creatorul tău.**

Vom avea nevoie astăzi de cel puţin patru perioade de exersare de câte cinci minute fiecare şi chiar mai mult, dacă este posibil. Vom încerca, efectiv, să auzim Vocea lui Dumnezeu, cum îţi aminteşte de El şi de Sinele tău. Ne vom apropia de cel mai fericit şi sfânt dintre gânduri cu încredere şi îndrăzneală, ştiind că, făcând-o întocmai, ne împreunăm voinţa cu Voia lui Dumnezeu. El vrea să-I auzi Vocea. El ţi-a dăruit-o pentru a fi auzită.Ascultă în tăcere adâncă. **Fii foarte liniştit şi deschide-ţi mintea.** Treci dincolo de toate ţipetele răguşite şi închipuirile bolnăvicioase care îţi acoperă gândurile reale şi îţi obstrucţionează eterna ta legătură cu Dumnezeu. Adânceşte-te în pacea care te aşteaptă dincolo de gândurile, priveliştile şi sunetele frenetice şi turbulente ale acestei lumi demente. Nu eşti acasă aici. Încercăm acum să ajungem la locul unde eşti cu adevărat binevenit. Încercăm să ajungem la Dumnezeu.

Nu uita să repeţi ideea de astăzi foarte des. Fă-o cu ochii deschişi, când e necesar, dar cu ochii închişi când e posibil. Şi, negreşit, să te aşezi în linişte şi să repeţi ideea de astăzi, ori de câte ori ai posibilitatea, închizându-ţi ochii la cele lumeşti şi dându-ţi seama că inviţi Vocea lui Dumnezeu să-ţi vorbească.

Lecția 50

"Sunt susţinut de Iubirea lui Dumnezeu."

Iată răspunsul la fiecare problemă care ţi se pune, astăzi şi mâine şi până la capătul timpului. În această lume, crezi că eşti susţinut de orice altceva în afară de Dumnezeu. Ţi-ai pus credinţa în cele mai triviale şi demente simboluri: medicamente, bani,

îmbrăcăminte "protectoare", influenţă, prestigiu, faptul de a fi plăcut, cunoaşterea persoanelor "indicate" şi o listă nesfârşită de forme ale nimicului, pe care le investeşti cu puteri magice.
Toate aceste lucruri constituie înlocuitorii tăi pentru Iubirea de Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt preţuite ca să-ţi asigure identificarea cu corpul. Ele sunt cântece de slavă aduse ego-ului.
Nu-ţi pune credinţa în ceea ce nu are valoare. Nu te va susţine. Numai Iubirea de Dumnezeu te va proteja în toate împrejurările. Te va ridica din orice încercare şi te va înălţa deasupra tuturor primejdiilor percepute ale lumii acesteia, într-un climat de pace şi siguranţă desăvârşită. Te va transporta într-o stare a minţii pe care nimic nu o poate ameninţa, nimic nu o poate deranja şi unde nimic nu poate pătrunde în tihna eternă a Fiului lui Dumnezeu. Nu-ţi pune credinţa în iluzii. Te vor lăsa în drum. Pune-ţi toată credinţa în Iubirea de Dumnezeu din tine: eternă, neschimbătoare şi de-a pururi infailibilă. Iată răspunsul la orice problemă care ţi se pune astăzi. Prin Iubirea de Dumnezeu din tine poţi rezolva toate greutăţile aparente, fără efort şi cu neşovăitoare îndrăzneală. Spune-ţi lucrul acesta deseori astăzi. Este o declaraţie de eliberare din credinţa în idoli; este propria ta adeverinţă a adevărului despre tine însuţi.
Timp de zece minute, de două ori astăzi, dimineaţa şi seara, lasă ideea de astăzi să-ţi pătrundă adânc în conştiinţă. Repet-o,gândeşte-te la ea, permite gândurilor înrudite să-ţi vină în ajutor ca să-i recunoşti adevărul şi îngăduie păcii să se aştearnă peste tine asemenea unei pături de protecţie şi siguranţă. Nu lăsa să pătrundă nici un gând deşart şi nerod care să tulbure sfânta minte a Fiului lui Dumnezeu. Iată cum este Împărăţia Cerului. Iată locul de odihnă unde Tatăl tău te-a aşezat pentru totdeauna.

Recapitulare I

Începând de astăzi vom avea o serie de perioade recapitulative.Fiecare din ele se va ocupa de cinci dintre ideile deja prezentate, debutând cu prima şi terminând cu a cincizecea. După fiecare idee vor fi câteva scurte comentarii, asupra cărora să reflectezi în timpul recapitulării. În perioadele de exersare, exerciţiile să se facă după cum urmează.
Începe ziua citind cele cinci idei, inclusiv comentariile. După aceea nu este nevoie să reflectezi asupra lor într-o anumită ordine, cu toate că fiecare trebuie exersată măcar o dată. **Dedică fiecărei perioade de practică două minute sau chiar mai mult, gândindu-te, în urma lecturii lor, la idee şi la comentariile aferente. Fă-o cât se poate de des de-a lungul zilei. Dacă una din cele cinci idei te atrage mai mult decât celelalte, concentrează-te asupra aceleia. Oricum, la sfârşitul zilei, să le recapitulezi, neapărat, pe toate încă o dată.** În perioadele de exersare, nu este nevoie să-ţi însuşeşti comentariile ce urmează fiecărei idei, nici cuvânt cu cuvânt, nici în amănunţime. Încearcă, mai degrabă, să scoţi în evidenţă punctul esenţial şi să te gândeşti la el ca făcând parte din recapitularea ideii de care se leagă. **După ce ai citit ideea şi**

comentariile aferente, exercițiile se vor face cu ochii închişi şi, pe cât posibil, atunci când te afli într-un loc liniştit.
Acestea sunt indicații pentru perioadele de practică la stadiul tău de învățare. Va trebui să înveți însă să nu reclami vreun cadru special pentru a aplica ceea ce ai învățat. Vei avea nevoie de ceea ce ai învățat mai ales în situații care se arată a fi tulburătoare, şi nu atât în cele care dinainte par a fi calme şi liniştite. **Rostul celor învățate este de a-ți da putința să aduci cu tine liniştea şi să vindeci îndurerarea şi zbuciumul. Asta nu se face evitându-le, căutând un liman al izolării, numai pentru tine.**
Mai ai încă de învățat că pacea este parte din tine şi că ea nu cere altceva decât să fii prezent pentru a îmbrățişa orice situație în care te afli. Şi, în sfârşit, vei învăța că nu există limită pentru prezența ta, astfel că pacea ta este pretutindeni, asemenea ție.
Vei remarca desigur că, din rațiuni legate de recapitulare, unele dintre idei nu sunt date întocmai ca în forma lor originală. Foloseşte-le aşa cum sunt date aici. Nu e nevoie să te întorci la afirmațiile originale, nici să aplici ideile aşa cum s-a recomandat atunci.
Evidențiem acum relațiile dintre primele cincizeci de idei pe care le-am parcurs până acum şi coerența sistemului de gândire către care te conduc acestea.

Lecția 51

Recapitularea de astăzi parcurge următoarele idei:

<1> "Tot ce văd nu înseamnă nimic."

Aceasta deoarece văd nimicul, iar nimicul nu are nici un înțeles. Este necesar să recunosc lucrul acesta, pentru a putea învăța să văd. Ceea ce gândesc că văd acum ocupă locul viziunii. Trebuie să slobozesc ceea ce cred că văd, dându-mi seama că nu are nici un înțeles, astfel încât viziunea să-i poată lua locul.

<2> "Eu am dat celor văzute tot înțelesul pe care îl au pentru mine."

Am judecat toate lucrurile pe care le privesc şi nu văd decât asta şi nimic altceva. Asta nu este viziune. Nu este decât o iluzie a realității, deoarece judecățile mele au fost rostite cu totul în afara realității. Mă învoiesc să recunosc lipsa de validitate a judecăților mele, deoarece vreau să văd. *Judecățile mele mi-au pricinuit durere şi nu mai vreau să văd potrivit acestora.*

<3> "Nu înțeleg nimic din ceea ce văd."

Cum aş putea să înțeleg cele pe care le văd, de vreme ce le-am judecat anapoda? Ce văd reprezintă proiecția propriilor mele erori de gândire. *Nu înțeleg ceea ce văd tocmai pentru că nu poate fi înțeles.* Nu are nici un sens să încerc s-o înțeleg. Dar am toate motivele să slobozesc ceea ce văd, făcând astfel loc pentru ceea ce poate fi văzut şi înțeles şi iubit. Pot face această schimbare prin simplul fapt că mă învoiesc să o fac. Nu este oare aceasta o alegere mai bună decât cea pe care am făcut-o înainte?

<4> "Aceste gânduri nu înseamnă nimic."
Gândurile de care sunt conştient nu înseamnă nimic, deoarece gândesc fără Dumnezeu. Cele pe care le numesc gândurile "mele" nu sunt gândurile mele reale. ***Gândurile mele reale sunt cele pe care le gândesc împreună cu Dumnezeu.*** Nu sunt conştient de ele pentru că mi-am făcut propriile mele gânduri care să le ia locul. Mă învoiesc să recunosc faptul că gândurile mele nu înseamnă nimic şi să le slobozesc. Iau decizia ca ele să fie înlocuite de ceea ce erau menite să înlocuiască. ***Gândurile mele sunt lipsite de înțeles, însă toată creația stă în gândurile pe care le gândesc cu Dumnezeu."***
<5> "Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine."
Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine, deoarece în permanență îmi justific gândurile. Încerc în permanență să le fac adevărate. Toate lucrurile mi le fac duşmani, astfel ca mânia să-mi fie justificată şi atacurile garantate. Nu mi-am dat seama cât de greşit am folosit tot ce văd, atribuindu-i un asemenea rol. Am făcut-o pentru a apăra un sistem de gândire care mi-a pricinuit suferință şi pe care nu-l mai doresc. Mă învoiesc să mă dispensez de el.

Lecția 52

Recapitularea de astăzi parcurge aceste idei:
<6> "Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu se află acolo."
Realitatea nu este niciodată înfricoşătoare. Este imposibil ca ea să mă poată indispune. Realitatea aduce numai pace desăvârşită.Când sunt indispus, se datorează întotdeauna faptului că am înlocuit realitatea cu iluzii născocite de mine. Iluziile indispun, deoarece le-am dat realitate şi privesc astfel realitatea ca o iluzie. Nimic din creația lui Dumnezeu nu este afectat în vreun fel de această confuzie a mea. Sunt mereu indispus de nimic.
<7> "Văd numai trecutul."
Privind în jur, eu condamn lumea pe care o văd. Numesc asta vedere. Folosesc trecutul ca argument împotriva oricărei ființe şi oricărui lucru, făcându-mi-i duşmani. ***Atunci când mă voi ierta şi îmi voi aminti cine sunt, voi binecuvânta pe oricine şi orice văd.*** Trecut nu va mai exista şi, prin urmare, nici duşmani. ***Voi privi cu iubire tot ce am omis să văd până acum.***
<8> "Mintea mea este preocupată de gânduri trecute."
Văd numai propriile mele gânduri, iar mintea mea este preocupată de trecut. Atunci, oare ce pot vedea aşa cum este? Să-mi aduc aminte că privesc trecutul pentru a împiedica prezentul să mijească în mintea mea. Fie să înțeleg faptul că încerc să folosesc timpul împotriva lui Dumnezeu. Fie să învăț să renunț la trecut,dându-mi seama că, prin aceasta, eu nu renunț la nimic, căci renunț la nimic.
<9> "Nu văd nimic aşa cum este acum."
Dacă nu văd nimic aşa cum este acum, se poate spune, pe bună dreptate, că nu văd nimic. Pot vedea numai ceea ce este acum. Alegerea nu se face între a vedea trecutul sau

prezentul, ci numai între a vedea sau nu. Ceea ce am ales să văd m-a costat viziunea. *Acum voi alege din nou, pentru a vedea cu adevărat.*

<10> "Gândurile mele nu înseamnă nimic."

Nu am gânduri particulare, cu toate că numai de gânduri particulare sunt conştient. Ce pot însemna aceste gânduri? Ele nu există, deci nu înseamnă nimic. Totuşi, mintea mea este parte din creaţie şi parte din Creatorul ei. Să nu mă raliez eu, mai degrabă, gândirii universului, decât să ascund tot ce-mi aparţine cu adevărat, prin gândurile mele "particulare", jalnice şi lipsite de sens?

Lecţia 53

Astăzi vom recapitula următoarele:

<11> "Gândurile mele lipsite de înţeles îmi arată o lume lipsită de înţeles."

De vreme ce gândurile de care sunt conştient nu înseamnă nimic, lumea care le dă chip nu poate avea nici un înţeles. Ceea ce produce această lume este dement, după cum dement este şi ceea ce ea produce. Realitatea nu este dementă, iar eu am atâtea gânduri reale cât şi ireale. Prin urmare, pot vedea o lume reală, dacă mă bizui pe gândurile mele reale ca fiind îndrumătorul meu întru vedere.

<12> "Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înţeles."

Gândurile demente te indispun. Ele produc o lume în care nicăieri nu există ordine. Numai haosul guvernează o lume care reprezintă gândirea haotică, iar haosul nu are legi. Nu pot trăi în pace într-o astfel de lume. Sunt recunoscător că această lume nu este reală şi că nu trebuie să o văd deloc, dacă eu hotărăsc să nu o preţuiesc. Iar eu hotărăsc să nu preţuiesc ceea ce este total dement şi nu are nici un înţeles.

<13> "O lume lipsită de înţeles stârneşte teamă."

Ce este total dement stârneşte teamă pentru că este complet nesigur şi nu oferă nici un temei pentru încredere. În nebunie, nimic nu este sigur. Nu oferă nici o siguranţă şi nici o speranţă. Însă o astfel de lume nu este reală. Eu i-am conferit iluzia realităţii şi am suferit din cauza credinţei mele în ea. Acum iau hotărârea să-mi retrag această credinţă şi să-mi pun credinţa în realitate. Luând această hotărâre, voi scăpa de toate efectele lumii bazate pe teamă, pentru că adeveresc faptul că ea nu există.

<14> "Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles."

Cum poate exista o lume lipsită de înţeles dacă Dumnezeu nu a creat-o? *El este Sursa a tot înţelesul, iar tot ce este real se află în Mintea Sa. Se află şi în mintea mea, deoarece El a creat-o odată cu mine.* De ce aş continua să sufăr de pe urma efectelor propriilor mele gânduri demente, de vreme ce perfecţiunea creaţiei este patria mea? Fie să-mi aduc aminte de puterea hotărârii mele şi să recunosc locul fiinţei mele.

<15> "Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit."

Orice văd reflectă gândurile mele. Gândurile mele îmi spun unde sunt şi ce sunt. Faptul că văd o lume în care există suferinţă şi pierderi şi moarte îmi arată că ceea ce văd este

doar reprezentarea gândurilor mele demente şi că nu îngădui gândurilor mele reale să-şi reverse lumina lor binefăcătoare asupra celor ce le văd. Cu toate acestea, calea lui Dumnezeu este sigură. Imaginile pe care le-am plăsmuit nu pot triumfa asupra Lui, pentru că nu asta voiesc. Voia mea este a Lui şi nu voi pune alți zei înaintea Sa.

Lecția 54

Acestea sunt ideile de revăzut pentru astăzi:

<16> "Nu am nici un gând neutru."

Gândurile neutre sunt imposibile, deoarece toate gândurile au putere. Ele fie plăsmuiesc o lume falsă, fie mă conduc la cea reală. Gândurile însă nu pot fi fără efecte. ***Aşa cum lumea pe care o văd răsare din erorile mele de gândire, tot aşa va răsări şi lumea reală în fața ochilor mei, pe măsură ce permit corectarea erorilor mele. Gândurile mele nu pot să nu fie nici adevărate, nici false. Ele trebuie să fie ori una, ori alta. Ceea ce văd îmi arată de care fel sunt gândurile mele.***

<17> "Nu văd lucruri neutre."

Ceea ce văd atestă ceea ce gândesc. Dacă nu aş gândi, nu aş exista, deoarece viața este gând. Să privesc lumea pe care o văd ca fiind reprezentarea stării propriei mele minți. Ştiu că starea minții mele se poate schimba. Şi astfel, mai ştiu că lumea pe care o văd se poate schimba şi ea.

<18> "Nu resimt de unul singur efectele vederii mele."

De vreme ce nu am gânduri particulare, nu pot vedea o lume particulară. Până şi ideea nebunească a separării a trebuit să fie mai întâi împărtăşită, înainte de a putea alcătui baza lumii pe care o văd. Dar această împărtăşire a fost împărtăşirea nimicului. Pot, de asemenea, să apelez la gândurile mele reale, care împărtăşesc totul cu fiecare. Aşa cum gândurile mele de separare apelează la gândurile de separare ale celorlalți, tot aşa gândurile mele reale trezesc gândurile reale din ei. Şi zorile lumii pe care mi-o arată gândurile mele reale vor miji atât în văzul lor, cât şi în al meu.

<19> "Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele."

Nu sunt de unul singur, orice aş face. Tot ce gândesc, spun sau fac constituie o lecție demonstrativă pentru întregul univers. Un Fiu al lui Dumnezeu nu poate gândi, vorbi sau acționa în van. Orice ar face, el nu poate fi de unul singur. De aceea, stă în puterea mea să preschimb fiecare minte împreună cu a mea, căci puterea mea este puterea lui Dumnezeu.

<20> "Sunt hotărât să văd."

Recunoscând natura împărtăşită a gândurilor mele, sunt hotărât să văd. Voi căuta cu privirea mărturiile care îmi arată că gândirea lumii a fost schimbată. ***Voi contempla dovada că ceea ce s-a făcut prin mine a îngăduit iubirii să înlocuiască teama râsului să înlocuiască lacrimile şi abundenței să ia locul lipsurilor. Voi privi lumea reală, lăsând-o să mă învețe că voia mea este una cu cea a lui Dumnezeu.***

Lecția 55

Recapitularea de astăzi include următoarele:

<21> Sunt hotărât să văd lucrurile altfel."

Ceea ce văd acum nu sunt altceva decât semnele bolii, semnele dezastrului şi ale morții. Nu se poate să fii creat Dumnezeu asta pentru Fiul Său preaiubit. Însuşi faptul că văd asemenea lucruri constituie dovada că nu Îl înțeleg pe Dumnezeu. De aceea nu îl înțeleg nici pe Fiul Său. Ceea ce văd îmi spune că nu ştiu cine sunt. Sunt hotărât să văd mărturiile adevărului în mine, şi nu mărturiile care îmi arată o iluzie despre mine însumi.

<22> "Ceea ce văd este o formă de răzbunare."

Lumea pe care o văd este departe de a fi reprezentarea gândurilor iubitoare. Ea este o imagine în care orice atacă orice. Este orice în afara unei reflectări a Iubirii lui Dumnezeu şi a iubirii Fiului Său. Propriile mele gânduri de atac dau naştere acestei imagini. Gândurile mele iubitoare mă vor mântui de această percepție a lumii şi îmi vor da pacea pe care Dumnezeu mi-a hărăzit-o.

<23> "Mă pot desprinde de această lume renunțând la gândurile de atac."

În aceasta constă mântuirea şi în nimic altceva. Fără gânduri de atac nu aş putea vedea o lume a atacului. Pe măsură ce iertarea va permite iubirii să se reîntoarcă în conştiența mea, voi vedea o lume a păcii, a siguranței şi a bucuriei. Pe aceasta o aleg ca să o văd, în locul celei pe care o privesc acum.

<24> "Nu îmi percep propriile interese."

Cum mi-aş putea recunoaşte propriile interese, de vreme ce nu ştiu cine sunt? Ceea ce socot eu că-mi sunt interesele mă va lega încă şi mai strâns de lumea iluziilor. Sunt dispus să urmez Călăuza pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pentru a afla care îmi sunt propriile interese, recunoscând că nu le pot percepe cu de la mine putere.

<25> "Nu cunosc menirea nici unui lucru."

Pentru mine, rostul tuturor lucrurilor este de a dovedi că iluziile mele despre mine însumi sunt reale. În acest scop, încerc să-i folosesc pe toți şi pe toate. Aceasta, cred eu, este menirea lumii. De aceea, nu îi recunosc adevăratul rost. Rostul pe care l-am atribuit lumii a condus la o imagine înfricoşătoare a ei. Fie să îmi deschid mintea spre a realiza adevăratul rost a lumii, retractându-l pe cel pe care i l-am atribuit şi aflând adevărul despre el.

Lecția 56

Recapitularea noastră pentru astăzi parcurge următoarele:

<26> "Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea."

Cum pot să ştiu cine sunt, de vreme ce mă văd supus unui atac neîntrerupt? Durerea, boala, pierderile, vârsta şi moartea par să mă amenințe. Toate speranțele, dorințele şi planurile mele par a fi la cheremul unei lumi pe care nu o pot controla. Cu toate acestea,

siguranța perfectă şi împlinirea totală îmi sunt moştenirea. Am încercat să-mi dau moştenirea în schimbul lumii pe care o văd. Însă Dumnezeu mi-a păstrat moştenirea intactă. Propriile mele gânduri reale mă vor învăța în ce constă ea.

<27> "Mai presus de toate, vreau să văd."

Recunoscând că ceea ce văd reflectă ceea ce socot că sunt, îmi dau seama că cea mai mare nevoie a mea este viziunea. Lumea pe care o văd atestă natura temătoare a imaginii de sine pe care am plăsmuit-o. Dacă vreau să-mi amintesc cine sunt, este esențial să mă lepăd de această imagine despre mine însumi. Pe măsură ce este înlocuită de adevăr, viziunea îmi va fi dată cu siguranță. Şi cu această viziune, voi privi lumea şi pe mine însumi cu caritate şi iubire.

<28> "Mai presus de toate, vreau să văd lucrurile altfel."

Lumea pe care o văd îmi ține pe loc imaginea de sine înfricoşată, garantându-i continuitatea. În timp ce văd lumea aşa cum o văd acum, adevărul nu poate să-mi pătrundă în conştiență. Voi lăsa uşa dindărătul acestei lumi să-mi fie deschisă, pentru a putea privi dincolo de ea, spre lumea care reflectă Iubirea lui Dumnezeu.

<29> "Dumnezeu este în tot ce văd."

Îndărătul fiecărei imagini pe care am plăsmuit-o, adevărul rămâne neschimbat. Îndărătul fiecărui lucru pe care l-am coborât peste fața iubirii, lumina ei rămâne la fel de strălucitoare. Dincolo de toate dorințele mele demente se află voia mea, unită cu Voia Tatălui meu. Dumnezeu este, în continuare, pretutindeni şi în toate, pentru totdeauna. Iar noi, care suntem parte din El, vom privi, dincolo de toate aparențele, recunoscând adevărul dincolo de ele toate.

<30> "Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea."

În propria mea minte, îndărătul tuturor gândurilor mele demente de separare şi atac, se află cunoaşterea faptului că toate sunt una mereu. Nu mi-am pierdut cunoaşterea identității numai pentru că am uitat-o. Ea s-a păstrat pentru mine în Mintea lui Dumnezeu, care nu Şi-a părăsit Gândurile. Iar eu, care sunt printre ele, sunt una cu El.

Lecția 57

Să recapitulăm aceste idei:

<31> "Nu sunt victima lumii pe care o văd."

Cum aş putea fi victima unei lumi care poate fi complet desfăcută, dacă aşa hotărăsc? Lanțurile-mi sunt slăbite. Le pot scutura prin simpla dorință de a o face. Uşa închisorii este deschisă.

Pot pleca, păşind, pur şi simplu, în afară. Nimic nu mă reține în această lume. Numai dorința mea de a rămâne mă poate ține prizonier. Voi renunța la dorințele mele şi voi păşi, în sfârşit, în lumina soarelui.

<32> "Eu am inventat lumea pe care o văd."

Eu am născocit închisoarea în care mă văd. Tot ce am de făcut este să recunosc acest lucru şi de îndată sunt liber. M-am amăgit crezând că este posibil să-l întemnițezi pe Fiul lui Dumnezeu. M-am înşelat amarnic în această credință, credință pe care nu o mai vreau. Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie liber pentru totdeauna. El este aşa cum l-a creat Dumnezeu şi nu ceea ce vreau eu să fac din el. El este acolo unde îl vrea Dumnezeu şi nu acolo unde credeam eu că îl țin prizonier.

<33> "Există un alt mod de a privi lumea."

De vreme ce rostul lumii nu este cel pe care i l-am conferit eu, trebuie să existe o altă cale de a o privi. Văd totul pe dos şi gândurile mele sunt opusul adevărului. Văd lumea ca pe o închisoare pentru Fiul lui Dumnezeu. Rezultă că lumea este, de fapt, un loc unde el poate fi eliberat. Vreau să privesc lumea aşa cum este de fapt, văzând-o ca un loc unde Fiul lui Dumnezeu îşi găseşte libertatea.

<34> "Aş putea vedea pace în loc de ce văd."

Văzând lumea ca pe un loc al libertății, îmi dau seama că ea reflectă legile lui Dumnezeu în locul regulilor pe care le-am născocit pentru ca ea să li se supună. Şi voi percepe că pacea sălăşluieşte, de asemenea, în inimile tuturor celor ce împărtăşesc acest loc cu mine.

<35> "Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu. Sunt foarte sfânt."

Pe măsură ce împărtăşesc pacea lumii cu frații mei, încep să înțeleg că această pace vine din adâncul meu lăuntric. Lumea pe care o privesc s-a îmbrăcat în lumina iertării mele şi reflectă iertare, înapoi, spre mine. În această lumină încep să văd ce au ținut ascuns iluziile mele despre mine însumi. Încep să înțeleg sfințenia tuturor vietăților, incluzându-mă pe mine şi faptul că ele sunt una cu mine.

Lecția 58

Astăzi recapitulăm următoarele idei:

<36> "Sfințenia mea învăluie tot ce văd."

Din sfințenia mea se trage perceperea lumii reale. Deoarece am iertat, nu mă mai văd ca fiind vinovat. Pot accepta inocența, ea fiind adevărul despre mine. Văzută prin ochi înțelegători, sfințenia lumii este tot ce văd, deoarece nu pot da chip decât gândurilor pe care le am despre mine însumi.

<37> "Sfințenia mea binecuvântează lumea."

Perceperea sfințeniei mele nu mă binecuvântează doar pe mine. Pe oricine şi orice văd în lumina ei îl fac părtaş la bucuria pe care mi-o aduce. Nu există nimic care să nu-mi împărtăşească sfințenia.

În aceeaşi măsură în care eu îmi recunosc sfințenia, sfințenia lumii străluceşte mai tare, ca fiecare să o vadă.

<38> "Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

Sfințenia mea este nelimitată în puterea ei de a vindeca, deoarece este nelimitată în puterea ei de mântui. Ce altceva de care să fii mântuit mai există, în afară de iluzii? Şi ce sunt toate iluziile,decât nişte idei false despre mine însumi? Sfințenia mea le desface pe toate, afirmând adevărul despre mine. În prezența sfințeniei mele, pe care o împărtăşesc cu Însuşi Dumnezeu, toți idolii dispar.

<39> "Sfințenia îmi este mântuirea."

De vreme ce sfințenia mea mă mântuieşte de toată vinovăția, recunoaşterea sfințeniei mele înseamnă recunoaşterea mântuirii mele. Înseamnă, de asemenea, recunoaşterea mântuirii lumii.

Odată ce mi-am acceptat sfințenia, nimic nu-mi mai poate provoca frică. Şi pentru că sunt neînfricat, fiecare trebuie să-mi împărtăşească înțelegerea, care este darul lui Dumnezeu pentru mine şi pentru lume.

<40> "Sunt binecuvântat ca Fiu a lui Dumnezeu."

De aceea îmi revendic dreptul la tot ce este bun şi numai la aceasta. Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu. Toate cele bune îmi aparțin, pentru că Dumnezeu mi le-a hărăzit mie. Nu pot suferi nici un fel de pierdere sau deposedare, nu pot avea parte de chin din cauza identității mele. Tatăl meu mă susține, mă protejează şi mă îndrumă în toate. Atenția Lui iubitoare față de mine este fără margini, fiind cu mine pentru totdeauna. Sunt veşnic binecuvântat ca Fiul Său.

Lecția 59

Astăzi avem de recapitulat următoarele idei:

<41> "Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc."

Cum aş putea fi singur, de vreme ce Dumnezeu merge mereu cu mine? Cum aş putea fi ros de îndoieli şi nesigur de mine, de vreme ce desăvârşita certitudine sălăşluieşte în El? Cum m-ar putea deranja ceva, de vreme ce El odihneşte în mine în pace absolută?

Cum aş putea fi suferind, de vreme ce, prin El, iubirea şi bucuria mă înconjoară? Fie ca iluziile despre mine să nu îmi mai fie atât de scumpe. Sunt desăvârşit, deoarece Dumnezeu este cu mine oriunde mă duc.

<42> "Dumnezeu îmi este Tăria. Viziunea este darul Său."

Fie ca astăzi să mă bizui pe proprii mei ochi. Să fiu dispus să-mi schimb jalnica mea iluzie de a vedea cu viziunea care este dată de Dumnezeu. Viziunea Christului este darul Său, iar El mi l-a dat mie.

Fie ca astăzi să apelez la acest dar, astfel încât această zi să mă ajute să înțeleg eternitatea.

<43> "Dumnezeu îmi este Sursa Nu pot vedea lipsit de El."

Ceea ce vrea Dumnezeu să văd, eu pot vedea. Nu pot vedea nimic altceva. Dincolo de Voia Sa nu se află decât iluzii. Tocmai pe acestea le aleg atunci când cred că pot vedea lipsit de El. Pe acestea le aleg atunci când încerc să văd prin ochii trupului. Mi-a fost dată însă viziunea Christului, pentru a le înlocui. Apelând la această viziune, eu fac alegerea de a vedea.

<44> "Dumnezeu este lumina în care văd."

Nu pot vedea în întuneric. Dumnezeu este singura lumină. De aceea, dacă e să văd, acest lucru trebuie să se întâmple prin El. Am încercat să definesc faptul de a vedea şi am greşit. Acum îmi este dat să înţeleg faptul că Dumnezeu este Lumina în care văd. Fie ca să primesc cu bucurie viziunea şi lumea fericită pe care mi-o va arăta.

<45> "Dumnezeu este Mintea cu care gândesc."

Nu am gânduri pe care să nu le împărtăşesc cu Dumnezeu. Nu am gânduri lipsite de El, deoarece nu am o minte lipsită de El. Ca parte a Minţii Sale, gândurile mele sunt ale Lui şi Gândurile Lui sunt ale mele.

Lecţia 60

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

<46> "Dumnezeu este Iubirea în care iert."

Dumnezeu nu iartă, deoarece niciodată nu a condamnat. Cel fără vină nu poate învinovăţi, iar cei care şi-au acceptat inocenţa nu văd nimic care trebuie iertat. Şi totuşi, iertarea este mijlocul prin care îmi voi recunoaşte inocenţa. Ea este răsfrângerea Iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Mă va aduce destul de aproape de Cer, pentru ca Iubirea lui Dumnezeu să se poată apleca spre mine, pentru a mă înălţa la El.

<47> "Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

Nu prin propria mea tărie, ci prin tăria lui Dumnezeu din mine, de care, iertând, îmi aduc aminte. Pe măsură ce încep să văd, recunosc răsfrângerea Lui pe pământ. Iert toate lucrurile, deoarece simt în mine freamătul Tăriei Sale. Şi încep să-mi reamintesc Iubirea pe care hotărâsem să o uit, dar care nu m-a uitat pe mine.

<48> "Nu e nimic de care să mă tem."

Cât de neprimejdioasă mi se va părea lumea atunci când o voi putea vedea! Nu se va asemăna cu nimic din ce îmi imaginez că văd acum. Fiecare fiinţă şi fiecare lucru pe care le voi vedea se vor apleca spre mine pentru a mă binecuvânta. Voi recunoaşte în fiecare pe Prietenul meu cel mai drag. De cine sau de ce m-aş teme într-o lume pe care am iertat-o şi care m-a iertat?

<49> "Vocea lui Dumnezeu îmi vorbeşte în fiecare clipă a zilei."

Vocea lui Dumnezeu nu încetează nici o clipă să apeleze la iertarea mea ca să mă mântuiască. Nu este o clipă în care Vocea Lui să înceteze să-mi îndrume gândurile, să-mi conducă faptele şi să-mi călăuzească paşii. Păşesc cu paşi siguri spre adevăr. Nu mă pot duce altundeva, fiindcă Vocea lui Dumnezeu este singura voce şi singura călăuză care i-au fost date Fiului Său.

<50> "Sunt susţinut de Iubirea lui Dumnezeu."

Când ascult Vocea lui Dumnezeu sunt susţinut de Iubirea Lui. Când deschid ochii, Iubirea Lui luminează lumea, ca eu să pot vedea. Când iert, Iubirea Lui îmi aduce aminte că Fiul Său este neprihănit. Iar când privesc lumea cu viziunea pe care El mi-a dato, îmi aduc aminte că sunt Fiul Lui.

Lecția 61

"Eu sunt lumina lumii."

Cine este lumina lumii, dacă nu Fiul lui Dumnezeu? Această afirmație, atunci, nu este decât o afirmare a adevărului despre tine însuți. Este opusul afirmării orgoliului, aroganței sau autodecepției. Ea nu descrie conceptul sinelui plăsmuit de tine. Nu se referă la nici una din caracteristicile cu care ți-ai înzestrat idolii. Se referă la tine,aşa cum ai fost creat de Dumnezeu. Ea, pur şi simplu, afirmă adevărul. Pentru ego, ideea de astăzi este chintesența preamăririi de sine.

Numai că ego-ul nu înțelege smerenia, confundând-o cu înjosirea de sine. Smerenia constă în a-ți accepta rolul în mântuire şi în a-ți asuma altul. A insista pe ideea că nu poți fi lumina lumii, dacă aceasta este funcția pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o, nu este smerenie. Numai aroganța ar declara că această funcție nu poate fi pentru tine, iar aroganța este întotdeauna a ego-ului.

Adevărata smerenie îți cere să accepți ideea de astăzi, pentru că Vocea lui Dumnezeu este Cea care îți spune că ea este adevărată. Acesta este un prim pas în acceptarea funcției tale reale pe pământ.Este un pas uriaş spre asumarea locului tău drept de mântuire. Este o asertiune fermă a dreptului tău la mântuire şi, deopotrivă, o adeverire a puterii care îți este dată pentru a-i mântui pe alții.

Vei dori să te gândeşti astăzi cât mai des la această idee. Ea constituie răspunsul perfect la toate iluziile şi, ca atare, la toată ispita. Ea aduce în fața adevărului toate imaginile pe care le-ai plăsmuit despre tine şi te ajută să porneşti la drum în pace, despovărat şi sigur de rostul tău. **Se vor întreprinde cât mai multe perioade de exersare, cu toate că fiecare nu e nevoie să depăşească un minut sau două. Ele vor începe prin a-ți spune:**

"Eu sunt lumina lumii. Aceasta este singura mea funcție. De aceea mă aflu aici."

Apoi gândeşte-te o vreme la aceste declarații, preferabil cu ochii închişi, dacă situația o permite. Lasă câteva gânduri aferente să-ți vină în minte şi repetă ideea în sinea ta, dacă mintea se îndepărtează de la gândul central.

Ia aminte să începi, dar să şi sfârşeşti ziua cu o perioadă de exersare. Astfel te vei trezi cu adeverirea adevărului despre tine, îl vei întări de-a lungul zilei şi vei adormi reafirmându-ți funcția şi singurul tău rost aici. Aceste două perioade de exersare pot fi mai lungi decât celelalte, dacă le găseşti utile şi vrei să le extinzi. Ideea de astăzi depăşeşte cu mult părerile meschine ale ego-ului despre ceea ce eşti şi despre rostul tău. Fiind aducătoare de mântuire, acest lucru este în mod evident necesar. Cel de față este primul dintr-un număr de paşi uriaşi pe care îi vom face în următoarele câteva săptămâni. Încearcă să construieşti încă de astăzi o temelie solidă pentru aceste avansuri. Eşti lumina lumii. Dumnezeu Şi-a clădit planul de mântuire a Fiului Său pe tine.

Lecția 62

" Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii."

Ceea ce va aduce lumea întunericului la lumină este iertarea ta. *Iertarea ta te va face să recunoşti lumina în care vezi.* Iertarea este demonstrarea faptului că tu eşti lumina lumii. Prin iertarea ta adevărul despre tine se întoarce în amintirea ta. Aşadar, în iertare ți se află mântuirea.

Iluziile despre tine sunt una cu iluziile despre lume. Iată de ce toată iertarea este un dar pe care ți-l faci ție însuți. Țelul tău este de a afla cine eşti, deoarece ți-ai negat Identitatea, atacând creația şi Creatorul ei. Acum înveți cum să-ți aduci aminte de adevăr. Căci acest atac trebuie înlocuit cu iertare, astfel încât gândurile vieții să poată înlocui gândurile morții.

Ține minte că în fiecare atac faci apel la propria-ți slăbiciune, în timp ce, de fiecare dată când ierți, faci apel la tăria Christului din tine. Nu începi atunci să înțelegi ce va face iertarea pentru tine? Îți va înlătura din minte orice sentiment de slăbiciune, tensiune şi oboseală. Va duce cu sine toată teama, vinovăția şi durerea. Ea va restitui conştienței tale invulnerabilitatea şi puterea pe care Dumnezeu le-a dăruit Fiului Său.

Să fim bucuroşi să începem şi să sfârşim această zi prin exersarea ideii de astăzi şi să o folosim cât se poate de des de-a lungul zilei. Ea va ajuta să-ți facă ziua atât de fericită, pe cât de fericit te vrea Dumnezeu să fii. Şi îi va ajuta atât pe cei din jurul tău, cât şi pe cei ce par a fi departe, în spațiu şi timp, să-ți împărtăşească fericirea.

De câte ori poți, dacă e posibil cu ochii închişi, spune astăzi în sinea ta:

"Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii. Îmi voi îndeplini funcția, pentru a putea fi fericit."

Apoi dedică un minut sau două aprecierii funcției tale şi a fericirii şi eliberării pe care ți le va aduce. Lasă gândurile aferente ideii să-ți vină nestingherite, căci inima ta va recunoaşte aceste cuvinte, iar în mintea ta se află conştiența că ele sunt adevărate. *În cazul în care atenția ta va devia de la idee, repet-o şi adaugă: "Îmi voi aduce aminte de acest lucru pentru că vreau să fiu fericit."*

Lecția 63

"Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea."

Cât de sfânt eşti tu, care ai puterea de a aduce pace fiecărei minți! Cât de binecuvântat eşti tu, care poți învăța să recunoşti mijlocul care va permite acestui lucru să se înfăptuiască prin tine! Ce alt rost ai putea avea, care să-ți aducă o mai mare fericire? Cu o astfel de funcție, eşti, într-adevăr, lumina lumii. Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine răscumpărarea. Tu îi dăruieşti răscumpărarea ta, căci îți aparține. Nu accepta vreun rost banal ori vreo dorință fără sens în locul ei, căci, astfel îți vei uita funcția şi-l vei lăsa în iad pe Fiul lui Dumnezeu. Nu ți se cere un lucru oarecare. Ți se cere să accepți mântuirea, pentru ca, aparținându-ți, să o poți dărui, la rândul tău.

Recunoscând importanța acestei funcții, vom fi fericiți să ne-o reamintim foarte des astăzi. ***Vom începe ziua luând cunoştință de ea şi vom încheia ziua cu gândul la ea. Iar, de-a lungul zilei, vom repeta cât putem de des:***
"Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea. Eu sunt mijlocul pe care Dumnezeu l-a desemnat pentru mântuirea lumii."
Închiderea ochilor îți va uşura, poate, venirea gândurilor pertinente în timpul perioadei de un minut sau două pe care ar trebui să o dedici reflectării asupra celor de mai sus. Să nu stai însă să aştepți o astfel de ocazie. Nu trebuie pierdută nici o şansă de a-ți întări ideea de astăzi. Adu-ți aminte că Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine mântuirea. Şi cine altul, dacă nu Sinele tău, trebuie să fie Fiul Său?

Lecția 64

"Fie să nu-mi uit funcția."

Ideea de astăzi este doar un alt mod de a spune "Fie să nu mă duc în ispită." Rostul lumii pe care o vezi este ascunderea funcției tale de iertare şi furnizarea unei justificări pentru uitarea ei; este ispita de aI abandona pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, optând pentru o apariție fizică. La aceasta se uită ochii trupeşti.
Tot ce par să vadă ochii trupului nu poate fi decât o formă de ispită, de vreme ce ispita a fost rostul corpului însuşi. Însă noi am învățat că Sfântul Spirit are o altă întrebuințare pentru toate iluziile plăsmuite de tine şi, ca atare, El le atribuie alt rost. ***Pentru Sfântul Spirit, lumea este un loc unde înveți să-ți ierți ceea ce consideri că ar fi păcatele tale. În această percepere, apariția fizică a ispitei devine recunoaşterea spirituală a mântuirii.***
Pentru a recapitula ultimele noastre lecții, funcția ta de aici este să fii lumina lumii, o funcție dăruită ție de Dumnezeu. Numai aroganța ego-lui te îndeamnă să pui la îndoială aceste fapt şi numai teama ego-ului te îndeamnă să te consideri nevrednic de sarcina încredințată ție de Însuşi Dumnezeu. Mântuirea lumii este în aşteptarea iertării tale, pentru că, prin ea, Fiul lui Dumnezeu poate scăpa de toate iluziile şi, astfel, de toată ispita. Fiul lui Dumnezeu eşti tu.
Numai îndeplinindu-ți funcția dată de Dumnezeu vei fi fericit. Pentru că funcția ta este aceea de a fi fericit, folosind mijloacele prin care fericirea devine inevitabilă. Altă cale nu există. De aceea, de fiecare dată când alegi să-ți îndeplineşti sau nu funcția, alegi, de fapt, să fii fericit sau nefericit. Să nu uităm astăzi toate acestea. Să ni le aducem aminte dimineața, din nou seara şi, de asemenea, dea lungul întregii zile. Pregăteşte-te dinainte pentru toate deciziile pe care le vei lua astăzi, reamintindu-ți că ele sunt, de fapt, foarte simple. Fiecare dintre ele va duce fie la fericire, fie la nefericire. Să fie chiar atât de greu de luat o decizie atât de simplă? Nu te lăsa înşelat de forma deciziei. Complexitatea formei nu implică complexitatea conținutului. Este imposibil ca vreo decizie de pe pământ să poată avea un conținut diferit de tocmai această unică, simplă alegere. Este singura alegere pe care o sesizează Sfântul Spirit. Este singura alegere care există. ***Astăzi, să exersăm, aşadar, aceste gânduri:***
"Fie să nu-mi uit funcția mea.

Fie să nu substitui funcția mea funcției lui Dumnezeu. Fie să iert şi să fiu fericit."

Astăzi consacră reflectării asupra celor de mai sus, cu ochii închişi, cel puțin odată, zece sau cincisprezece minute. Dacă îți reaminteşti importanța crucială a funcției tale, atât pentru tine, cât şi pentru lume, gândurile aferente îți vor veni în ajutor.

În timpul aplicărilor frecvente ale ideii de astăzi de-a lungul zilei, dedică mai multe minute recapitulării acestor gânduri, gândindu-te apoi la ele şi la nimic altceva. Va fi greu, mai ales la început, întrucât nu eşti încă desprins cu disciplina mentală impusă aici. S-ar putea să fie nevoie să repeți "Fie să nu-mi uit funcția" destul de des, pentru a te ajuta să te concentrezi.

Sunt necesare două forme de perioade practice mai scurte. Uneori, fă exercițiile cu ochii închişi, încercând să te concentrezi asupra gândurilor pe care le foloseşti. Alteori, după ce ai recapitulat gândurile, ține ochii deschişi, privind în jur, fără grabă şi neselectiv, spunând în sinea ta: "Iată lumea a cărei mântuire este funcția mea."

Lecția 65

"Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu."

Ideea de astăzi îți reafirmă angajamentul față de mântuire. De asemenea, îți reaminteşte că nu ai altă funcție decât aceasta. Ambele gânduri sunt evident necesare unui angajament total.Mântuirea nu poate fi singurul scop pe care îl ai, atât timp cât te mai dedici altora. *Deplina acceptare a mântuirii ca singura ta funcție aduce după sine, în mod necesar, două faze: recunoaşterea mântuirii ca funcția ta şi abandonarea tuturor celorlalte țeluri pe care le-ai inventat pentru tine însuți.*

Acesta este singurul mod de a-ți putea ocupa locul de drept printre mântuitorii lumii. *Acesta este singurul mod de a putea spune cu convingere: "Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu". Acesta este singurul mod de a găsi pacea minții.*

Astăzi, cât şi într-un şir de zile care vor urma, *rezervă-ți zece până la cincisprezece minute în vederea unor perioade de exersare mai susținute, în care vei încerca să înțelegi şi să accepți ceea ce înseamnă de fapt ideea zilei. Ea îți oferă eliberarea de toate dificultățile percepute. Îți înmânează cheia pentru uşa păcii, uşa pe care ți-ai trântit-o singur în nas. Îți dă răspunsul la toate căutările pe care le-ai întreprins de la începuturile timpului încoace.*

Încearcă, pe cât posibil, să întreprinzi exercițiile zilnice mai lungi aproximativ la aceleaşi ore în fiecare zi. Încearcă, de asemenea, să stabileşti acest timp în prealabil, pentru ca apoi să te încadrezi cât se poate de riguros. Scopul celor de mai sus este de a-ți aranja în aşa fel ziua, încât să ai pusă deoparte vremea pentru Dumnezeu,cât şi pentru toate rosturile şi țelurile banale pe care le vei urma.Aceasta face parte dintr-un antrenament disciplinar cu bătaie lungă, de care are nevoie mintea ta, pentru ca Sfântul Spirit să o poată folosi în mod neîntrerupt pentru rostul pe care îl împărtăşeşte cu tine.

În vederea perioadei mai lungi de exersare, începe cu recapitularea ideii zilei. Apoi închide-ți ochii, repetă încă o dată ideea în sinea ta şi observă-ți mintea cu atenție, pentru a remarca fiecare gând care îți vine. La început, nu încerca să te concentrezi numai asupra gândurilor aferente ideii de astăzi. Încearcă, dimpotrivă, să demaşti

fiecare gând care pare să interfereze cu ea. Remarcă-l pe fiecare în timp ce îți apare, însă cu cât mai puțină implicare şi grijă, clasându-l pe fiecare şi spunând în sinea ta:
"Acest gând reflectă un țel care mă împiedică să-mi accept singura mea funcție."
După o vreme, gândurile interferente vor fi mai greu de găsit. Încearcă, totuşi, să mai continui timp de aproximativ un minut, urmărind să prinzi câteva dintre gândurile deşarte care ți s-au sustras atenției mai înainte, fără a-ți bate capul însă şi fără vreun efort neavenit. *Spune-ți apoi în sinea ta:*
"Fie ca adevărata mea funcție să-mi fie scrisă pe acest fond curat."
Nu este nevoie să foloseşti exact aceste cuvinte, dar încearcă să dobândeşti sentimentul că eşti dispus ca iluziile privind rostul tău să fie înlocuite de adevăr.
În sfârşit, repetă încă odată ideea pentru astăzi şi dedică restul perioadei de exersare încercării de a te concentra asupra importanței sale pentru tine, asupra uşurării pe care ți-o va aduce acceptarea ei prin rezolvarea, odată pentru totdeauna, a conflictelor tale, precum şi asupra măsurii în care vrei, într-adevăr, mântuirea, în pofida ideilor tale nebuneşti care vor contrariul.
În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi întreprinse cel puțin odată pe oră, foloseşte această formulare în aplicarea ideii de astăzi:
"Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu. Nu vreau alta şi nu am alta."
Uneori, închide-ți ochii în timp ce exersezi, iar alteori, ține-i deschişi şi priveşte în jur. Tocmai ceea ce vezi acum va fi total schimbat atunci când vei accepta pe de-a-ntregul ideea de astăzi.

Lecția 66

"Fericirea mea şi funcția mea sunt una."

Ai remarcat, desigur, accentul pe care l-am pus în decursul lecțiilor noastre recente pe conexiunea dintre îndeplinirea funcțiilor tale şi realizarea fericirii. Am făcut-o pentru că, de fapt, nu îți dai seama de această conexiune. Totuşi, între ele există mai mult decât doar o conexiune: sunt unul şi acelaşi lucru. Formele lor sunt diferite, însă conținutul lor este cu desăvârşire acelaşi.
Ego-ul se află într-o continuă dispută cu Sfântul Spirit în problema fundamentală a funcției tale. De asemenea, el dă o bătălie continuă cu Sfântul Spirit pentru a stabili care este fericirea ta. Bătălia nu se dă de ambele părți. Egoul atacă şi Sfântul Spirit nu ripostează. El ştie care îți este funcția. Ştie că fericirea este funcția ta.
Vom încerca astăzi să lăsăm această bătălie lipsită de sens în urma noastră, ca să ajungem la adevărul despre funcția ta. Nu ne vom angaja în nişte dispute fără sens pentru a-l stabili. Nu ne vom implica în mod iremediabil în definirea fericirii şi în stabilirea mijloacelor pentru realizarea ei. Nu vom face pe placul ego-ului, ascultându-i atacurile îndreptate asupra adevărului. Vom fi, pur şi simplu, bucuroşi că putem afla adevărul.
Perioada de exersare mai lungă de astăzi are ca scop, pentru tine, acceptarea faptului că între funcția pe care ți-a dăruit-o Dumnezeu şi fericirea ta nu numai că există o conexiune foarte reală, dar ele sunt, de fapt, identice. Dumnezeu îți dăruieşte numai

fericire. Prin urmare, funcția pe care ți-a dăruit-o El trebuie să fie fericirea, chiar dacă pare a fi altceva. Exercițiile de astăzi constituie o încercare de a trece dincolo de aceste deosebiri în aparență şi de a recunoaşte un conținut comun acolo unde el există în adevăr.

Începe perioada de exersare de zece până la cincisprezece minute reconsiderând aceste gânduri:

"Dumnezeu îmi dăruieşte numai fericire. El mi-a dăruit funcția. Prin urmare, funcția mea trebuie să fie fericirea."

Încearcă să vezi logica acestei secvențe, chiar dacă încă nu accepți concluzia. Concluzia ar putea fi falsă numai dacă primele două gânduri sunt eronate. Aşadar, să ne gândim un răstimp la premize, în timp ce exersăm.

Prima premiză este aceea că Dumnezeu îți dăruieşte numai fericire. Ea ar putea fi falsă, desigur, dar pentru a fi falsă, este necesar să definim pe Dumnezeu drept ceva ce El nu este. Iubirea nu poate dărui răul, iar ceea ce nu este fericire este rău. Dumnezeu nu poate dărui ceea ce nu are, iar El nu poate avea ceea ce El nu este. Dacă nu îți dă numai fericire, Dumnezeu trebuie să fie rău. Şi crezi tocmai această definiție a Lui, dacă nu accepți prima premiză.

A doua premiză este că Dumnezeu ți-a dăruit funcția. Am văzut că nu există decât două părți ale minții tale. Una este stăpânită de ego şi alcătuită din iluzii. Cealaltă este patria Sfântului Spirit, locul unde sălăşluieşte adevărul. Nu ai de ales decât între aceste călăuze, iar ca rezultat al alegerii tale nu sunt posibile alte consecințe în afară de teama pe care ego-ul o produce întotdeauna şi iubirea pe care Sfântul Spirit o oferă mereu pentru a o înlocui.

De aici rezultă, în mod necesar, fie că funcția ta este stabilită de Dumnezeu prin Vocea Lui, fie că este plăsmuită de ego, pe care tu l-ai plăsmuit pentru a-l înlocui pe El. Care este cea adevărată? Dacă nu ți-a dăruit Dumnezeu funcția, ea trebuie să fie darul ego-ului.

Oare ego-ul are într-adevăr daruri de dat, de vreme ce el însuşi este o iluzie şi oferă numai iluzia unor daruri?

Gândeşte-te la toate acestea în timpul exercițiilor mai lungi de astăzi. Mai gândeşte-te şi la numeroasele forme pe care iluzia funcției tale le-a luat în propria-ți minte şi la numeroasele feluri în care ai încercat să găseşti mântuirea sub îndrumarea ego-ului. Ai găsit-o? Ai fost fericit? Ți-au adus pacea? Avem nevoie astăzi de multă onestitate. Adu-ți aminte de rezultate în mod cinstit şi gândeşte-te, de asemenea, dacă a fost vreodată rezonabil să aştepți fericirea de la un singur lucru pe care ego-ul ți l-a propus vreodată. Cu toate acestea, ego-ul este singura alternativă la Vocea Sfântului Spirit.

Vei asculta glasul nebuniei sau vei auzi adevărul. Încearcă să faci această alegere, gândindu-te la premizele pe care se bazează concluzia noastră. La această concluzie putem fi părtaşi, la alta însă nicidecum. Căci însuşi Dumnezeu o împărtăşeşte cu noi. Ideea de astăzi este un alt pas uriaş spre perceperea a ceea ce este la fel ca fiind la fel şi a ceea ce este diferit, ca diferit. De o parte stau toate iluziile. Întreg adevărul stă de cealaltă parte. Să încercăm astăzi să ne dăm seama că numai adevărul este adevărat.

În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi astăzi de cel mai mare ajutor dacă vor fi întreprinse de două ori pe oră, este sugerată această formă de aplicare:
"Fericirea mea şi funcția mea sunt una, Pentru că Dumnezeu mi le-a dat pe amândouă."
Nu va dura mai mult de un minut, poate chiar mai puțin, să repeți, rar, aceste cuvinte, gândindu-te la ele un răstimp pe măsură ce le rosteşti.

Lecția 67

"Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăşi."

Ideea de astăzi constituie o afirmare completă şi exactă a ceea ce eşti. Iată de ce eşti lumina lumii. Iată de ce te-a numit Dumnezeu mântuitor al lumii. Iată de ce Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine mântuirea. El este mântuit prin ceea ce eşti. Nu vom precupeți astăzi nici un efort pentru a ajunge la acest adevăr despre tine şi pentru a ne da seama pe deplin, chiar numai dacă pentru o clipă, de faptul că acesta este adevărul.
În perioada mai lungă de exersare, ne vom gândi la realitatea ta şi la natura ei total neschimbată şi neschimbătoare. Vom începe prin a repeta acest adevăr despre tine, după care vom petrece câteva minute adăugând câteva gânduri relevante, cum ar fi:
"Sfințenia m-a creat sfânt."
"Bunătatea m-a creat bun."
"Folosul m-a creat folositor."
"Perfecțiunea m-a creat perfect."
Orice atribut care este în acord cu Dumnezeu, aşa cum El însuşi se defineşte, este potrivit pentru a fi folosit. Încercăm astăzi să desfacem definiția lui Dumnezeu făcută de tine şi s-o înlocuim cu propria Lui definiție. Vom mai încerca să scoatem în evidență faptul că tu eşti parte din definiția Lui despre Sine Însuşi. După ce ai mai adăugat câteva asemenea gânduri înrudite, încearcă, în cadrul unui scurt interval pregătitor, să laşi deoparte toate gândurile, ca apoi să tinzi dincolo de toate imaginile şi preconcepțiile pe care le ai despre tine însuți şi să ajungi la adevărul din tine*. Dacă iubirea te-a creat ca pe Sine Însăşi, acest Sine trebuie să se afle în tine. Se află undeva în mintea ta, unde îl poți găsi.*
Vei constata, poate, că va trebui să repeți ideea de astăzi din când în când, pentru a înlocui gândurile care te distrag. Vei mai constata, poate, că aceasta nu este suficient şi că ai nevoie să continui adăugarea altor gânduri referitoare la adevărul despre tine însuți. Probabil că vei reuşi totuşi să treci de acestea, străbătând intervalul lipsit de gânduri spre conştiența unei lumini vii în care te recunoşti aşa cum te-a creat Iubirea.
Fii convins că astăzi vei face atât de mult pentru a aduce această conştiență mai aproape, indiferent dacă simți că ai reuşit sau nu. Va fi deosebit de folositor astăzi să exersezi ideea zilei cât se poate de des. Ai mare nevoie să auzi cât mai frecvent adevărul despre tine însuți, deoarece mintea îți este atât de preocupată cu false imagini de sine. Va fi cât se poate de salutar să-ți reaminteşti de patru sau cinci ori pe oră, poate chiar mai des, că Iubirea te-a creat ca pe Sine Însăşi. Ascultă, în această idee, adevărul despre tine însuți.

În timpul perioadelor mai scurte de exersare, încearcă să-ți dai seama că toate acestea nu ți le spune vocea ta firavă şi singuratică. Aici este Vocea pentru Dumnezeu, aducându-ți aminte de Tatăl şi de Sinele tău. Aici este Vocea Adevărului, înlocuind tot ceea ce îți spune ego-ul despre tine cu simplul adevăr despre Fiul lui Dumnezeu. Ai fost creat de Iubire asemenea Ei Însăşi.

Lecția 68

"Iubirea nu reproşează nimic."

Tu, care ai fost creat de către Iubire asemenea Ei Însăşi, nu poți, în acelaşi timp, să reproşezi şi să-ți recunoşti Sinele. *A reproşa înseamnă a uita cine eşti. A reproşa înseamnă a te considera un corp. A reproşa înseamnă a lăsa ego-ul să-ți stăpânească mintea şi să condamne corpul la moarte. Poate că nu îți dai încă bine seama ce efect au reproşurile asupra minții tale. Ele par să te rupă de Sursa ta şi să te facă neasemănător Lui. Te fac să crezi că El este asemănător cu ceea ce crezi că ai devenit, pentru că nimeni nu îşi poate concepe Creatorul neasemănător lui însuşi.*

Desprins de Sinele tău, care rămâne conştient de asemănarea cu Creatorul Său, Sinele tău pare să doarmă, în timp ce acea parte din mintea ta care, în somnul ei, urzeşte iluzii, pare a fi trează. S-ar putea ca toate acestea să pornească de la reproşuri? O, da! Pentru că cel care reproşează neagă faptul că a fost creat de Iubire, iar Creatorul său a devenit pentru el înspăimântător în visul de ură. Cine poate visa la ură, fără a se teme de Dumnezeu? Pe cât este de sigur că cei care reproşează îl vor redefini pe Dumnezeu după propria lor imagine, pe atât este de cert că Dumnezeu i-a creat pe toți asemenea Lui, definindu-i ca parte din El. *Pe cât este de sigur că cei care reproşează vor suferi de vinovăție, pe atât este de cert că cei care vor ierta vor găsi pacea. Pe cât este de sigur că cei care reproşează vor uita cine sunt, pe atât este de cert că cei care vor ierta îşi vor aduce aminte. Oare nu te-ai învoi să-ți abandonezi reproşurile, dacă ai crede că aşa stau lucrurile? Poate că nu crezi că poți să renunți la reproşuri. Asta însă este o simplă problemă de motivație. Astăzi vom încerca să aflăm cum te-ai simți fără ele. Dacă vei reuşi cât de puțin, nu va mai exista niciodată problema motivației.*

Începe perioada mai extinsă de exersare prin a-ți cerceta mintea şi a-i afla pe cei față de care nutreşti ceea ce consideri a fi reproşuri majore. Unele dintre acestea vor fi uşor de găsit. Apoi gândeşte-te la aşa-zisele reproşuri minore, pe care le ai față de cei pe care îi placi, ba pe care chiar crezi că îi iubeşti. Te vei lămuri repede că nu există cineva față de care să nu nutreşti reproşuri, de un fel sau altul. Acest fapt, în propria-ți percepție, te-a lăsat singur în întreg universul. Hotărăşte-te acum să-i vezi pe toți aceşti oameni ca fiindu-ți prieteni. *Spune-le tuturor, cu gândul la fiecare în parte, atunci când te adresezi lor:*

"Vedea-te-aş ca fiindu-mi prieten,Ca să-mi aduc aminte că eşti parte din mine Şi să-mi ajung să mă cunosc pe mine însumi. "

Petrece restul perioadei de exersare încercând să gândeşti despre tine însuți ca fiind întru totul împăcat cu oricine şi orice, în siguranță într-o lume care te ocroteşte şi pe care o iubeşti, la rândul tău. Încearcă să simți cum te înconjoară ocrotirea, plutind

deasupra ta şi susţinându-te. Încearcă să crezi, pentru un timp cât de scurt, că nimic nu te poate ofensa nicidecum. Spune în sinea ta, la sfârşitul perioadei de exersare:
"Iubirea nu reproşează nimic.Atunci când îmi voi lăsa deoparte toate reproşurile Voi şti că sunt în deplină siguranţă."
Perioadele scurte de exersare vor cuprinde o aplicare repetată a ideii de astăzi în forma următoare, *ori de câte ori apare un gând de reproş la adresa cuiva, fie el prezent fizic sau nu:*
"Iubirea nu reproşează nimic. Să nu-mi trădez Sinele."
În completare, repetă ideea de câteva ori pe oră în această formă:
"Iubirea nu reproşează nimic.Vreau să mă trezesc la Sinele meu, Lăsându-mi deoparte toate reproşurile Şi deşteptându-mă în El."

Lecţia 69

"Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine."

Nimeni nu poate contempla ceea ce ascund reproşurile tale. Deoarece reproşurile tale ascund lumina lumii din tine, fiecare stă în întuneric, cu tine alături. Dar pe măsură ce vălul reproşurilor tale se ridică, eşti eliberat împreună cu ceilalţi. Fă-l acum părtaş la mântuirea ta pe cel ce ţi-a stat alături pe când erai în iad. El îţi este frate în lumina lumii, care vă mântuieşte pe amândoi. Să facem astăzi o nouă încercare sinceră de a ajunge la lumina lumii din tine. Înainte de a întreprinde aceasta în cadrul perioadei de exersare mai extinse, să dedicăm câteva minute reflectării asupra a ceea ce încercăm să facem. Încercăm, literalmente, să venim în contact cu mântuirea lumii. Încercăm să vedem dincolo de vălul de întuneric care o ţine ascunsă. Încercăm să facem ca vălul să fie ridicat şi să vedem lacrimile Fiului lui Dumnezeu dispărând în lumina soarelui.
Să începem astăzi perioada mai lungă de exersare prin deplina convingere că aşa este şi cu hotărârea sinceră să ajungem la ceea ce ne este mai scump decât toate.
Mântuirea este singura noastră nevoie. Nu există alt rost aici şi nici o altă funcţie de îndeplinit. Învăţarea mântuirii ne este singurul ţel. Să încheiem astăzi străvechea căutare, găsind lumina din noi şi purtând-o la vedere, ca oricine s-o vadă şi să se umple de bucurie.
Într-o mare de linişte, cu ochii închişi, încearcă să te desprinzi de întregul conţinut care îţi ocupă, de obicei, conştienţa. Gândeştete la mintea ta ca la un vast cerc înconjurat de un strat de nori grei şi întunecaţi. Nu poţi vedea decât norii, pentru că pari a sta în afara cercului şi întru totul despărţit de el.
De unde stai, nu ai nici un motiv să crezi că există o lumină strălucitoare ascunsă îndărătul norilor. Norii par a fi singura realitate. Ei par a fi tot ce se poate vedea. Din acest motiv tu nu încerci să treci prin ei şi dincolo de ei, acesta fiind singurul mod de a te convinge cu adevărat de lipsa lor de substanţă. Vom face astăzi această încercare.
După ce te-ai gândit la importanţa a ceea ce încerci să faci pentru tine şi pentru lume, încearcă să te aşezi într-o linişte desăvârşită, amintindu-ţi doar de cât de mult doreşti să ajungi la lumina din tine, astăzi - acum! Hotărăşte-te să treci dincolo de nori. Întinde-ţi mâna şi atinge-i, mental. Dă-i la o parte cu mâna: simte cum ţi se aşează pe

obraji, pe frunte, pe pleoape, pe măsură ce treci prin ei. Mergi mai departe; norii nu te pot opri.
Dacă faci corect exercițiile, vei începe să ai senzația de a fi ridicat şi purtat înainte. Micul tău efort şi slaba ta hotărâre cheamă puterea universului în ajutorul tău, iar Dumnezeu însuşi te va înălța din întuneric în lumină. Eşti în acord cu Voia Sa. Nu poți da greş, pentru că voia ta este şi a Lui.Ai încredere astăzi în Tatăl tău şi fii sigur că te-a auzit şi ți-a răspuns. S-ar putea să nu Îi recunoşti deocamdată răspunsul, dar poți fi cum nu se poate mai sigur că el ți se dă şi că îl vei primi cu siguranță. În timp ce încerci să treci prin nori spre lumină, caută să-ți păstrezi în minte această încredere. Caută să-ți aduci aminte că îți împreunezi, în sfârşit, voia ta cu cea a lui Dumnezeu. Caută să-ți păstrezi limpede în minte gândul că ceea ce întreprinzi cu Dumnezeu trebuie să reuşească. Apoi, lasă puterea lui Dumnezeu să lucreze în tine şi prin tine, ca să se facă Voia Sa şi a ta.
În perioadele mai scurte de exersare, pe care vei vrea să le faci cât mai des posibil, având în vedere importanța ideii de astăzi pentru tine şi fericirea ta, *adu-ți aminte că reproşurile tale ascund lumina lumii de propria-ți conştiență. Adu-ți aminte, de asemenea, că nu o cauți de unul singur şi că ştii cu siguranță unde să o cauți.*
Spune, deci:
"Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine. Nu pot vedea ce am ascuns. Dar vreau ce am ascuns să-mi fie revelat. Pentru mântuirea mea şi mântuirea lumii."
De asemenea, ia aminte să-ți spui:
"Dacă nutresc acest reproş, lumina lumii îmi va fi ascunsă" dacă eşti ispitit să ai ceva împotriva cuiva de-a lungul zilei de astăzi.

Lecția 70

"Mântuirea mea vine de la mine."

Toată ispita nu este nimic altceva decât o formă sau alta a ispitei primordiale de a nu crede ideea de astăzi. Mântuirea pare să vină de oriunde, numai de la tine nu. La fel, sursa vinovăției. Nici vinovăția, nici mântuirea nu le vezi ca fiind în propria-ți minte şi nu altundeva. Când realizezi că toată vinovăția este numai şi numai o invenție a minții tale, îți vei da, de asemenea, seama că vinovăția şi mântuirea trebuie să se afle în acelaşi loc. Înțelegând acest fapt eşti mântuit.
Prețul aparent al acceptării ideii de astăzi este acesta: Ea înseamnă că nimic din afara ta nu te poate mântui; nimic din afara ta nu îți poate da pacea. Dar mai înseamnă că nimic din afara ta nu te poate vătăma, nu-ți poate tulbura pacea sau nu te poate deranja într-un fel sau altul. Ideea de astăzi te pune să domneşti peste univers, căci acesta ți-e locul, fiind ceea ce eşti. Acesta nu este un rol care poate fi acceptat parțial. Desigur că începi să-ți dai seama că acceptarea lui înseamnă mântuire.
Totuşi, s-ar putea să nu-ți fie clar de ce recunoaşterea faptului că vinovăția se află în mintea ta atrage după sine şi realizarea faptului că mântuirea se află şi ea acolo. Dumnezeu nu ar fi plasat remediul bolii acolo unde nu te poate ajuta. Aşa a funcționat mintea ta, însă nicidecum a Sa. El vrea să fii vindecat, prin urmare a păstrat Sursa

vindecării acolo unde se află nevoia de vindecare. Tu ai încercat să faci exact contrariul, făcând încercări peste încercări, care de care mai distorsionate şi fantastice, de a separa vindecarea de boala care i-a fost menită, păstrând astfel boala. Scopul tău era să garantezi că vindecarea nu se va produce. Scopul lui Dumnezeu era să garanteze că ea va avea loc.

Astăzi exersăm să ne dăm seama că Voia lui Dumnezeu şi voia noastră sunt chiar una şi aceeaşi în această chestiune. Dumnezeu vrea ca noi să fim vindecați, iar noi, de fapt, nu vrem să fim bolnavi, deoarece aceasta ne aduce nefericire. De aceea, acceptând ideea de astăzi, suntem, realmente, de acord cu Dumnezeu. El nu vrea să fim bolnavi. Nici noi. El vrea să fim vindecați. La fel vrem şi noi. **Pentru astăzi suntem gata de două perioade mai lungi de exersare, fiecare dintre ele durând vreo zece-cincisprezece minute.**

Totuşi, te vom lăsa să decizi singur când le vei întreprinde. Vom continua un număr de lecții cu această formă de exersare şi ar fi bine să decizi în prealabil care ar fi timpul prielnic de alocat fiecărei perioade, ținându-te cât mai strict posibil de propriile-ți decizii. ***Începe aceste perioade de exersare cu repetarea ideii de astăzi, adăugând o declarație ce anunță recunoaşterea faptului că mântuirea nu vine nicăieri din afara ta. Ai putea-o formula astfel:***

"Mântuirea mea vine de la mine. Ea nu poate veni din altă parte."

Apoi, având ochii închişi, dedică câteva minute revizuirii câtorva locuri externe unde, în trecut, ai căutat mântuirea: în alți oameni, în posesiuni, în diferite situații şi întâmplări, în concepția despre sine, pe care ai încercat să le faci reale. Recunoaşte că ea nu se află acolo şi spune-ți:

"Mântuirea mea nu poate veni de la nici unul din aceste lucruri. Mântuirea mea vine de la mine şi numai de la mine."

Acum vom încerca din nou să ajungem la lumina din tine, care se află acolo unde ți-e mântuirea. Nu o poți găsi în norii care înconjoară lumina, deşi tocmai în ei ai căutat-o până acum. Nu se află acolo. Este îndărătul norilor şi în lumina de dincolo de ei. Aminteşte-ți că va trebui să străbați norii înainte de a putea ajunge la lumină. Mai aminteşte-ți însă că în configurațiile de nori pe care ți le-ai imaginat nu ai găsit niciodată nimic care să dăinuie, sau ce ți-ai dorit.

De vreme ce toate iluziile mântuirii te-au lăsat în pană, desigur că nu vrei să rămâi în nori, umblând în van după idoli, când ai putea atât de uşor să păşeşti în lumina adevăratei mântuiri. Încearcă să treci de nori prin orice mijloace ți se par potrivite. Dacă ți-e de folos, gândeşte-te că te țin de mână şi te conduc. Şi te asigur că nu va fi o închipuire deşartă.

Pentru perioadele de exersare de astăzi, scurte şi frecvente, adu-ți aminte că mântuirea ta vine de la tine şi nimic în afara gândurilor tale nu te poate stingheri în progresul tău. Eşti eliberat de orice interferență externă. Tu porți sarcina propriei tale mântuiri. Eşti însărcinat cu mântuirea lumii. Spune, deci:

"Mântuirea mea vine de la mine. Nimic din afara mea nu mă poate reține. În mine se află mântuirea lumii şi mântuirea mea."

Lecția 71

"Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti."

S-ar putea să nu îți dai seama că ego-ul a alcătuit un plan de mântuire opus planului lui Dumnezeu. Tocmai în acest plan crezi tu.De vreme ce este opusul planului lui Dumnezeu, crezi, de asemenea, că a accepta planul lui Dumnezeu în locul celui oferit de ego înseamnă a fi damnat. Pare, desigur, absurd. Însă după ce vom fi examinat mai cu atenție în ce constă, de fapt, planul ego-ului,poate vei realiza că, oricât de absurd ar fi, chiar crezi în el.

Planul de mântuire al ego-ului gravitează în jurul purtării reproşurilor. El susține că, dacă altcineva ar vorbi sau ar acționa diferit, dacă vreo împrejurare sau întâmplare exterioară s-ar schimba, ai fi mântuit. Astfel, sursa mântuirii este percepută constant ca exterioară ție. ***Fiecare reproş este o declarație şi o aserțiune în care crezi, care spune: "Dacă acest lucru (această situație) ar fi altfel, aş fi mântuit." Schimbarea minții, răzgândirea, necesară pentru dobândirea mântuirii, este astfel cerută de la toți şi toate, cu excepția ta.***

Rolul pe care îl desemnezi propriei tale minți în acest plan este aşadar, pur şi simplu, acela de a determina ce anume, în afara ei însăşi, trebuie să se schimbe, dacă este să fii mântuit. Conform acestui plan dement, orice sursă de mântuire percepută este acceptabilă, cu condiția să nu izbutească. Acest lucru garantează continuarea căutării neroditoare, întrucât persistă iluzia că, deşi aceste speranțe au fost mereu înşelate, există încă motive de speranță în alte locuri şi în alte lucruri. O altă persoană îți va sluji mai bine; o altă situație îți va oferi totuşi succes.

Astfel se prezintă planul de mântuire al ego-ului. Poți vedea, desigur, cât de bine este în strictă concordanță cu doctrina de bază a ego-ului: "Caută, dar nu găsi." Fiindcă, ce altceva ar putea garanta mai sigur că nu vei găsi mântuirea decât prin canalizarea tuturor eforturilor tale spre căutarea ei acolo unde nu se află?

Planul de mântuire al lui Dumnezeu izbuteşte tocmai pentru că, urmându-i îndrumarea, cauți mântuirea acolo unde se află. Însă dacă este să reuşeşti, Dumnezeu promițându-ți că aşa va fi, trebuie să binevoieşti să o cauți numai acolo. Altfel scopul îți este împărțit şi vei încerca să urmezi două planuri de mântuire care sunt diametral opuse în toate privințele. Rezultatul îți poate aduce numai derută, mizerie şi un sentiment profund al ratării şi disperării.

Cum poți scăpa de toate acestea? Foarte simplu. Ideea de astăzi este răspunsul. Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti. Nu poate exista nici un conflict real în această privință, deoarece nu există nici o alternativă posibilă la planul lui Dumnezeu, care să te mântuiască. Al Său este unicul plan a cărui rezolvare este certă. Al Său este unicul plan care trebuie să reuşească.

Să exersăm astăzi recunoaşterea acestei certitudini. Şi să ne bucurăm că există un răspuns la ceea ce pare să fie un conflict fără nici o rezolvare posibilă. Toate lucrurile Îi sunt posibile lui Dumnezeu. Mântuirea trebuie să fie a ta, datorită planului Său, care

nu poate da greş.
Începe cele două perioade de exersare mai lungi, gândindu-te la ideea de astăzi şi dându-ţi seama că ea conţine două părţi, fiecare aducându-şi contribuţia la întreg în mod egal. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta va izbuti, alte planuri nu. Nu te lăsa pradă disperării sau mâniei pentru a doua parte a afirmaţiei; ea este inerentă primei părţi. Iar în prima parte se află deplina eliberare de toate încercările tale demente şi de propunerile nebuneşti pentru a te elibera. Ele au dus la deprimare şi mânie; însă planul lui Dumnezeu va reuşi. Va duce la eliberare şi bucurie. ***Amintindu-ţi acestea, să dedicăm restul perioadelor de practică mai lungi rugăminţii adresate lui Dumnezeu de a ne dezvălui planul Său. Întreabă-l foarte concret:***
"Ce ai vrea să fac?"
"Unde ai vrea să mă duc?"
"Ce ai vrea să spun şi cui?"
Acordă-I Lui toată iniţiativa pe tot restul perioadei de practică şi lasă-L să-ţi spună ce ai de făcut în planul Său pentru mântuirea ta. Îţi va răspunde pe măsura bunăvoinţei tale de a-I auzi Vocea. Nu refuza să auzi. Însăşi faptul că faci exerciţiile dovedeşte că binevoieşti, într-o oarecare măsură, să auzi. Este suficient pentru aţi revendica dreptul la răspunsul lui Dumnezeu.
În perioadele de exersare mai scurte, spune deseori în sinea ta că planul de mântuire al lui Dumnezeu, şi numai al Său, va izbuti. ***Răspunde prompt la toate ispitele de a reproşa şi răspunde-le cu această formă a ideii de astăzi:***
"Reproşurile sunt opusul planului de mântuire al lui Dumnezeu. Însă numai planul Lui va izbuti."
Încearcă să-ţi reaminteşti ideea zilei de vreo şase sau şapte ori pe oră. Nici nu ar putea exista un mod mai bun de a petrece o jumătate de minut (sau mai puţin), decât reamintindu-ţi Sursa mântuirii tale, văzând-o acolo unde se află.

Lecţia 72

"Reproşurile mele sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu."

Deşi am recunoscut faptul că planul de mântuire al ego-ului este opus planului de mântuire al lui Dumnezeu, încă nu am stabilit faptul că acesta este un atac activ asupra planului Său şi o încercare deliberată de a-l distruge. În acest atac, lui Dumnezeu i se atribuie însuşirile care sunt de fapt asociate egoului, în timp ce ego-ul pare să preia atributele lui Dumnezeu.
Dorinţa fundamentală a ego-ului este aceea de a-L înlocui pe Dumnezeu. De fapt, ego-ul este întruparea fizică a acestei dorinţe. Căci tocmai această dorinţă pare să împrejmuiască mintea cu un trup, ţinând-o separată şi singură, incapabilă să ajungă la alte minţi, altfel decât prin intermediul trupului care a fost făcut ca să o întemniţeze. Limita pusă comunicării nu poate fi cel mai bun mijloc de a o dezvolta. Cu toate acestea, ego-ul vrea să te facă să crezi contrariul.

Deşi încercarea de a păstra limitările pe care un trup tinde să le impună este deci evidentă, poate nu este la fel de vădit de ce reproşurile constituie un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu. Dar hai să examinăm mai atent pentru ce fel de lucruri eşti în stare să porţi pică? Nu-i aşa că sunt asociate întotdeauna cu ceva ce face un trup? O persoană spune ceva ce nu îţi este pe plac. Face ceva ce îţi displace. Îşi "trădează" gândurile ostile prin comportamentul său.

Nu ai de a face aici cu ceea ce este persoana. Dimpotrivă, eşti exclusiv ocupat cu ceea ce face ea într-un trup. Nu numai că nu reuşeşti să o ajuţi să se elibereze de limitările corpului. Dar şi încerci să o ţii legată de corp, confundând-o cu acesta, judecându-i ca fiind unul şi acelaşi lucru. Într-aceasta este atacat Dumnezeu, fiindcă, dacă Fiul Său este doar un trup, la fel trebuie să fie şi El. Un Creator total diferit de creaţia sa este de neconceput. Dacă Dumnezeu este un trup, care trebuie să-I fie planul de mântuire? Care altul ar putea fi, dacă nu moartea? Încercând să se prezinte pe Sine ca Autor al Vieţii şi nu al morţii, El este un mincinos şi un înşelător, plin de promisiuni false, oferind iluzii în locul adevărului. Realitatea aparentă a corpului face de-a dreptul convingător acest fel de a-L vedea pe Dumnezeu. De fapt, dacă corpul ar fi real, ar fi într-adevăr dificil să eviţi această concluzie. Iar fiecare reproş insistă asupra faptului că trupul este real, trecând total cu vederea ceea ce este fratele tău; îţi întăreşte credinţa că el este un corp şi îl condamnă pentru aceasta; şi afirmă că mântuirea sa trebuie să fie moartea, proiectând acest atac asupra lui Dumnezeu şi făcându-L pe El răspunzător de aceasta.

În această arenă pregătită cu grijă, unde animale întărâtate îşi caută prada şi unde graţierea nu are ce căuta, vine ego-ul să te mântuiască. Dumnezeu te-a făcut trup. Foarte bine. Să acceptăm asta şi să ne bucurăm. Trup fiind, nu te lăsa lipsit de ceea ce oferă trupul, ia puţinul pe care-l poţi căpăta. Dumnezeu nu ţi-a dat nimic.

Trupul este singurul tău mântuitor. El este moartea lui Dumnezeu şi mântuirea ta.

Aceasta este credinţa universală a lumii pe care o vezi. Unii urăsc trupul şi încearcă să-l vatăme şi să-l umilească. Alţii îl iubesc şi încearcă să-l ridice în slăvi şi să-l exalte. Însă câtă vreme trupul stă în centrul conceptului tău despre tine însuţi, ataci planul lui Dumnezeu pentru mântuire şi nutreşti reproşuri la adresa Lui şi a creaţiei Sale, ca nu cumva să auzi Vocea adevărului şi să O saluţi cu bucurie, ca pe un Prieten. Mântuitorul ales îi ia, în schimb, locul. El este prietenul tău; Dumnezeu îţi este vrăjmaş.

Astăzi vom încerca să oprim aceste atacuri lipsite de sens la adresa mântuirii. Vom încerca, în schimb, să primim mântuirea cum se cuvine. Percepţia ta răsturnată a fost dezastruoasă pentru pacea minţii tale. Te-ai văzut pe tine într-un trup, iar adevărul în afara ta, devenit inaccesibil conştienţei tale, zăvorât fiind de limitările corpului. Acum vom încerca să vedem altfel toate acestea. Lumina adevărului e în noi, acolo unde a fost pusă de Dumnezeu. Trupul e cel care este în afara noastră, şi nu se află în grija noastră. A fi fără trup înseamnă a fi în starea noastră firească. A recunoaşte înseamnă a fi în starea noastră firească. ***A recunoaşte lumina adevărului din noi înseamnă a ne recunoaşte aşa cum suntem. A ne vedea Sinele ca separat de trup înseamnă capătul atacului asupra planului lui Dumnezeu pentru mântuire şi acceptarea Lui, în schimb. Iar acolo unde planul Lui este acceptat, este înfăptuit deja.***

Țelul nostru în perioadele de exersare mai lungi este astăzi acela de a deveni conştienți de faptul că planul lui Dumnezeu pentru mântuire a fost deja înfăptuit în noi. Altfel, noi atacăm ceea ce nu recunoaştem. *Vom încerca acum să lăsăm deoparte judecata şi vom întreba care este planul lui Dumnezeu pentru noi:*
"Ce este mântuirea, Părinte? Eu nu ştiu. Spune-mi, ca să pot înțelege."
Vom aştepta apoi în linişte răspunsul Lui. Am atacat planul lui Dumnezeu pentru mântuire, fără a aştepta să auzim care este acesta. Ne-am strigat atât de tare reproşurile, încât nu I-am mai ascultat Vocea. Ne-am folosit reproşurile ca să ne închidem ochii şi să ne astupăm urechile. Acum însă vrem să vedem, să auzim şi să aflăm. *"Ce este mântuirea, Părinte?" Întreabă şi ți se va răspunde. Caută şi vei găsi. Nu mai întrebăm ego-ul ce este mântuirea şi unde să o găsim. Întrebăm adevărul. Fii sigur, atunci, că răspunsul va fi adevărat, datorită Celui pe care Îl întrebi.*
Ori de câte ori simți că încrederea ți se destramă şi speranța în reuşită abia mai pâlpâie, gata să se stingă, repetă-ți întrebarea şi rugămintea, reamintindu-ți că o adresezi Creatorului nemărginit al nemărginirii, care te-a creat asemenea Lui:
"Ce este mântuirea, Părinte? Eu nu ştiu. Spune-mi ca să pot înțelege." Îți va răspunde. Fii hotărât să auzi. Una sau două perioade de exersare mai scurte pe oră vor fi de ajuns astăzi, de vreme ce vor fi ceva mai lungi decât de obicei. Aceste exerciții vor începe cu:
"Reproşurile sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu. Fie ca, în loc să-l atac, să-l accept. Ce este mântuirea, Părinte?"
Aşteaptă apoi aproximativ un minut în tăcere, preferabil cu ochii închişi, şi ascultă să-I auzi răspunsul.

Lecția 73

"Voiesc să fie lumină."

Astăzi ne oprim asupra voii pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. Ea nu este de-o seamă cu dorințele deşarte ale egoului, din care se nasc întunericul şi nimicul. Voia pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu are toată puterea creației în ea. Dorințele deşarte ale ego-ului sunt neîmpărtăşite, şi de aceea nu au nici o putere. Dorințele lui nu sunt deşarte în sensul că nu pot face o lume a iluziilor, iar credința ta în această lume poate fi foarte puternică. Sunt în schimb cu adevărat deşarte în ceea ce priveşte creația. Ele nu fac nimic real.
Dorințele deşarte şi reproşurile sunt parteneri sau coproducători în reprezentarea lumii pe care o vezi. Dorințele ego-ului i-au dat naştere, iar nevoia de reproşuri a ego-ului, care este necesară pentru a o menține, o populează cu figuri care par să te atace şi care strigă după "dreapta" judecată. Aceste figuri devin intermediarii angajați de ego în traficul de reproşuri. Ele stau între conştiența ta şi realitatea fraților tăi. Contemplându-le, nu îți cunoşti frații şi nici Sinele.
În acest troc bizar, în care vina este negociată de infinite ori, iar reproşurile cresc cu fiecare târg pe care îl închei, ți-a dispărut voia. Poate o astfel de lume să fi fost creată prin voia pe care Fiul lui Dumnezeu o împărtăşeşte cu Tatăl Său? A creat oare

Dumnezeu dezastru pentru fiul Său? Creația este Voia amândurora, împreună. Ar crea Dumnezeu o lume care să-L ucidă pe El însuşi?
Astăzi vom încerca încă odată să ajungem la lumea care este în concordanță cu voia ta. Lumina se află în ea, deoarece ea nu se opune Voii lui Dumnezeu. Ea nu este Cerul, dar lumina Cerului o luminează. Întunericul s-a risipit. Dorințele deşarte ale ego-ului au fost retrase. Însă lumina care se revarsă asupra acestei lumi îți reflectă voia, şi ca atare în tine, acolo unde ea trebuie să se afle, o vom căuta.
Tabloul tău despre lume poate oglindi ce este înăuntru. Nici sursa luminii, nici cea a întunericului nu poate fi găsită în afară. ***Reproşurile îți întunecă mintea şi te uiți, înspre afară, la o lume întunecată. Iertarea face întunericul să se ridice, îți reafirmă voia, lăsându-te să priveşti o lume a luminii. Am subliniat în mai multe rânduri că bariera reproşurilor se trece uşor şi nu poate sta între tine şi mântuirea ta.*** Motivul este foarte simplu. Chiar vrei să fii în iad? Chiar vrei să plângi, să suferi şi să mori? Uită argumentele ego-ului, care caută să dovedească că toate acestea sunt într-adevăr Cerul. Ştii că nu este aşa. Nu se poate să-ți doreşti aşa ceva. Există un punct dincolo de care iluziile nu pot trece. Suferința nu este fericire, iar tu fericire vrei cu adevărat. Aşa îți este voia în adevăr. Şi astfel, mântuirea este de asemenea voia ta. Vrei să reuşeşti în ceea ce încercăm să facem astăzi. Vom întreprinde totul cu binecuvântarea şi cu acordul tău bucuros. Astăzi vom reuşi, dacă îți reaminteşti că îți doreşti mântuirea. Vrei să accepți planul lui Dumnezeu, deoarece eşti părtaş la el. Nu ai nici o voie care i sar putea opune cu adevărat şi nu doreşti să i te opui. Mântuirea este pentru tine. ***Mai presus de orice altceva, doreşti libertatea de a-ți reaminti cine eşti cu adevărat.*** Astăzi, egoul e cel care stă neputincios în fața voii tale. Voia ta e liberă şi nimic nu o poate birui.
Întreprindem de aceea exercițiile de astăzi cu fericită încredere, siguri că vom găsi ceea ce voieşti să găseşti şi că ne vom aduce aminte de ceea ce voieşti să-ți aduci aminte. Nici o dorință deşartă nu ne poate reține, nici nu ne poate amăgi cu o iluzie a tăriei. Facă-se voia ta astăzi şi sfârşească-se pentru totdeauna credința dementă că ai ales iadul în locul Cerului.
Ne vom începe perioadele mai lungi de practică prin recunoaşterea faptului că planul lui Dumnezeu pentru mântuire, şi numai al Său, este pe de-a-ntregul în acord cu voia ta. El nu constituie scopul unei puteri străine, pe care ai fost obligat să-l accepți; ci este unicul scop de aici în care tu şi Tatăl tău sunteți în perfect acord. Vei reuşi astăzi, căci astfel s-a împlinit vremea pentru liberarea Fiului lui Dumnezeu din iad şi de toate dorințele deşarte. Voia sa îi este acum restituită conştienței sale. Iar el binevoieşte chiar azi să privească lumina din el şi să fie mântuit.
După ce îți pomeneşti toate acestea, hotărât fiind să-ți păstrezi voia limpede în minte, spune în sinea ta, cu fermitate blândă şi siguranță liniştită:
"Voiesc să fie lumină. Fie să contemplu lumina Care reflectă Voia lui Dumnezeu şi a mea."
Lasă-ți apoi voia să se afirme, împreunată fiind cu puterea lui Dumnezeu şi unită cu Sinele tău. Pune restul perioadei de exersare sub îndrumarea Lor. Alătură-te Lor în timp ce Ei arată calea. ***În perioadele mai scurte de exersare, fă din nou o declarație a ceea ce vrei cu adevărat. Spune:***

"Voiesc să fie lumină. Întunericul nu este voia mea."
Acestea se vor repeta de câteva ori pe oră. E însă foarte important să aplici ideea de astăzi în această formă, imediat ce eşti tentat să nutreşti oarecare reproş. Asta te va ajuta să-ţi abandonezi reproşurile, în loc să le cocoleşti şi să le ascunzi în întuneric.

Lecţia 74

"Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu."

Ideea de astăzi poate fi considerată gândul central spre care sunt îndreptate toate exerciţiile noastre. Voia lui Dumnezeu este singura Voie. Dacă ai recunoscut acest fapt, ai recunoscut că voia ta este a Lui. Credinţa în posibilitatea conflictului a dispărut. Pacea a luat locul ideii bizare că eşti sfâşiat de ţeluri conflictuale. Ca o expresie a Voii lui Dumnezeu, nu ai alt ţel decât pe al Său. E o imensă pace în ideea de astăzi, iar exerciţiile pentru astăzi sunt îndreptate spre a o găsi. Ideea însăşi este pe de-a-ntregul adevărată. De aceea, ea nu poate da naştere la iluzii. Fără iluzii, conflictul este imposibil. Să încercăm să recunoaştem astăzi lucrul aceasta şi să trăim pacea pe care o aduce această recunoaştere.
Începe perioadele mai lungi de exersare, repetând de câteva ori aceste gânduri, rar şi cu hotărârea fermă de a înţelege ce înseamnă şi de a le păstra în minte:
"Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Nu pot să mă aflu în conflict cu Dumnezeu."
Petrece câteva minute, adăugând câteva gânduri înrudite, ca:
"Sunt împăcat."
"Nimic nu mă poate tulbura. Voia mea este Voia lui Dumnezeu."
"Voia mea şi Voia lui Dumnezeu sunt una."
"Dumnezeu voieşte pace pentru Fiul Său."
În timpul acestei faze introductive, încredinţează-te că te ocupi rapid de toate gândurile conflictuale care s-ar putea să-ţi treacă prin minte. *Spune-ţi imediat:*
"Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Aceste gânduri conflictuale sunt lipsite de sens."
Dacă există o singură zonă conflictuală care pare să fie deosebit de greu de rezolvat, scoate-o în evidenţă pentru a-i da o atenţie specială. Gândeşte-te la ea scurt, dar foarte concret, identifică anume persoana şi situaţia sau situaţiile implicate, spunându-ţi:
"Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Pe aceasta o împărtăşesc împreună cu El. Conflictele mele în legătură cu .... nu pot fi reale."
După ce ţi-ai limpezit astfel mintea, închide-ţi ochii şi încearcă să trăieşti pacea la care te îndreptăţeşte realitatea ta. Cufundă-te în ea şi simte-o cuprinzându-te în întregime. S-ar putea să fii tentat să iei aceste încercări drept acte de retragere sau renunţare, dar diferenţa se poate detecta uşor. Dacă reuşeşti, vei avea un adânc sentiment de bucurie şi o vioiciune sporită, şi nu un sentiment de somnolenţă şi moleşire.
Bucuria caracterizează pacea. Prin trăirea bucuriei îţi vei da seama că ai atins-o. Dacă simţi că aluneci către retragere sau renunţare, repetă ideea pentru astăzi şi încearcă din

nou. Fă-o de câte ori este necesar. Există un cert câştig în refuzul alunecării către retragere sau renunţare, chiar dacă nu trăieşti pacea pe care o cauţi.
În perioadele mai scurte, care se vor întreprinde astăzi la intervale regulate şi predeterminate, spune-ţi în sinea ta;
"Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Astăzi caut pacea Lui."
Încearcă apoi să găseşti ceea ce cauţi. Un minut sau două la fiecare jumătate de oră, cu ochii închişi, dacă este posibil, vor fi astăzi de mare folos în această încercare.

Lecţia 75

"A venit lumina."

A venit lumina. Eşti vindecat şi poţi vindeca. A venit lumina. Eşti mântuit şi poţi mântui. Eşti împăcat şi aduci cu tine pacea, oriunde mergi. Au dispărut întunericul şi zbuciumul şi moartea. A venit lumina.

Astăzi sărbătorim finalul fericit al lungului tău vis, visul dezastrului. Nu mai există acum vise întunecate. A venit lumina. Astăzi începe vremea luminii pentru tine şi pentru oricine. E o eră nouă, în care se naşte o lume nouă. Cea veche, trecând, n-a lăsat nici o urmă asupra ei. Astăzi vedem o lume diferită, căci a venit lumina.

Exerciţiile noastre pentru astăzi vor fi pline de fericire; în ele vom încerca să aducem mulţumire pentru trecerea celor vechi şi începutul noului. Nici o umbră nu rămâne să ne umbrească vederea şi să ascundă lumea pe care ne-o oferă iertarea. Astăzi vom accepta lumea nouă drept ceea ce vrem să vedem. Ni se va da ceea ce dorim. Voim să vedem lumina; lumina a venit.

Perioadele noastre mai lungi de exersare vor fi dedicate cuprinderii cu privirea a lumii pe care ne-o arată iertarea noastră. Aceasta şi numai aceasta vrem să vedem. Rostul nostru, care este unul singur, face ca ţelul să fie inevitabil. Astăzi, lumea reală se înalţă în faţa noastră cuprinsă de bucuria de a fi văzută, în sfârşit. Acum că lumina a venit văzul ne este dăruit. Nu vrem să vedem astăzi umbra ego-ului aruncată asupra lumii.

Vedem lumina şi în ea vedem reflectarea Cerului întinzându-se peste lume. *Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ţi vestea cea bună a eliberării tale:*
"A venit lumina.Am iertat lumea."
Astăzi nu zăbovi asupra trecutului. Păstrează-ţi mintea complet deschisă, spălată de toate ideile trecute şi curăţită de fiecare concept pe care l-ai făurit. Astăzi ai iertat lumea. O poţi privi acum ca şi când n-ai mai fi văzut-o niciodată. Încă nu ştii cum arată.
Pur şi simplu, aştepţi să-ţi fie arătată. În timp ce aştepţi, repetă de câteva ori, rar şi cu desăvârşită răbdare:
"A venit lumina. Am iertat lumea."

Dă-ţi seama de faptul că iertarea te îndreptăţeşte la viziune. Înţelege că Sfântul Spirit nu întârzie niciodată să dea harul văzului celui ce iartă. El nu va întârzia să ţi-l dea acum. Ai iertat lumea. Sfântul Spirit va fi cu tine în timp ce priveşti şi aştepţi. El îţi va arăta ceea ce vede viziunea adevărată. Aşa Îi este Voia, iar tu I te-ai alăturat. Aşteptă-L cu răbdare. Va fi acolo. A venit lumina. Ai iertat lumea.

Spune-I Lui că ştii că nu poţi da greş, deoarece ai încredere în El. Iar ţie spune-ţi că aştepţi în deplină certitudine să priveşti lumea pe care ţi-a promis-o El. De acum înainte vei vedea altfel. Astăzi a venit lumina. Şi vei vedea lumea care ţi-a fost făgăduită de când a început timpul şi în care sfârşitul timpului este chezăşuit.
Şi perioadele mai scurte de exersare vor fi bucuroase aduceri aminte ale eliberării tale. Reaminteşte-ţi, aproximativ la fiecare sfert de oră, că astăzi este o zi de sărbătoare specială. Adu mulţumiri Graţiei lui Dumnezeu. Aprinde-ţi bucuria în puterea iertării de a-ţi vindeca vederea total. Fii încrezător că în această zi se află un nou început. De vreme ce bezna trecutului nu-ţi mai apasă ochii, nu se poate să nu vezi. Iar ceea ce vezi va fi atât de binevenit, încât vei extinde mereu cu drag această zi.
Spune, deci;
"A venit lumina. Am iertat lumea."
Dacă cumva vei fi ispitit, spune oricui pare să te tragă înapoi în întuneric:
"A venit lumina. Te-am iertat."
Dedicăm această zi seninătăţii în care Dumnezeu ar vrea să te ştie. Păstreaz-o în conştienţa ta şi vezi-o pretutindeni, acum când sărbătorim începutul viziunii tale şi al vederii lumii reale, care a venit să înlocuiască lumea neiertată pe care ai crezut-o reală.

Lecţia 76

"Nu sunt sub nici o lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu."

Am observat înainte câte lucruri lipsite de sens ţi s-au părut a fi mântuirea. Fiecare te-a încătuşat cu legi la fel de lipsite de sens. Nu eşti legat de ele. Însă pentru a înţelege că aşa este, trebuie mai întâi să-ţi dai seama că mântuirea nu se află în ele. Atâta vreme cât vei căuta în lucruri care nu au nici un înţeles, te înlănţui în nişte legi care nu au nici un sens. Astfel cauţi să dovedeşti că mântuirea este acolo unde nu e.
Astăzi vom fi bucuroşi că nu o poţi dovedi. Fiindcă, dacă ai putea, ai căuta la nesfârşit mântuirea acolo unde nu este şi nu ai găsit-o niciodată. *Ideea de astăzi îţi spune încă o dată cât de simplă este mântuirea. Caut-o acolo unde ea te aşteaptă şi acolo o vei găsi.* Nu căuta în altă parte, pentru că în altă parte nu se află. Gândeşte-te la libertatea ce se află în recunoaşterea faptului că nu eşti legat de toate legile bizare şi strâmbe pe care le-ai stabilit ca să te mântuiască. Tu chiar crezi că vei flămânzi dacă nu ai avea teancuri de ştraifuri verzi de hârtie şi grămezi de mici discuri metalice. Chiar crezi că un bumb mic şi rotund sau vreo licoare împinsă în venele tale cu un ac ascuţit vor izgoni boala şi moartea. Chiar crezi că eşti singur dacă un alt trup nu este cu tine. Demenţa gândeşte toate acestea. Tu le numeşti legi şi le aşezi sub diferite nume într-un lung catalog de ritualuri care nu au nici un folos şi care nu servesc la nimic. Socoţi că trebuie să te supui "legilor" medicinei, celor economice sau ale sănătăţii; că nu ai decât să-ţi protejezi corpul şi vei fi mântuit. Acestea nu sunt legi, ci nebunie. Corpul este pus în pericol de mintea care se vatămă pe sine. Corpul suferă numai pentru ca mintea nu cumva să priceapă că este propria ei victimă. Suferinţa este o mască pe care şi-o pune mintea pentru a ascunde ceea ce suferă cu adevărat. Ea nu vrea să înţeleagă faptul că îşi este propriul

duşman; că se atacă pe sine şi vrea să moară. De toate acestea vor să-ţi mântuiască corpul "legile" tale. Iată de ce crezi că eşti un corp.

Nu există legi, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Această afirmaţie se cere repetată iar şi iar, până îţi dai seama că se aplică la tot ce ai plăsmuit în opoziţie cu Voia lui Dumnezeu. Magia ta nu are nici un sens. Ceea ce ea este sortită să mântuiască nu există. Numai ceea ce ea este sortită să ascundă te va mântui.

Legile lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite niciodată. Vom închina ziua de astăzi celebrării bucuriei că lucrurile stau aşa. Acest fapt nu mai este un adevăr pe care noi îl vom ţine ascuns. Dimpotrivă, ne dăm seama că este un adevăr care ne păstrează veşnic liberi. Magia încătuşează, însă legile lui Dumnezeu eliberează. A venit lumina, fiindcă nu există legi în afara legilor Lui. *Astăzi vom începe perioadele mai lungi de exersare cu o scurtă recapitulare a diferitelor feluri de "legi" cărora am crezut că trebuie să ne supunem. Acestea ar include, de exemplu, "legile" nutriţiei, imunizării, medicamentaţiei şi ale protecţiei corpului în nenumărate feluri. Gândeşte-te mai departe: crezi în "legile" prieteniei, ale "bunelor" relaţii şi ale reciprocităţii. Poate chiar crezi că există legi care stipulează ce este al lui Dumnezeu şi ce este al tău.* Multe "religii" s-au fondat pe aceasta. Ele nu vor să mântuiască, ci să damneze în numele Cerului. Totuşi, ele nu sunt mai ciudate decât alte "legi" cărora susţii că trebuie să le dai ascultare pentru a fi în siguranţă.

Nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Dă uitării astăzi toate credinţele magice şi prosteşti, şi păstrează-ţi mintea în liniştita alertă pentru a auzi Vocea care îţi spune adevărul. Îl vei asculta pe Cel care spune că sub legile lui Dumnezeu nu există pierderi. Plata nici nu se dă, nici nu se primeşte. Schimbul nu se poate face; nu există nici un substitut; şi nimic nu e înlocuit de altceva. Legile lui Dumnezeu dau mereu şi nu iau niciodată.Ascultă-L pe Cel care îţi spune toate acestea şi dă-ţi seama cât de prosteşti sunt "legile" despre care ai crezut că susţin lumea pe care credeai că o vezi. Ascultă apoi mai departe. Îţi va mai vorbi.

Despre iubirea Tatălui tău pentru tine. Despre bucuria nesfârşită pe care ţi-o oferă El. Despre dorul după unicul Său Fiu, creat pentru a-i fi canal întru creaţie, dar care îi este tăgăduit de credinţa acestuia în iad.

Să deschidem astăzi canalele lui Dumnezeu spre El şi să-I lăsăm Voia să se extindă prin noi spre El. Astfel creaţia sporeşte la nesfârşit. Vocea Lui ne va vorbi despre toate acestea, ca şi despre bucuriile Cerului, pe care legile Sale le păstrează veşnic nelimitate.

Vom repeta ideea de astăzi până când vom fi ascultat şi înţeles că nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Apoi vom spune în sinea noastră, ca o dedicaţie cu care se sfârşeşte perioada de exersare:

"Nu sunt sub nici o lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu." Vom repeta această dedicaţie de astăzi cât mai des posibil; cel puţin de patru sau cinci ori pe oră, cât şi ca răspuns la orice tentaţie, pe tot parcursul zilei, de a ne simţi supuşi altor legi. Este adeverirea noastră a faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru şi că Fiul Său este mântuit.

Lecția 77

" Sunt îndreptățit la miracole."

Eşti îndreptățit la miracole fiindcă eşti ceea ce eşti. Vei primi miracole fiindcă Dumnezeu este ceea ce este. Şi vei oferi miracole fiindcă eşti una cu Dumnezeu. Iată, din nou, cât de simplă este mântuirea! Este, pur şi simplu, o afirmare a adevăratei tale Identități. Iată ce vom sărbători astăzi. Pretenția ta la miracole nu stă în iluziile pe care le ai despre tine. Nu depinde de vreo putere magică pe care ți-ai atribuit-o, nici de vreunul din ritualurile pe care le-ai născocit. Ea este inerentă adevărului a ceea ce eşti. Este implicită în ceea ce este Dumnezeu, Tatăl tău. A fost chezăşuită în crearea ta şi garantată de legile lui Dumnezeu.

Astăzi vom revendica miracolele care sunt dreptul tău, de vreme ce ele îți aparțin. Ți s-a făgăduit eliberarea deplină de lumea pe care ai făcut-o. Ai fost sigur că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul tău şi nu poate fi pierdută niciodată. Nu cerem nimic mai mult decât ce ne aparține în adevăr. Totuşi, astăzi, ne vom încredința şi de faptul că nu ne vom mulțumi cu mai puțin. ***Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ți cu deplină încredere că ceri numai ceea ce îți aparține de drept. Adu-ți aminte şi că miracolele nu sunt luate niciodată de la unul, spre a fi date altuia, şi că, cerându-ți drepturile, susții drepturile tuturora.***

Miracolele nu se supun legilor acestei lumi. Ele doar decurg din legile lui Dumnezeu.

După această fază introductivă, aşteaptă în linişte asigurarea că cererea îți este aprobată. Ai cerut mântuirea lumii şi propria ta mântuire. Ai cerut să ți se dea mijloacele prin care este realizată această mântuire. Nu se poate să nu ți se dea confirmarea. Ceri doar să se facă Voia lui Dumnezeu. Cerând asta, nu ceri de fapt nimic. Afirmi un fapt care nu poate fi negat. Sfântul Spirit nu poate decât să te asigure că cererea îți este aprobată. Faptul pe care l-ai admis aşa să fie. Astăzi nu mai încape nici o îndoială şi incertitudine. În sfârşit, punem o întrebare adevărată. Răspunsul este o afirmație simplă a unui simplu fapt. Vei primi confirmarea pe care o soliciți. ***Perioadele noastre mai scurte de exersare vor fi frecvente şi, de asemenea, vor fi închinate memento-ului unui simplu fapt. Spune-ți adesea:***

"Sunt îndreptățit la miracole."

Cere-le oricând se iveşte vreo situație în care este nevoie de ele. Vei recunoaşte aceste situații. Şi fiindcă nu te bazezi pe tine însuți pentru a găsi miracolul, eşti pe deplin îndreptățit să îl primeşti oricând îl ceri.

Mai ține minte să nu te dai mulțumit cu mai puțin decât răspunsul perfect. Dacă vei fi ispitit, nu întârzia să-ți spui:

"Nu voi da miracolele pe reproşuri. Vreau numai ceea ce îmi aparține. Dumnezeu a instaurat miracolele ca dreptul meu."

Lecția 78

"Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile."

Poate că nu îţi este încă foarte clar faptul că fiecare decizie pe care o iei este o decizie între un reproş şi un miracol. Fiecare reproş stă ca un întunecat scut al urii dinaintea miracolului pe care vrea să îl tăinuiască. Şi pentru că îl ridici în faţa ochilor, nu vei vedea miracolul de după el. Însă tot timpul acesta, miracolul te aşteaptă în lumină, pe când tu stai cu mintea aţintită la reproşurile tale.
Astăzi vom trece dincolo de reproşuri, pentru a cuprinde în schimb miracolul cu privirea. Vom inversa modul în care vezi, nepermiţând văzului să se oprească înainte de a vedea. Nu vom zăbovi în faţa scutului de ură, ci îl vom lăsa în jos şi, cu blândeţe, ne vom ridica ochii, în tăcere, spre a-L privi pe Fiul lui Dumnezeu.
El te aşteaptă dindărătul reproşurilor tale, iar acum când te vei lăsa de ele, el va apare într-o lumină strălucitoare, acolo unde, odinioară, a stat fiecare reproş. Căci fiecare reproş este o piedică în calea văzului, iar pe măsură ce se ridică, îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu acolo unde a fost mereu. El stă în lumină, tu ai fost însă în beznă. Fiecare reproş adâncea bezna, şi tu nu ai putut vedea. Astăzi vom încerca să îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu. Nu vom mai admite să fim orbi pentru el; nu ne vom holba la reproşurile noastre. Astfel vederea lumii este inversată, pe măsură ce ne îndreptăm spre adevăr, lăsând teama deoparte. *Vom alege pe cineva pe care l-ai folosit drept ţintă a reproşurilor tale şi vom lăsa repulsiile deoparte, privindu-L. Cineva de care te temi, poate, sau pe care îl chiar urăşti; cineva pe care crezi că îl iubeşti şi care te-a supărat; cineva pe care îl numeşti prieten, dar pe care îl consideri ca fiind dificil uneori sau greu de mulţumit, pretenţios, agasant sau necredincios idealului pe care ar trebui să şi-l accepte, conform rolului pe care i l-ai fixat.*
Ştii pe care să îl alegi; numele lui (ei) ţi-a trecut prin minte. El (ea) va fi cel (cea) căruia (căreia) îi vom cere să-ţi fie arătat Fiul lui Dumnezeu. Văzându-l pe el dindărătul reproşurilor pe care le-ai nutrit împotriva lui, vei învăţa că ceea ce stătea ascuns în timp ce nu îl vedeai se află în fiecare, şi poate fi văzut. Cel care ţi-a fost duşman îţi este mai mult decât prieten când este eliberat spre a-şi lua rolul sfânt desemnat lui de către Sfântul Spirit. Lasă-l astăzi să-ţi fie mântuitor. Atare îi este rolul în planul Tatălui tău, Dumnezeu. Perioadele mai lungi de practică de astăzi îl vor vedea în acest rol. Vei încerca să-l reţii în minte, mai întâi aşa cum îl consideri acum. Îi vei trece în revistă defectele, dificultăţile pe care le-ai întâmpinat cu el, durerea pe care ţi-a pricinuit-o, neglijenţa lui şi toate micile şi marile jigniri pe care ţi le-a adus. Îi vei privi trupul deopotrivă cu imperfecţiunile şi aspectele mai favorabile şi te vei gândi la greşelile şi chiar la "păcatele" lui. Apoi să-I cerem Celui care îl cunoaşte pe acest Fiu al lui Dumnezeu în realitatea şi adevărul lui, să ne facă să îl privim într-un mod diferit şi să ne vedem mântuitorul radiind în lumina iertării adevărate, dată nouă. Îi cerem Lui, în Numele Sfânt al lui Dumnezeu şi al Fiului Său, la fel de sfânt precum El Însuşi:
"Fie să-mi contemplu mântuitorul în cel Pe care mi l-ai hărăzit mie, ca fiind cel Căruia să-i cer să mă conducă spre lumina sfântă În care stă, spre a putea fi una cu el."
Ochii corpului sunt închişi şi, în timp ce te gândeşti la cel care te-a mâhnit, îngăduie ca minţii tale să i se arate, dincolo de mâhnirile şi reproşurile tale, lumina din el. Ceea ce ai cerut nu poate fi refuzat. Mântuitorul tău a aşteptat clipa aceasta de mult. Vrea să

fie liber şi să îţi dăruiască libertatea lui. ***Sfântul Spirit se arcuieşte de la el către tine, nevăzând nici o separare în Fiul lui Dumnezeu. Iar ceea ce vezi prin El vă va elibera pe amândoi. Fii foarte liniştit acum şi priveşte-ţi strălucitorul mântuitor. Nici un reproş întunecat nu eclipsează priveliştea lui. Ai îngăduit Sfântului Spirit să exprime prin el rolul pe care i l-a dat Dumnezeu pentru ca tu să poţi fii mântuit.***

Dumnezeu îţi mulţumeşte pentru aceste clipe liniştite de astăzi, în care ţi-ai lăsat deoparte imaginile şi ai privit miracolul iubirii pe care Sfântul Spirit ţi la arătat în locul lor. Lumea şi Cerul se alătură spre a-ţi mulţumi, pentru că nu este gând al lui Dumnezeu care să nu trebuiască să jubileze la mântuirea ta şi a lumii, împreună cu tine.

Ne vom aminti de aceasta de-a lungul zilei şi acceptăm rolul desemnat nouă ca parte a planului pentru mântuire al lui Dumnezeu, şi nu al nostru. ***Ispita pleacă de la noi, atunci când permitem fiecăruia pe care îl întâlnim să ne mântuiască, şi refuzăm şi-i ascundem lumina în dosul reproşurilor noastre. Fiecăruia pe care îl întâlneşti şi aceluia la care te gândeşti sau care-ţi vine în minte din trecut, îngăduie-i să-i fie dat rolul de mântuitor, ca să-l poţi împărtăşi cu el. Pentru voi amândoi şi pentru toţi cei nevăzători,***
deopotrivă, ne rugăm:
"Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile."

Lecţia 79

"Fie să recunosc problema, ca să poată fi rezolvată."

O problemă nu poate fi rezolvată dacă nu ştii care este problema. Chiar dacă este deja rezolvată, încă vei avea problema pentru că nu îţi dai seama că ea este deja rezolvată.

Oricine din această lume pare să îşi aibă problemele lui speciale. Însă toate sunt una şi aceeaşi şi trebuie recunoscute ca una singură, dacă e să fie acceptată unica soluţie ce le rezolvă pe toate. Cine poate să-şi da seama că o problemă a fost rezolvată dacă mai crede că problema este alta? Chiar dacă i se dă răspunsul, el nu îi poate vedea relevanţa.

Iată situaţia în care te găseşti acum. Ai răspunsul, dar nu eşti încă sigur care este problema. Pari să fii confruntat cu un lung şir de probleme diferite şi, cum scapi de una, următoarea apare. Par să nu aibă sfârşit. Nici o clipă nu te simţi complet liber de probleme şi împăcat.

Tentaţia de a privi problemele ca fiind multiple este tentaţia de a păstra problema separării nerezolvată. Lumea pare să te confrunte cu o multitudine de probleme, fiecare cerând un răspuns diferit.

Această percepţie te pune într-o situaţie în care modul tău de rezolvare a problemelor trebuie să fie inadecvat, iar efectul inevitabil.

Nimeni nu ar putea rezolva toate problemele pe care pare să le conţină lumea. Ele par să se afle la atât de multe nivele, sub atât de multe forme variabile şi cu un conţinut atât de variat, încât te confruntă cu o situaţie imposibilă. Groaza şi deprimarea sunt inevitabile când dai cu ochii de ele. Unele răsar pe neaşteptate, chiar când crezi că le-ai

rezolvat pe cele anterioare. Altele rămân nerezolvate, adunate sub norul renegării, ridicându-se să te bântuie din când în când, numai pentru a fi ascunse din nou, tot nerezolvate.
Toată această complexitate nu reprezintă decât o încercare disperată de a nu recunoaşte problema şi, ca atare, de a nu lăsa să fie rezolvată. Dacă ți-ai putea da seama că singura ta problemă este separarea, indiferent de forma pe care o ia, ai putea accepta răspunsul, întrucât i-ai vedea relevanța. Percepând constanta subadiacentă a tuturor problemelor cu care pari să te confrunți, ai înțelege că ai mijloacele de a le rezolva pe toate. Şi ai folosi mijloacele, deoarece recunoşti problema.
În perioadele noastre mai lungi de practică de astăzi, vom întreba care este problema şi care îi este răspunsul. Nu vom presupune că ştim deja. Vom încerca să ne eliberăm mințile de toate multiplele feluri diferite de probleme pe care credem că le avem. Vom încerca să ne dăm seama că avem numai o singură problemă, pe care nu am reuşit să o recunoaştem. Vom întreba care este problema şi vom aştepta răspunsul. Ni se va spune. Apoi, vom întreba care este soluția problemei. Şi ni se va spune. Exercițiile de astăzi vor fi încununate de succes în măsura în care nu insişti să defineşti problema. Poate nu vei reuşi să te dispensezi de toate ideile tale preconcepute, dar nici nu este necesar. Tot ce este necesar este să întreții anumite dubii în legătură cu realitatea versiunii tale privind conținutul problemelor tale. Tu încerci acum să recunoşti că, prin faptul că ai recunoscut problema, răspunsul ți-a şi fost dat, astfel încât problema şi răspunsul pot fi aduse laolaltă, iar tu poți fi pe pace.
Exercițiile mai scurte de astăzi nu vor fi stabilite în funcție de timp, ci de nevoie. Vei sesiza multe probleme astăzi, fiecare cerând un răspuns. Eforturile noastre vor fi îndreptate spre recunoaşterea faptului că există doar o singură problemă şi un singur răspuns. Prin această recunoaştere sunt rezolvate toate problemele. În această recunoaştere se află pacea.
Astăzi, să nu fii amăgit de forma problemelor. Ori de câte ori pare să se ivească vreo dificultate, spune-ți repede:
"Fie să recunosc problema aceasta, ca ea să poată fi rezolvată."
Apoi încearcă să suspenzi orice judecată despre conținutul problemei respective. Dacă este posibil, închide ochii un moment şi întreabă care este problema. Vei fi auzit şi ți se va răspunde.

Lecția 80

"Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate."

Dacă binevoieşti să-ți recunoşti problemele, vei recunoaşte faptul că nu ai probleme. Unicei tale probleme centrale i s-a răspuns, iar altă problemă nu ai. Prin urmare, trebuie să fii împăcat. Mântuirea depinde aşadar de recunoaşterea acestei unice probleme şi de înțelegerea faptului că ea a şi fost rezolvată. O singură problemă, o singură soluție. Mântuirea s-a isprăvit. Slobozenia de tot conflictul îți aparține. Acceptă faptul acesta şi eşti gata să îți ocupi locul de drept în planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Unica ta problemă a fost rezolvată! Repetă mereu astăzi gândul acesta în sinea ta, cuprins de recunoştinţă şi convingere. Ţi-ai recunoscut unica problemă, deschizând astfel calea Sfântului Spirit spre a-ţi da răspunsul lui Dumnezeu. Ai lăsat deoparte amăgirea şi ai văzut lumina adevărului. Ai acceptat mântuirea pentru tine, aducând problema laolaltă cu răspunsul. Şi poţi recunoaşte răspunsul, întrucât problema a fost identificată. Astăzi eşti îndreptăţit la pace. O problemă care a fost rezolvată nu te mai poate îngrijora. Fii numai decis să nu uiţi ce îţi aduce aminte de asta. *O singură problemă, o singură soluţie. Acceptă pacea pe care o aduce această simplă afirmaţie.*

În perioadele de exersare de mai lungă durată de astăzi vom revendica pacea care trebuie să fie a noastră, odată ce problema şi răspunsul au fost aduse laolaltă. Problema trebuie să fi dispărut, pentru că răspunsul lui Dumnezeu nu poate da greş. *Odată ce ai recunoscut una, ai recunoscut-o şi pe cealaltă. Soluţia este inerentă problemei. Ţi s-a răspuns şi ai acceptat răspunsul. Eşti mântuit. Lasă acum să ţi se dea pacea pe care ţi-o aduce acceptarea ta. Închide-ţi ochii şi primeşte-ţi răsplata. Recunoaşte faptul că problemele tale au fost rezolvate. Recunoaşte că ai ieşit din conflict; eşti liber şi împăcat. Mai presus de toate, reaminteşte-ţi că ai o singură problemă şi că problema are o singură soluţie. Aici se află simplitatea mântuirii. De aceea, reuşita ei este garantată.*

Încurajează-te astăzi deseori cu faptul că problemele tale au fost rezolvate. Repetă ideea cu profundă convingere, cât mai des posibil. Şi, mai ales, *nu uita să aplici ideea de azi la orice problemă specifică care ar putea să se ivească. Spune imediat:*

"Fie să recunosc faptul că această problemă a fost rezolvată."

Astăzi să fim hotărâţi să nu facem colecţie de reproşuri. Să fim hotărâţi a fi liberi de probleme care nu există. Mijlocul: simpla onestitate. Nu te amăgi în privinţa conţinutului problemei, şi vei recunoaşte, în mod necesar, că problema a fost rezolvată.

Recapitulare II

Suntem gata acum pentru o nouă recapitulare. Vom începe acolo unde ne-a lăsat recapitularea precedentă, şi ne vom ocupa zilnic de două idei. *Prima parte a fiecărei zile va fi dedicată uneia dintre aceste idei, pentru ca ultima parte a zilei să fie dedicată celeilalte. Vom avea o perioadă mai lungă de exersare şi altele mai scurte şi mai frecvente, în timpul cărora vom exersa fiecare dintre cele două idei.*

Perioadele mai lungi de exersare se vor conforma acestei forme generale: *rezervă-ţi cam cincisprezece minute pentru fiecare din ele şi începe prin a te gândi la ideile zilei şi la comentariile incluse în teme. Dedică între trei şi patru minute citirii lor fără grabă, chiar de mai multe ori - dacă doreşti, apoi închide ochii şi ascultă.*

Repetă prima frază a perioadei de exersare dacă simţi cumva că mintea ţi-o ia razna, însă încearcă să-ţi petreci cea mai mare parte a timpului ascultând liniştit, dar cu atenţie. *Te aşteaptă un mesaj. Fii încrezător că îl vei primi. Aminteşte-ţi că el îţi aparţine şi că îl vrei. Nu-ţi lăsa intenţia să se clatine în faţa gândurilor care te distrag.* Dă-ţi seama că, oricare ar fi forma sub care ar apare, ele nu au nici un înţeles şi nici o putere.

Înlocuieşte-le cu afirmarea hotărârii tale de a reuşi. Nu uita că voia ta are putere asupra tuturor fanteziilor şi viselor. Încrede-te că ea te va scoate la liman, purtându-te dincolo de toate acestea.

Priveşte toate aceste perioade de exersare ca fiind consacrate căii, adevărului şi vieţii. Refuză să fii abătut din drum de digresiuni, iluzii şi gândurile morţii. Te-ai consacrat mântuirii. Fii hotărât, zi de zi, să nu îţi laşi funcţia neîndeplinită.

Reafirmă-ţi atitudinea hotărâtă şi în perioadele mai scurte de exersare, folosind forma iniţială a ideii pentru aplicaţii generale, precum şi forme mai specifice, dacă e nevoie. În comentariile care urmează enunţării ideilor sunt incluse câteva forme specifice.

Acestea, totuşi, sunt numai nişte sugestii. Nu cuvintele anume pe care le foloseşti contează.

Lecţia 81

Ideile noastre de recapitulat pentru astăzi sunt:

<61> "Eu sunt lumina lumii."

Cât de sfânt sunt eu, căruia i-a fost dată funcţia de a lumina lumea! Fie ca în faţa sfinţeniei mele să fiu cuprins de liniştea tăcerii. În lumina ei blândă, fie ca toate conflictele mele să dispară. În pacea ei, fie să-mi aduc aminte cine sunt. Câteva forme specifice pentru aplicarea acestei idei atunci când par să apară nişte dificultăţi anume, ar fi:

"Fie să nu ascund lumina lumii din mine."
"Fie ca lumina lumii să răzbată prin această aparenţă."
"Această umbră se va risipi în faţa luminii."

<62> "Iertarea îmi este funcţia ca lumină a lumii."

Tocmai prin acceptarea funcţiei mele voi vedea lumina lumii în mine. Iar în această lumină, funcţia mea va sta, clar şi absolut neambiguu, în faţa vederii mele. Acceptarea mea nu se bizuie pe faptul că îmi dau seama sau nu de funcţia pe care o am, întrucât nu înţeleg încă iertarea. Totuşi, sunt încredinţat că, în lumină, o voi vedea aşa cum este.

Forme specifice pentru folosirea ideii ar putea include:

"Fie ca acest lucru (această situaţie) să mă ajute să înţeleg ce înseamnă iertarea."
"Fie să nu îmi separ funcţia de voia mea."
"Nu voi folosi acest lucru (această situaţie) pentru un scop străin mie."

Lecţia 82

Astăzi vom recapitula aceste idei:

<63> "Lumina lumii aduce pace fiecărei minţi prin iertarea mea."

Iertarea mea este mijlocul prin care lumina lumii îşi găseşte expresia prin mine. Iertarea mea este mijlocul prin care devin conştient de lumina lumii din mine. Iertarea mea este mijlocul prin care lumea este vindecată, împreună cu mine însumi. Fie, aşadar, să iert

lumea, ca ea să fie vindecată împreună cu mine. Sugestii pentru forme specifice de aplicare a acestei idei:

"Fie ca pacea să se extindă de la mintea mea la a ta, (nume)."
"Eu împărtăşesc lumina lumii cu tine, (nume)."
"Prin iertarea mea pot vedea acest lucru (această situaţie) aşa cum sunt."

<64> "Fie să nu-mi uit funcţia."

Nu vreau să uit de funcţia mea, deoarece vreau să-mi aduc aminte de Sinele meu. Nu îmi pot îndeplini funcţia dacă uit de ea. Iar dacă nu îmi îndeplinesc funcţia, nu voi trăi bucuria pe care Dumnezeu mi-o hărăzeşte.

Forme specifice adecvate acestei idei cuprind următoarele:

"Să nu fac uz de acest lucru (această situaţie) pentru a-mi ascunde funcţia de mine."
"Voi folosi acest lucru (această situaţie) ca prilej pentru a-mi îndeplini funcţia."
"Acest lucru (această situaţie) ar putea ameninţa ego-ul meu, dar nu-mi poate schimba funcţia într-un fel sau altul."

Lecţia 83

Să recapitulăm astăzi aceste idei:

<65> "Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu."

Nu am altă funcţie decât cea hărăzită mie de Dumnezeu. Recunoaşterea acestui fapt mă eliberează de tot conflictul, întrucât îmi dă de înţeles că nu pot avea ţeluri contradictorii. Cu un singur scop, am mereu certitudinea a ceea ce să fac, ce să spun şi ce să gândesc. Toată îndoiala trebuie să dispară, atunci când încuviinţez faptul că singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu. Aplicaţii mai specifice ale acestei idei ar putea lua aceste forme:

"Perceperea acestui lucru (acestei situaţii) nu îmi schimbă funcţia."
"Acest lucru (această situaţie) nu îmi dă altă funcţie decât cea hărăzită mie de Dumnezeu."
"Să nu uzez de acest lucru (această situaţie), ca să-mi justific o funcţie pe care Dumnezeu nu mi-a hărăzit-o."

<66> "Fericirea mea şi funcţia mea sunt una."

Toate lucrurile care vin de la Dumnezeu sunt unul. Ele vin de la Cel Ce Este Unul şi trebuie primite ca fiind unul. Îndeplinirea funcţiei mele este fericirea mea, întrucât ambele vin de la aceeaşi Sursă. Iar eu trebuie să învăţ să recunosc ceea ce mă face fericit, dacă e să găsesc fericirea.

Iată câteva forme folositoare pentru aplicări specifice:

"Acest lucru (această situaţie) nu îmi poate separa fericirea de funcţia mea."
"Singularitatea fericirii şi funcţiei mele rămâne total neafectată de aceasta."
"Nimic, inclusiv acest lucru (această situaţie), nu poate justifica iluzia că fericirea mi-ar fi despărţită de funcţia mea."

Lecția 84

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

<67> "Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăşi."

Sunt asemănător Creatorului meu. Nu pot pătimi, nu pot suferi pierderi şi nu pot muri. Nu sunt trup. Vreau să recunosc astăzi realitatea mea. Nu mă voi închina unor idoli şi nici nu-mi voi înălța propriul concept despre sine ca să-mi înlocuiască Sinele. Sunt asemănător Creatorului meu. Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăşi. S-ar putea să găseşti aceste forme specifice folositoare în aplicarea ideii:

"Să nu văd în acest lucru (această situație) o iluzie despre mine însumi."
"În timp ce privesc acest lucru (această situație), să-mi aduc aminte de Creatorul meu."
"Creatorul meu nu a creat acest lucru (această situație) aşa cum le văd eu."

<68> "Iubirea nu reproşează nimic."

Reproşurile sunt cu totul şi cu totul străine de iubire. Reproşurile atacă iubirea, ținându-i lumina obscură. Dacă nutresc reproşuri, atac iubirea şi, ca atare, Sinele meu. Sinele meu îmi devine, astfel, străin. Sunt hotărât să nu îmi atac Sinele, ca să-mi pot aduce aminte cine sunt.

Pentru aplicarea ideii de astăzi, ar fi utile aceste forme specifice:
"Acest lucru (această situație) nu este o justificare pentru a-mi nega Sinele."
"Nu mă voi folosi de acest lucru (această situație) pentru a ataca iubirea."
"Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situație) ca să mă atac pe mine însumi".

Lecția 85

Recapitularea de astăzi va parcurge următoarele idei:

<69> "Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine."

Reproşurile mele îmi arată ceea ce nu se află nicăieri şi îmi ascund ceea ce aş vrea să văd. Odată recunoscut acest lucru, ce nevoie mai am de reproşurile mele? Ele mă țin în întuneric şi ascund lumina. *Reproşurile şi lumina nu pot merge împreună, dar lumina şi viziunea trebuie să fie împreunate, pentru ca eu să pot vedea. Pentru a vedea, trebuie să mă lepăd de reproşuri. Vreau să văd, iar acesta va fi mijlocul prin care voi reuşi.*

Aplicații specifice ale acestei idei ar putea fi făcute sub aceste forme:
"Să nu folosesc aceasta ca o piedică în calea văzului."
"Lumina lumii va risipi toate acestea."
"Nu am nevoie de aceasta. Vreau să văd."

<70> "Mântuirea mea vine de la mine."

Astăzi voi recunoaşte unde se află mântuirea mea. Se află în mine, deoarece Sursa ei se află acolo. Nu şi-a părăsit Sursa şi, ca atare, nu a putut să-mi părăsească mintea. Nu o voi căuta în afara mea. *Ea nu se găseşte afară, ca apoi să fie adusă înăuntru; ci dinăuntrul meu, ea se va întinde dincolo de toate, iar tot ce văd va reflecta numai şi numai lumina care străluceşte în mine şi în ea însăşi.*

Aceste forme ale ideii sunt adecvate pentru aplicații mai specifice:

"Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situație), aşteptând din altă parte, şi nu de la mine, mântuirea mea."
"Nu voi îngădui acestui (acestei situații) să stea în calea conştientizării Sursei mântuirii mele."
"Acest lucru (această situație) nu deține nici o putere pentru a îndepărta de la mine mântuirea."

Lecția 86

Iată ideile de recapitulat pentru astăzi:

<71> "Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti."

Nu are nici un sens să caut mântuirea aiurea. Am văzut-o în mulți oameni şi în multe lucruri, dar când am întins mâna spre ea, nu o aflam acolo. Greşisem, crezând că ştiu ce este. Nu voi mai căuta aiurea, în van. Numai planul lui Dumnezeu pentru mântuire va izbuti. Mă voi lăsa cuprins de bucuria faptului că planul Lui nu poate niciodată da greş.
Iată câteva forme sugerate pentru aplicarea ideii de astăzi:
"Planul lui Dumnezeu pentru mântuire mă va mântui de felul cum percep acest lucru (această situație)."
"Acest lucru (această situație) nu este o excepție în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea mea."
"Fie să percep acest lucru (această situație) în lumina planului de mântuire al lui Dumnezeu."

<72> "Reproşurile sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu."

Reproşurile sunt o încercare de a dovedi că planul de mântuire al lui Dumnezeu nu va izbuti. Însă numai planul Lui va izbuti. Nutrind reproşuri, îmi exclud astfel din conştiență singura mea speranță de mântuire. Nu mai vreau să-mi zădărnicesc propriile interese în modul acesta dement. *Vreau să accept planul de mântuire al lui Dumnezeu şi să fiu fericit.*
Aplicațiile concrete ale ideii de astăzi ar putea lua următoarea formă:
"În timp ce privesc acest lucru (această situație), aleg între o percepție eronată şi mântuire."
"Dacă văd motive de reproş în acest lucru (această situație), nu voi vedea motive pentru mântuirea mea."
"Acest lucru (această situație) reclamă mântuire, nu atac."

Lecția 87

Recapitularea noastră de astăzi va parcurge aceste idei:

<73> "Voiesc să fie lumină."

Astăzi voi putea face uz de puterea mea. Nu este voia mea să orbecăiesc în întuneric, temându-mă de umbre, de lucruri nevăzute şi ireale. ***Lumina să-mi fie azi călăuza.*** O voi urma acolo unde mă va conduce şi voi privi numai ce îmi arată ea. ***Astăzi voi trăi pacea percepţiei adevărate.***
Următoarele forme ale acestei idei pot fi utile în aplicaţii concrete:
" Acest lucru (această situaţie) nu poate ascunde lumina pe care voiesc să o văd."
"Tu stai în lumină împreună cu mine, (nume)."
"În lumină, acest lucru (această situaţie) va arăta altfel."

<74> "Nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu."

Astăzi sunt în siguranţă, deoarece nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Numai atunci când cred că există o altă voie poate să mi se facă teamă. Încerc să atac numai când mi-e teamă, şi numai când încerc să atac pot crede că siguranţa mea veşnică îmi este ameninţată. Astăzi voi recunoaşte că toate acestea nu s-au întâmplat. Sunt în siguranţă, deoarece nu există nici o voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.
Câteva forme utile ale acestei idei se pot aplica în situaţii concrete, precum:
"Fie să percep acest lucru (această situaţie) conform Voii lui Dumnezeu."
"Este Voia lui Dumnezeu, şi a mea, deopotrivă, să fii Fiul Lui (nume)."
"Acest lucru (această situaţie) este parte din Voia lui Dumnezeu pentru mine, oricum l-aş vedea (aş vedea-o)."
"Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea. "

Lecţia 88

Astăzi vom recapitula următoarele idei:

<75> "A venit lumina."

Optând pentru mântuire în locul atacului, optez pur şi simplu să recunosc ceea ce este deja ales. Mântuirea este o decizie care a fost deja luată. Atacul şi reproşurile nu se află printre opţiuni. De aceea, aleg întotdeauna între adevăr şi iluzie; între ceea ce este deja ales şi ceea ce nici nu este. A venit lumina. Nu pot să o aleg, pentru că nu are nici o alternativă. Ea a înlocuit întunericul, iar întunericul a dispărut.
Iată câteva forme care s-ar putea dovedi utile în aplicaţiile concrete ale zilei:
"Acest lucru (această situaţie) nu-mi poate demonstra întunericul, căci a venit lumina."
"Lumina din tine e tot ce vreau să văd."
"Vreau să văd în acest lucru (această situaţie) numai ceea ce este."

<76> "Nu sunt sub nici o lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu."

Iată declararea perfectă a libertăţii mele. Nu sunt sub nici o lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Sunt mereu tentat să născocesc alte legi şi să le confer putere asupra mea. Sufăr numai din cauza credinţei mele în ele. Ele nu au nici cel mai mic efect real asupra mea. Sunt cu desăvârşire liber de efectele tuturor legilor, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Iar legile Lui sunt legile libertăţii.

În ceea ce priveşte formele concrete ale aplicării acestei idei, ar putea fi utile următoarele:
"Perceperea acestui lucru (acestei situații) îmi arată că mai cred în legi care nu există."
"Văd numai lucrarea legilor lui Dumnezeu în acest lucru (această situație)."
"Fie să îngădui legilor lui Dumnezeu, şi nu alor mele, să lucreze în acest lucru (această situație).

Lecția 89

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

<77> "Sunt îndreptățit la miracole."

Sunt îndreptățit la miracole, deoarece nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu. Legile Lui mă eliberează de toate reproşurile şi le înlocuiesc cu miracole. Iar eu vreau să accept miracolele în locul reproşurilor, care nu sunt decât nişte iluzii ce ascund miracolele dindărătul lor. Voi accepta acum numai ceea ce legile lui Dumnezeu mă îndreptățesc să am, ca să fac uz de aceasta în interesul funcției pe care El mi-a dat-o.
Ai putea folosi aceste sugestii în aplicațiile concrete ale acestei idei:
"Îndărătul acestui lucru (acestei situații) se află un miracol la care sunt îndreptățit."
"Fie să nu îți port nici un reproş, (nume), ci să-ți ofer miracolul care, în schimb, îți aparține."
"Văzut cu adevărat, acest lucru (această situație) îmi oferă un miracol."

<78> "Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile."

Prin această idee, îmi unesc, cu adevărat, voia cu cea a Sfântului Spirit, percepându-le ca fiind una. Prin această idee, îmi accept, cu adevărat, eliberarea mea din iad. Prin această idee, îmi exprim, cu adevărat, bunăvoința de a lăsa ca toate iluziile mele să fie înlocuite de adevăr, conform planului lui Dumnezeu pentru mântuirea mea. Nu voi face nici o excepție şi nici o substituire. Vreau tot Cerul şi numai Cerul, aşa cum Dumnezeu binevoieşte să-L am.
Forme concrete, utile pentru aplicarea acestor idei ar putea fi:
"Nu voi ține acest reproş disociat de mântuirea mea."
"Fie ca reproşurile noastre să fie înlocuite de miracole, (nume)."
"Îndărătul acestui lucru (acestei situații) se află miracolul cu care sunt înlocuite toate reproşurile mele."

Lecția 90

Pentru această recapitulare, vom folosi următoarele idei:

<79> "Fie să recunosc problema ca să poată fi rezolvată."

Fie să-mi dau seama că problema este întotdeauna o formă de reproş care îmi scapă. Fie să înțeleg, de asemenea, că soluția este întotdeauna un miracol prin care îngădui ca reproşul să fie înlocuit.

Astăzi, îmi voi reaminti simplitatea mântuirii, întărind lecția care ne învață că există o singură problemă şi o singură soluție. *Problema este un reproş, soluția un miracol.* Iar eu invit la mine soluția, iertând reproşul şi primind cu bucurie miracolul care îi ia locul.
Aplicări concrete ale acestei idei ar putea lua următoarele forme:
" Acest lucru (această situație) îmi pune o problemă pe care o vreau rezolvată."
"Miracolul dindărătul acestui reproş va rezolva pentru mine această problemă."
"Răspunsul la această problemă este miracolul pe care îl ascunde problema."

<80> "Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate."

Mi se pare că am probleme datorită faptului că folosesc timpul în mod eronat. Eu cred că mai întâi vine problema şi că trebuie să treacă un timp înainte ca ea să fie rezolvată. *Nu sesizez problema şi răspunsul ca fiind simultane în prezența lor, şi aceasta pentru că încă nu îmi dau seama că Dumnezeu a aşezat răspunsul laolaltă cu problema, astfel încât să nu poată fi separate de timp.* Sfântul Spirit mă va învăța toate acestea, dacă Îl voi lăsa. Iar eu voi înțelege că este cu neputință să am o problemă care să nu fi fost rezolvată deja.
În aplicațiile specifice vor fi utile aceste forme ale ideii:
"Nu trebuie să aştept să se rezolve acest lucru (această situație)."
"Răspunsul la această problemă mi s-a dat deja, dacă vreau să îl accept."
"Timpul nu poate separa această problemă de soluția ei."

Lecția 91

"Miracolele se văd în lumină."

Este important să ne amintim că miracolele şi viziunea merg, în mod necesar, împreună. Acest fapt se cere repetat iar şi iar. Este o idee centrală în noul tău sistem de gândire şi în percepția pe care acesta o produce. Miracolul este mereu prezent. Prezența sa nu este
pricinuită de propria-ți viziune; absența sa nu se datorează faptului că nu reuşeşti să vezi. Numai gradul în care eşti conştient de miracole este afectat. În lumină le vei vedea; nu le vei vedea în întuneric.
Pentru tine, lumina este, aşadar (de importanță) crucială. Atâta vreme cât rămâi în întuneric, miracolul rămâne nevăzut. Astfel eşti convins că el nu este prezent. Aceasta decurge din premizele provenienței întunericului. Negarea luminii conduce la neputința de a o percepe. Neputința de a percepe lumina înseamnă a percepe întunericul. Lumina nu-ți este, aşadar, de nici un folos, cu toate că este prezentă. Nu te poți folosi de ea, deoarece prezența ei îți este necunoscută. Iar realitatea părelnică a întunericului face ca ideea să fie lipsită de sens (de înțeles).
Să ți se spună că ceea ce nu vezi este totuşi prezent, sună a demență. Este foarte dificil să te convingi că demență este, de fapt, să nu vezi ceea ce este prezent. Tu nu ai nici o îndoială că ochii trupului pot vedea. Tu nu te îndoieşti că imaginile pe care aceştia ți le arată sunt realitatea. Ți-ai pus încrederea în întuneric, nu în lumină. Cum am putea răsturna această stare de lucruri? Ție îți este imposibil, dar, din fericire, nu eşti de unul

singur. Eforturile tale, oricât de mici ar fi ele, sunt sprijinite cu tărie. Dacă ți-ai da seama cât de mare este această tărie, îndoielile tale s-ar risipi. Astăzi ne vom dedica încercării de a te face să simți această tărie. De îndată ce vei fi simțit tăria în tine, ea făcându-ți toate miracolele uşor accesibile, nu te vei mai îndoi. Miracolele ce-ți sunt ascunse de sentimentul tău de slăbiciune ți se vor ivi în conştiență de îndată ce vei simți în tine tăria. ***Oferă-ți astăzi, de trei ori, câte zece minute de timp liniştit, în care vei încerca să-ți laşi în urmă slăbiciunea.*** Aceasta se realizează cu uşurință, pe măsură ce înveți că tu nu eşti un trup. Încrederea se îndreaptă spre ceea ce vrei şi-ți instruieşti mintea în mod corespunzător. Voia ta continuă să-ți fie învățător şi ea are toată tăria să facă ceea ce doreşte. Te poți desprinde de trup dacă aşa hotărăşti. Poți să resimți tăria din tine. ***Începe perioadele mai lungi de exersare cu acest enunț al adevăratelor relații cauză-efect:***

"Miracolele se văd în lumină. Ochii trupului nu percep lumina. Dar eu nu sunt un trup. Ce sunt eu?"

Întrebarea ce încheie acest enunț este necesară exercițiilor noastre de astăzi. Ceea ce tu gândeşti că eşti, constituie o credință ce se cere desfăcută. Iar ceea ce eşti cu adevărat trebuie să-ți fie revelat. Fiind o greşeală, credința că eşti un trup cere o corecție. Adevărul a ceea ce eşti face apel la tăria din tine, ca aceasta să-ți aducă în conştiență ceea ce îți ascunde greşeala. Dacă nu eşti un trup, atunci ce eşti? Va trebui să sesizezi ceea ce foloseşte Sfântul Spirit pentru a înlocui imaginea trupului din mintea ta. Ai nevoie să simți ceva în care să-ți pui încrederea, pe măsură ce i-o retragi trupului. Ai nevoie de o trăire adevărată a ceva diferit, ceva mai solid, mai sigur; mai vrednic de încrederea ta, ceva cu adevărat prezent.

Dacă nu eşti un trup, atunci ce eşti? Pune această întrebare cu onestitate, apoi dedică-ți câteva minute în care să îngădui gândurilor tale eronate despre propriile-ți atribute să fie corectate şi contrariilor lor să le ia locul. Spune, de pildă:

"Eu nu sunt slab, ci puternic."

"Eu nu sunt neajutorat, ci atotputernic."

"Eu nu sunt limitat, ci nelimitat."

"Eu nu sunt cuprins de îndoială, ci sunt sigur."

"Eu nu sunt o iluzie, ci o realitate."

"Eu nu pot vedea în întuneric, ci în lumină."

În faza a doua a perioadei de exercițiu, încearcă să resimți aceste adevăruri despre tine însuți. Concentrează-te mai ales pe resimțirea tăriei. Aminteşte-ți că tot sentimentul de slăbiciune este asociat credinței că eşti un trup, credință de altfel greşită şi nedemnă de încredere. Încearcă să-ți retragi încrederea pe care ai acordat-o trupului, fie şi numai pentru o clipă. Te vei obişnui, pe măsură ce avansăm, să devii credincios părții mai vrednice din tine. Relaxează-te pe tot restul perioadei, având încrederea că eforturile tale, fie ele cât de slabe, sunt susținute de tăria lui Dumnezeu şi de toate Gândurile Sale. Tocmai din aceste Gânduri îți va proveni tăria. Datorită sprijinului Lor ferm vei simți tăria în tine.

Ele sunt unite cu tine în această perioadă de practică, în care împărtăşeşti un scop asemenea scopului Lor. A Lor este lumina în care vei vedea miracolele, fiindcă tăria Lor este a ta. Tăria Lor devine ochi pentru tine, ca să poți vedea.

De cinci, şase ori pe oră, la intervale oarecum regulate, aminteşte-ți că miracolele se văd în lumină. De asemenea, fii sigur că întâmpini cu ideea de astăzi orice tentație. Următoarea formulare va fi de folos pentru aceste scop anume:

"Miracolele se văd în lumină. Fie să nu-mi închid ochii datorită acestei situații."

Lecția 92

"Miracolele se văd în lumină, iar lumina şi tăria sunt una."

Ideea de astăzi este o extensie a celei precedente. Tu nu te gândeşti la lumină ca expresie a tăriei, iar la întuneric ca expresie a slăbiciunii. Aceasta, deoarece noțiunea ta despre vedere este asociată cu corpul, cu ochii acestuia, cu creierul său. Astfel, tu crezi că poți schimba ceea ce vezi, punându-ți bucățele de sticlă dinaintea ochilor. Aceasta fiind una din numeroasele credințe magice care se trag din convingerea că eşti un trup şi că ochii trupului pot vedea.

Crezi, de asemenea, că creierul trupului poate gândi. Dacă ai înțelege, câtuşi de puțin, natura gândirii, nu ai putea decât să râzi de această idee dementă. Este ca şi cum te-ai gândi că ții un chibrit care luminează soarele şi care îi dă toată căldura sa; sau că ai toată lumea în mâna ta, prinsă straşnic, până te hotărăşti s-o slobozeşti. Şi totuşi, toate aceste închipuiri nu sunt mai nebuneşti decât a crede că ochii trupului pot vedea, că creierul poate gândi.

Tăria lui Dumnezeu din tine este lumina în care vezi, precum Mintea Sa este cea cu care gândeşti. Tăria sa îți dezminte slăbiciunea. Căci slăbiciunea ta priveşte ochii trupului, iscodind întunericul pentru a contempla ceva asemenea ei: ce e mărunt, slab, bolnăvicios şi muribund, nevoiaş, neajutorat şi înfricoşat, trist, sărac, înfometat şi lipsit de bucurie. Toate acestea se văd prin ochi care nu pot vedea şi care nu pot binecuvânta.

Tăria trece cu vederea aceste lucruri, privind dincolo de aparențe. Privirea ei statornică şi-o ține îndreptată neclintit către lumina dindărătul lor. Ea se uneşte cu lumina din care este parte. Se vede pe sine. Tăria aduce lumina în care se iveşte Sinele tău. În întuneric percepi un sine care nu este acolo (nu există). Tăria este adevărul despre tine; slăbiciunea este un idol, cu falsitate venerat şi adorat, pentru ca tăria să poată fi alungată, iar întunericul să domnească acolo unde Dumnezeu a hotărât să fie lumină.

Tăria vine de la adevăr, strălucind cu lumina care ia dat-o Sursa ei; slăbiciunea reflectă întunericul făcătorului ei. Este bolnavă şi nu vede decât boala, care este asemenea ei însăşi. ***Adevărul este un mântuitor ce poate voi numai fericire şi pace pentru fiecare.***

Adevărul îşi dăruieşte tăria oricui o cere, într-o ofertă nelimitată. El înțelege că o lipsă în cineva ar însemna o lipsă în toți. Şi astfel, adevărul îşi dăruieşte lumina pentru ca toți să poată vedea şi beneficia ca unul de ea. ***Tăria lui este împărtăşită, pentru a le aduce tuturor miracolul, în care se vor uni întru rost, iertare şi iubire.***

Slăbiciunea, care priveşte în întuneric, nu poate vedea vreun rost în iertare şi iubire. Îi vede pe toţi ceilalţi ca fiind diferiţi de ea însăşi, şi nu există în lumea toată lucru pe care ea să-l împărtăşească. Ea judecă, condamnă, dar nu iubeşte. Rămâne în întuneric, ascunzându-se, visându-se puternică, biruitoare, repurtând victorii asupra limitărilor care, ascunse în întuneric, nu fac decât să ia proporţii enorme.

Slăbiciunea se teme de ea însăşi, se atacă, se urăşte, iar întunericul învăluie tot ce vede ea, lăsându-şi visele la fel de înfricoşătoare. Nici un miracol nu găseşti aici, ci numai ură. Slăbiciunea se separă de tot ce vede, pe când lumina şi tăria se percep ca fiind una. Lumina tăriei nu este lumina pe care o vezi tu. Ea nu se modifică, nu pâlpâie, nu se stinge. Ea nu se preschimbă din noapte în zi şi iarăşi în beznă, până când zorile mijesc din nou. Lumina tăriei este statornică, certă precum iubirea, dea pururi bucuroasă de a se dărui, pentru că ea nu poate dărui decât sieşi. Nu e nimeni care să ceară în zadar să aibă parte de vederea ei şi nimeni, păşindu-i pragul, nu poate pleca fără ca ochii săi vadă miracolul şi fără tăria şi lumina la adăpostul inimii sale.

Tăria din tine îţi va oferi lumina şi îţi va călăuzi vederea, astfel încât să nu mai zăboveşti printre umbrele deşarte pe care ochii trupului tău ţi le servesc spre propria ta amăgire. Tăria şi lumina se unesc în tine, iar acolo unde ele se-ntâlnesc, Sinele tău te aşteaptă, gata să te îmbrăţişeze ca pe Ceea ce-I aparţine. Astfel este locul de întâlnire pe care încercăm astăzi să-l găsim şi unde încercăm să ne odihnim, căci pacea lui Dumnezeu este acolo unde este Sinele tău, adică Fiul Său, care acum aşteaptă pentru a se reîntâlni pe Sine Însuşi şi pentru a fi precum unul.

Să ne acordăm astăzi de două ori câte douăzeci de minute pentru a ne alătura acestei întâlniri. Lasă-te dus înăuntrul Sinelui tău. Tăria Lui va constitui lumina în care îţi este oferit darul vederii.

Părăseşte astăzi, aşadar, întunericul, pentru o vreme, iar noi vom exersa în lumină, închizând ochii trupului şi cerând adevărului să ne arate locul de întâlnire al sinelui cu Sinele, acolo unde lumina şi tăria sunt una.

Vom exersa astfel dimineaţa şi seara. După întâlnirea de dimineaţă, vom folosi ziua pentru a ne pregăti de ceasul serii, când ne vom întâlni din nou, cuprinşi de încredere. Să repetăm cât mai des cu putinţă ideea pentru astăzi şi să ne dăm seama că suntem introduşi în ale vederii, scoşi din întuneric la lumină, acolo unde numai miracolele pot fi percepute.

Lecţia 93

"Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine."

Tu ai convingerea că în tine locuiesc răul, întunericul şi păcatul. Eşti convins că, dacă cineva ar vedea adevărul despre tine, ar fi dezgustat şi s-ar feri de tine ca de un şarpe veninos. Ai convingerea că, dacă ţi s-ar revela ceea ce este adevărat despre tine, te-ar apuca o aşa groază, încât te-ai grăbi să-ţi curmi viaţa cu propriile tale mâini, continuarea traiului după aşa privelişte fiind imposibilă.

Acestea sunt convingeri credințe atât de ferm implantate, încât cu greu poți fi ajutat să-ți dai seama că ele n-au nici un temei.
Este evident că ai făcut greşeli. Este limpede că ți-ai căutat mântuirea pe căi ciudate; că ai fost amăgit şi amăgitor, speriat de fantezii prosteşti şi vise sălbatice; că te-ai închinat la idoli plăsmuiți din țărână toate acestea sunt adevărate potrivit convingerilor (credinței) tale de acum.
Astăzi vom pune în discuție toate acestea, nu din punctul de vedere propriu gândirii tale, ci din cu totul alt punct de referință, conform căruia asemenea gânduri deşarte sunt lipsite de înțeles. Aceste gânduri nu sunt după Voia lui Dumnezeu. Aceste convingeri credințe caraghioase, El nu le împărtăşeşte cu tine. Atât este suficient pentru a dovedi că ele sunt greşite, dar tu nu pricepi (percepi) că ele sunt aşa.
De ce nu vrei să te laşi copleşit de bucurie, când eşti asigurat că tot răul pe care crezi că l-ai făcut nu s-a înfăptuit niciodată, că toate păcatele tale nu au fost comise, că eşti la fel de curat şi sfânt precum ai fost creat, că lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine?
Imaginea ta despre tine însuți nu poate ține piept Voii lui Dumnezeu. Tu crezi că asta înseamnă moarte, dar înseamnă viață. Crezi că eşti distrus, dar eşti mântuit. Căci sinele pe care l-ai plăsmuit nu este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, acest sine nici nu există. Iar tot ceea ce acest sine pare să facă şi să gândească nu înseamnă nimic. Nu este nici bine, nici rău. Este pur şi simplu ireal, nimic mai mult. Această plăsmuire nu se războieşte cu Fiul lui Dumnezeu. Nici nu-i face rău, nici nu-i atacă pacea. Nu a schimbat cu nimic creația, nici n-a redus eterna neprihănire la păcat, nici iubirea la ură. Ce putere poate poseda acest sine pe care l-ai plăsmuit, de vreme ce vrea să conteste Voia lui Dumnezeu?
Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Acest gând se cere repetat iar şi iar, până ce este acceptat. Este adevărat. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Nimic nu o poate atinge, nimic nu poate schimba ceea ce Dumnezeu a creat ca fiind etern. Acel sine pe care l-ai plăsmuit, rău şi plin de păcate, este lipsit de înțeles (de sens). Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu, iar lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine. Mântuirea necesită acceptarea unui singur gând: eşti precum te-a creat Dumnezeu, nu ceea ce ai făcut tu din tine. Oricât de multe rele socoteşti că ai făcut, eşti precum te-a creat Dumnezeu. Oricâte greşeli ai fi comis, adevărul despre tine este neschimbat. Creația este eternă şi inalterabilă. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Eşti şi vei fi de-a pururea exact precum ai fost creat.
Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine, pentru că Dumnezeu le-a pus acolo.
Începe perioadele mai lungi de exersare ale zilei de astăzi ar fi de cel mai mare folos ca acestea să ocupe primele cinci minute ale fiecărei ore active prin a afirma adevărul despre crearea ta:
"Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine. Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu."
Lasă apoi deoparte imaginile tale prosteşti despre tine însuți şi petrece restul perioadei de exersare încercând să ai o trăire a celor dăruite ție de Dumnezeu, în locul celor pe care ți le-ai adjudecat tu.

Tu eşti fie ceea ce Dumnezeu a creat, fie ceea ce tu ai plăsmuit. Un Sine este adevărat; celălalt nu există. Încearcă să ai experienţa unităţii Unicului tău Sine. Încearcă să-i preţuieşti sfinţenia şi Iubirea din care a fost creat. Încearcă să nu interferezi cu Sinele pe care Dumnezeu L-a creat ca fiind tu însuţi, ascunzându-I măreţia în dosul mărunţilor idoli ai răului şi păcătoşeniei, pe care i-ai făcut pentru a –l înlocui. Îngăduie-I să vină în ceea ce-i este propriu. Iată-te: Tu eşti Acesta. Iar lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine, fiindcă aşa este.

S-ar putea să nu ai bunăvoinţa sau chiar posibilitatea de a folosi primele cinci minute ale fiecărei ore pentru aceste exerciţii. Încearcă totuşi să le foloseşti atunci când îţi este cu putinţă. **Aminteşte-ţi cel puţin să repeţi la fiecare oră aceste gânduri:**

"Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine. Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu."

Încearcă apoi să-ţi acorzi un minut în care, stând cu ochii închişi, să-ţi dai seama că acesta este o confirmare a adevărului despre tine. Dacă apare cumva vreo situaţie care pare să fie tulburătoare, împrăştie repede iluzia de teamă prin repetarea gândurilor de mai sus. Dacă te simţi ispitit să te superi pe cineva, spune-i în gând:

"Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu."

Astăzi poţi face multe pentru mântuirea lumii.

Poţi face multe pentru a te apropia de acea parte în mântuire, care ţi-a fost încredinţată de Dumnezeu. Astăzi poţi face multe pentru a aduce minţii tale convingerea că ideea zilei este pe deplin adevărată.

Lecţia 94

"Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu."

Continuăm astăzi cu acea idee care aduce mântuirea deplină; acea afirmaţie care dezarmează orice formă de tentaţie; acel gând care reduce Egoul la tăcere, desfăcându-l pe de-a-ntregul. Eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. Sunetele acestei lumi amuţesc, priveliştile acestei lumi dispar, şi toate gândurile pe care această lume le-a conţinut vreodată sunt şterse pentru totdeauna de această singură idee. Iată mântuirea îndeplinită. Iată luciditatea restabilită.

Adevărata lumină este tărie, iar tăria este neprihănire. Dacă rămâi aşa cum te-a creat Dumnezeu, trebuie să fii puternic şi lumina trebuie să fie în tine. Acela care ţi-a asigurat neprihănirea trebuie să-ţi fie, de asemenea, garanţia tăriei şi a luminii. Eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. Întunericul nu poate umbri slava Fiului lui Dumnezeu. Tu stai în lumină, puternic prin neprihănirea în care ai fost creat şi în care vei rămâne pentru veşnicie.

Astăzi vom dedica din nou primele cinci minute ale fiecărei ore încercării de a simţi adevărul din tine. Începe aceste perioade ale cercetării cu aceste cuvinte:

"Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu. "Eu sunt Fiul Său în eternitate."

Încearcă acum să dai de Fiul lui Dumnezeu din tine. Acesta este Sinele care nu a păcătuit niciodată, şi care nici n-a plăsmuit vreo imagine care să înlocuiască realitatea. Acesta este Sinele care nu şi-a părăsit patria în Dumnezeu pentru a rătăci prin lume. Acesta este Sinele care nu cunoaşte teama şi care nici nu poate concepe pierderea, suferința sau moartea.

Pentru a atinge acest țel, nu ai decât să laşi deoparte toți idolii şi toate imaginile pe care ți le-ai făcut despre tine; lasă în urma ta lista însuşirilor, bune sau rele, pe care ți le-ai atribuit; aşteaptă adevărul într-o liniştită nădejde. Dumnezeu Însuşi a promis că acesta va fi revelat acelora care îl cer. Tu ceri acum. Nu poți să nu reuşeşti, pentru că El nu poate să nu reuşească.

Dacă nu poți răspunde cerinței de a exersa în primele cinci minute ale fiecărui ceas, aminteşte-ți măcar odată pe oră:

"Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu. "Şi sunt Fiul Său în eternitate."

Spuneți astăzi deseori că tu eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu.

Şi nu întârzia să reacționezi cu aceste cuvinte față de oricine pare să te irite:

"Tu eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. "Şi eşti Fiul Său în eternitate."

Astăzi străduieşte-te să faci exercițiile oră de oră. Fiecare dintre acestea va fi un pas uriaş către izbăvirea ta, şi un jalon important în asimilarea sistemului de gândire promovat de acest curs.

Lecția 95

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."

Ideea de astăzi te descrie cu acuratețe aşa cum te-a creat Dumnezeu. Eşti unul în cuprinsul tău şi unit cu El. A ta este unitatea întregii creații. Unitatea ta desăvârşită face ca schimbarea să fie imposibilă în tine. Tu nu accepți acest fapt şi întârzii să-ți dai seama că aşa este, numai datorită credinței tale că deja te-ai schimbat. Te vezi pe tine însuți ca fiind o parodie ridicolă după creația lui Dumnezeu: slab, vicios, urât şi păcătos, mizerabil, asaltat de durere. Aşa arată versiunea ta despre tine însuți: un sine divizat în multe părți beligerante, separate de Dumnezeu şi abia ținute laolaltă de făcătorul lui eratic şi capricios, căruia i te închini. Acesta nu aude rugăciunile tale, căci este surd. Nu vede unitatea în tine, căci este orb. Nu înțelege că tu eşti Fiul lui Dumnezeu, căci este fără simțire şi nu înțelege nimic.

Astăzi vom încerca să fim conştienți doar de ceea ce are putința de a auzi şi vedea, de ceea ce este clar ca bună ziua. Vom îndrepta din nou exercițiile către atingerea Unicului tău Sine, care este unit cu Creatorul său. Încercăm azi din nou, cu răbdare şi speranță.

Folosirea primelor cinci minute ale fiecărei ore active pentru a exersa ideea zilei prezintă avantaje speciale pentru stadiul de învățare în care te afli în prezent. E dificil în acest moment să nu-ți laşi mintea să hoinărească, atunci când este pusă la exerciții prelungite. Desigur, ți-ai dat deja seama de aceasta. Ai observat în ce măsură îți lipseşte disciplina mentală şi în ce măsură ai nevoie de antrenarea minții. Este

necesar să fii conştient de acest lucru, deoarece constituie un obstacol serios în calea avansării tale.
Perioadele de exersare mai scurte, dar frecvente, prezintă în acest moment alte avantaje pentru tine. Pe lângă recunoaşterea dificultăţilor pe care le ai în susţinerea atenţiei, trebuie să fi observat de asemenea că, dacă nu ţi se aduce aminte în mod frecvent de ţelul tău, ai tendinţa să-l dai uitării pentru lungi perioade de timp. Adesea nu reuşeşti să-ţi aminteşti aplicaţiile scurte ale ideii zilei, şi nu ţi-ai format încă obiceiul de a folosi ideea ca reacţie automată la ispită.
În această etapă, o structură îţi este, aşadar, necesară, planificată astfel încât să cuprindă frecvente aduceri aminte ale ţelului tău, precum şi încercări regulate de a-l atinge. Regularitatea în termeni de timp nu este cerinţa ideală pentru cea mai salutară formă de exersare în ale mântuirii. Totuşi, este avantajoasă pentru cei a căror motivaţie este inconsistentă şi care opun mare rezistenţă învăţării.
De aceea, ne vom ţine, pentru o vreme, de perioadele de exersare a câte cinci minute pe oră, îndemnându-te să omiţi cât mai puţine cu putinţă. Utilizarea primelor cinci minute ale orei va fi deosebit de folositoare, de vreme ce impune o structură mai fermă.
Nu folosi, însă, abaterile ocazionale de la acest program ca scuză de a nu reveni la el cât mai repede cu putinţă. **S-ar putea, foarte probabil, să existe tentaţia de a considera ziua ca pierdută, dat fiind că ai omis să faci lucrul cerut. Dar această tentaţie trebuie doar recunoscută ca fiind ceea ce este: refuzul tău de a permite ca greşelile să-ţi fie corectate, precum şi absenţa bunăvoinţei de a încerca din nou.**
Sfântul Spirit nu este încurcat de greşelile tale în funcţia Sa de Învăţător. El poate fi reţinut numai de către lipsa disponibilităţii tale în a te detaşa de ele. Hai să fim hotărâţi; de aceea, mai ales pentru următoarea săptămână şi ceva, să avem bunăvoinţa de a ne ierta scăderile în sârguinţă şi neglijarea instrucţiunilor pentru exersarea ideii zilei. Această toleranţă faţă de slăbiciune ne va permite mai curând să o trecem cu vederea, decât să-i acordăm puterea de a ne întârzia procesul de învăţare. Dacă-i acordăm slăbiciunii puterea de a face astfel, noi o privim ca pe o tărie şi confundăm tăria cu slăbiciunea.
Când nu reuşeşti să te conformezi cerinţelor acestui curs, nu înseamnă decât că ai făcut o greşeală. Aceasta se cere corectată, şi atât. A permite unei greşeli să continue, înseamnă a face greşeli în plus, bazate pe prima şi întărind-o pe aceasta. Tocmai acest proces trebuie înlăturat, fiind un alt mod de a apăra iluziile împotriva adevărului.
Abandonează aceste erori, recunoscându-le drept ceea ce sunt. **Sunt tentative de a te ţine în inconştienţa faptului că eşti Unicul Sine, unit cu Creatorul tău, una cu fiecare aspect al creaţiei, nelimitat în putere şi pace.** Acesta este adevărul, şi nimic altceva nu este adevărat. Astăzi vom afirma din nou acest adevăr, încercând să ajungem în acel loc din tine unde nu există nici o îndoială că numai asta este adevărat.
Începe perioadele de exersare de astăzi cu această asigurare încurajatoare, oferită minţii tale cu toată certitudinea de care eşti în stare:
"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu, Una cu fiecare aspect ale creaţiei, nelimitat în putere şi pace."

Închide apoi ochii şi spuneți din nou, încet, cu profunzime, străduindu-te să laşi înțelesul cuvintelor să ți se afunde în minte, înlocuind false idei:
"Sunt Unicul Sine."
Repetă aceasta de câteva ori, apoi încearcă să simți înțelesul pe care îl evocă cuvintele.
Eşti Unicul Sine, unit şi în siguranță, în lumină, bucurie şi pace. Eşti Fiul lui Dumnezeu, Unicul Sine, cu Un Creator şi un țel: de a aduce conştiența acestei Unități tuturor minților, astfel încât adevărata creație să poată extinde Totalitatea şi Unitatea lui Dumnezeu. Eşti Unicul Sine, complet, vindecat şi întreg, având puterea de a ridica giulgiul întunericului de pe fața lumii şi de a scoate la iveală lumina din tine, pentru a demonstra lumii adevărul despre tine însuți.
Eşti Unicul Sine, în armonie perfectă cu tot ce este, şi cu tot ce va fi. Eşti Unicul Sine, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, unit cu toți frații tăi într-acest Sine; unit cu Tatăl tău întru Voia Sa. Simte în tine acest Unic Sine, lasă-L să risipească în strălucirea Sa toate iluziile şi îndoielile tale. Acesta este Sinele tău, Fiul lui Dumnezeu Însuşi, neprihănit precum Creatorul său, tăria Sa aflându-se înăuntrul tău şi iubirea Lui fiind a ta pentru totdeauna. Eşti Unicul Sine şi-ți este dat să simți acest Sine înăuntrul tău şi să-ți alungi toate iluziile din această singură Minte, care este chiar acest Sine, adevărul cel sfânt din tine.
Nu te lăsa astăzi pradă uitării. Avem nevoie de ajutorul tău; de mica ta contribuție în a aduce fericire întregii lumi. Şi Cerul se bizuie pe tine, având încrederea că astăzi te vei strădui. Împărtăşeşte-i aşadar, certitudinea, căci a ta este. Fii vigilent. Nu te lăsa pradă uitării. Pe parcursul zilei nu uita de țelul tău. Repetă ideea de astăzi cât mai des cu putință şi înțelege că, de fiecare dată când o faci, cineva aude glasul speranței, freamătul adevărului în mintea sa, foşnetul blând al aripilor păcii.
Recunoaşterea, de către tine, a faptului că eşti Unicul Sine, unit cu Tatăl tău, este o chemare adresată întregii lumi de a fi una cu tine. Cu oricine te întâlneşti astăzi, nu uita să-i împărtăşeşti făgăduința ideii de astăzi, spunându-i:
"Eşti Unicul Sine, împreună cu mine, Unit cu Creatorul nostru în acest Sine. Te cinstesc datorită a Ceea Ce Sunt, Şi datorită a Ceea Ce este El, Cel care ne iubeşte pe amândoi ca pe unul."

Lecția 96

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

Deşi eşti Unicul Sine, tu trăieşti experiența stării de a fi doi: deopotrivă bun şi rău, iubitor şi urâcios, minte şi trup. Această senzație de a fi scindat în părți contrarii induce sentimente de conflict acut şi constant, şi conduce la încercări frenetice de a reconcilia aspectele contradictorii ale acestei perceperi de sine. Ai căutat multe soluții de acest gen, şi nici una din ele nu a izbutit. Contrariile pe care le găseşti în tine nu vor fi niciodată compatibile. Doar Unul există.
Faptul că adevărul şi iluzia nu pot fi reconciliate oricât de mult şi oricum am încerca, indiferent ce mijloace foloseşti şi indiferent cum vezi problema trebuie acceptat, dacă vrei să fii mântuit. Până când nu vei fi acceptat aceasta, vei încerca realizarea unui şir

nesfârşit de ţeluri pe care nu le poţi atinge; vei întreprinde serii absurde de cheltuieli de timp şi de efort, de speranţă şi de îndoială, fiecare la fel de inutilă ca cea precedentă şi la fel de sortită eşecului ca şi cea următoare.
Problemele care nu au nici un înţeles nu pot fi rezolvate în cadrul în care au fost puse. Două sine-uri care se află în conflict nu pot fi puse în concordanţă, iar binele şi răul nu au nici un termen comun. Acel sine pe care tu l-ai făcut nu poate fi niciodată Sinele tău, după cum Sinele tău nu poate fi scindat, fără a mai înceta să mai fie Ceea Ce este şi Ceea Ce trebuie să fie pentru totdeauna.
O minte şi un trup nu pot coexista. Nu încerca să le împaci, pentru că una neagă realitatea celuilalt. Dacă eşti trup fizic, mintea ta a ieşit din propriu-ţi concept despre sine, fiindcă nu mai are loc pentru a mai face cu adevărat parte din tine. Dacă eşti spirit, atunci trupul trebuie să fie lipsit de sens pentru realitatea ta.
Spiritul face uz de minte ca mijloc pentru a-I găsi o expresie Sinelui său. Iar mintea care serveşte spiritul, este împăcată şi plină de bucurie. Puterea ei vine din spirit, ea îndeplinindu-şi astfel funcţia cu bucurie. Însă, mintea se poate, de asemenea, considera despărţită de spirit, percepându-se înăuntrul unui trup pe care îl confundă cu ea însăşi. În afara funcţiei sale, mintea nu-şi află pacea şi fericirea este străină gândurilor sale.
Cu toate acestea, mintea despărţită de spirit nu poate gândi. Ea şi-a renegat Sursa tăriei şi se vede neajutorată, limitată şi slabă. Disociată de propria ei funcţie, ea socoteşte că este singură şi separată, atacată de armate întregi care se îndreaptă împotriva ei, ascunzându-se de acestea la adăpostul fragil al trupului. Acum ea este constrânsă să împace ceea ce este de-o seamă cu ceea ce nu este de-o seamă ("capra cu varza"), crezând că acesta îi este rostul. Nu mai pierde timpul cu asta. Cine poate rezolva conflictele stupide pe care ni le prezintă un vis? Ce ar putea însemna rezolvarea lor, privind în lumina adevărului? Cărui scop ar putea servi? Care este rostul rezolvării lor? Mântuirea nu poate preface iluziile în realitate, nici rezolva o problemă care nu există. Tu speri, pesemne, că mântuirea poate să facă toate acestea. Ai vrea ca planul lui Dumnezeu pentru izbăvirea scumpului Său Fiu să-i aducă durere, în loc să-l pună în libertate?
Sinele tău reţine gândurile Sale, şi acestea rămân în propria-ţi minte şi în mintea lui Dumnezeu. ***Sfântul Spirit păstrează mântuirea în mintea ta, oferindu-i calea către pace. Mântuirea este un gând pe care îl împărtăşeşti cu Dumnezeu, deoarece Vocea Sa l-a acceptat pentru tine şi a răspuns în numele tău că aceasta sa şi împlinit.***
Astfel, mântuirea este păstrată printre gândurile pe care Sinele tău le îndrăgeşte şi le nutreşte pentru tine.
Vom încerca astăzi să găsim acest gând, a cărui prezenţă în mintea ta este garantată de Cel care îţi vorbeşte de Unicul tău Sine. Cele cinci minute de exersare ale fiecărei ore vor constitui o căutare a Sa înăuntrul minţii tale. Mântuirea vine de la acest Unic Sine prin intermediul Aceluia care este puntea între mintea ta şi acest Sine.
Aşteaptă cu răbdare, şi lasă-L pe el să-ţi vorbească de Sinele tău şi despre toate câte le poate face propria-ţi minte, odată restituită acestui Sine şi liberă să slujească Voii Sale.
Începe prin a spune:

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine. Gândurile Sale îmi stau la dispoziție."
Caută apoi gândurile Sinelui şi revendică-le, ele aparținându-ți. Acestea sunt propriile tale gânduri adevărate, pe care le-ai renegat, lăsându-ți mintea să rătăcească printr-o lume a viselor, pentru a găsi nişte iluzii cu care să le înlocuiască. Aici se află gândurile tale, singurele pe care le ai. Mântuirea este unul dintre aceste gânduri; găseşte-o acolo.
Dacă reuşeşti, gândurile care îți vin, îți vor spune că eşti salvat şi că mintea şi-a găsit funcția pe care a căutat s-o piardă. Sinele tău o va saluta cu bucurie şi îi va dărui pacea. Restabilită în tărie, ea se va revărsa, din nou, dinspre spirit către spiritul din toate lucrurile, create de Spirit ca fiind El Însuşi. Mintea ta va binecuvânta toate lucrurile. Odată confuzia terminată, tu eşti restabilit, căci ți-ai regăsit Sinele.
Sinele tău ştie că astăzi nu poți da greş. Poate că mintea ta va mai rămâne o scurtă vreme nesigură. Asta să nu te înspăimânte. Sinele tău va păstra pentru tine bucuria pe care o resimte, tu devenind cât de curând pe deplin conştient că ea îți aparține.
De fiecare dată când petreci cinci minute din oră căutându-L pe Cel care îți împreunează mintea cu Sinele, tu îi oferi altă comoară în păstrare pentru tine.
De fiecare dată când îi spui minții tale frenetice că mântuirea vine de la Unicul tău Sine, vei mai adăuga o comoară belşugului tău în creştere.
Şi tot belşugul va fi dăruit oricui îl cere şi voieşte să accepte darul. Reflectează, numai, cât de mult ți se dăruieşte astăzi ca să dăruieşti, pentru ați fi dăruit!

Lecția 97

"Eu sunt spirit."

Ideea de astăzi te identifică cu Unicul tău Sine. Ea nu acceptă o identificare scindată, după cum nu încearcă să îmbine nişte factori contradictorii într-o țesătură a unității. Ea pur şi simplu afirmă adevărul. Exersează cât mai des acest adevăr, pentru că el îți va aduce mintea de la conflict spre liniştitele plaiuri ale păcii. Nici un fior de spaimă nu poate pătrunde, căci mintea ta a fost absolvită de nebunie, odată ce a abandonat iluziile unei identități scindate.
Afirmăm din nou adevărul despre Sinele tău, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, care odihneşte în tine, a cărui minte a fost redată lucidității. Tu eşti spiritul care Îl întregeşte pe El Însuşi, împărtăşindu-i funcția de Creator. El este mereu cu tine, aşa cum tu eşti mereu cu El.
Astăzi încercăm să aducem realitatea şi mai aproape de mintea ta. De fiecare dată când exersezi, starea de conştiență se apropie cât de cât; câteodată se întâmplă să câştigi o mie de ani şi chiar mai mult. Minutele pe care le oferi se multiplică de nenumărate ori, căci miracolul, deşi face uz de timp, nu se află sub stăpânirea acestuia. Mântuirea este un miracol, primul şi ultimul; primul care este şi ultimul, fiind unul singur.
Tu eşti spiritul în a cărui minte locuieşte miracolul în care orice timp se opreşte; miracolul în sânul căruia un minut petrecut cu folosirea acestor idei devine un timp fără limită şi fără sfârşit.

Dăruieşte, aşadar, aceste minute cu dragă inimă, şi bizuie-te pe Cel care a promis că va pogorî asupra lor atemporalitatea. El Îşi va oferi toată tăria Sa fiecărui mic efort pe care îl faci. Dăruieşte-I astăzi minutele de care are nevoie, pentru a te ajuta să înțelegi împreună cu El, că eşti spiritul care locuieşte în El şi care, prin Vocea Sa, îşi poartă chemarea spre fiecare ființă; îşi oferă vederea oricui cere; înlocuieşte eroarea cu simplul adevăr.

Sfântul Spirit va fi bucuros să primească din mâinile tale cele cinci minute ale fiecărei ore, pentru a le purta în jurul acestei lumi cuprinsă de durere şi dor, unde par să domnească chinul şi mizeria.

El nu va trece cu vederea nici o singură minte deschisă care voieşte să accepte darurile vindecătoare aduse de aceste minute, şi le va aşeza oriunde ştie că vor fi bine primite. Ele vor spori în puterea lor de vindecare de fiecare dată când cineva le acceptă drept gânduri ale sale şi le foloseşte pentru a vindeca.

Astfel va fi înmulțit de mii şi chiar zeci de mii de ori fiecare dar pe care îl facem Sfântului Spirit. Iar atunci când acesta se va fi reîntors la tine, el va depăşi în putere micul tău dar, precum strălucirea soarelui eclipsează licărirea plăpândă a licuriciului preț de o clipă şovăielnică, înainte de a se stinge. Strălucirea statornică a acestei lumi rămâne, pentru a te conduce în afara întunericului; dar nici nu vei mai uita vreodată calea.

Începe aceste exerciții fericite spunând cuvintele pe care ți le adresează Sfântul Spirit, şi lasă-le să reverbereze prin El în jurul lumii:

" Sunt Spirit, un Fiu sfânt al lui Dumnezeu. Eliberat de toate limitele, ocrotit, vindecat, întregit, Liber să iert, liber să mântuiesc lumea."

Găsindu-şi expresia prin tine, Sfântul Spirit va accepta acest dar ce l-ai primit de la El, îi va spori puterea şi ți-l va înapoia. Oferă-I astăzi, cu bucurie, fiecare perioadă de exersare. Şi El îți va vorbi, aducându-ți aminte că eşti spirit, una cu El şi cu Dumnezeu, cu frații tăi şi cu Sinele tău. Ascultă-I asigurarea încurajatoare de fiecare dată când rosteşti cuvintele pe care El ți le oferă astăzi, şi îngăduie-I să spună minții tale că ele sunt adevărate.

Foloseşte-le împotriva ispitei; vei evita astfel tristele ei consecințe care, dacă cedezi credinței că eşti altceva decât spirit, sunt inevitabile. Astăzi Sfântul Spirit îți dăruieşte pace. Primeşte cuvintele Sale, şi oferă-I-le Lui.

Lecția 98

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Astăzi este o zi de consacrare, o zi de hram specială. Astăzi vom afirma cu tărie ce hram purtăm. ***Noi purtăm hramul adevărului şi abandonăm iluziile.*** Nu vom mai oscila între acestea două, ci ne vom aşeza de partea Unicului. ***Ne consacrăm astăzi adevărului şi mântuirii, aşa cum a plănuit-o Dumnezeu.*** Nu vom susține că mântuirea este altceva. Nu o vom căuta acolo unde ea nu este. O vom accepta cu bucurie aşa cum este şi ne vom asuma rolul desemnat nouă de Dumnezeu.

Ce fericire să fii sigur! Astăzi ne lăsăm la o parte toate îndoielile şi ne afirmăm poziţia, având siguranţa ţelului, cu mulţumiri că îndoiala s-a risipit şi că certitudinea ne însoţeşte. Avem un scop măreţ de îndeplinit, şi ni s-a dat tot ce ne trebuie pentru a ne atinge ţelul. Nici o greşeală nu ne ţine drumul, căci am fost absolviţi de erori. Toate păcatele noastre sau spălat, dându-ne seama că nu au fost decât nişte greşeli.

Celor lipsiţi de vinovăţie nu le este teamă, fiind în siguranţă şi dându-şi seama de siguranţa lor. Ei nu apelează la magie, nici nu inventează soluţii pentru a scăpa de ameninţări închipuite, lipsite de realitate. Ei îşi găsesc odihna în certitudinea calmă că vor înfăptui ceea ce le este dat să înfăptuiască. Cei lipsiţi de vinovăţie nu se îndoiesc de aptitudinea lor, ştiind că funcţia le va fi perfect îndeplinită la locul şi timpul potrivit. Ei şi-au asumat poziţia pe care ne-o asumăm noi astăzi, ca noi să putem fi părtaşi la certitudinea lor şi astfel s-o sporim prin acceptarea acesteia de către noi. Ei vor fi alături de noi; toţi aceia care au luat poziţia pe care o luăm noi astăzi ne vor oferi cu bucurie tot ceea ce au învăţat, împreună cu tot ceea ce au câştigat. Cei încă nesiguri ni se vor alătura şi ei şi, împrumutând certitudinea noastră, o vor spori şi mai mult. Până şi cei încă nenăscuţi vor auzi chemarea auzită de noi şi îi vor răspunde atunci când vor fi venit să opteze din nou. Astăzi nu alegem doar pentru noi înşine.

Oare nu merită să dai din timpul tău câte cinci minute ale fiecărui ceas pentru a putea accepta fericirea pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu? Oare nu merită să dai cinci minute din fiecare ceas ca să-ţi recunoşti funcţia specială aici? Oare nu sunt cele cinci minute doar o mică rugăminte în comparaţie cu dobândirea unei răsplăţi de nemăsurat? Când tu ai încheiat cel puţin o mie de târguri în pierdere.

Iată acum o ofertă careţi garantează izbăvirea deplină de orice fel de dureri, şi o bucurie pe care lumea nu o poate conţine. ***O fărâmă din timpul tău o poţi dărui acum în schimbul păcii minţii şi certitudinii rostului, cu promisiunea succesului deplin.*** Şi, de vreme ce timpul nu are nici o însemnătate, ţi se cere nimicul în schimbul totului. Iată un târg de pe urma căruia nu poţi pierde. Iar ceea ce câştigi este într-adevăr nelimitat!

Dăruieşte-I oră de oră micul tău dar, de numai cinci minute. El va adăuga cuvintelor pe care le foloseşti în exersarea ideii de astăzi, profunda convingere şi certitudine care ţie îţi lipsesc. Cuvintele Sale se vor împreuna cu ale tale, făcând din fiecare repetiţie a ideii de astăzi dedicare totală, făcută într-o încredere la fel de perfectă şi neşovăitoare precum este a Lui în tine. Încrederea Sa în tine va lumina toate cuvintele pe care le rosteşti, şi vei trece dincolo de rezonanţa lor, către ceea ce ele înseamnă cu adevărat. ***Astăzi, exersezi împreună cu El, atunci când spui:***

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

În fiecare răstimp de cinci minute pe care îl petreci cu El, Acesta îţi va primi toate cuvintele şi ţi le va înapoia strălucind toate de o credinţă şi o încredere atât de puternică şi de nestrămutată, încât vor lumina lumea cu speranţă şi voioşie. Nu pierde nici o ocazie de a fi voiosul destinatar al darurilor Sale, ca să le poţi, la rândul tău, dărui astăzi, lumii.

Dăruieşte-I cuvintele, iar el va face restul. Te va face să-ţi înţelegi funcţia specială. ***El va deschide calea spre fericire, iar pacea şi încrederea vor fi darurile Sale, răspunsul Său la cuvintele tale.*** El îţi va confirma cu toată încrederea, bucuria şi certitudinea Sa, că ceea

ce spui este adevărat. Şi atunci vei căpăta convingerea prezenţei Aceluia care cunoaşte funcţia pe care o ai atât pe pământ, precum şi în Cer. Va fi cu tine în fiecare perioadă de exerciţiu pe care o împărtăşeşti cu El, preschimbând fiecare clipă a timpului pe care i-L oferi, în atemporalitate şi pace.

În decursul orei, caută să-ţi petreci timpul pregătindu-te, într-o bucurie anticipativă, pentru următoarele cinci minute pe care le vei petrece din nou cu El. Repetă ideea de astăzi în timp ce aştepţi, apropierea, din nou, a răgazului fericit. Repetă des ideea, şi nu uita că, de fiecare dată când o faci, ai îngăduit ca mintea să-ţi fie pregătită pentru răgazul fericit ce va urma.

Atunci când soseşte ceasul şi El este din nou prezent pentru a petrece un răstimp cu tine, fii recunoscător şi lasă deoparte toate obligaţiile pământeşti, toate gândurile mărunte şi ideile limitate, şi petrece din nou câteva clipe fericite cu El. Spune-I încă odată că accepţi rolul pe care El doreşte să ţi-l asumi şi pe care te va ajuta să-l îndeplineşti; iar El îţi va dărui siguranţa că doreşti într-adevăr această opţiune, pe care El a luat-o împreună cu tine şi tu împreună cu El.

Lecţia 99

"Mântuirea este unica mea funcţie aici."

Mântuirea şi iertarea sunt asemenea. Amândouă dau de înţeles că ceva merge anapoda; ceva de care trebuie să fii mântuit, pentru care trebuie să fii iertat spiritual; ceva eronat care are nevoie de schimbări corective; ceva aparte sau diferit de Voia lui Dumnezeu.

Astfel, ambii termeni implică ceva imposibil, dar care totuşi s-a întâmplat, rezultând o stare de conflict între ceea ce este şi ceea ce nu ar putea fi niciodată.

Iată că, astfel, adevărul şi iluziile se află pe picior de egalitate, căci fiecare dintre ele s-a întâmplat. Imposibilul devine acel lucru pentru care ai nevoie de iertare, de care ai nevoie să fii mântuit. Mântuirea devine acum zona de frontieră dintre adevăr şi iluzie. Ea reflectă adevărul, fiind mijlocul prin care poţi scăpa de iluzii. Totuşi, ea nu este încă adevărul, deoarece desface ceea ce nu a fost făcut niciodată.

Cum ar putea exista vreodată vreun loc de întâlnire, unde Pământul şi Cerul pot fi reconciliate în cuprinsul unei minţi unde există ambele? Mintea care vede iluzii, le consideră reale. Ele au existenţă prin faptul că sunt gânduri. Şi totuşi nu sunt reale, fiindcă mintea care gândeşte aceste lucruri este separată de Dumnezeu. Ce uneşte oare mintea şi gândurile separate cu Mintea şi Gândul care sunt de-a pururi una? Ce plan ar putea păstra adevărul neatins, recunoscând totodată nevoia pe care o aduc iluziile şi oferind mijloace prin care acestea să fie desfăcute, fără atacuri şi fără pic de durere? Ce ar putea fi acest plan decât un Gând al lui Dumnezeu, prin care nefăcutul este trecut cu vederea şi prin care nişte păcate, care nu au fost niciodată reale, sunt uitate?

Sfântul Spirit păstrează acest plan al lui Dumnezeu, exact aşa cum l-a primit de la El, în Mintea lui Dumnezeu şi în propria ta minte. Acest plan este în afara timpului, dat fiind că Sursa lui este atemporală. Totuşi, el operează în cadrul timpului, datorită credinţei tale că timpul este real.

Sfântul Spirit priveşte neabătut ceea ce vezi tu: păcat, durere, moarte, mâhnire, despărţire şi pierdere. Cu toate acestea, El ştie că un lucru trebuie să fie în continuare adevărat: Dumnezeu este mereu Iubire, şi toate acestea nu sunt Voia Sa.

Acesta este Gândul care aduce iluziile în faţa adevărului şi le vede drept ceea ce sunt: aparenţe, îndărătul cărora se află ceea ce este neschimbător şi sigur. Acesta este Gândul care mântuieşte şi iartă, deoarece nu-şi pune credinţa în ceea ce nu este creat de unica Sursă pe care-o cunoaşte. Acesta este Gândul a cărui funcţie este să mântuiască, dăruindu-ţi această funcţie ca fiind propria ta funcţie.

Mântuirea îţi este funcţia, asemenea Aceluia căruia I-a fost dat planul. Acum ţi s-a încredinţat acest plan, asemenea Lui. El are un singur răspuns la toate aparenţele, indiferent de forma, de mărimea, de profunzimea lor, sau de oricare alte atribute pe care pare să le aibă:

"Mântuirea este unica mea funcţie aici. Dumnezeu este mereu Iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa."

Tu, cel care vei ajunge să făptuieşti miracole, încredinţează-te că exersezi temeinic ideea de astăzi. Încearcă să percepi tăria din cele ce le spui, pentru că acestea sunt cuvinte în care stă libertatea ta. Tatăl tău te iubeşte. Toată lumea durerilor nu este Voia Sa. Iartă-te pentru gândul că El ar fi dorit toate acestea pentru tine. Lasă apoi Gândul, prin care El ţi-a înlocuit toate greşelile, să pătrundă în cotloanele întunecate ale minţii tale care a gândit gândurile ce nu au fost niciodată Voia Sa.

Această parte a minţii aparţine lui Dumnezeu, ca şi restul, de altfel. Ea nu poate să-şi gândească gândurile solitară, nu poate să le realizeze ascunzându-le de El. Lasă să pătrundă lumina, şi nu vei mai vedea nici un obstacol în calea celor ce le voieşte El pentru tine.

Dezvăluie secretele tale luminii Sale binevoitoare, şi vezi cât de intens mai străluceşte această lumină în tine.

Exersează astăzi Gândul Său, şi lasă lumina Sa să descopere şi să lumineze toate ungherele întunecate şi, transfigurându-le, să le împreuneze cu restul. Este Voia lui Dumnezeu să nu aibă decât un singur Fiu. Este Voia lui Dumnezeu că singurul Său Fiu eşti tu.

Gândeşte-te la toate acestea astăzi, când exersezi, şi începe lecţia pe care o învăţăm, cu această îndrumare pe calea adevărului:

"Mântuirea este unica mea funcţie aici. Mântuirea şi iertarea sunt asemenea."

Apleacă-te apoi spre Cel cu care îţi împărtăşeşti funcţia aici, şi lasă-L să te înveţe tot ce ai nevoie să deprinzi pentru a lăsa toată teama deoparte şi aţi cunoaşte Sinele ca fiind iubire, iubire ce nu are contrariu în tine.

Iartă toate gândurile care s-ar opune adevărului împlinirii, unităţii şi păcii tale. Nu poţi pierde darurile hărăzite ţie de Tatăl tău. Tu nu vrei să fii alt sine. Nu ai nici o funcţie care nu vine de la Dumnezeu. Iartă-te de acea funcţie despre care crezi că ţi-ai creat-o singur. Iertarea şi mântuirea sunt asemenea. *Iartă ceea ce ai plăsmuit şi eşti mântuit.*

Pentru astăzi avem un mesaj special care are puterea de aţi înlătura pentru totdeauna din minte orice formă de îndoială şi teamă. Dacă eşti tentat să crezi în realitatea lor,

adu-ți aminte că aparențele nu pot ține piept adevărului pe care-l conțin aceste preaputernice cuvinte:
"Mântuirea este unica mea funcție aici. Dumnezeu este mereu Iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa."
Unica ta funcție îți spune că ești unul. Amintește-ți de asta în timpul care se scurge între răgazurile de cinci minute pe care le dăruiești spre a le împărtăși cu El, Cel care împărtășește cu tine planul lui Dumnezeu. Adu-ți aminte:
"Mântuirea este unica mea funcție aici. "
Astfel așterni iertarea asupra minții tale, lăsând să fie îndepărtată cu blândețe toată teama, pentru ca iubirea să-și găsească locul ce i se cuvine în tine și să-ți arate că ești Fiul lui Dumnezeu.

Lecția 100

"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Așa cum Fiul lui Dumnezeu îl împlinește pe Tatăl său, tot așa rolul tău din plan împlinește planul Tatălui tău. Mântuirea trebuie să răstoarne credința nesăbuită în gânduri și trupuri separate, ce trăiesc vieți separate și merg pe căi separate. O singură funcție împărtășită de minți separate le unește într-un scop unic, căci fiecare dintre ele este la fel de esențială pentru toate celelalte.
Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericirea deplină. De ce te-ai mai decide să te împotrivești Voii Sale? Rolul pe care ți l-a păstrat în realizarea planului Său îți este dat pentru ca să poți fi reintegrat în ceea ce voiește El. Acest rol este la fel de esențial pentru planul Său precum este pentru propria-ți fericire. Bucuria ta trebuie să fie deplină, ca să poți face înțeles planul Său tuturor acelora la care El te trimite. Ei își vor vedea funcția reflectată pe fața ta luminoasă și Îl vor auzi pe Dumnezeu chemându-i în râsetul tău fericit.
Ești cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. Fără propria-ți bucurie, bucuria Sa nu este deplină. Fără zâmbetul tău, lumea nu poate fi mântuită. Cât timp ești trist, lumina, pe care Dumnezeu Însuși a desemnat-o ca mijloc pentru mântuirea lumii, este palidă și lipsită de strălucire, iar nimeni nu râde, fiindcă tot ce este râset nu poate să fie decât ecoul propriului tău râset.
Ești cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. La fel cum lumina ta face să sporească fiecare lumină ce strălucește în Cer, tot astfel bucuria ta pe Pământ invită toate mințile să-și abandoneze necazurile și să-și ia locul alături de tine în cadrul planului lui Dumnezeu. *Mesagerii lui Dumnezeu sunt voioși și voioșia lor vindecă necazul și disperarea. Ei sunt dovada că Dumnezeu voiește fericirea deplină pentru toți cei care vor accepta darurile Tatălui lor ca aparținându-le.*
Astăzi nu voim să ne lăsăm cuprinși de tristețe. Altfel nu vom reuși să ne asumăm rolul care este esențial pentru planul lui Dumnezeu, cât și pentru viziunea noastră. *Tristețea este semnul că vrei să joci un alt rol, în locul aceluia ce ți-a fost conferit de către*

Dumnezeu. Prin aceasta întârzii să arăţi lumii cât de mare este fericirea pe care El o voieşte pentru tine. Şi prin urmare nu recunoşti că această fericire îţi aparţine.
Astăzi vom încerca să înţelegem că bucuria este funcţia noastră aici. Dacă eşti trist, rolul tău este vacant, şi toată lumea, odată cu tine, este privată de bucurie. Dumnezeu te roagă să fii fericit, ca lumea să vadă cât de mult îşi iubeşte El Fiul, şi că voieşte ca nici cea mai mică întristare să nu-i curme bucuria; nici ca vreo teamă să-l asalteze, săi tulbure pacea. *Astăzi eşti mesagerul lui Dumnezeu. Aduci fericirea Sa tuturor celor pe care îi priveşti; aduci pacea Sa oricui te priveşte şi citeşte mesajul Său pe faţa ta fericită.*
Astăzi ne vom pregăti pentru toate acestea în perioadele noastre de exersare, a câte cinci minute: vom simţi cum se stârneşte în noi fericirea, după Voia Tatălui şi a noastră. Începe exerciţiile cu gândul pe care îl conţine ideea de astăzi. Dă-ţi seama, apoi, că rolul tău este să fii fericit. Numai atât ţi se cere, ţie sau oricui doreşte să-şi ocupe locul printre mesagerii lui Dumnezeu. Gândeşte-te ce înseamnă aceasta. Bineînţeles că te-ai înşelat în credinţa ta că ţi s-ar cere vreun sacrificiu. Potrivit planului lui Dumnezeu ai numai de primit, şi niciodată nu pierzi, nu sacrifici, nu mori.
Hai să încercăm să găsim acea bucurie care stă mărturie nouă şi lumii întregi despre Voia lui Dumnezeu pentru noi. Funcţia ta este să o găseşti aici, să o găseşti acum. De aceea ai venit. Fie ca aceasta să fie ziua în care vei reuşi!
Priveşte adânc înăuntrul tău, fără a te teme de toate acele gânduri mărunte şi ţeluri nebuneşti pe lângă care treci, acum când te înalţi ca să-L întâlneşti pe Christul din tine. El va fi acolo. Poţi ajunge la El acum. Ce altceva ai prefera să priveşti, mai degrabă decât pe Cel care aşteaptă ca tu să-L priveşti? Ce gând mărunt are putere să te reţină? Ce ţel nebunesc îţi poate întârzia reuşita, când Cel care te cheamă este Însuşi Dumnezeu?
El va fi prezent. Eşti indispensabil planului Său. Astăzi eşti mesagerul Său. Şi trebuie să găseşti ceea ce El doreşte ca tu să dăruieşti. Nu uita de ideea de astăzi în răstimpul dintre perioadele de exersare din oră în oră. Chiar propriu-ţi Sine te cheamă astăzi. Şi tot Lui îi dai răspuns de fiecare dată când îţi spui că eşti indispensabil planului lui Dumnezeu de mântuire a lumii.

Lecţia 101

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită."

Astăzi vom continua să abordăm tema fericirii. Ideea de astăzi este o idee cheie pentru înţelegerea a ceea ce înseamnă mântuire. Încă mai crezi că mântuirea cere suferinţă, drept canon pentru "păcatele" tale. Nu este aşa. Totuşi, eşti nevoit să gândeşti astfel cât timp crezi că păcatul este real, şi că Fiul lui Dumnezeu poate păcătui.
Dacă păcatul este real, atunci pedeapsa este îndreptăţită şi nu poate fi evitată. Atunci mântuirea nu poate fi dobândită decât prin suferinţă. Dacă păcatul este real, fericirea trebuie să fie o iluzie, căci nu pot fi amândouă adevărate. Cei păcătoşi certifică doar moartea şi durerea, căci aşa ceva şi solicită. Pentru că ei ştiu că asta îi aşteaptă, că îi va

căuta şi găsi undeva, cândva, într-o formă sau alta, echilibrând conturile pe care i le datorează lui Dumnezeu. În teama lor, ar vrea să scape de El. Însă El îi va urmări, ei neavând scăpare. Dacă păcatul este adevărat, mântuirea trebuie să fie durere. Durerea este plata păcatului, iar suferința nu poate fi evitată dacă păcatul este real. Astfel, mântuirea trebuie să fie un lucru de temut, fiindcă ea va ucide, încetul cu încetul, luând totul înainte de a acorda favoarea binevenită a morții unor victime ce sunt abia puțin mai mult decât oase, înainte ca mântuirea să fie potolită. Mânia ei este nemăsurată, nemiloasă, dar pe deplin justificată. Cine şi-ar căuta o atât de sălbatică pedeapsă? Cine nu ar fugi de mântuire, încercând în fel şi chip să înăbuşe Vocea care i-o oferă? De ce ar încerca s-o asculte şi să-I accepte propunerea? Dacă păcatul este real, propunerea ei este moarte, administrată într-o formă cruntă, pentru a fi pe măsura dorințelor cumplite în care se naşte păcatul. Dacă păcatul este real, mântuirea a devenit duşmanul tău înverşunat, blestem al lui Dumnezeu aruncat asupra ta, cel care I-a răstignit Fiul.

Ai nevoie de perioadele de exersare de astăzi. Exercițiile te învață că păcatul nu este real, că tot ceea ce crezi că trebuie să vină ca urmare a păcatului nu se va întâmpla niciodată, pentru că nu are nici o cauză. Acceptă ispăşirea cu o minte deschisă, care nu se mai complace în credința muribundă că ai făcut un diavol din Fiul lui Dumnezeu. Nu există păcat. Vom exersa acest gând cât se poate mai des astăzi, deoarece el constituie baza pentru ideea zilei.

Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericire desăvârşită, deoarece nu există păcat, iar suferința este lipsită de cauză. Bucuria este îndreptățită, iar durerea nu este altceva decât semnul că te-ai înțeles pe tine însuți greşit. Nu te teme de Voia lui Dumnezeu. Mai degrabă apleacă-te către ea cu încrederea că te va elibera de toate consecințele pe care păcatul le-a țesut într-o plăsmuire halucinantă.

Spune:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită. Nu există păcat; şi ca atare el nu are consecințe."

Astfel ar trebui să-ți începi perioadele de exersare, şi să încerci apoi din nou să găseşti bucuria pe care aceste gânduri o vor oferi minții tale.

Dăruieşte aceste cinci minute cu dragă inimă, pentru a înlătura povara grea cu care te încarci prin credința dementă că păcatul este real. Te-ai aşternut la drumul libertății, iar acum ideea de astăzi îți dă aripi şi speranță de a ajunge mai repede la țelul care te aşteaptă: pacea. Nu există păcat. Reține aceasta astăzi, şi spuneți cât de des posibil:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită. Acesta este adevărul, fiindcă nu există păcat."

Lecția 102

"Împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire."

Tu nu vrei să suferi. Poate socoteşti că suferința îți aduce ceva, poate încă crezi un pic că ea îți aduce ceea ce vrei. Totuşi, această credință este zdruncinată acum, cu siguranță, măcar într-atât încât să-ți îngădui să te îndoieşti de ea şi să bănuieşti că este lipsită de

sens. Această credinţă nu a dispărut încă, dar deja îi lipsesc rădăcinile cu ajutorul cărora se agăţa ferm de cotloanele cele mai întunecate şi tainic ascunse ale minţii tale.
Astăzi încercăm săi diminuăm şi mai mult influenţa slăbită deja şi să ne dăm seama că durerea nu are nici un rost, nu are nici o cauză şi nici puterea de a înfăptui ceva. Ea nu poate dobândi nimic. Nu oferă absolut nimic şi nu există. Iar tot ceea ce crezi că îţi oferă este lipsit de existenţă, asemenea ei. Ai fost sclavul nimicului. Fii liber astăzi pentru a te împreuna cu Voia fericită a lui Dumnezeu.
Timp de câteva zile vom continua să dedicăm şedinţele noastre de practică unor exerciţii concepute pentru a te ajuta să atingi fericirea pe care Voia lui Dumnezeu a sădit-o în tine. Aici îţi ai sălaşul, aici îţi găseşti siguranţa. Aici îţi afli pacea, aici nu există nici o teamă. Aici se află mântuirea. Aici se află, în sfârşit, odihna. ***Începe astăzi şedinţele de exersare cu următoarea declaraţie de acceptare a Voii lui Dumnezeu pentru tine:***
"Împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire. Şi acum o accept ca fiindu-mi funcţia."
Caută-ţi apoi această funcţie în adâncurile minţii, pentru că ea este acolo, aşteptând doar să te hotărăşti. Nu se poate să nu o găseşti, odată ce îţi vei da seama că ea reprezintă opţiunea ta şi că împărtăşeşti Voia lui Dumnezeu.
Fii fericit, căci fericirea îţi este singura funcţie aici. Nu ai de ce să fii mai puţin iubitor faţă de Fiul lui Dumnezeu decât El, a cărui iubire l-a creat la fel de iubitor cum este El Însuşi. ***În afară de aceste perioade de răgaz a câte cinci minute la fiecare oră, opreşte-te astăzi adeseori ca să-ţi spui că acum ai acceptat fericirea ca fiindu-ţi singura funcţie. Şi fii încredinţat că, făcând asta, te împreunezi cu Voia lui Dumnezeu.***

Lecţia 103

"Dumnezeu fiind Iubire, este de asemenea şi fericire."

Fericirea este un atribut al iubirii. Ea nu poate fi despărţită de aceasta. Şi nici nu poate fi trăită în absenţa iubirii. Iubirea nu are limite, fiind pretutindeni. De aceea, bucuria este şi ea pretutindeni. Totuşi, mintea poate nega acest fapt, crezând că există goluri în iubire unde poate pătrunde păcatul, aducând durere în locul bucuriei. Această stranie credinţă ţine să limiteze fericirea, redefinind iubirea ca fiind limitată şi introducând contrariul în ceea ce nu are nici limită, nici contrariu.
Teama este astfel asociată iubirii, şi rezultatele sale devin moştenirea acelei minţi care îşi închipuie că ceea ce a plăsmuit este real. Aceste imagini, lipsite într-adevăr de orice realitate, stau mărturie fricii de Dumnezeu, uitând că, El fiind Iubire, trebuie să fie şi bucurie. ***Astăzi vom încerca să aducem din nou această eroare fundamentală în faţa adevărului, instruindu-ne:***
"Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire. A te teme de El înseamnă a te teme de fericire. "

Începeți perioadele de exersare de astăzi cu această asociere, care corectează credința falsă că Dumnezeu este teamă. Ea subliniază, de asemenea, faptul că fericirea îți aparține, datorită a ceea ce este El.
Îngăduie-i acestei corecții să-ți fie întipărită în minte la începutul fiecărei ore active. Primeşte apoi, cu drag, toată fericirea pe care aceasta o aduce, în timp ce adevărul înlocuieşte teama, iar bucuria devine ceea ce te aştepți că-i va lua locul durerii. *Dat fiind că Dumnezeu este Iubire, aceasta îți va fi dăruită. Incită această perspectivă adeseori în cursul zilei, şi potoleşte-ți toate temerile cu această asigurare încurajatoare, blândă, şi pe de-a-ntregul adevărată:*
"Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire. Iar fericirea este ceea ce caut astăzi. Nu pot da greş, deoarece ceea ce caut este adevărul."

Lecția 104

" Caut doar ceea ce-mi aparține cu adevărat."

Ideea de astăzi continuă gândul că bucuria şi pacea nu sunt doar visări deşarte. Ele sunt dreptul tău datorită a ceea ce eşti. Ele îți vin de la Dumnezeu, care nu poate să nu-ți dea ceea ce El voieşte. Totuşi, pentru aceasta, trebuie să existe un loc pregătit şi dispus să primească darurile Sale. Acestea nu vor fi primite cu dragă inimă de o minte care, în locul cuvenit lor, a admis darurile plăsmuite de ea însăşi ca substitute pentru cele ale lui Dumnezeu.
Astăzi vom înlătura toate darurile fără sens şi făcute de noi înşine, pe care le-am depus pe altarul sfânt al lui Dumnezeu, unde numai darurile Sale îşi au locul. Ale Sale sunt darurile care ne aparțin cu adevărat. Ale Sale sunt darurile pe care le-am moştenit înainte să fi existat timpul, şi care vor continua să fie ale noastre atunci când timpul va fi trecut în eternitate. Ale Sale sunt darurile ce se află acum înăuntrul nostru, fiind atemporale. Şi nu trebuie să le aşteptăm pentru a le avea. Ele ne aparțin astăzi. De aceea, ne hotărâm să le avem acum şi să ştim că, hotărându-ne să le alegem pe ele în locul celor plăsmuite de noi înşine, nu facem altceva decât să ne unim voia cu ceea ce voieşte Dumnezeu, recunoscând ceea ce este de-o seamă, ca fiind una.
În perioadele noastre mai lungi de practică, cele cinci minute la fiecare oră dăruite adevărului în vederea mântuirii tale să înceapă astfel:
"Caut doar ceea ce îmi aparține într-adevăr, Iar bucuria şi pacea îmi sunt moştenirea."
Lasă apoi deoparte conflictele lumii care oferă cu totul alte daruri şi alte țeluri, plăsmuite din iluzii, atestate de acestea şi căutate doar într-o lume a visurilor.
Toate acestea le lăsăm deoparte, căutând, în schimb, ceea ce ne aparține cu adevărat atunci când cerem să recunoaştem cele ce ne-au fost dăruite de Dumnezeu. Pregătim în mințile noastre un luminiş sfânt, în fața altarului Său, acolo unde darurile Sale de pace şi bucurie sunt binevenite şi unde venim pentru a găsi ceea ce nea fost dăruit de El. Astăzi venim cu încredere, conştienți de faptul că ceea ce dăruieşte El reprezintă ceea ce ne aparține într-adevăr. Astfel, recunoscând pur şi simplu că Voia Sa deja s-a împlinit şi

că bucuria şi pacea ne aparțin, ele constituind darurile Sale eterne, astăzi pregătim calea pentru El. Nu ne vom permite să le pierdem din vedere de un ceas la altul, când venim din nou să le căutăm acolo unde El le-a pogorât. ***Vom readuce în minte cât mai des posibil acest memento:***

"Caut doar ceea ce îmi aparține într-adevăr. Darurile lui Dumnezeu, bucuria şi pacea, sunt tot ceea ce doresc."

Lecția 105

"Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu."

Pacea şi bucuria lui Dumnezeu sunt pacea şi lumina ta. Astăzi le vom accepta, ştiind că ne aparțin. Vom încerca, de asemenea, să înțelegem că aceste daruri sporesc pe măsură ce le primim. Ele nu sunt asemenea darurilor pe care le poate da lumea, unde cel care dăruieşte pierde chiar atunci când dă darul, iar cel care capătă, se află în câştig datorită pierderii celui care dă. Acestea nu sunt daruri, ci târguri făcute cu vinovăția. Darul dat cu adevărat nu aduce nici o pierdere. Este imposibil ca cineva să poată câştiga, deoarece altul pierde. Faptul că cineva pierde, deja implică o limită şi o insuficiență.

În modul acesta nu se dă nici un dar. Astfel de "daruri" nu sunt decât o ofertă în vederea obținerii unui lucru mai de preț; un împrumut cu dobândă ce trebuie plătită cu vârf şi îndesat; un credit pe termen scurt menit să ducă la contractarea unei datorii, astfel încât răsplata să fie mai mare decât darul. Această stranie pervertire a ceea ce înseamnă a dărui s-a strecurat la toate nivelele lumii pe care o vezi. Ea goleşte de orice semnificație darurile pe care le oferi şi face ca cele pe care le primeşti să nu-ți aducă nimic. Unul dintre obiectivele didactice majore pe care şi le-a propus acest curs este inversarea concepției tale despre ceea ce înseamnă a dărui, ca astfel să fii în stare să dobândeşti. Căci a dărui a devenit o sursă a temeri, şi astfel ții să eviți singurul mijloc prin care poți dobândi. ***Acceptă pacea şi bucuria lui Dumnezeu, şi te vei deprinde cu un mod diferit de a privi un dar.*** Darurile lui Dumnezeu nu se vor diminua niciodată când sunt dăruite mai departe. Dimpotrivă, prin aceasta, ele sporesc.

Aşa cum se intensifică pacea şi bucuria Cerului atunci când le accepți ca fiind darul lui Dumnezeu pentru tine, tot astfel creşte bucuria Creatorului tău atunci când accepți bucuria şi pacea Sa ca aparținându-ți. Dăruirea adevărată înseamnă creație. Ea extinde nemărginitul asupra nelimitării, eternitatea asupra atemporalității şi iubirea asupra ei însăşi. Dăruirea adaugă la tot ceea ce este deja împlinit, nu în sensul simplist de a mai adăuga ceva, căci aceasta implică, fireşte, că înainte ar fi fost mai puțin. Ea adaugă prin a îngădui ca ceea ce nu se poate conține să-şi împlinească rostul de a dărui tot ce are, asigurându-şi astfel totul pentru totdeauna.

Acceptă astăzi pacea şi bucuria lui Dumnezeu ca aparținându-ți. Îngăduie-I să se împlinească aşa cum El defineşte împlinirea. Vei înțelege că ceea ce Îi aduce Lui împlinire trebuie să aducă împlinire şi Fiului Său. El nu poate dărui prin a pierde. Nici

tu nu poți. Primeşte astăzi darul Său de bucurie şi pace, şi El îți va mulțumi pentru darul pe care i-L oferi.
Astăzi, perioadele de exersare vor începe puțin altfel. Începe prin a te gândi la acei frați (semeni) cărora le-ai refuzat pacea şi bucuria la care au dreptul conform legilor nepărtinitoare ale lui Dumnezeu. Aici, prin acest refuz, ți le-ai refuzat ție însuți. Şi tot la acest punct trebuie să te întorci ca să le revendici ca aparținându-ți.
Gândeşte-te pentru o vreme la "duşmanii" tăi şi spune-i fiecăruia în parte, de cum îți vine în minte:
"Frate al meu, îți ofer pace şi bucurie, Pentru ca ale mele să fie pacea şi bucuria lui Dumnezeu."
Astfel te pregăteşti să recunoşti darurile lui Dumnezeu către tine şi îngădui ca mintea să-ți fie liberă de orice ți-ar împiedica astăzi succesul. Acum eşti gata pregătit să accepți darul păcii şi bucuriei pe care ți le-a făcut Dumnezeu. Acum eşti gata să resimți bucuria şi pacea pe care ți le-ai negat. ***Acum poți spune: "Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu", deoarece ai dăruit ceea ce vei dobândi.***
Dacă îți vei pregăti mintea aşa cum îți sugerăm, nu ai cum să nu reuşeşti. Căci ai îngăduit să se ridice toate barierele ce te despărțeau de pace şi bucurie, iar ceea ce este al tău poate să te ajungă în sfârşit. ***Spuneți, aşadar: "Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu", închideți ochii pentru o vreme şi lasă ca Vocea Sa să te asigure că ceea ce rosteşti este adevărat.***
Petreceți astfel, de fiecare dată când poți, astăzi, cele cinci minute cu El, dar să nu crezi că mai puțin n-ar avea valoare, atunci când nu poți să-I oferi mai mult. Adu-ți aminte măcar ca la fiecare oră să rosteşti cuvintele care Îl îmbie să dăruiască ceea ce El voieşte să dăruiască şi ceea ce voieşte ca tu să primeşti. Fii hotărât să nu interferezi astăzi cu ceea ce voieşte El. Iar dacă vreun frate pare să te ispitească să refuzi darul lui Dumnezeu pentru el, priveşte ispita ca pe o şansă în plus de a primi darurile lui Dumnezeu ca aparținându-ți. Apoi binecuvântează-ți fratele cu recunoştință, şi spune:
"Frate al meu, îți ofer pace şi bucurie, Pentru ca ale mele să fie pacea şi bucuria lui Dumnezeu."

Lecția 106

"Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul."

Dacă vei lăsa deoparte vocea egoului, oricât de zgomotoasă ar părea săi fie chemarea; dacă nu-i vei accepta darurile meschine, care nu-ți oferă nimic din ceea ce vrei cu adevărat; dacă vei asculta cu o minte deschisă, care nu pretinde că ți-a spus ce înseamnă mântuire; atunci vei auzi Vocea preaputernică a adevărului, liniştită în puterea Ei, puternică în liniştea Ei şi pe deplin sigură în mesajele Sale.
Ascultă, şi auzi-L pe Tatăl tău vorbindu-ți prin Vocea rânduită de El, care reduce la tăcere vocile tulburătoare ale absurdului şi arată calea către pace celor ce nu pot vedea. Nu te lăsa amăgit de vocile celor morți, care îți spun că au dat de sursa vieții şi ți-o oferă spre crezare. Nu le da atenție, ci ascultă adevărul. Nu-ți fie teamă astăzi să ocoleşti vocile lumii. Treci, cu pas uşor, pe lângă şi dincolo de persuasiunile lor lipsite de sens.

Nu le asculta. *Fii astăzi liniştit şi ascultă adevărul.* Treci peste toate lucrurile care nu vorbesc despre Cel într-ale cărui mâini ţi se află fericirea, întinse spre tine într-un gest de bunvenit şi iubire. Ascultă-L numai pe El astăzi şi nu mai întârzia să ajungi la El.

Astăzi s-a împlinit făgăduinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Ascultă şi stai în tăcere. El vrea să-ţi vorbească. Aduce cu Sine miracole de mii de ori mai fericite şi minunate decât cele pe care le-ai visat sau ţi le-ai dorit vreodată în visurile tale. Miracolele Sale sunt adevărate. Ele nu se vor ofili atunci când visarea se sfârşeşte. Dimpotrivă, ele vor pune capăt visului şi vor dăinui mereu, căci pornesc de la Dumnezeu către Fiu Său preaiubit, al cărui celălalt nume eşti tu.

Pregăteşte-te astăzi pentru miracole. Îngăduie ca astăzi să se împlinească străvechea făgăduinţă a Tatălui faţă de tine şi toţi fraţii tăi.

Fie ca astăzi să-L auzi şi să asculţi Cuvântul care ridică vălul întins asupra Pământului şi care îi trezeşte pe toţi cei care dorm şi nu pot vedea. Dumnezeu îi cheamă prin tine. El are nevoie de vocea ta ca să le vorbească, căci cine altul poate ajunge la Fiul lui Dumnezeu decât Tatăl Său, chemându-l prin Sinele care este al tău? Auzi-L astăzi şi oferă-I vocea ta ca să vorbească mulţimilor care aşteaptă să audă Cuvântul pe care El îl va rosti astăzi. Fii gata pentru mântuire. Este aici şi-ţi va fi dăruită astăzi. Şi îţi vei afla funcţia de la Cel care a ales-o pentru tine în numele Tatălui tău. Ascultă astăzi, şi vei auzi o Voce care, răsunând prin tine, va răsuna prin toată lumea. Aducătorul tuturor miracolelor are nevoie ca tu să le primeşti mai întâi, devenind astfel dătătorul bucuros a ceea ce ai primit.

Astfel începe mântuirea, şi tot astfel ia sfârşit; atunci când totul este al tău şi tu vei fi dăruit totul, toate îţi vor rămâne pentru totdeauna. Astfel lecţia a fost învăţată. Astăzi vom exersa a dărui, dar nu aşa cum înţelegi tu dăruirea acum, ci cum este ea de fapt.

Exerciţiile de fiecare oră vor trebui să înceapă cu această întrebare pentru luminarea ta:
"Voi fi liniştit şi voi asculta adevărul. Ce înseamnă a dărui şi a dobândi?"

Întreabă şi aşteaptă un răspuns. Răspunsul la această întrebare aşteaptă de multă vreme să fie primit de tine. Acest răspuns va inaugura serviciul pentru care ai venit, care va elibera lumea de ideea că a dărui este un fel de a pierde. Şi astfel lumea va fi gata să înţeleagă şi să dobândească.

Fii liniştit şi ascultă astăzi adevărul. La fiecare cinci minute petrecute în ascultare, o mie de minţi se vor deschide adevărului şi vor auzi Cuvântul sfânt auzit de tine. Iar cu trecerea fiecărui ceas vei izbăvi altele o mie dintre acele minţi care-şi acordă răgazul pentru a cere să li se dăruiască adevărul, împreună cu tine.

Astăzi, Dumnezeu îşi ţine Cuvântul Său sfânt prin faptul că îl primeşti ca să-l dai mai departe şi, învăţând de la El ce înseamnă a dărui şi a dobândi, poţi, la rândul tău, să demonstrezi lumii cele învăţate de tine. *Nu uita astăzi să-ţi întăreşti hotărârea de a auzi şi primi Cuvântul prin intermediul acestui memento, pe care să ţi-l adresezi cât mai des cu putinţă:*

"Fie ca eu să fiu liniştit şi să ascult adevărul. Astăzi sunt mesagerul lui Dumnezeu. Fiindcă vocea mea este Vocea Sa, pentru a dărui ceea ce primesc."

Lecția 107

" Adevărul va corecta toate greşelile din mintea mea."

Ce altceva decât adevărul poate corecta iluziile? Şi ce altceva sunt greşelile decât iluzii ce nu au fost recunoscute ca atare? Acolo unde a pătruns adevărul, greşelile dispar. Pur şi simplu se risipesc, nelăsând nici o urmă care să-ți aducă aminte de ele. Duse sunt fiindcă, lipsite de credința care le susține, ele nu au viață. Şi astfel dispar în neființă, întorcându-se de unde au venit. Din pulbere (țărână) vin şi în pulbere se întorc, căci numai adevărul este cel care rămâne.

Îți poți imagina, oare, ce ar însemna o stare mentală din care să lipsească iluzia? Ce senzație ți-ar produce? Încearcă să-ți aduci aminte că au fost momente un minut poate, sau chiar mai puțin când nimic nu venea să-ți întrerupă pacea; când erai sigur că eşti iubit şi ocrotit. Încearcă apoi, să-ți închipui dacă acele momente s-ar extinde până la capătul timpului şi în eternitate. Apoi lasă acel sentiment de linişte pe care l-ai simțit să se amplifice de o sută de ori, pentru a se multiplica de încă o sută de ori.

Iată o sugestie, nimic mai mult decât o palidă iluzie la starea în care ți se va odihni mintea, odată ce va fi venit adevărul. Fără iluzii nu ar putea exista teama, îndoiala, atacul. Atunci când a venit adevărul, s-a terminat cu toată durerea, căci nu a mai rămas loc în mintea ta unde să mai hoinărească gânduri pasagere şi idei moarte.

Adevărul îți ocupă complet mintea, eliberându-te de toate credințele în efemer. Acestea nu-şi mai au locul şi nu sunt nicăieri, căci adevărul a venit. Nu mai pot fi găsite, căci adevărul este acum pretutindeni, pentru totdeauna.

Atunci când a venit adevărul, el nu stă doar o vreme, pentru a dispare apoi, pentru a se preface în altceva. Nu-şi tot preschimbă şi preface forma, nici nu vine şi pleacă, pentru a pleca şi a se întoarce iar. Adevărul rămâne exact aşa cum a fost mereu, ca să te poți bizui pe el la orice nevoie şi să te poți încrede în el cu o încredere desăvârşită, în toate greutățile aparente şi în toate îndoielile stârnite de aparențele pe care le prezintă lumea. Acestea vor fi pur şi simplu spulberate atunci când adevărul corectează greşelile din/în mintea ta.

Atunci când a venit adevărul, el aduce cu înariparea sa prinosul desăvârşitei statornicii, precum şi iubirea care nu se poticneşte în fața durerii, ci priveşte dincolo de ea, nestrămutată şi sigură. Aici se află darul vindecării, căci adevărul nu are nevoie de apărare şi, prin urmare, nici un atac nu este posibil. Iluziile pot fi aduse în fața adevărului pentru a fi corectate. Adevărul însă se află cu mult mai presus de iluzii; el nu poate fi redus la nişte iluzii, pentru a le converti pe acestea în adevăr.

Adevărul nu vine şi pleacă, nici nu se preschimbă sau se preface ba într-o aparență, ba în alta, mereu eschivându-se de încercarea de a fi cuprins şi mereu scăpând de încercarea de a putea fi sesizat.

Adevărul nu se ascunde. Stă în plină lumină, într-o vădit accesibilitate. Este imposibil ca cineva să-l caute cu adevărat şi să nu reuşească. Ziua de astăzi aparține adevărului. Dă adevărului ce i se cuvine, iar adevărul îți va da cele cuvenite ție. Nu ai fost menit să suferi şi să mori. Tatăl tău voieşte ca aceste vise să dispară. Lasă adevărul să le corecteze pe toate.

Nu cerem ceea ce nu avem. Cerem doar ceea ce ne aparține, spre a recunoaşte toate acestea ca fiind ale noastre. Astăzi exersăm purtați de fericita stare a certitudinii căreia adevărul i-a dat naştere.

Paşii tremurători şi nesiguri ai iluziei nu aparțin modului nostru de a aborda lecția de astăzi. Suntem la fel de siguri de succes pe cât de siguri suntem că trăim, sperăm, respirăm şi gândim. Nu avem nici o îndoială că astăzi păşim însoțiți de adevăr şi contăm pe ele că va pătrunde toate exercițiile pe care la facem astăzi.

Începe prin a-L ruga pe Cel care te însoțeşte în această acțiune să fie prezent în conştiența ta pe măsură ce înaintezi spre El. Nu eşti plămădit din carne, sânge şi oase, ci ai fost creat de acelaşi Gând care, la fel ca şi tine, I-a dat şi Lui darul vieții. El este fratele tău şi atât de asemănător ție, încât Tatăl vostru ştie că amândoi sunteți unul şi acelaşi. Cel pe care îl rogi să te însoțească este chiar Sinele tău; cum ar putea fi El absent acolo unde eşti tu?

Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea ta, care îți spun că tu poți fi separat de El. Lui îi vorbeşti astăzi, luându-ți angajamentul ca funcția Sa să se îndeplinească prin tine. A-I împărtăşi funcția înseamnă a-I împărtăşi bucuria. Încrederea Sa te însoțeşte, atunci când spui:

"Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea mea. Şi mă voi odihni în Cel care este Sinele meu."

Lasă-L apoi să te conducă cu blândețe la adevărul care te va învălui, dându-ți o pace atât de adâncă şi de liniştită, încât te vei întoarce în lumea familiară fără prea mare tragere de inimă.

Şi totuşi, vei fi bucuros să priveşti din nou această lume. Căci vei aduce cu tine făgăduința schimbărilor pe care adevărul ce te însoțeşte le va aduce în lume. *Aceste schimbări vor spori cu fiecare dedicare a celor cinci minute, iar greşelile (erorile) care împresoară lumea vor fi corectate, pe măsură ce îngădui să fie corectate în propria-ți minte.*

Nu uita de funcția ta de astăzi. De fiecare dată când îți spui cu încredere: "Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea mea", vorbeşti în numele întregii lumi şi al Celui ce va izbăvi lumea, după cum te va elibera şi pe tine.

Lecția 108

"În adevăr, a dărui şi a dobândi sunt una."

Viziunea depinde de ideea de astăzi. În această idee se află lumina, deoarece împacă toate părelnicele (aparente) contrarii. Şi ce altceva este lumina decât dizolvarea născută din pace a tuturor conflictelor şi gândurilor tale greşite într-un singur concept, pe de-a-ntregul adevărat? Până şi acesta din urmă va dispărea, deoarece va face loc Gândului care îl susține. Iar acum eşti de-a pururi pe pace, căci aici visului i-a venit sfârşitul.

Adevărata lumină, cea care face posibilă viziunea, nu este lumina pe care o cuprind ochii trupului. Ea este o stare a minții care a devenit atât de unificată, încât întunericul

nu mai poate fi perceput. Şi astfel ceea ce este de-o seamă este văzut ca fiind una, pe când ceea ce nu este la fel rămâne neobservat, pentru că nu se află acolo.
Aceasta este lumina care nu prezintă contrarii, iar viziunea, fiind vindecată, are puterea de a vindeca. Aceasta este lumina ce aduce pacea minții tale altor minți, pentru a o împărtăşi şi a se bucura că sunt una cu tine şi cu ele însele. Aceasta este lumina care vindecă, deoarece ea aduce percepția simplă, bazată pe un unic cadru de referință, de unde rezultă o semnificație unică.
Aici, atât cât dărui cât şi a dobândi sunt văzute ca aspecte diferite ale unui singur Gând, al cărui adevăr nu depinde de care dintre aceste două aspecte este considerat primul sau care pare să fie pe locul doi. Aici se înțelege că ambele au loc simultan, ca Gândul să rămână integru. În această înțelegere se află suportul împăcării tuturor contrariilor, fiind percepute din acelaşi cadru de referință, care unifică acest gând.
Un singur gând, complet unificat, va servi la unificare tuturor gândurilor. Aceasta este totuna cu a spune că o singură corecție este suficientă pentru a înfăptui toată corecția, sau că a ierta un frate pe de-a-ntregul este suficient pentru a aduce mântuire tuturor minților. Căci acestea nu sunt decât câteva cazuri speciale ale unei singure legi care guvernează orice fel de învățare, atunci când este condusă de Cel Unic, care cunoaşte adevărul.
A învăța că a dărui şi a primi sunt una, are o utilitate specială, dat fiind că acest lucru poate fi încercat şi verificat atât de uşor. Iar când acest caz special s-a dovedit că funcționează întotdeauna în fiecare împrejurare când este pus la încercare, gândul subiacent care îl generează poate fi generalizat şi asupra altor zone de îndoială şi de viziune ambiguă. Iar de acolo el se va extinde pentru a ajunge, finalmente, la Gândul Unic, subiacent tuturor gândurilor.
Astăzi vom exersa cazul special al dăruirii şi al dobândirii. Vom folosi această simplă lecție despre ceea ce este evident, deoarece are rezultate pe care nu le putem trece cu vederea. A dărui înseamnă a dobândi. Astăzi vom încerca să oferim pace fiecăruia şi vom vedea cât de repede se reîntoarce ea la noi. Lumina înseamnă seninătate; în această pace ne este dăruită viziunea, noi putând exista.
Vom începe deci perioadele de exersare cu învățătura pentru astăzi şi vom spune:
"Într-adevăr, a dărui şi a primi sunt una. Voi dobândi ceea ce dăruiesc eu acum."
Închide apoi ochii şi gândeşte-te, vreme de cinci minute, la ceea ce ai vrea să oferi fiecăruia ca şi tu să ai parte de acelaşi lucru. Ai putea spune, de pildă:
"Ofer linişte tuturor."
Ofer pacea minții tuturor."
"Ofer blândețe tuturor."
Rosteşte aceste cuvinte fără grabă, oprindu-te apoi şi aşteptând să primeşti darul pe care l-ai oferit. Acesta îți va reveni în aceeaşi măsură în care l-ai dăruit. Vei observa că cele dăruite corespund cu exactitate celor dobândite, căci ai primit ce-ai cerut. Ar mai putea fi de folos să te gândeşti la cineva anume căruia să-i oferi darurile tale. El îi reprezintă pe toți ceilalți şi prin el dăruieşti tuturor.
Simpla noastră lecție de astăzi te va învăța multe. De-acum înainte, efectul şi cauza vor fi mult mai bine înțelese şi progresul nostru va fi mult mai rapid. Gândeşte-te la

exercițiile de astăzi ca fiind avansări rapide în procesul tău de învățare, care se accelerează şi consolidează tot mai mult de fiecare dată când spui:
"Într-adevăr, a dărui şi a primi sunt una."

Lecția 109

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

Astăzi cerem odihnă şi tihnă, netulburate de aparențele lumii. Cerem pace şi linişte în toiul zbuciumului iscat de vise contradictorii. Cerem siguranță şi fericire, deşi pare că vedem primejdii şi necaz. Suntem în posesia gândului care va răspunde solicitării noastre cu lucru cerut.
"Mă odihnesc în Dumnezeu." Acest gând îți va aduce odihna şi tihna, pacea şi liniştea, siguranța şi fericirea pe care le cauți. "În Dumnezeu îmi aflu odihna." Acest gând are puterea să trezească adevărul ce doarme în tine, a cărui viziune priveşte, participativ, dincolo de toate aparențele, la acelaşi adevăr aflat în oricine şi orice există.
Aici se află sfârşitul suferinței pentru lumea întreagă şi pentru oricine a venit vreodată sau va mai veni să mai zăbovească aici pentru o vreme. Aici se află gândul în care Fiul lui Dumnezeu se naşte din nou, pentru a se recunoaşte pe sine însuşi.
"Mă odihnesc în Dumnezeu." Cu desăvârşire neînfricat, acest gând te va purta prin furtună şi vicisitudine, dincolo de mizerie şi chin, dincolo de pierdere şi moarte, tot înainte către certitudinea de Dumnezeu. Nu există suferință pe care acest gând să nu o poată rezolva. Şi nu există aparență care să nu se preschimbe în adevăr sub ochii tăi, cel care te odihneşti în Dumnezeu.
Aceasta este ziua păcii. Te odihneşti în Dumnezeu şi, în timp ce lumea este sfâşiată de suflarea urii, odihna ta rămâne pe de-a-ntregul netulburată. A ta este odihna într-adevăr. Aparențele nu te pot deranja. Pe toți îi chemi să ți se alăture în odihna ta, iar ei te vor auzi şi vor veni, căci te odihneşti în Dumnezeu. Nu vor auzi altă voce decât a ta însăți, fiindcă ți-ai dăruit vocea lui Dumnezeu, iar acum te odihneşti în El şi Îl laşi să vorbească prin tine.
În Dumnezeu nu ai nici un fel de griji, preocupări, poveri, nici o spaimă, nici o durere, nici teamă de viitor şi nici regret pentru trecut. Te odihneşti în atemporalitate, timpul scurgându-se fără aşi lăsa amprenta asupra-ți, căci odihna ta nu se poate schimba vreodată. ***Astăzi te odihneşti. Şi, odată cu închiderea ochilor, te adânceşti în linişte.*** Îngăduie acestor perioade de odihnă şi răgaz să-ți încurajeze din nou mintea, asigurând-o că toate fanteziile-i frenetice au fost doar halucinațiile febrei care a trecut. Îngăduie-i să fie liniştită şi să-şi accepte cu recunoştință vindecarea. Acum, când odihneşti în Dumnezeu, nici unde vis nu va mai apare. Fă-ți timp astăzi să scapi de sub vraja viselor şi să păşeşti pragul păcii.
La fiecare oră când te odihneşti astăzi, o minte obosită este dintr-o dată bucuroasă, o pasăre cu aripi frânte izbucneşte în cântec, un pârâu demult secat începe iarăşi să curgă. Lumea este renăscută de fiecare dată când te odihneşti şi îți aduce aminte, oră de oră, că

ai venit să aduci pacea lui Dumnezeu în lume, ca ea să-şi capete odihna împreună cu tine.

Cu fiecare cinci minute în care te odihneşti astăzi, lumea este mai aproape de trezire. Iar vremea când odihna va fi singurul lucru care există se apropie pentru toate minţile ponosite şi istovite, prea obosite acum pentru a-şi urma singure calea. Aceste minţi vor auzi şi ele pasărea izbucnind în cântec şi vor vedea pârâul începând să curgă din nou, iar cu speranţa renăscută şi energia restituită vor păşi cu paşi înaripaţi pe calea ce, dintr-odată, pare uşor de străbătut.

Te odihneşti astăzi în pacea lui Dumnezeu şi din odihna ta îţi chemi fraţii, îmbiindu-i să-şi caute propria odihnă, împreună cu tine.

Astăzi vei fi credincios însărcinării tale, neuitând pe nimeni, aducându-i pe toţi în cercul nemărginit al păcii tale, sanctuarul sfânt în care te odihneşti. Deschide porţile templului şi lasă-i să vină, din toate colţurile îndepărtate ale lumii, cât şi de aproape; fraţii tăi mai îndepărtaţi, ca şi prietenii tăi cei mai apropiaţi; pe toţi pofteşte-i să intre aici şi să se odihnească cu tine.

Te odihneşti astăzi întru pacea lui Dumnezeu, tihnit şi netemător. Fiecare frate vine să-şi aibă partea de odihnă şi să ţi-o ofere ţie. Împreună ne odihnim aici, căci astfel odihna ne devine deplină, iar ceea ce astăzi dăruim, am dobândit deja. Timpul nu poate fi păzitorul a ceea ce dăruim astăzi. Dăruim celor nenăscuţi şi celor care au trecut pe aici, fiecărui gând al lui Dumnezeu, precum şi Minţii în care aceste gânduri s-au născut şi unde se odihnesc. Şi le aducem aminte de locul lor de odihnă de fiecare dată când spunem în sinea noastră: "Mă odihnesc în Dumnezeu."

Lecţia 110

"Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat."

Vom relua ideea de astăzi din când în când. Căci acest singur gând ar ajunge pentru a te mântui pe tine şi întreaga lume, dacă ai crede că este adevărat. Veridicitatea acestei idei ar implica faptul că nu ai produs schimbări în tine însuţi care să aibă vreo realitate, nici n-ai schimbat universul încât ceea ce Dumnezeu a creat să fi fost înlocuit de teamă şi rău, de mizerie moarte. Dacă rămâi aşa cum Dumnezeu te-a creat, teama nu are nici un sens, răul nu este real, iar mizeria şi moartea nu există.

Ideea de astăzi este, aşadar, tot ce ai nevoie pentru a permite corecţiei depline să-ţi vindece mintea şi să-ţi dăruiască viziunea perfectă, care va vindeca toate greşelile comise de orice minte în orice timp şi loc. Ea este suficientă pentru a vindeca trecutul şi a elibera viitorul. Este suficientă pentru a îngădui ca prezentul să fie acceptat aşa cum este el. Este suficientă pentru a îngădui ca timpul să fie mijlocul prin care toată lumea va învăţa să scape de timp şi de orice schimbare pe care acesta pare s-o aducă cu trecerea sa.

Dacă rămâi aşa cum Dumnezeu te-a creat, aparenţele nu pot înlocui adevărul, sănătatea nu se poate preface în boală, nici moartea nu poate fi un substitut al vieţii, nici teama un substitut al iubirii. Toate acestea nu au avut loc, dacă rămâi aşa cum Dumnezeu te-a

creat. Nu ai nevoie de nici un gând în afară de acesta doar, pentru a lăsa răscumpărarea să vină, să lumineze lumea şi să o elibereze de trecut.
Prin acest singur gând tot trecutul este şters; prezentul se păstrează pentru a se extinde în linişte într-un viitor atemporal. Dacă eşti aşa cum Dumnezeu te-a creat, atunci nu a existat nici o separare a minții tale de a Sa, nici un fel de scindare între mintea ta şi alte minți, ci numai unitate în cuprinsul propriei tale minți.
Puterea de vindecare a ideii de astăzi este nelimitată. Ea este locul de naştere al tuturor miracolelor, marele restitutor al adevărului conştienței lumii. Exersează ideea de astăzi cu recunoştință.
Acesta este adevărul care vine să te elibereze.
Acesta este adevărul pe care Dumnezeu ți l-a trimis.
Acesta este cuvântul în care încetează toată mâhnirea.
Începe perioadele de exersare a câte cinci minute cu acest citat din text:
"Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat. Fiul Său nu poate suferi de nimic. Iar eu sunt Fiul Său."
Apoi, cu această afirmație ținută ferm în minte, încearcă să descoperi în mintea ta Sinele care este Fiul cel Sfânt al lui Însăşi Dumnezeu. Caută înăuntrul tău pe Cel care este Christul din tine, fiul lui Dumnezeu şi care frate întregii lumi este; Mântuitorul dintotdeauna mântuit, investit cu puterea de a mântui pe oricine Îl atinge oricât de uşor, cerând să i se dea cuvântul care spune că eşti frate cu El. Eşti aşa cum Dumnezeu te-a creat. Onorează-ți astăzi Sinele. Fă astfel încât să nu idolatrizezi astăzi chipurile cioplite pe care le-ai plăsmuit ca să-L reprezinte pe fiul lui Dumnezeu în locul a ceea ce este El cu adevărat. În adâncul minții tale, Christul cel Sfânt din tine îşi aşteaptă recunoaşterea ca fiind tu însuți. Atât timp cât El este nerecunoscut şi necunoscut, eşti rătăcit şi nu te cunoşti pe tine însuți.
Caută-L pe El astăzi şi găseşte-L. El te va mântui de toți idolii pe care i-ai plăsmuit. Atunci când Îl găseşti, vei înțelege cât de nefolositori sunt idolii tăi şi cât de false imaginile despre care credeai că erai chiar tu însuți. Astăzi vom face un mare pas înainte către adevăr, dispensându-ne de idoli şi deschizându-ne mâinile, inimile şi mințile către Dumnezeu.
Ne vom aminti de El pe parcursul zilei, cu inimi recunoscătoare şi gânduri pline de iubire pentru toți acei care se întâlnesc astăzi cu noi. Căci astfel ne vom aduce aminte de El. Şi pentru ca să ni se aducă aminte de Fiul Său, de Sinele nostru Sfânt, de Christul din noi, vom spune:
"Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu."
Să rostim acest adevăr cât mai des cu putință. Iată cuvântul lui Dumnezeu care te eliberează. Iată cheia care deschide porțile cerului, lăsându-te să intri în pacea lui Dumnezeu şi eternitatea Sa.

Recapitulare III

Astăzi începe următoarea noastră recapitulare. Vom recapitula zilnic, timp de zece zile succesive de exersare, câte două lecții recente. Vei observa că aceste perioade de exersare prezintă un format special, pe care este recomandabil să-l urmezi cât mai îndeaproape.

Înțelegem, desigur, că ar putea să-ți fie imposibil să urmezi zi de zi şi la fiecare oră a zilei formatul sugerat aici ca fiind optim. Învățarea nu va fi prejudiciată dacă vei sări peste o perioadă de exersare, fiindu-ți imposibil să o faci la ora fixată. Nici nu este necesar să faci eforturi excesive pentru a recupera numărul perioadelor ratate. Ritualurile nu sunt în intenția noastră şi ne-ar zădărnici scopul propus.

Dar învățarea va fi în mod cert afectată atunci când ratezi o perioadă de exersare pentru că nu ai bunăvoința de ai dedica timpul cerut. Nu te amăgi în această privință. Reaua voință poate fi foarte dibaci mascată de situații pe care nu le poți controla. Învață să discerni situațiile mai puțin potrivite practicii de cel pe care tu le-ai urzit pentru a servi drept camuflaj pentru propria-ți rea voință.

Acele perioade de exersare pe care le-ai pierdut pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu ai vrut să le parcurgi, ar trebui întreprinse de îndată ce te-ai răzgândit în privința țelului tău. Nu binevoieşti să cooperezi la practicarea mântuirii doar dacă aceasta interferează cu alte țeluri care îți sunt mai scumpe. Odată ce retractezi valoarea pe care ai conferit-o acelor țeluri, îngăduie ca perioadele tale de exersare să devină înlocuitorii pomelnicelor înălțate lor. Nu ți-au oferit nimic. Exersările tale, în schimb, îți pot oferi totul. Acceptă, aşadar, ofranda lor şi fii pe pace.

Formatul pe care să-l foloseşti pentru aceste recapitulări este următorul: dedică zilnic de două ori câte cinci minute sau mai mult, dacă preferi reflectării asupra gândurilor desemnate. Citeşte cu atenție ideile şi comentariile corespunzătoare fiecărui exercițiu. Reflectează apoi asupra lor, lăsându-ți mintea să le asocieze nevoilor tale, problemelor tale aparente şi tuturor îngrijorărilor tale. Stochează-ți ideile în minte şi las-o să le folosească după cum găseşte ea de cuviință. Acordă-i toată încrederea că le va folosi cu înțelepciune, ajutată fiind în deciziile ei de Cel Unic, care ți-a dăruit gândurile. În cine te poți încrede, dacă nu în ce se află în mintea ta?

Ai încredere că în aceste recapitulări mijloacele pe care le foloseşte Sfântul Spirit nu vor da greş. Înțelepciunea minții îți va veni în ajutor. Dă-i instrucțiunile necesare la început; apoi relaxeaza-te cu deplină încredere şi lasă-ți mintea să utilizeze gândurile pe care i le-ai dăruit, precum ți-au fost dăruite ție spre folosința ei.

Ți-au fost dăruite cu deplină încredere; cu încredințarea deplină că le vei folosi cum se cuvine; cu deplina credință că le vei înțelege mesajele şi că le vei folosi în beneficiul tău. Oferă-le minții tale cu aceeaşi încredere, încredințare şi credință. Ea nu va da greş.

Mintea ta este mijlocul ales de Sfântul Spirit pentru propria-ți mântuire. De vreme ce se bucură de încrederea Sa, mijlocul ales de El o a merita cu siguranță şi pe a ta.
Subliniem aici cât de benefic va fi pentru tine să dedici recapitulărilor primele cinci minute ale zilei, precum şi ultimele cinci minute înainte de a adormi. Dacă nu este fezabil, încearcă măcar să le împarți astfel încât să întreprinzi una dimineața, iar cealaltă chiar înainte de a merge la culcare.
Exercițiile de făcut de-a lungul zilei sunt la fel de importante, dacă nu chiar de o valoare şi mai mare. Ai fost înclinat să exersezi doar la momentele fixate, apoi să-ți vezi de alte treburi, fără să aplici ceea ce ai învățat. Rezultatul a fost că învățătura ta a fost în mică măsură consolidată, căci nu i-ai oferit şansa de ați dovedi cât de mari îi sunt darurile potențiale. Ai acum o altă şansă spre a o folosi cum se cuvine.
În aceste recapitulări subliniem nevoia de a nu-ți lăsa învățarea să lâncezească în răstimpul dintre perioadele mai lungi de exercițiu.
Încearcă să faci o recapitulare scurtă, dar serioasă, a celor două idei zilnice, la fiecare oră. Foloseşte una din ele la începutul orei, iar pe cealaltă, jumătate de oră mai târziu. Nu e nevoie să acorzi mai mult de un moment fiecăreia. Repet-o şi lasă-ți mintea să se odihnească o clipă în tăcere şi pace. Apoi ocupă-te de celelalte treburi, însă încearcă să duci gândul cu tine şi lasă-l să-ți slujească ca să menții pacea şi pe parcursul zilei.
Dacă începi să şovăi, gândeşte-te din nou la idee. Aceste perioade de exersare sunt plănuite astfel încât să te ajute să-ți formezi obiceiul de a aplica ceea ce înveți zilnic la orice faci. Nu repeta gândul doar ca să uiți imediat de el. Utilitatea sa pentru tine este nelimitată. Este menit să te servească în toate felurile, tot timpul şi pretutindeni, ori de câte ori ai nevoie de vreun ajutor.
Încearcă deci să-l duci cu tine în toate treburile zilei, făcându-le pe acestea sfinte, vrednice de Fiul lui Dumnezeu, plăcute lui Dumnezeu şi Sinelui tău.
Tema recapitulativă a fiecărei zile se va încheia cu afirmarea, încă o dată, a gândului de repetat la fiecare oră precum şi a celui de la jumătatea orei. Nu uita de ele. Această a doua ocazie oferită fiecărei zile va aduce cu sine avantaje atât de însemnate, atât de mare va fi câştigul într-ale învățării, încât de acum înainte vom păşi mai uşor, cu paşi mai hotărâți şi credința mai puternică. Nu uita cât de puține ai învățat. Nu uita cât de multe poți învăța acum. Nu uita nevoia de tine pe care o are Tatăl, atunci când recapitulezi aceste gânduri pe care El ți le-a dăruit.

Lecția 111

De recapitulat dimineața şi seara:
<91> "Miracolele se văd în lumină."
"Nu pot vedea în întuneric. Fie ca lumina Sfințeniei şi adevărului să-mi lumineze mintea, Şi fie ca eu să pot vedea inocența lăuntrică."
<92> "Miracolele se văd în lumină iar lumina şi tăria sunt una."
"Văd datorită tăriei, care este darul lui Dumnezeu pentru mine. Slăbiciunea mea este negura pe care darul Său o risipeşte, Dându-mi tăria Sa spre a-i lua locul."

La ora fixă:
"Miracolele se văd în lumină."
Peste jumătate de oră:
"Miracolele se văd în lumină, iar lumina şi tăria sunt una."

Lecția 112

De recapitulat dimineața şi seara:
<93> "Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine."
"Sunt sălaşul luminii, bucuriei şi păcii. La urez bun venit în sălaşul pe care îl împărtăşesc Cu Dumnezeu, fiindcă sunt parte din El."
<94> "Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat."
"Voi rămâne de-a pururi aşa cum am fost Creat de Cel Neschimbător asemenea Lui Însuşi. Şi sunt una cu El, iar El una cu mine."
La ora fixă:
"Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine."
Peste jumătate de oră:
"Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat."

Lecția 113

De recapitulat dimineața şi seara:
<95> "Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."
"Seninătatea şi pacea desăvârşită îmi aparțin,Deoarece sunt Unicul Sine, pe deplin întreg,Una cu toată creația şi cu Dumnezeu."
<96> "Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."
"De la Unicul meu Sine, a cărui cunoaştere rămâne mereu În mintea mea, văd planul perfect al lui Dumnezeu Pentru mântuirea mea ca fiind perfect împlinit."
La ora fixă:
"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."
Peste jumătate de oră:
"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

Lecția 114

De recapitulat dimineața şi seara:
<97> "Eu sunt spirit."
"Sunt Fiul lui Dumnezeu. Nici un trup nu poate Conține Spiritul meu, nici nu-mi poate impune O limitare pe care Dumnezeu nu a creat-o."
<98> "Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

"Care îmi poate fi funcția decât să accept Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care m-a creat Pentru ceea ce sunt şi voi fi de-a pururi?"
La ora fixă:
"Eu sunt spirit."
Peste jumătate de oră:
"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Lecția 115

De recapitulat dimineața şi seara:
<99> "Mântuirea este unica mea funcție aici."
"Funcția mea aici este să iert lumea pentru toate greşelile pe care eu le-am comis. Căci astfel sunt izbăvit de ele împreună cu toată lumea."
<100> "Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."
"Sunt indispensabil planului lui Dumnezeu Pentru mântuirea lumii. Căci El Mi-a încredințat planul Său Ca să pot mântui lumea."
La ora fixă:
"Mântuirea este unica mea funcție aici."
Peste jumătate de oră:
"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Lecția 116

De recapitulat dimineața şi seara:
<101> "Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită."
"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită Şi nu pot suferi decât doar datorită credinței Că mai există o altă voie diferită de a Sa."
<102> "Eu împărtăşesc voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire."
"Eu împărtăşesc voia tatălui meu pentru mine, Fiul Său.
Ceea ce El Mi-a dăruit este tot ce-mi doresc.
Ceea ce El Mi-a dăruit este tot ce există."
La ora fixă:
"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită."
Peste jumătate de oră:
"Eu împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire."

Lecția 117

De recapitulat dimineața şi seara:
<103> "Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire."

"Fie ca eu să-mi aduc aminte că iubirea este fericire. Şi că nimic altceva nu aduce bucurie. Astfel mă hotărăsc Să nu întreţin nici un fel de substitut pentru iubire."

<104> "Eu caut doar ceea ce-mi aparţine într-adevăr."

"Iubirea îmi este moştenirea, împreună cu bucuria. Acestea sunt darurile pe care mi le-a dăruit Tatăl meu.Voi accepta tot ceea ce-mi aparţine într-adevăr."

La ora fixă:

"Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire."

Peste jumătate de oră:

"Eu caut doar ceea ce-mi aparţine într-adevăr."

Lecţia 118

De recapitulat dimineaţa şi seara:

<105> "Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu."

"Astăzi voi accepta pacea şi bucuria lui Dumnezeu. În schimbul tuturor substitutelor Pentru fericire şi pace, plăsmuite de mine."

<106> "Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul."

"Fie ca propria-mi voce plăpândă să tacă şi fie să aud Vocea măreaţă care vorbeşte pentru Adevărul Însuşi Asigurându-mă că sunt Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu.

La ora fixă:

"Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu."

Peste jumătate de oră:

"Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul."

Lecţia 119

De recapitulat dimineaţa şi seara:

<107> "Adevărul va corecta toate greşelile din mintea mea."

"Greşesc atunci când socotesc că ceva ar putea Să-mi dăuneze într-un fel sau altul. Sunt Fiul lui Dumnezeu, Al cărui Sine odihneşte în siguranţă în mintea lui Dumnezeu."

<108> "Într-adevăr, a dărui şi a dobândi, sunt una."

"Astăzi voi ierta toate, Ca să pot învăţa cum să accept adevărul din mine, Şi ca să ajung să-mi recunosc neprihănirea."

La ora fixă:

"Adevărul va corecta toate greşelile din /în mintea mea."

Peste jumătate de oră:

"Într-adevăr, a dărui şi a dobândi, sunt una."

Lecția 120

De recapitulat dimineața şi seara:

<109> "Mă odihnesc în Dumnezeu."

"Mă odihnesc astăzi în Dumnezeu şi Îl las pe El să lucreze În mine şi prin mine, în timp ce mă odihnesc în El În tăcere şi în deplină certitudine."

<110> "Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu."

"Sunt Fiul lui Dumnezeu. Las astăzi deoparte Toate iluziile bolnăvicioase despre mine însămi şi Îl las pe Tatăl meu să-mi spună cine sunt eu cu adevărat."

La oră fixă:

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

Peste jumătate de oră:

"Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu."

Lecția 121

"Iertarea este cheia fericirii."

Aici se află răspunsul căutărilor tale de a găsi pacea. Aici se află cheia semnificației unei lumi ce pare lipsită de sens. Aici se află calea către siguranță în mijlocul primejdiilor aparente care par să te amenințe la fiecare colț şi care strecoară nesiguranță în toate încercările tale de a găsi vreodată liniştea şi pacea. Aici îşi găsesc răspunsul toate întrebările tale, aici se află, în sfârşit, certitudinea sfârşitului tuturor incertitudinilor.

Mintea neiertătoare este plină de teamă, nelăsând loc iubirii să fie ea însăşi, să-şi desfacă aripile în pace şi să se avânte deasupra zbuciumului lumii. Mintea neiertătoare este tristă, lipsită de speranța alinării şi izbăvirii de chin. Ea suferă şi stăruie în mizerie, orbecăind prin beznă fără să vadă, fiind totuşi convinsă de primejdia ce o pândeşte acolo.

Mintea neiertătoare este sfâşiată de îndoială, nelămurită atât în ce-o priveşte, cât şi față de tot ce vede, temătoare şi mânioasă, slabă şi fudulă, temându-se să meargă înainte, temându-se să stea pe loc, temându-se să se trezească sau să adoarmă, temându-se de fiecare sunet, dar şi cu mai mare teamă de tăcere; îngrozită de întuneric, dar şi mai îngrozită de apropierea luminii. Ce altceva poate percepe mintea neiertătoare decât propria ei osândă? Ce altceva poate contempla decât dovada că toate păcatele ei sunt reale?

Mintea neiertătoare nu vede greşeli, ci numai păcate. Se uită la lume cu ochi nevăzători şi țipă atunci când îşi contemplă propriile proiecții ivindu-se pentru ai ataca jalnica parodie a vieții. Vrea să trăiască, dar îşi doreşte să fi fost moartă. Vrea iertare, dar nu vede nici o speranță. Doreşte scăpare, dar nu poate concepe vreuna, pentru că pretutindeni îi vede numai pe cei păcătoşi.

Mintea neiertătoare este cuprinsă de disperare, fără nici o perspectivă de viitor, care nu iar putea oferi decât şi mai multă disperare. Cu toate acestea, ea îşi consideră judecata

pronunțată asupra lumii ca fiind ireversibilă, neputând înțelege că s-a condamnat ea însăşi la această disperare. Ea consideră că nu se poate schimba, căci ceea ce vede stă mărturie că judecata ei este corectă. Nu întreabă, căci crede că ştie. Nu pune la îndoială, sigură fiind că are dreptate.
Iertarea este însuşită. Nu este inerentă minții, ea neputând păcătui. Precum păcatul este o idee pe care singur ți-ai însuşit-o, tot aşa trebuie să înveți şi iertarea, dar de la un Învățător, altul decât tine însuți, Cel care reprezintă celălalt Sine din tine. Prin El înveți cum să ierți sinele pe care gândeşti că l-ai făcut, lăsându-l să dispară.
Astfel îți redai mintea, devenită una, Celui care îți este Sinele, şi Care nu poate păcătui niciodată.
Fiecare minte neiertătoare îți oferă ocazia de ați instrui propria minte cum să ierte. Fiecare dintre aceste minți aşteaptă izbăvirea de iad prin tine şi se întoarce către tine, implorându-te să-i dai Cerul aici şi acum. Nu are nici o speranță, dar tu devii speranța ei. Şi fiind speranța ei, devii propria ta speranță. Mintea neiertătoare trebuie să învețe prin iertarea ta că a fost mântuită de iad. Şi după cum demonstrezi tu mântuirea, aşa ți-o vei însuşi. Însă practicarea şi învățarea nu vor veni de la tine, ci de la Învățătorul Care ți-a fost menit ca să-ți arate calea.
Astăzi exersăm cum să învățăm să iertăm. Dacă ai bunăvoința, poți învăța astăzi să dobândeşti cheia fericirii, făcând uz de ea spre folosul tău. Vom dedica zece minute dimineața şi alte zece seara, pt a învăța cum să dăruim iertare şi cum, să o dobândim.
Mintea neiertătoare nu crede că a dărui este totuna cu a dobândi. ***Totuşi, astăzi vom încerca să învățăm că sunt unul şi acelaşi lucru, practicând iertarea față de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ți duşman, precum şi față de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ți prieten. Şi pe măsură ce vei învăța săi vezi pe amândoi ca unul, vom extinde lecția asupra ta însăți şi vei vedea că scăparea lor a inclus-o şi pe a ta.***
Începe perioadele mai lungi de exersare gândindu-te la cineva care nu-ți place, care pare să te irite sau pe care nu ți-ar conveni să-l întâlneşti, cineva pe care îl dispretuieşti de-a binelea sau pur şi simplu încerci să-l treci cu vederea. Nu contează ce formă îmbracă mânia ta. Probabil că te-ai şi oprit asupra lui. Este exact cine trebuie. Acum închide ochii, fixează-l în mintea ta şi uită-te la el pentru o vreme. Încearcă să vezi ceva lumină în el; o mică licărire pe care nu ai observat-o niciodată. Încearcă să găseşti o mică rază de înseninare luminând imaginea urâtă pe care o ai despre el. Priveşte această imagine până zăreşti o lumină undeva în cuprinsul ei, iar apoi încearcă să laşi această lumină să se extindă, până când îl acoperă, făcând imaginea să devină frumoasă şi bună.
Uită-te o vreme la această percepție preschimbată, apoi îndreaptă-ți mintea spre cineva pe care îl consideri prieten. Încearcă să transferi asupra lui lumina pe care ai învățat să o vezi în jurul fostului tău "duşman". Percepe-l acum ca fiindu-ți mult mai mult decât prieten, căci în această lumină sfințenia sa ți-l înfățişează pe mântuitorul tău, mântuit şi mântuind, vindecat şi întreg. Lasă-l apoi să-ți ofere lumina pe care o vezi în el, şi lasă-l pe duşmanul şi pe prietenul tău să se unească întru a te binecuvânta cu ceea ce ai dăruit. Acum eşti una cu ei, şi ei cu tine. Iertat ai fost acum de tine însuți.
Nu uita, de-a lungul zilei, de rolul pe care îl joacă iertarea în a aduce fericire fiecărei minți neiertătoare, a ta fiind printre ele. Spuneți la fiecare oră:

"Iertarea este cheia fericirii. Mă voi trezi din visul în care se face că sunt muritor, supus greşelilor şi plin de păcat, şi voi cunoaşte că sunt Fiul perfect al lui Dumnezeu."

Lecția 122

"Iertarea oferă tot ce vreau."

Ce ai putea avea şi iertarea să nu-ți poată da? Vrei pace? Iertarea o oferă. Vrei fericire, o minte liniştită, o certitudine a rostului, un sentiment al vredniciei şi frumuseții care nu poate fi tulburată? Vrei păsare şi siguranță şi căldura ocrotirii sigure mereu? Vrei o linişte care nu poate fi tulburată, o blândețe care nu poate fi niciodată rănită, o mângâiere adâncă şi trainică, precum şi o odihnă atât de perfectă încât nu poate fi niciodată deranjată? Iertarea ți le oferă pe toate acestea, şi multe altele. Ea sclipeşte în fața ochilor tăi de îndată ce te trezeşti, dăruindu-ți bucuria cu care să întâmpini ziua. Îți mângâie fruntea atunci când dormi şi-ți poposeşte pe pleoape astfel încât să nu vezi nici un vis de teamă şi rău, răzbunare şi atac. Iar atunci când te trezeşti din nou, ea îți oferă o altă zi de fericire şi pace. Iertarea ți le oferă pe toate acestea, şi încă multe altele.

Iertarea face ca vălul ce ascunde fața lui Christ să se ridice de pe cei care privesc lumea cu ochi neiertători. Ea te face să-L recunoşti pe Fiul lui Dumnezeu şi îți curăță memoria de toate gândurile moarte, astfel încât amintirea Tatălui să-ți poată trece pragul minții. Ce ai putea să vrei, şi iertarea să nu-ți poată dărui? Ce alte daruri decât acestea merită a fi căutate? Ce valoare fantezistă, ce efect trivial, sau ce promisiune trecătoare făcută pentru a nu fi niciodată ținută poate conține mai multă speranță decât ceea ce aduce iertarea?

De ce ai căuta un răspuns, altul decât cel care va răspunde la toate? Iată răspunsul perfect dat întrebărilor imperfecte, solicitărilor lipsite de sens, şovăielnicei bunăvoințe de a auzi, sârguinței mai puțin decât călduțe şi credinței parțiale! Iată răspunsul! Nul mai căuta. Nu vei găsi altul în locul său.

Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta nu se poate schimba, nici nu poate da greş. Fii recunoscător că acest plan rămâne exact aşa cum El la întocmit. Stă în fața ta neschimbat, asemenea unei uşi deschise, chemarea căldurii şi bineții de dinlăuntru îmbiindu-te să intri şi să te simți acasă, căci aici îți este sălaşul.

Iată răspunsul! Vrei oare să stai afară, când tot Cerul te aşteaptă înăuntru? *Iartă şi fii iertat. Precum dăruieşti, aşa vei dobândi.* Nu există alt plan decât acesta, pentru mântuirea Fiului lui Dumnezeu. Să ne bucurăm astăzi că aşa este, căci iată, avem un răspuns, clar şi explicit, aflându-se, prin simplitatea sa, mai presus de orice amăgire. Toate complexitățile pe care lumea le-a urzit din firave fire de păianjen dispar în fața puterii şi maiestății acestei extrem de simple exprimări a adevărului.

Iată răspunsul! Nu-i întoarce spatele, rătăcind din nou prin lume. Acceptă mântuirea acum. Este darul lui Dumnezeu, nu al lumii. Lumea nu poate oferi nici un dar de valoare unei minți care a dobândit ceea ce Dumnezeu i-a dăruit. Dumnezeu voieşte ca mântuirea să fie dobândită astăzi şi ca încurcăturile viselor tale să nu-ți mai ascundă nimicnicia lor.

Deschideți ochii astăzi şi priveşte o lume fericită a siguranței şi a păcii. Iertarea este mijlocul prin care ea ajunge să ia locul iadului. Răsare în tăcere, dând binețe ochilor tăi deschişi şi umplându-ți inima cu o linişte adâncă, în timp ce străvechile adevăruri, mereu nou născute, răsar în conştiența ta. Ceea ce îți vei aminti atunci nu poate fi descris niciodată. Şi totuşi, iertarea ți le oferă. Amintindu-ne de darurile pe care ni le oferă iertarea, întreprindem exercițiile de astăzi cu speranța şi încrederea că aceasta va fi ziua în care mântuirea va fi a noastră. Cu ardoare şi bucurie o vom căuta astăzi, conştienți că avem cheia în mâinile noastre, acceptând răspunsul dat de Cer iadului pe care noi l-am plăsmuit, dar în care nu vrem să mai rămânem.

Dimineața şi seara vom dărui cu drag câte un sfert de oră căutării care conține garanția sfârşitului iadului. Începe această căutare plin de speranță, căci am ajuns la răscrucea de unde drumul devine mult mai uşor. Iar acum este scurt drumul pe care încă îl parcurgem. Suntem aproape, într-adevăr, de capătul dinainte stabilit, al visului.

Cufundă-te în fericire de îndată ce începi aceste perioade de exersare, pentru că ele îți oferă recompensa certă a întrebărilor care şi-au aflat răspunsul, împreună cu ceea ce-ți aduce acceptarea răspunsului. ***Astăzi îți va fi dat să simți pacea pe care o oferă iertarea şi bucuria prilejuită de ridicarea vălului.***

În fața luminii pe care o vei dobândi astăzi, lumea va păli până va dispare cu totul, şi vei vedea ivindu-se o altă lume, pentru descrierea căreia nu ai cuvinte. Păşim acum drept în lumină, dobândind darurile care au fost păstrate pentru noi încă de la începutul timpului, în aşteptarea zilei de astăzi.

Iertarea oferă tot ce vrei. Astăzi îți sunt oferite toate lucrurile pe care le vrei. Nu lăsa să-ți scape darurile pe parcursul zilei, pe măsură ce te întorci din nou să te confrunți cu o lume a schimbării perpetue şi a aparențelor mohorâte. Păstrează-ți darurile într-o conştiență clară, în timp ce vezi ce este neschimbător în inima schimbării; lumina adevărului în spatele aparențelor.

Nu te lăsa ispitit să-ți laşi darurile să alunece pe lângă tine, eşuând în uitare, ci ține-le cu fermitate în minte prin încercările de a te gândi la ele cel puțin un minut, la trecerea fiecărui sfert de oră.

Aminteşte-ti cât de prețioase sunt aceste daruri, cu ajutorul acestui memento care are puterea de ați păstra în conştiență darurile pe tot parcursul zilei:
"Iertarea oferă tot ce vreau.
Astăzi am acceptat aceasta ca fiind adevărat.
Astăzi am dobândi darurile lui Dumnezeu."

Lecția 123

"Mulțumesc Tatălui meu pentru darurile Sale către mine."

Astăzi să fim recunoscători. Am ajuns pe cărări mai blânde şi drumuri mai netezite. Nu mai încape gândul întoarcerii înapoi, nici vreo împotrivire implacabilă față de adevăr. Mai rămâne un pic de şovăială, câteva rețineri mărunte şi o mică ezitare, dar ai toate motivele să fii recunoscător pentru câştigurile tale , care sunt mult mai mari decât îți dai seama.

O zi dedicată acum recunoştinţei va adăuga beneficiul unei înţelegeri mai pătrunzătoare la amploarea reală a tuturor câştigurilor pe care le-ai realizat, a darurilor pe care le-ai dobândit.
Bucură-te astăzi, într-o recunoştinţă iubitoare: Tatăl tău nu te-a abandonat ţie însuţi, nici nu te-a lăsat să rătăceşti singur prin întuneric. Fii recunoscător că te-a mântuit de sinele pe care ai socotit că l-ai plăsmuit pentru a ocupa locul Său şi al creaţiei Sale. Adu-I mulţumiri astăzi. Adu-I mulţumiri pentru că nu te-a abandonat şi pentru că iubirea Sa va rămâne de-a pururi să te lumineze, de-a pururi neschimbată.
Mulţumeşte-I, de asemenea, pentru că eşti neschimbător, pentru că Fiul pe care îl iubeşte este la fel de neschimbător precum este El Însuşi. Fii recunoscător că eşti mântuit. Bucură-te că ai de îndeplinit o funcţie în mântuire. Fii recunoscător că valoarea ta depăşeşte cu mult darurile tale sărăcăcioase şi judecăţile meschine asupra aceluia pe care Dumnezeu la desemnat ca fiind Fiul Său.
Astăzi ne vom înălţa cu recunoştinţă inimile deasupra disperării şi ne vom ridica ochii recunoscători, pentru a nu-i mai îndrepta în jos, către ţărână. Astăzi cântăm cântecul recunoştinţei, în onoarea Sinelui care Dumnezeu a voit să fie adevărata noastră Identitate în El.
Astăzi zâmbim tuturor acelora pe care îi întâlnim, îndreptându-ne cu paşi uşuraţi către ceea ce avem de înfăptuit. Nu mergem singuri. Şi aducem mulţumiri pentru faptul că în singurătatea noastră a apărut un Prieten care să ne rostească Cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu. Şi mulţumiri ţie pentru că îl asculţi. Cuvântul Său este lipsit de grai dacă nu este auzit. Mulţumindu-I Lui, îţi mulţumeşti de asemenea ţie însuţi. Un mesaj neauzit nu va mântui lumea, oricât de puternică ar fi Vocea care îl rosteşte, oricât de iubitor ar fi mesajul.
Mulţumiri ţie, care ai auzit, căci devii mesagerul care duci cu tine Vocea Sa, lăsând-O să răsune iar şi iar în jurul lumii. Primeşte astăzi mulţumirile lui Dumnezeu, aducându-I mulţumiri. Căci El îţi oferă mulţumirile pe care le aduci, de vreme ce El îţi primeşte darurile cu o recunoştinţă plină de iubire, întorcându-ţi-le de mii şi sute de mii de ori mai mult. Îţi va binecuvânta darurile, împărtăşindu-le cu tine. Şi astfel ele sporesc în putere şi tărie, până când vor umple lumea de veselie şi recunoştinţă.
Primeşte astăzi mulţumirile Sale şi oferă-Le Lui pe ale tale, vreme de două ori câte cincisprezece minute. Îţi vei da seama Cui îi oferi mulţumirile şi Cui îi mulţumeşte El atunci când tu Îi mulţumeşti. Această jumătate de oră sfântă dăruită Lui îţi va fi restituită în raport de ani pentru fiecare secundă; puterea de a mântui lumea cu ani mai târziu, datorită mulţumirilor aduse Lui.
Primeşte-I mulţumirile şi vei înţelege cu câtă iubire te conţine în Mintea Sa, cât de adâncă şi de neţărmurită Îi este grija pentru tine, cât de perfectă Îi este recunoştinţa faţă de tine. Adu-ţi aminte de El oră de oră, şi mulţumeşte-I pentru tot ceea ce a dăruit Fiului Său, astfel încât el să se înalţe deasupra lumii, aducându-şi aminte de Tatăl său şi de Sinele său.

Lecția 124

"Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu."

Astăzi vom aduce din nou mulțumiri pentru identitatea noastră în Dumnezeu. Căminul nostru este în siguranță, ocrotirea este garantată în tot ce facem, puterea şi tăria se află la dispoziția noastră în tot ce întreprindem. Nu putem da greş în nimic. ***Tot ce atingem capătă o lumină strălucitoare care binecuvântează şi vindecă. Una cu Dumnezeu şi cu Universul ne vedem de drum bucurându-ne, cuprinşi de gândul că Dumnezeu Însuşi ne însoțeşte pretutindeni.***

Cât de sfinte ne sunt mințile! Şi tot ceea ce vedem reflectă sfințenia dinlăuntru minții care este una cu Dumnezeu şi cu ea însăşi. Cât de uşor dispar erorile, şi cât de uşor moartea cedează locul vieții veşnice. Urmele strălucitoare ale paşilor noştri arată calea către adevăr, căci Dumnezeu ne este acum Tovarăşul de drum, când păşim prin lume pentru o vreme. Iar cei ce ne vor urma vor recunoaşte calea, fiindcă lumina pe care o purtăm rămâne în urma noastră, cu toate că ea continuă drumul împreună cu noi.

Ceea ce dobândim este darul nostru etern atât pentru cei care urmează după noi, cât şi pentru cei care ne-au precedat sau au stat o vreme cu noi. Şi Dumnezeu, Cel care ne iubeşte cu iubirea nepărtinitoare în care am fost creați, ne zâmbeşte şi ne oferă fericirea pe care am dăruit-o la rândul nostru.

Astăzi nu ne vom îndoi de iubirea Sa pentru noi, nici nu vom pune la îndoială ocrotirea şi grija Sa. Între încrederea noastră şi conştiența Prezenței Sale nu se pot interpune nici un fel de nelinişti lipsite de sens. Astăzi suntem una cu El, în recunoaştere şi reamintire. Îl simțim în inimile noastre. Mințile noastre conțin Gândurile Sale; ochii noştri contemplă, în tot ce privim, Minunăția Sa. Astăzi vedem numai ceea ce este iubitor şi vrednic de iubire.

Asta vedem în aparențele durerii, şi durerea face loc păcii. Asta vedem în cei frenetici, în cei trişti şi necăjiți, în cei singuratici şi înfricoşați, ce sunt restituiți calmului şi păcii minții întru care au fost creați. Şi tot asta vedem în cei muribunzi, precum şi în cei morți.

Nici un miracol nu poate fi vreodată refuzat celor care ştiu că sunt una cu Dumnezeu. Nu există gând al lor care să nu aibă puterea de a vindeca toate formele suferinței în oricine, în vremuri trecute şi vremuri ce vor să vină, la fel de uşor precum în cei care păşesc acum alături de ei. Gândurile lor sunt acum atemporale, dincolo de distanțe şi dincolo de timp.

Atunci când spunem că suntem una cu Dumnezeu ne alăturăm acestei conştiențe. Căci prin aceste cuvinte spunem, de asemenea, că suntem mântuiți şi vindecați; că putem, în consecință, să mântuim şi să vindecăm. Am acceptat darul, iar acum vom dărui.

Căci vrem să păstrăm darurile pe care ni le-a dat Tatăl nostru. Astăzi vom resimți starea de a fi una cu El, astfel încât lumea să poată împărtăşi recunoaşterea de către noi a realității. În trăirea noastră lumea este eliberată. În măsura în care ne negăm separarea față de Tatăl nostru, ea este vindecată odată cu noi.

Pace ție astăzi! Consolidează-ți pacea exersând conştiența că eşti una cu Creatorul tău, precum El este cu tine. Cândva dea lungul zilei de astăzi, când ți se pare mai

potrivit, dedică o jumătate de oră gândului că eşti una cu Dumnezeu. Iată prima noastră tentativă de a aborda o perioadă mai extinsă, pentru care nu oferim nici un fel de reguli, nici cuvinte speciale care să-ți conducă meditația. Ne vom lăsa în seama Vocii lui Dumnezeu pentru a ne vorbi după cum crede El de cuviință, siguri că El nu va întârzia să o facă. Zăboveşte împreună cu El în această jumătate de oră. El va face restul.

Beneficul tău nu se va diminua dacă crezi că nu întâmplă nimic. S-ar putea să nu fii gata să accepți câştigul astăzi. Şi totuşi cândva, undeva, acesta îți va parveni şi nu vei întârzia să-l recunoşti atunci când pogoară cu certitudine în mintea ta. Această jumătate de oră va fi înrămată cu aur, fiecare minut fiind asemenea unui diamant încrustat în jurul oglinzii pe care acest exercițiu ți-o va oferi. Şi în această oglindă vei vedea, ca reflexie a feței tale, fața Christului.

Poate astăzi, poate mâine, îți vei zări propria transfigurare în oglinda pe care această jumătate de oră sfântă ți-o întinde ca să te priveşti pe tine însuți. Când eşti gata o vei găsi acolo, înăuntrul minții tale, aşteptând să fie găsită. Atunci îți vei aduce aminte de gândul căruia i-ai dăruit această jumătate de oră, conştientizând plin de recunoştință că niciodată timpul nu a fost petrecut cu mai mare folos.

Poate astăzi, poate mâine, vei privi în această oglindă şi vei înțelege că lumina neprihănită pe care o vezi îți aparține, minunăția pe care o priveşti este propria ta minunăție. Socoteşte această jumătate de oră ca un dar făcut lui Dumnezeu, cu certitudinea că darul pe care ți-l va întoarce va fi un sentiment de iubire pe care nu-l poți înțelege, o bucurie mult prea adâncă pentru a fi cuprinsă, o privelişte prea sfântă pentru vederea ochilor trupeşti. Dar poți fi sigur că într-o zi, poate azi, poate mâine, vei pricepe şi vei vedea. Adaugă alte giuvaere la rama de aur care susține oglinda oferită ție astăzi, ***repetând, oră de oră, în sinea ta:***

"Fie ca să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu
Una cu toți frații mei şi cu Sinele meu, În veşnică sfințenie şi pace."

Lecția 125

" Astăzi primesc în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu."

Fie ca această zi să fie o zi de linişte şi de senină ascultare. Tatăl tău voieşte ca astăzi să-I auzi Cuvântul. Te cheamă din adâncurile minții tale, acolo unde El sălăşluieşte. Ascultă-L astăzi. Pacea nu este nicidecum posibilă prin când Cuvântul Său nu va fi auzit în toată lumea; până când mintea ta, într-o senină ascultare, nu va accepta mesajul pe care lumea trebuie să-l audă pentru a inaugura ora senină a păcii.

Această lume se va schimba prin tine. Nici un fel de alte mijloace nu o pot mântui, căci planul lui Dumnezeu este, pur şi simplu, acesta: Fiul lui Dumnezeu este liber să se mântuiască, căci i s-a dat Cuvântul lui Dumnezeu spre ai fi Îndrumător, Cuvânt ce se află de-a pururi în mintea sa şi alături de el, pentru al conduce negreşit către Casa Părintească, după voia sa, care este de-a pururea la fel de liberă ca a lui Dumnezeu. Nu este condus cu forța, ci doar cu iubire. Nu este judecat, doar sfințit. Astăzi vom auzi în

liniştea tăcerii Vocea lui Dumnezeu, fără amestecul gândurilor noastre mărunte, fără dorinţele noastre personale şi fără a judeca într-un fel sau altul Cuvântul Său sfânt.
Nu ne vom judeca astăzi, fiindcă ceea ce suntem nu poate fi judecat. Ne distanţăm de toate judecăţile cu care lumea la acoperit pe Fiu lui Dumnezeu. Ea nu îl cunoaşte. Astăzi nu vom da ascultare lumii, ci vom aştepta în tăcere Cuvântul lui Dumnezeu.
Ascultă-L pe Tatăl tău vorbindu-ţi, sfânt Fiu lui Dumnezeu. Vocea Sa voieşti să-ţi dăruiască Cuvântul Său sfânt, pentru a răspândi în toată lumea vestea mântuirii şi vremea sfântă a păcii. Astăzi ne adunăm în faţa tronului lui Dumnezeu, locul liniştii din mintea unde El sălăşluieşte de-a pururea, în sfinţenia pe care El a creat-o şi pe care nu va o părăsi niciodată.
Nu a aşteptat ca mai întâi să-ţi întorci unde din nou mintea către El, pentru aţi dărui abia atunci Cuvântul Său. Nu s-a ascuns de tine, în timp ce rătăceai, îndepărtându-te un timp de El. Nu preţuieşte iluziile pe care le nutreşti despre tine însuţi. Îşi cunoaşte Fiul şi voieşte ca el să rămână parte din Sine, fără a ţine cont de visele sale, fără a ţine cont de nebunia lui de a crede că voia sa nu-i aparţine.
Astăzi El îţi vorbeşte. Vocea Sa îţi aşteaptă tăcerea, căci Cuvântul Său nu poate fi auzit până când mintea ta nu se linişteşte pentru o vreme şi până când dorinţele tale lipsite de sens nu au fost potolite. Aşteaptă-I Cuvântul în linişte. Există o pace în tine la care trebuie să apelezi astăzi, care te sau ajuta să-ţi pregăteşti mintea ta preasfântă ca să audă Vocea Care vorbeşte din partea Creatorului ei.
Dăruieşte astăzi, de trei ori, la orele cele mai potrivite pentru tăcere, câte zece minute, în care nu vei da ascultare lumii, ci vei alege în schimb o duioasă ascultare a Cuvântul lui Dumnezeu. Îţi vorbeşte de mai de-aproape decât inima ta. Vocea Sa îţi este mai aproape decât mâna. Iubirea Sa reprezintă tot ceea ce eşti şi tot ceea ce este El; este totuna cu tine şi tu totuna cu El.
Propria-ţi voce este cea pe care o asculţi atunci când El îţi vorbeşte. Propriul tău cuvânt este cel pe care El îl rosteşte. Este Cuvântul libertăţii şi al păcii, al unităţii voinţei şi a scopului, fără nici o separare sau diviziune în mintea unică a Tatălui şi a Fiului. Astăzi
ascultă-ţi în tihnă Sinele şi lasă-L să-ţi spună că Dumnezeu nu Şi-a părăsit niciodată Fiul, şi că tu nu ţi-ai părăsit niciodată Sinele.
Fii doar liniştit. Nu ai nevoie decât de această regulă, pentru ca exersarea ta să te înalţe astăzi deasupra gândirii lumii şi să-ţi elibereze viziunea de sclavia ochilor trupeşti. Fii doar senin şi ascultă. Vei auzi Cuvântul în care Voia lui Dumnezeu Fiul se împreunează cu Voia Tatălui Său, fiind una cu ea, fără nici un fel de iluzii insinuate în ceea ce este pe de-a-ntregul indivizibil şi adevărat.
La fiecare oră care trece, stai liniştit pentru o clipă şi adu-ţi aminte că astăzi ai un scop anume, să primeşti în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu.

Lecţia 126

"Tot ce dăruiesc îmi este dăruit mie însumi."

Ideea de astăzi, cu totul străină egoului şi modului de gândire al lumii, este crucială pentru răsturnarea gândirii pe care o va aduce acest curs. Dacă ai crede această

afirmaţie, nu ai avea nici o problemă în privinţa iertării depline, a certitudinii ţelului şi a călăuzirii infailibile.
Ai înţelege mijloacele prin care îţi parvine mântuirea, şi nu ai ezita să le foloseşti acum.
Să examinăm ceea ce crezi, de fapt, în locul acestei idei. Ţi se pare că alţi oameni sunt separaţi de tine şi capabili de comportări care nu au nici o repercusiune asupra gândurilor tale, nici invers. Prin urmare, atitudinile tale nu au nici un efect asupra lor, iar strigătele lor după ajutor nu au nici o legătura cu ale tale. Crezi, de asemenea, că ei pot păcătui fără aţi afecta modul de a te percepe pe tine însuţi, în timp ce le judeci păcatul şi poţi, cu toate acestea, să rămâi împăcat, la adăpost de orice condamnare.
Atunci când "ierţi" un păcat, nu ai nici un folos nemijlocit. Dai milostenia cuiva nevrednic, numai pentru a demonstra că eşti mai bun, situat pe o treaptă mai înaltă decât cel pe care-l ierţi. Acesta nu merită pomana toleranţei tale, pe care o acorzi unuia nevrednic de acest dar, deoarece păcatele tale l-au coborât mai prejos de o adevărată egalitate cu tine. Nu are nici un drept la iertarea ta. Ea îi înmânează lui un dar, nicidecum ţie.
În felul acesta iertarea este în fond neîntemeiată; o toană caritabilă, binevoitoare dar nemeritată, un dar acordat uneori, alteori reţinut. Fiind nemeritată, reţinerea iertării este justă, şi nu este drept să ai de suferit pentru această reţinere. Păcatul pe care îl ierţi nu este propriul tău păcat. L-a comis cineva cu care nu ai nimic de-a face. Iar dacă eşti mărinimos faţă de el, dându-i ceea ce nu merită, darul nu-ţi aparţine cu nimic mai mult decât păcatul său.
Dacă asta este adevărat, iertarea nu are nici un temei pe care să se spijine cu încredere şi siguranţă. Este o excentricitate căreia câteodată binevoieşti să acorzi cu indulgenţă o păsuire nemeritată.
Totuşi, îţi rămâne dreptul să nu-l laşi pe păcătos să scape de îndreptăţita răsplată pentru păcatul său. Crezi oare că Domnul Cerului ar permite ca mântuirea lumii să depindă de aşa ceva? Oare grija Sa pentru tine nu ar fi adevărat infimă dacă mântuirea ta ar depinde de o toană?
Tu nu înţelegi iertarea. Aşa cum o vezi, nu este decât un frâu pus atacului făţiş, care nu necesită nici o corecţie în mintea ta. Aşa cum o percepi, nu-ţi poate dărui pacea. Nu este un mijloc pentru izbăvirea ta de ceea ce vezi în altcineva, nicidecum în tine însuţi. Nu are nici o putere de a restitui unitatea ta cu el în propria ta conştienţă. Nu este ceea ce Dumnezeu a voit ca ea să fie pentru tine.
Nedăruindu-I darul pe care El ţi-l cere, nu poţi recunoaşte darurile Sale, crezând că nu ţi le-a dat. Însă, ţi-ar cere El oare un dar dacă acesta nu ţi-ar fi hărăzit ţie? Ar putea fi El oare satisfăcut cu gesturi goale, evaluând astfel de daruri meschine ca fiind vrednice de Fiul Său? Mântuire este un dar mai bun decât aşa ceva. Iar adevărata iertare, fiind chiar mijlocul prin care este dobândită, trebuie să vindece mintea care dăruieşte, căci a dărui înseamnă a dobândi. Ceea ce continuă să fie nedobândit nu a fost dăruit, însă ceea ce a fost dăruit trebuie că a şi fost dobândit.
Astăzi încercăm să înţelegem adevărul conform căruia cel care dăruieşte şi cel care dobândeşte sunt unul şi acelaşi. Vei avea nevoie de ajutor pentru ca această afirmaţie să capete înţeles, fiind atât de străină gândurilor cu care eşti obişnuit. Iar Ajutorul de care

ai nevoie se află acolo unde ai nevoie de El. Astăzi acordă-I încrederea ta şi cere-I să-ţi împărtăşească exersarea de astăzi într-ale adevărului. Şi dacă reuşeşti să întrezăreşti o cât de mică licărire a izbăvirii ce rezidă în ideea pe care o exersăm astăzi, înseamnă că această zi este o zi de slavă pentru întreaga lume.

Dăruieşte astăzi de două ori câte cincisprezece minute încercării de a înțelege ideea zilei. Acesta este gândul prin care iertarea îşi ocupă locul cuvenit printre prioritățile tale. Este gândul care îți va izbăvi mintea de orice te împiedică să pătrunzi semnificația iertării, lăsându-te să realizezi valoarea ei pentru tine.

În tăcere, închideți ochii față de lumea care nu înțelege iertarea, şi caută-ți refugiu în locul tihnit unde gândurile sunt preschimbate şi falsele credințe abandonate. Repetă ideea de astăzi şi invocă ajutorul pentru ai înțelege semnificația. Fii dispus să te laşi învățat. Bucură-te să auzi vorbindu-ți Vocea adevărului şi a vindecării; astfel vei înțelege cuvintele pe care le rosteşte El şi vei recunoaşte că El îți vorbeşte cu propriile tale cuvinte.

De câte ori îți stă în putință, adu-ți aminte că astăzi ai un țel; o țintă care dă valoare specială acestei zile, atât pentru tine, cât şi pentru toți frații tăi. Nu-i îngădui minții să uite mult timp de acest țel, ci spune în sinea ta:

"Tot ce dăruiesc, îmi este dăruit mie însumi. Ajutorul de care am nevoie ca să învăț adevărul acesta este acum cu mine.

Şi mă voi încrede în El."

Apoi petrece o clipă în tăcere, deschizându-ți mintea către corecția şi iubirea Sa. Şi ceea ce vei auzi de la El, vei crede, căci vei dobândi ceea ce El dăruieşte.

Lecția 127

"Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu."

Poate crezi că sunt posibile diferite feluri de iubire. Poate crezi că există un fel de iubire pentru ceva, şi altfel de iubire pentru altceva; un mod de a iubi pe unul, un alt mod de a mai iubi şi pe altul. Iubirea este una. Nu are părți separate şi nu are gradații; nu are forme diferite, nici nivele, nici divergențe şi nici deosebiri. Ea este, pe de-a-ntregul, asemenea ei însăşi. Nu se modifică niciodată în funcție de persoană sau împrejurare. *Iubirea este Inima lui Dumnezeu şi, de asemenea, a Fiului Său.*

Semnificația iubirii este obscură pentru oricine crede că iubirea se poate schimba. Acesta nu pricepe că iubirea schimbătoare trebuie să fie imposibilă. Astfel, el crede că uneori poate iubi, iar alteori poate urî.

De asemenea, mai crede că iubirea poate fi dată cuiva anume şi poate rămâne ea însăşi, cu toate că este refuzată altora. A crede acestea despre iubire înseamnă a nu o înțelege. Dacă iubirea ar face astfel de deosebiri, ar trebui să judece între cel virtuos şi cel păcătos, percepându-l pe Fiu lui Dumnezeu în părți separate.

Iubirea nu poate judeca. Fiind ea însăşi una, priveşte totul ca fiind una. Semnificația ei se află în unitate. Este nevoită să se sustragă minții care concepe iubirea ca fiind parțială sau fragmentată. *Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu, iar tot ce ține de iubire, al Lui este.* Nu există vreun alt principiu care să guverneze acolo unde nu este

iubire. Iubirea este o lege fără contrariu. Întregimea ei este puterea care menține totul ca fiind una, este legătura dintre Tată şi Fiu, care Îi ține de-a pururi împreună drept unul şi acelaşi.
Nici un curs al cărui scop este să te învețe să-ți aduci aminte ce anume eşti cu adevărat nu poate omite să sublinieze că nu poate fi nici o diferență între ceea ce eşti tu cu adevărat şi ceea ce este iubirea.
Semnificația iubirii este propria ta semnificație, împărtăşită de Însuşi Dumnezeu. Căci ceea ce eşti tu este ceea ce este El. Nu există altă iubire decât iubirea Lui. Iar ceea ce este El, este tot ce este. Nimic nu Îl limitează, astfel că şi tu eşti la fel de nelimitat.
Nici o lege dintre acelea cărora li se supune lumea nu te poate ajuta să sesizezi semnificația iubirii. Credința lumii a fost făcută pentru a ascunde semnificația iubirii, pentru a o menține obscură şi secretă. Nu există un singur principiu din cele susținute de lume care să nu violeze adevărul a ceea ce este iubirea şi, de asemenea, a ceea ce eşti tu.
Nu căuta să-ți găseşti Sinele în cuprinsul lumii. Iubirea nu poate fi găsită în întuneric şi moarte. Ea este însă perfect evidentă pentru ochii care văd şi pentru urechile care aud Vocea iubirii. Astăzi exersăm descătuşarea minții tale de toate legile cărora crezi că trebuie să li te supui; de toate limitele sub stăpânirea cărora trăieşti şi de toate schimbările care crezi că fac parte din destinul omenesc. Astăzi facem pasul cel mai mare pe care îl pretinde acest curs în avansarea către țelul pe care l-a stabilit.
Dacă vei capta astăzi o cât de mică sclipire a semnificației iubirii, înseamnă că ai înaintat către propria-ți izbăvire pe o distanță fără de măsură şi într-un timp dincolo de numărul anilor. Împreună să dăruim, deci, astăzi, cu bucurie, câtva timp lui Dumnezeu şi să înțelegem că nu există o folosință a timpului mai bună ca aceasta.
Astăzi de două ori, pentru câte cincisprezece minute, scapă de orice lege în care crezi acum. Deschideți mintea întru odihnă. Evadarea din lumea care parcă te ține captiv îi poate reuşi oricui nu mai pune preț pe ea. Retrage-i orice valoare pe care ai investit-o în ofertele-i meschine şi darurile lipsite de sens, şi îngăduie ca darul lui Dumnezeu să le înlocuiască pe toate.
Cheamă-L pe Tatăl tău, cu certitudinea că îți va răspunde. El Însuşi a promis-o. Şi tot El Însuşi va pune o scânteie de adevăr în mintea ta, chiar acolo unde renunți la o credință falsă, la o sumbră iluzie a propriei tale realități şi la ceea ce crezi că înseamnă iubirea. Ea va răzbate astăzi cu lumina Sa printre gândurile tale deşarte şi te va ajuta să înțelegi adevărul iubirii. Va zăbovi cu tine în blândețea-I plină de iubire, în timp ce vei îngădui Vocii Sale să-ți învețe mintea, curată şi deschisă, despre semnificația iubirii. Şi îți va binecuvânta lecția cu Iubirea Sa.
Astăzi, legiunea anilor viitori de aşteptare pentru mântuire, dispare dinaintea atemporalității lucrurilor pe care le înveți. Să aducem astăzi mulțumiri că suntem scutiți de un viitor asemenea trecutului. Lăsăm trecutul în urma noastră, pentru a nu ne mai aminti niciodată de el. Şi ne înălțăm ochii asupra unui alt prezent, unde mijeşte un viitor se de deosebeşte de trecut în toate privințele.
Lumea nounăscută se află în pruncie. O vom urmări cum creşte sănătoasă şi puternică, pentru a-şi revărsa binecuvântarea asupra tuturor acelora care vin să învețe cum să

dea în lături lumea despre care credeau că a fost făcută din ură, spre a fi vrăjmaşul iubirii. Acum ei sunt cu toţii fraţii noştri întru iubirea lui Dumnezeu.
Ne vom aduce aminte de ei de-a lungul zilei, întrucât nu putem lăsa o parte din noi să fie în afara iubirii noastre, dacă vrem să ne cunoaştem Sinele. Cel puţin de trei ori de-a lungul unei ore, gândeşte-te la acel unul care te însoţeşte în această călătorie şi care a venit să înveţe ceea ce tu trebuie să înveţi. De îndată ce îţi vine în minte, comunică-i acest mesaj din partea Sinelui tău:
"Te binecuvântez, frate, cu Iubirea lui Dumnezeu, pe care vreau să o împărtăşesc cu tine. Căci vreau să învăţ lecţia plină de bucurie cum că nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu şi a ta şi a mea şi a fiecăruia."

Lecţia 128

"Lumea pe care o văd, nu deţine nici un lucru pe care să-l vreau."

Lumea pe care o vezi nu are să-ţi ofere nimic din ceea ce ţi-ai putea dori, nimic din ceea ce ai putea folosi în vreun fel, absolut nimic din ceea ce ar putea să-ţi aducă bucurie. Crede acest gând, şi eşti scutit de ani de suferinţă, de nenumărate decepţii şi de speranţe care se preschimbă în cenuşa amarnică a disperării. Nimeni nu poate lăsa lumea în urmă, înălţându-se deasupra orizontului ei mărginit şi a uzanţelor ei meschine, dacă nu acceptă acest gând ca fiind adevărat. Fiecare lucru pe care pui valoare (preţ) aici nu este altceva decât un lanţ care te leagă de lume, şi care nu va servi decât acestui scop.
Căci fiecare lucru trebuie să servească rostului pe care i l-ai conferit, până când nu îi vei desemna un altul. *Singurul rost demn de mintea ta, pe care îl deţine această lume, este acela de a trece pe lângă ea, fără a mai zăbovi pentru a percepe vreo speranţă acolo unde nu este nici una. Nu te mai lăsa amăgit. Lumea pe care o vezi nu deţine nici un lucru pe care să-l vrei.*
Scapă-te de lanţurile în care îţi încătuşezi mintea atunci când percepi mântuirea ca aflându-se aici. Căci ceea ce preţuieşti faci să devină parte din tine, după cum te percepi tu însuţi. Toate lucrurile pe care le cauţi pentru aţi ridica valoarea în proprii tău ochi te limitează şi mai mult, ascund de tine propria-ţi valoare şi mai pun un zăvor uşii care duce spre conştienţa adevărată a Sinelui tău.
Nu lăsa nimic din ceea ce este legat de gânduri trupeşti să-ţi întârzie avansarea spre mântuire, şi nu lăsa ca ispita de a crede că lumea deţine vreun lucru pe care îl vrei, să te reţină. Nu este nimic aici care să-ţi fie scump. Aici nu este nimic vrednic de o singură clipă de amânare şi chin, de incertitudine şi îndoială. Ceva fără valoare nu poate oferi nimic. Certitudinea valorii nu poate fi găsită în lipsa de valoare.
Exersăm astăzi despovărarea de orice gând privitor la valori pe care le-am atribuit lumii. O eliberăm de rosturile pe care le-am dat diferitelor ei aspecte, fazelor şi viselor sale. O susţinem eliberată de orice rost în minţile noastre şi o dezlegăm de orice ne-am dorit ca ea să fie. Astfel ridicăm zăvoarele care au barat poarta către eliberarea de lume şi păşim dincolo de toate valorile mărunte şi ţelurile reduse.

Conteneşte şi stai puţin în linişte, vezi cât de departe te înalţi deasupra lumii, atunci când îţi eliberezi mintea de lanţuri şi o laşi să-şi caute nivelul unde se simte în largul ei. Mintea va fi recunoscătoare să fie liberă pentru o vreme. Ea ştie unde îi este locul. Nu ai decât să-ţi dezlegi aripile, şi va zbura singură şi bucuroasă în întâmpinarea rostului său sfânt. Îngăduie-i să se odihnească în Creatorul ei, pentru ca acolo să fie restituită lucidităţii, libertăţii şi iubirii.

Acordă-i minţii câte zece minute de odihnă, de trei ori, de-a lungul zilei de azi. Şi de fiecare dată când vei deschide ochii din nou, nu vei mai preţui nimic din ceea ce vezi, atât de mult ca înainte. Întreaga ta perspectivă asupra lumii se va strămuta câte puţin, de fiecare dată când îţi laşi mintea să scape din lanţurile ei. Nu lumea îi este locul. Iar locul tău este acolo unde ea vrea să fie şi unde îşi găseşte odihna atunci când o eliberezi de povara lumii. Ghidul tău este infailibil. Deschideţi mintea către El. Fii liniştit şi tăcut.

Protejează-ţi mintea şi pe parcursul zilei. Iar atunci când ţi se pare că vezi vreo valoare într-un aspect sau o imagine a lumii, refuză să-ţi înlănţuieşti astfel mintea, spunându-ţi, în schimb, cu calmă certitudine:

"Asta nu mă va tenta să mai pierd timpul. Lumea pe care o văd nu deţine nici un lucru pe care să-l vreau."

Lecţia 129

"Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau."

Acesta este gândul care decurge din cel pe care l-am exersat ieri. Nu te poţi opri la ideea că lumea este lipsită de valoare, pentru că, dacă nu vei vedea că există altceva în care să-ţi pui speranţa, nu vei fi decât deprimat. Preocuparea noastră prioritare nu este renunţarea la lume, ci înlocuirea ei cu ceva care este mult mai satisfăcător, mai plin de bucurie şi capabil aţi oferi pacea. Crezi oare că această lume îţi poate oferi toate acestea?

Poate că merită osteneala să reflectăm încă o dată, pentru câtva timp, asupra valorii acestei lumi. Poate vei admite că nu pierzi nimic dacă te dispensezi de orice gând cum că ar fi ceva de valoare aici.

Lumea pe care o vezi este într-adevăr necruţătoare, instabilă, crudă, nepăsătoare faţă de tine, iute la răzbunare şi nemiloasă de atâta ură.

Ea dă numai pentru ca, apoi, să anuleze darul, confiscând toate lucrurile care, pentru o vreme, ţi-au fost dragi. Nu găseşti o iubire care să dăinuie, fiindcă aici nu există nici un fel de iubire. Asta este lumea timpului, unde toate lucrurile au un sfârşit.

Oare pierdere este să găseşti în schimb o lume în care este imposibil să pierzi ceva, unde iubirea dăinuie pentru totdeauna, unde ura nu poate exista, iar răzbunarea nu are sens? Pierdere este să găseşti toate lucrurile pe care le vrei cu adevărat, ştiind că nu vor avea sfârşit şi că vor rămâne exact aşa cum le vrei, până la capătul timpului? Dar până şi acestea vor fi înlocuite, în cele din urmă, cu ceva despre care nu putem vorbi, întrucât te duci într-acolo unde cuvintele vor fi cu totul de prisos, într-o tăcere în care limbajul, cu toate că este nerostit, este totuşi perfect înţeles.

Comunicarea, neambiguă şi limpede ca bună ziua, rămâne nelimitată pentru toată eternitatea. Şi Dumnezeu Însuşi Îi vorbeşte Fiului Său, după cum Fiul Său Îi vorbeşte Lui. Limbajul lor nu are cuvinte, căci ceea ce spun Ei nu poate fi simbolizat. Cunoaşterea lor este directă, pe de-a-ntregul împărtăşită şi pe de-a-ntregul una. Cât de departe de aceasta eşti tu, care stai legat de această lume. Şi totuşi, cât de aproape eşti, atunci când o înlocuieşti cu lumea pe care o vrei.

Acest ultim pas este cert; acum doar distanța unei clipe te desparte de atemporalitate. Aici poți privi numai înainte, niciodată înapoi casă vezi iarăşi o lume pe care nu o vrei. Aici este acea lume care vine săi ia locul, pe măsură ce îți dezlegi mintea de nimicurile pe care lumea ți le întinde pentru a te ține captiv. Nu le prețui, şi ele vor dispărea. Apreciază-le, şi ele îți vor părea reale. Acestea sunt opțiunile. Ce poți pierde dacă vei alege să nu prețuieşti deşertăciunea? *Această lume nu deține nici un lucru pe care să-l vrei cu adevărat; ceea ce alegi în schimbul ei iată ce într-adevăr îți doreşti! Îngăduie să ți se dăruiască astăzi. Nu aşteaptă decât alegerea ta, ca să ia locul tuturor lucrurilor pe care le cauți, dar pe care, de fapt, nu le vrei.*

Exersează-ți bunăvoința de a efectua acest schimb, câte zece minute dimineața şi seara, şi încă o dată între ele. Începe cu aceasta:

"Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau. Am hotărât să văd acea lume în locul acesteia, căci aici nu este nimic din ceea ce vreau cu adevărat."

Apoi închideți ochii față de lumea pe care o vezi şi, în tăcutul întuneric, priveşte luminile, ce nu sunt din această lume, cum sclipesc una câte una, până ce nu mai contează unde începe una şi se termina alta, ele fuzionând întruna singură.

Astăzi se apleacă către tine luminile Cerului, ca să-ți lumineze pleoapele în timp ce odihneşti dincolo de lumea întunericului. Aici e o lumină pe care ochii tăi nu o pot contempla. Totuşi, mintea ta o poate vedea, pur şi simplu, şi poate înțelege. O zi de grație îți este dăruită astăzi, iar noi aducem mulțumiri. În această zi ne dăm seama că ceea ce-ți era teamă să pierzi nu a fost tocmai pierderea.

Acum înțelegem că nu există pierdere. Căci, în sfârşit, i-am văzut opusul, şi suntem recunoscători că alegerea a fost făcută. *Aminteşte-ți oră de oră decizia luată şi dedică o clipă confirmării acesteia, lăsând deoparte orice gând ai avea şi stăruind pentru scurtă vreme asupra celor ce urmează:*

"Lumea pe care o văd nu deține nimic din ceea ce vreau. Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau."

Lecția 130

"Este imposibil să vezi două lumi."

Percepția este consecventă. Ceea ce vezi îți reflectă gândirea. Iar gândirea ta nu reflectă decât ceea ce ai ales să vezi. Sistemul tău de valori este cel care determină aceasta, căci presupune că vrei să vezi ceea ce prețuieşti, crezând că ceea ce vezi este cu adevărat aici.

Nimeni nu poate vedea o lume căreia nu i-a fost atribuită nici o valoare în mintea sa. Şi nimeni nu poate să nu privească ceea ce crede că vrea.
Dar cine poate cu adevărat să urască şi să iubească în acelaşi timp? Cine îşi poate dori o realitate de nedorit? Şi cine poate alege să vadă o lume de care îi este teamă? Teama nu poate să nu orbească, căci aceasta îi este arma; nu poţi vedea ceea ce ţie teamă să vezi.
Iubirea şi percepţia merg, aşadar, mână în mână, teama nefăcând decât să ascundă în întuneric ceea ce este prezent.
Prin urmare, teama, ce poate ea proiecta asupra lumii? Ce poate fi văzut în întuneric şi să fie adevărat? Adevărul este eclipsat de teamă, iar ceea ce rămâne este doar imaginat. Dar ce poate fi real în oarbele imaginări născute din panică? Oare ce ai putea să vrei, de vreme ce asta ţi se arată? Oare ce ai putea dori să păstrezi într-un astfel de vis? Teama a plăsmuit tot ce crezi că vezi. Separarea, toate distincţiile şi toată mulţimea diferenţelor despre care crezi că întocmesc lumea. Ele nu se află nicăieri. Vrăjmaşul iubirii le-a născocit. Totuşi, iubirea nu poate avea vrăjmaş, iar astfel ele nu au nici cauză, nici fiinţă şi nici consecinţă. Pot fi preţuite, dar ele rămân ireale. Pot fi căutate dar nu pot fi găsite. Nu le vom căuta astăzi, nici nu ne vom irosi ziua căutând ceea ce nu poate fi găsit.
Este imposibil să vezi două lumi care nu au nimic în comun. Cum cauţi una, cealaltă dispare. Numai una rămâne. Ele reprezintă domeniul opţiunilor, pe care deciziile tale nul pot depăşi. Realul şi irealul sunt singurele alternative între care ai de ales, nimic altceva.
Astăzi nu vom recurge la un compromis acolo unde acesta nu este posibil. Lumea pe care o vezi este dovada faptului că deja ai făcut o alegere la fel de atotcuprinzătoare ca şi contrariul ei. ***Ceea ce vrem să învăţăm astăzi este ceva mai mult decât doar lecţia care spune că nu poţi vedea două lumi. Această lecţie ne învaţă, de asemenea, că lumea pe care o vezi este perfect consecventă, conform punctului de vedere din care o vezi. Este toată o singură bucată, întrucât descinde dintr-o singură emoţie, reflectându-şi sursa în tot ceea ce vezi.***
De şase ori astăzi, cu mulţumire şi recunoştinţă, dăruim bucuroşi câte cinci minute acelui gând care pune capăt oricărui compromis şi oricărei îndoieli, lăsându-le în urma noastră, fiind unul şi acelaşi lucru.
Nu vom face o mie de distincţii lipsite de sens, nici nu vom încerca să cărăm cu noi o părticică a irealităţii, atunci când ne dedicăm minţile găsirii numai a ceea ce este real.
Începeţi căutarea lumii celeilalte prin a solicita o tărie care o depăşeşte pe a ta, şi recunoscând ce anume cauţi, ***Nu mai vrei iluzii. Şi te apropii de aceste cinci minute, golindu-ţi mâinile de toate comorile meschine ale acestei lumi. Îl aştepţi pe Dumnezeu să te ajute, în timp ce spui:***
"Este imposibil să vezi două lumi. Îngăduie-mi-se să accept tăria pe care Dumnezeu mi-o oferă şi să nu văd vreo valoare în această lume, pentru ca astfel să-mi pot găsi libertatea şi izbăvirea."
Dumnezeu va fi acolo. Căci ai apelat la marea şi infailibila Putere Care, cuprinsă de recunoştinţă, va face acest pas uriaş spre tine. Nu vei întârzia să vezi mulţumirile Sale exprimate în percepţie tangibilă şi în adevăr. Nu te vei îndoi de ceea ce vei contempla, căci, cu toate că tot percepţie este, diferă de modul în care mereu ai văzut, numai cu

ochii. Şi vei cunoaşte că tăria lui Dumnezeu te-a susținut atunci când ai făcut această alegere.
Respinge astăzi cu dezinvoltură ispita, ori de câte ori se iveşte, prin simpla aducere aminte a limitelor opțiunii tale. Irealul sau realul, ceea ce este fals sau ceea ce este adevărat, asta şi numai asta vezi. Percepția este consecventă alegerii tale, şi vei avea parte ori de tot iadul, ori de tot Cerul.
Acceptă o mică parte a iadului ca fiind reală, şi ți-ai damnat ochii şi blestemat văzul, iar ceea ce vei contempla este chiar iadul. Cu toate acestea, izbăvirea Cerului rămâne mai departe la îndemâna opțiunii tale, pentru a lua locul a tot ce iadul ține să-ți arate. Tot ce trebuie săi spui oricărei părți a iadului, indiferent de forma pe care o adoptă, este doar:
"Este imposibil să vezi două lumi. Eu îmi caut libertatea şi izbăvirea, iar asta nu este parte din ceea ce vreau eu."

Lecția 131

"Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească."

Nereuşita te încolțeşte atât timp cât urmăreşti țeluri care nu pot fi realizate. Cauți permanența în ceea ce este nepermanent, iubirea acolo unde nu este iubire, siguranța în toiul pericolului, nemurirea în bezna visului morții. Cine ar putea reuşi acolo unde contradicția este fundalul căutării sale şi însăşi locul în care el vine să caute stabilitate?
Țelurile care sunt lipsite de sens nu sunt atinse. Nu există cale de a ajunge la ele, căci mijloacele prin care te străduieşti pentru ele sunt la fel de lipsite de sens, conform țelurilor. Cine poate spera să dobândească ceva, folosind nişte mijloace atât de stupide? Unde ar putea să ducă ele? Şi ce anume ar putea realiza, care să ofere cea mai mică speranță de realitate? Aspirația către rodul imaginației duce la moarte pentru că înseamnă căutarea deşertăciunii, iar în timp ce cauți viața tu soliciți moartea. Cauți ocrotire şi siguranță, pe când în rugăciunea inimii tale soliciți primejdia şi protecția pentru micul vis pe care l-ai plăsmuit.
Cu toate acestea, căutarea este inevitabilă aici. Pentru asta ai venit şi vei îndeplini, cu siguranță, treaba pentru care ai venit. Însă lumea nu-ți poate dicta țelul propriul îl urmăreşti, decât dacă îi conferi această putere. Înseamnă că rămâi liber să alegi un țel ce se află dincolo de lume şi de orice gând lumesc, şi care decurge din ideea pe care ai abandonat-o, dar pe care ți-ai reamintit-o, străveche şi totuşi nouă; un ecou al unei moşteniri uitate, dar care deține tot ceea ce vrei cu adevărat.
Bucură-te că trebuie să cauți. Bucură-te, de asemenea, să afli că ceea ce cauți este Cerul şi că nu poți să nu atingi țelul pe care îl doreşti cu adevărat. Fiul lui Dumnezeu nu poate căuta zadarnic, cu toate că încearcă să impună o amânare, să se amăgească şi să creadă că iadul este ceea ce caută. Atunci când greşeşte, el găseşte (i se arată) corectarea greşelii. Când deviază, este dus înapoi la sarcina sa stabilită.
Nimeni nu rămâne în iad, căci nimeni nu-şi poate abandona Creatorul, nici nu poate afecta desăvârşita, permanenta şi neschimbătoarea lui Iubire. Vei găsi Cerul. Toate cele pe care le cauți vor dispare, numai Cerul nu. Dar nu pentru că îți vor fi luate. Se vor

duce fiindcă nu le mai vrei. Vei atinge țelul pe care îl vrei cu adevărat, la fel de sigur precum Dumnezeu te-a creat în neprihănire.
De ce să mai aşteptăm Cerul? Este aici, astăzi. Timpul este marea iluzie cum că Cerul ar fi în trecut sau în viitor. Însă nu poate fi aşa, dacă Cerul este locul unde Dumnezeu voieşte ca Fiul Său fie. Cum ar putea Voia lui Dumnezeu să fie în trecut sau să mai aibă de aşteptat până a se împlini? Ceea ce El voieşte este acum, fără trecut şi pe de-a-ntregul fără viitor. La fel de îndepărtat de timp precum este o minusculă lumânare de o stea îndepărtată, sau ceea ce ai ales până acum de ceea ce vrei cu adevărat.
Cerul rămâne unica ta alternativă la această stranie lume pe care ai plăsmuit-o, cu toate năravurile sale; pâlpâirea caleidoscopică şi țelurile-i incerte, plăcerile-i dureroase şi bucuriile-i tragice. Dumnezeu nu a plăsmuit contradicții. Ceea ce îşi neagă propria existență şi se atacă pe sine însuşi nu este El. Nu a făcut două minți, Cerul fiind efectul îmbucurător al uneia dintre ele, iar Pământul rezultatul lamentabil al celeilalte, care este opusul Cerului în toate privințele.
Dumnezeu ne se află în conflict. Şi nici creația Sa nu este scindată în două. Cum ar fi ca Fiul Său să fie în iad, de vreme ce Însuşi Dumnezeu l-a aşezat în Cer? Ar putea el să piardă ceea ce Voia Eternă i-a dăruit spre ai fi mereu sălaş? Să nu mai încercăm să suprapunem o voință străină peste rostul unic al lui Dumnezeu. El este aici fiindcă aşa voieşte să fie, iar ceea ce El voieşte este prezent acum, dincolo de limitele timpului.
Nu vom alege astăzi un paradox în locul adevărului. Cum a putut Fiul lui Dumnezeu să plăsmuiască timpul pentru a-L lipsi de Voia lui Dumnezeu? Se neagă astfel pe sine însuşi şi contrazice ceea ce are contrariu. Socoteşte că a făcut un iad care se opune Cerului şi crede că sălăşluieşte în ceea ce nu există, pe când Cerul este locul pe care nul poate găsi.
Lasă astăzi asemenea gânduri în urma ta , îndreptându-ți mai bine mintea către idei adevărate. Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească, iar la adevăr încercăm să ajungem astăzi.
Vom dedica acestui țel de trei ori câte zece minute de-a lungul zilei şi vom cere să vedem răsăritul lumii reale, care va înlocui imaginile prosteşti pe care le prețuim, cu idei adevărate ivindu-se în locul unor gânduri care nu au nici un sens, nici un efect, şi care nu-şi au nici sursa, nici substanța în adevăr.
Asta recunoaştem când ne începem perioadele de exersare. Începe astfel:
"Cer să văd o lume diferită de aceasta, şi să gândesc gânduri diferite de cele pe care eu le-am plăsmuit. Lumea pe care o caut nu am făcut-o de unul singur, gândurile care vreau să le gândesc nu-mi aparțin."
Urmăreşte-ți mintea vreme de câteva minute şi vezi, cu toate că stai cu ochii închişi, lumea lipsită de sens despre care crezi că este reală. De asemenea, treci în revistă şi gândurile care crezi că sunt compatibile cu o astfel de lume, gânduri despre care crezi că sunt adevărate. Apoi dă-le drumul şi cufundă-te, lăsându-le la suprafață, către locul sfânt unde ele nu pot intra. În mintea ta, dedesubtul lor, este o uşă, pe care nu ai reuşit s-o zăvoreşti complet, ca să ascunzi ceea ce se află dincolo.

Caută acea uşă şi găseşte-o. Dar înainte de a încerca s-o deschizi, adu-ți aminte că oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească. Şi tocmai asta soliciți astăzi.
Nimic altceva nu are acum vreo însemnătate, nu este prețuit şi nici urmărit vreun țel, nu vrei cu adevărat nimic din cele ce se află în fața acestei uşi şi cauți numai ceea ce se află îndărătul ei.
Întindeți mâna şi vezi cât de uşor se deschide uşa, datorită unicei tale intenții de a trece dincolo de ea. Îngerii luminează calea, astfel încât poți înțelege toate lucrurile pe care le vezi. Un mic moment de surpriză te va face, poate, să eziți înainte de ați da seama că lumea pe care o vezi înaintea ta în lumină reflectă adevărul pe care îl cunoşteai, şi pe care nu l-ai uitat întru totul pe când rătăceai prin vise.
Astăzi nu poți să nu reuşeşti. Iată că Spiritul pe care Cerul ți l-a trimis te însoțeşte, pentru ca într-o zi să te poți apropia de această uşă şi, cu ajutorul Său, să te strecori cu uşurință prin ea, către lumină.
Astăzi, acea zi a venit. Astăzi Dumnezeu îți ține străvechea promisiune făcută Fiului Său Sfânt, la fel cum Fiul Său îşi aduce aminte de propria promisiune făcută lui Dumnezeu. Este o zi a bucuriei, căci ne apropiem de timpul şi locul dinainte stabilit, unde vei afla țelul căutărilor tale aici, şi a tuturor căutărilor lumii care, se sfârşesc aici, împreună, în timp ce păşeşti dincolo de uşă.
Aminteşte-ți adeseori că astăzi ar trebui să fie un prilej de deosebită bucurie, şi abține-te de la gânduri posomorâte şi lamentări fără rost. Vremea mântuirii a sosit. Însuşi Cerul a stabilit ziua de astăzi ca fiind o vreme a milosteniei pentru tine şi pentru lume. Dacă, cumva, uiți de acest fapt îmbucurător, adu-ți aminte cu următoarele:
"Astăzi caut şi găsesc tot ceea ce vreau.
Scopul meu, cel unic, îmi oferă aceasta.
Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească."

Lecția 132

"Dezleg lumea de tot ceea ce am crezut despre ea."

Ce altceva ține lumea în lanțuri, decât credințele (convingerile) tale? Şi ce altceva poate salva lumea decât Sinele tău? Credința este într-adevăr plină de putere. Gândurile pe care le nutreşti sunt cu adevărat pline de putere, iar iluziile sunt la fel de viguroase în efectele lor ca şi adevărul. Un nebun crede că lumea pe care o vede este reală, şi nu o pune la îndoială. Nici nu poate fi făcut să pună la îndoială efectul gândurilor sale. De-abia atunci când sursa lor este pusă sub semnul întrebării, încolțeşte în el, în sfârşit, speranța libertății.
Cu toate acestea, mântuirea se dobândeşte uşor, căci oricine este liber să-şi preschimbe mintea, schimbându-i-se, drept urmare, toate gândurile. Acum sursa gândirii este alta, căci ați preschimba mintea înseamnă că ai schimbat sursa tuturor ideilor pe care le gândeşti, pe care le-ai gândit vreodată sau pe care le vei mai gândi. Eliberezi trecutul de ceea ce a gândit înainte. Eliberezi viitorul de toate imboldurile străvechi de a căuta ceea ce nu vrei să găseşti.

Prezentul rămâne acum singurul timp. Aici, în prezent, lumea este pusă în libertate. Fiindcă, pe măsură ce şi trecutul să se risipească şi izbăveşti viitorul de temerile tale ancestrale, găseşti scăparea şi o dăruieşti lumii. Ai înrobit lumea cu toate temerile, îndoielile şi suferinţele tale, cu durerea şi lacrimile tale: şi toată mâhnirea ta o apasă şi o ţine în captivitatea credinţelor tale. Moartea o loveşte pretutindeni, pentru că în mintea ta nutreşti amarnicele gânduri ale morţii.
Lumea nu este nimic în sine. Mintea ta trebuie să-i confere semnificaţie şi rost. Iar ceea ce vezi în ea sunt propriile tale dorinţe transpuse în faptă, astfel încât să te poţi uita la ele şi să le consideri reale. Poate crezi că nu ai plăsmuit lumea, ci ai venit fără tragere de inimă în toiul celor gata făcute, într-o lume care nu era tocmai în aşteptarea gândurilor tale spre ai conferi o semnificaţie. Adevărul este că ai găsit exact ceea ce te aşteptai să vezi atunci când ai venit.
Nu există lume aparte de ceea ce doreşti, iar într-aceasta stă izbăvirea ta finală. Preschimbă-ţi doar mintea în privinţa a ceea ce vrei să vezi, şi toată lumea trebuie să se schimbe în consecinţă. Ideile nu-şi părăsesc sursa. Acest motiv central este enunţat deseori în text, şi trebuie avut în vedere, dacă e să înţelegi lecţia de astăzi. Nu trufia e cea care îţi spune că tu eşti cel care ai plăsmuit lumea pe care o vezi, şi că ea se schimbă odată ce-ţi preschimbi mintea.
Dar trufia este cea care susţine că ai venit într-o lume cu totul separată de tine, insensibilă la ceea ce gândeşti şi cu totul aparte de ceea ce ai putea crede despre ea. Lumea nu există! Acesta este gândul central pe care încearcă cursul să-l propovăduiască. Nu oricine este gata să-l accepte, şi fiecare trebuie să înainteze atât cât se poate lăsa condus de-a lungul cărării către adevăr. El se va întoarce şi va înainta şi mai mult, sau poate se va retrage o vreme pentru a se reîntoarce din nou.
Vindecarea, însă, este darul celor care sunt pregătiţi să înveţe că lumea nu există, şi care pot accepta lecţia acum. Faptul că ei sunt pregătiţi va face ca lecţia să le parvină într-o formă pe care o pot înţelege şi recunoaşte. Unii o văd deodată în pragul morţii şi învie, pentru a o propovădui. Alţii o găsesc într-o experienţă ce nu este din această lume, demonstrându-le că lume nu există, deoarece ceea ce ei contemplă trebuie că este adevărul, şi totuşi contrazice vădit lumea.
Iar alţii o vor găsi în acest curs şi în exerciţiile pe care le facem astăzi. Ideea de astăzi este adevărată, deoarece lumea nu există. Iar dacă e într-adevăr propria ta imaginaţie, atunci poţi să o dezlegi de tot ce i-a crezut despre ea, preschimbând, pur şi simplu, toate gândurile care i-au dat aceste aparenţe. Cei bolnavi sunt vindecaţi pe măsură ce abandonezi toate gândurile legate de boală, şi cei morţi învie atunci când laşi gândurile vieţii să înlocuiască toate gândurile de moarte pe care le-ai nutrit vreodată.
Acum trebuie să dăm din nou greutate unei lecţii repetată odată, cu ceva timp în urmă, întrucât conţine fundamentul solid pentru ideea de astăzi. Eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. Nu există nici un loc unde poţi suferi, nici vreun timp care poate aduce schimbări condiţiei tale eterne. Cum poate să existe o lume a timpului şi spaţiului, dacă rămâi aşa cum te-a creat Dumnezeu?
Ce altceva este lecţia da astăzi decât un alt mod de a spune că aţi cunoaşte Sinele mântuirea lumii? A elibera lumea de orice fel de chin nu este altceva decât aţi

preschimba mintea (a te răzgândi) în ceea ce te priveşte. Nu există lume aparte de ideile tale, deoarece ideile nu-şi părăsesc sursa, iar tu susții lumea dinăuntrul minții tale, prin intermediul gândului.
Dar dacă eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu, nu poți gândi aparte de El, şi nici nu poți face ceea ce nu împărtăşeşte nevremelnicia Şi Iubirea Sa. Sunt acestea inerente lumii pe care o vezi? Creează asemenea Lui? Dacă nu, ea nu este reală, şi nu poate fi la fel. Dacă trăieşti real, lumea pe care o vezi e falsă, căci creația lui Dumnezeu este neasemenea lumii, în toate privințele. Şi cum prin gândul Său ai fost creat, tot astfel gândurile tale unde plăsmuit lumea şi trebuie s-o elibereze, ca să poți cunoaşte Gândurile pe care le împărtăşeşti cu Dumnezeu.
Izbăveşte lumea! Creațiile tale adevărate stau în aşteptarea acestei izbăviri, pentru ați conferi etenitatea; nu o paternitate a iluziilor, ci în adevăr, ca Dumnezeu. Dumnezeu Îşi împărtăşeşte Paternitatea cu tine, care eşti Fiul Său, căci El nu face o distincție între ceea ce este El Însuşi şi ceea ce tot El Însuşi este. Ce El creează nu este aparte de El, şi nicăieri Tatăl nu se termină, pentru ca fiul să încearcă să fie ceva aparte de El.
Lumea nu există, ea fiind un gând aparte de Dumnezeu, făcută să-l separe pe Tatăl şi pe fiu şi să smulgă o parte din Însuşi Dumnezeu, distrugându-I astfel Întregimea. Poate fi reală o lume ce se naşte din această idee? Unde se poate ea găsi? Neagă iluziile, dar acceptă adevărul. Neagă că eşti o umbră aşternută peste puțină vreme asupra unei lumi muribunde. Izbăveşte-ți mintea, şi vei privi o lume izbăvită.
Astăzi, scopul nostru este de a elibera lumea de toate părerile deşarte pe care le-am avut vreodată despre ea şi despre toate lucrurile vii pe care le vedem în ea. Ele nu au cum să se afle acolo. Tot atât de puțin ca şi noi. Căci suntem în sălaşul pe care Tatăl l-a pregătit atât pentru noi, dimpreună cu ele. Iar noi, care suntem aşa cum El ne-a creat, vom dezlega în această zi lumea de fiecare dintre iluziile noastre, ca să putem fi liberi.
Începe fiecare din cele două perioade a câte cincisprezece minute de exersare de astăzi, cu următoarele:
"Eu, cel care rămân aşa cum m-a creat Dumnezeu vreau să dezleg lumea de tot ce mi s-a părut că ar fi ea. Căci eu sunt real tocmai fiindcă lumea nu este reală, şi vreau să-mi cunosc propria realitate."
Apoi, pur şi simplu, găseşte-ți odihna, alert dar neîncordat, şi îngăduie ca mintea să-ți fie preschimbată, astfel încât lumea să fie eliberată împreună cu tine.
Nu este necesar să-ți dai seama că, pe măsură ce emiți aceste gânduri de binecuvântare a lumii, vindecarea îi ajunge pe mulți frați din colțurile cele mai îndepărtate ale ei, cât şi pe cei pe care-i vezi lângă tine. Dar vei sesiza propria ta izbăvire, cu toate că, deocamdată, s-ar putea să nu înțelegi pe deplin că niciodată nu ai putea fi izbăvit de unul singur.
De-a lungul zilei sporeşte libertatea ce o trimiți lumii prin intermediul ideilor tale şi, de fiecare dată când eşti tentat să negi puterea acestei simple preschimbări a minții, spune:
"Dezleg lumea de tot ce mi s-a părut ea a fi şi, În schimbul ei, îmi aleg propria mea realitate."

Lecția 133

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."

Câteodată, în procesul de instruire, mai ales după ce s-a trecut de faza ce pare teoretică şi foarte departe de ceea ce studentul a asimilat deja, este de folos ca el să fie readus la preocupări de ordin practic.

Asta vom face astăzi. Nu vom vorbi de idei mărețe, ce cuprind lumea întreagă, ci ne vom opri asupra unor beneficii care ți se cuvin. Nu ceri prea mult de la viață, ci mult prea puțin. Atunci când îți laşi mintea atrasă de preocupări trupeşti, de lucruri pe care le cumperi, de poziția ta socială, tu cauți de fapt, amărăciunea şi nu fericirea. Acest curs nu încearcă să ții puținul pe care îl ai. Nu încearcă să substituie nişte idei utopice unor satisfacții pe care le conține lumea. În lume nu există satisfacții.

Vom alcătui astăzi o listă a criteriilor pe baza cărora să testezi toate lucrurile care crezi că le vrei. Dacă nu îndeplinesc aceste cerințe sănătoase, ele nu merită să fie dorite de fel, căci nu fac altceva decât să ia locul acelor lucruri care oferă mai mult. Nu poți stabili tu însuți legile care guvernează alegerea, precum nu poți stabili nici alternativele între care ai de ales. De ales, poți să alegi; chir trebuie să o faci. Dar este înțelept să alegi atât legile pe care le pui în mişcare atunci când alegi, cât şi alternativele care-ți sunt oferite.

Am subliniat deja că nu sunt decât două alternative, oricât de multe ar părea să existe. Gama alegerilor este fixată, acest lucru nu-l putem schimba. Ar fi cât se poate de negeneros față de tine însuți ca numărul alternativelor să fie nelimitat şi astfel să-ți amâni alegerea finală până ce nu le vei fi luat în considerare pe toate în desfăşurarea timpului, în loc să fii adus, atât de limpede, în punctul unde nu există decât o singură alegere ce trebuie făcută.

O altă lege plină de bunăvoință, în relație directă cu cele de mai sus, este cea care spune că nu există nici un compromis cu privire la ceea ce trebuie să-ți aducă alegerea pe care o faci. Ea nu îți poate dărui doar un pic, căci aici nu există jumătăți de măsură. Fiecare alegere pe care o faci îți aduce totul, sau nimic. De acea, dacă înveți testele cu autorul cărora poți distinge totul, vei face alegerea cea bună.

Mai întâi, dacă alegi un lucru care nu va dăinui pentru totdeauna, ceea ce alegi este lipsit de valoare. O valoare temporară este totuna cu lipsa oricărei valori. Timpul nu poate şterge o valoare care este reală. Cele ce dispar nu au existat niciodată, şi nu au nimic de oferit celui care le alege. El este amăgit de nimicul ce se prezintă într-o formă oarecare după cum consideră el îi place.

Apoi, dacă vei alege să iei un lucru de la altcineva, cu nimic te vei alege. Aceasta deoarece, dacă îți negi tot timpul dreptul de a avea totul, ție însuți ți-ai negat acest drept. Nu vei recunoaşte, prin urmare, lucrurile pe care le ai cu adevărat, negându-le existența. Cine caută să priveze pe altcineva de vreun lucru, a fost amăgit de iluzia că pierderea poate oferi un câştig. Dar pierderea tot pierdere trebuie că oferă, nimic altceva.

Următoarea apreciere este cea pe care se bazează celelalte. De ce alegerea pe care o faci prezintă valoare pentru tine? Ce îți atrage mintea către ea? Cărui scop serveşte? Aici poți fi amăgit cel mai uşor.

Căci Egoul omite să recunoască ceea ce doreşte. Nici măcar nu spune adevărul aşa cum îl percepe, pentru că trebuie să păstreze haloul, pe care îl foloseşte pentru a-şi proteja obiectivele împotriva coclelii şi ruginii, ca să vezi cât de "inocent" este el.
Dar camuflajul său este doar o poleială subțire, ce nu îi poate amăgi decât pe aceia care se complac în a fi amăgiți. Obiectivele egoului sunt evidente oricui îşi dă interesul să le examineze. Aici amăgirea este dublată, căci cel amăgit nu-şi va da seama că, pur şi simplu, nu a câştigat nimic. Ba mai mult, va crede că a servit obiectivelor ascunse ale egoului.
Şi totuşi, cu toate că încearcă să păstreze haloul egoului nealterat în câmpul său vizual, nu poate să nu-i perceapă marginile coclite şi miezul ruginit. Greşelile sale lipsite de consecințe îi apar drept păcate, fiindcă priveşte cocleala ca aparținându-i şi rugina ca fiind un semn al unei adânci nevrednicii dinăuntrul său. Cel care doreşte să mai păstreze obiectivele egoului şi să le slujească ca fiind propriile sale țeluri nu face nicidecum greşeli, după cum declară dictatele ghidului său. Acest ghid propovăduieşte că este o eroare să crezi că păcatele sunt doar nişte greşeli, căci cine ar suferi pentru păcatele sale dacă ar fi aşa?
Şi astfel ajungem la criteriul de alegere care este cel mai greu de crezut, întrucât caracterul său vădit este înăbuşit de multe straturi de obscuritate. Dacă simți cea mai mică urmă de vinovăție în privința alegerii tale, ai permis obiectivelor egoului să se amestece cu alternativele reale. Şi astfel nu îți dai seama că ele nu sunt decât două, iar alternativa pe care crezi că ai ales-o pare înfricoşătoare şi prea periculoasă pentru a fi deşertăciunea care este de fapt.
Toate lucrurile sunt ori valoroase, ori lipsite de valoare, demne sau nu de a fi căutate, absolut de dorit sau nedemne de nici cel mai mic efort pentru a fi obținute. Tocmai de aceea este uşoară alegerea. Complexitatea nu este altceva decât o perdea de fum, care ascunde simplul fapt că nici o decizie nu poate fi dificilă. Ce câştigi învățând toate acestea? Câştigi mult mai mult decât doar putința de a lege cu lejeritate şi fără durere.
Cerul însuşi este dobândit cu mâinile goale şi cu mințile deschise, venind fără a poseda ceva, pentru a găsi totul, revendicându-i aparența. Astăzi vom încerca să atingem această stare, lăsând la o parte amăgirea de sine, şi având bunăvoința onestă de a prețui numai ceea ce este într-adevăr valoros şi real.
Cele două perioade de exersare extinse, a câte cincisprezece minute fiecare, vor începe cu următoarele:
"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare, doar ceea ce are valoare caut, căci numai aceasta doresc să găsesc."
Primeşte înapoi ceea ce îl aşteaptă pe oricine ajunge, nestânjenit, la Poarta Cerului, care se deschide larg la sosirea sa. Dacă cumva ai început să aduni nişte poveri inutile, sau dacă crezi că te confrunți cu nişte decizii dificile, răspunde de îndată cu acest simplu gând:
"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare. Căci ceea ce este valoros îmi aparține."

Lecția 134

"Fie să percep iertarea aş cum este ea."

Să recapitulăm astăzi semnificația verbului "a ierta", fiind foarte uşor de distorsionat şi perceput ca ceva ce implică o nedreaptă renunțare la o mânie îndreptățită, un dar nejustificat şi nemeritat, şi o negare completă a adevărului. Dintr-o astfel de perspectivă, iertarea nu poate să nu fie văzută ca o prostie extravagantă, iar acest curs să pară a lăsa mântuirea la cheremul unei toane.

Această perspectivă distorsionată a ceea ce înseamnă iertare se corectează uşor, dacă poți accepta faptul că scuzele nu se cer pentru a ceva adevărat. Iertarea trebuie să se mărginească la ceea ce este fals. Este irelevantă față de orice în afară de iluzii. Adevărul este creația lui Dumnezeu, iar a scuza aceasta este lipsit de sens. Tot adevărul Îi aparține, Îi reflectă legile, Îi radiază Iubirea. Oare acestea au nevoie de scuze? Cum ai putea ierta neprihănirea şi milostenia veşnică?

Dificultatea cea mai mare pe care o întâmpini față de aplicarea de către tine a iertării veritabile se datorează faptului că încă mai crezi că trebuie să ierți adevărul, şi nu iluziile. Crezi că a scuza reprezintă o încercare deşartă de ignorare a ceea ce se află acolo, de a trece cu vederea adevărul, într-un efort neîntemeiat de a te amăgi singur, conferind realitate unei iluzii. Acest punct de vedere distorsionat nu face decât să reflecte influența pe care o mai are încă ideea păcatului asupra minții tale, reflectând imaginea pe care o ai despre tine însuți.

Deoarece eşti de părere că păcatele tale sunt adevărate, ai impresia că a scuza înseamnă amăgire. Căci este imposibil să te gândeşti la păcat ca fiind adevărat, şi să nu crezi că iertarea este o minciună. Astfel, iertarea realmente nu este altceva decât un păcat, ca toate celelalte. Ea afirmă că adevărul este fals, zâmbindu-le celor corupți ca şi cum ar fi la fel de neprihăniți ca iarba, la fel dacă imaculați ca zăpada. Se înşeală în privința a ceea ce crede că poate înfăptui. Consideră corect ceea ce este evident greşit, şi ia scârboşenia ca pe ceva bun.

Dintr-un asemenea punct de vedere, scuza nu este o scăpare. Este un semn în plus că păcatul este de neiertat, putând, cel mult, să fie ascuns, negat sau altfel denumit, căci a scuza este trădare față de adevăr. Vina nu poate fi iertată. Dacă păcătuieşti, vina ta este atotdăinuitoare. Cei iertați dintr-un punct de vedere din care păcatele lor sunt reale, sunt batjocoriți ca vai de ei şi de două ori condamnați: odată de ei înşişi, pentru ceea ce consideră că au făcut, şi încă o dată de către cei care îi scuză.

Tocmai realitatea păcatului face ca iertarea să fie naturală şi pe de-a-ntregul sănătoasă, o profundă uşurare pentru cei care o oferă, o tăcută binecuvântare acolo unde este primită. Iertarea nu încurajează iluziile, ci le adună grațios, cu un râset uşor, aşternându-le cu blândețe la picioarele adevărului. Iar acolo ele dispar cu totul.

Iertarea este singurul lucru care reprezintă adevărul în toiul iluziilor lumii. Ea îşi dă seama de nimicnicia lor, privind dea dreptul (neabătută) prin miile de forme în care acestea ar putea apare. ***Ea priveşte păcatele, dar nu se lasă amăgită. Nu ia în seamă țipetele autoacuzatoare ale păcătoşilor înnebuniți de vinovăție. Se uită la ei cu ochi liniştiți, spunându-le doar atât: "Frate ale meu, ceea ce crezi nu este adevărul."***

Tăria iertării constă în onestitatea ei, care este atât de incoruptibilă încât vede iluziile ca iluzii, şi nu ca fiind adevărul. Tocmai de aceea, în faţa minciunilor, ea devine cea care dezamăgeşte; marele restaurator al simplului adevăr. Prin capacitatea sa de a trece cu vederea ceea ce nu se află acolo, ea deschide drumul către adevăr, drum ce a fost blocat de către visele vinovăţiei. Acum eşti liber să urmezi calea care ţi-o deschide adevărata ta iertare. Căci dacă un singur frate a primit acest dar de la tine, uşa este deschisă şi pentru tine.

Există un mod foarte simplu de a găsi uşa către adevărata iertare şi de o percepe ca fiind larg deschisă, în semn de bun venit. Dacă te simţi ispitit să acuzi pe cineva de vreun păcat, indiferent sub ce formă, nu-i permite minţii să stăruie asupra a ceea ce crezi că a făcut acea persoană, căci înseamnă să te amăgeşti singur. Întreabă-te, în schimb: "M-aş acuza eu oare de acest lucru?"

Astfel vei vedea alternativele între care ai de ales, în termeni care dau sens alegerii şi îţi păstrează mintea liberă de vinovăţie şi durere, precum Dumnezeu Însuşi a rânduit-o să fie, după cum este ea într-adevăr. Numai minciunile vor condamna. Într-adevăr, inocenţa este singurul lucru care există. Iertarea se aşează între iluzii şi adevăr, între lumea pe care o vezi şi cea care se află dincolo de ea; între iadul vinovăţiei şi poarta Cerului.

Peste această punte, la fel de puternică precum Iubirea care şi-a întins binecuvântările peste ea, toate visele despre rău, ură şi atac sunt tăcut aduse în faţa adevărului. Ele nu sunt reţinute ca să intensifice, să intimideze şi să îngrozească pe nesăbuitul visător care crede în ele. El a fost deja trezit, cu blândeţe, din visul său, prin înţelegerea faptului că ceea ce i s-a părut că vede nu a existat niciodată iar acum el nu mai poate gândi că i sa refuzat orice posibilitate de scăpare.

Nu trebuie să lupte pentru a-şi afla mântuirea. Nu trebuie să ucidă balaurii de care se credea urmărit. Şi nici nu trebuie să înalţe groasele ziduri de piatră şi uşile de fier despre care credea că îl vor pune în siguranţă. El acum poate să-şi îndepărteze armura greoaie şi inutilă, făurită pentru ai lega mintea cu lanţul fricii şi suferinţei. Pasul îi este uşor şi, de cum se aşterne la drum, o stea rămâne în urma sa, pentru a arăta calea celor cel urmează.

Iertarea trebuie exersată, căci lumea nu îi poate percepe sensul, şi nici nu poate pune la dispoziţie o călăuză care să-ţi demonstreze eficienţa ei benefică. Nu există în toată lumea vreun gând care să conducă măcar la o cât de mică înţelegerea legilor pe care le urmează, nici a Gândului pe care-l reflectă. Iertarea este la fel de străină de această lume precum este propria ta realitate. Totuşi, ea împreunează mintea cu realitatea din tine.

Astăzi exersăm adevărata iertare, pentru ca vremea împreunării să nu mai fie amânată. Căci vrem să ne întâlnim cu realitatea noastră în libertate şi pace. Exersarea se preschimbă în paşii ce luminează calea pentru fraţii noştri, care ne vor urma către realitatea pe care o împărtăşim cu ei.

Pentru ca se înfăptuiască aceasta, haideţi să dedicăm câte un sfert de oră, de două ori pe zi, pe care să-l petrecem alături de Îndrumătorul Care înţelege sensul iertării, şi Care ne-a fost trimis spre a ni-l revela. Să-L rugăm aşadar:

"Fă-mă să percep iertarea aşa cum este ea."

Apoi alege un frate, conform îndrumării pe care El ți-o va da, şi catalogheazăi "păcatele", pe măsură ce îți vin în minte, unul câte unul.
Să nu zăboveşti asupra nici unuia dintre le, ci realizează că îi foloseşti "ofensele" numai şi numai pentru a salva lumea de toate ideile păcătuirii. Consideră, pe scurt, tot ce ai gândit rău despre el şi, de fiecare dată, întreabă-te: "M-aş condamna eu oare pentru toate acestea?"
Îngăduie-i să fie eliberat de toate gândurile pe care le-ai nutrit referitor la păcatul din el. Acum tu eşti pregătit pentru libertate. Dacă până acum ai exersat cu bunăvoință şi onestitate, vei începe să conştientizezi o senzație de înălțare, o uşurare a greutății ce o simțeai de-a lungul pieptului, un cert şi profund sentiment de uşurare. Timpul ce a mai rămas trebuie consacrat resimțirii sentimentului de eliberare de toate lanțurile împovărătoare cu care ai încercat să-l încătuşezi pe fratele tău, dar pe care le-ai aruncat asupra ta însăți.
Iertarea trebuie practicată de-a lungul întregii zile, căci vor fi încă multe ocazii când îi vei uita sensul şi te vei ataca pe tine însuți. Dacă se întâmplă asta, îngăduie-i minții tale să nu se lase păcălită de această iluzie, spunând în sinea ta:
"Fie să percep iertarea aşa cum este ea. M-aş acuza oare de acest lucru? Nu mă voi încătuşa singur."
Orice ai face, adu-ți aminte:
"Nimeni nu este răstignit de unul singur, tot aşa cum nimeni nu poate pătrunde Cerul de unul singur."

Lecția 135

"Dacă mă apăr, sunt atacat."

Cine s-ar apăra, dacă nu ar crede că a fost atacat, că atacul a fost real şi că propria lui apărare ar putea să-l salveze? Într-aceasta stă absurditatea apărării; ea conferă iluziilor realitate deplină, încercând apoi să le trateze ca fiind reale. Ea adaugă iluziilor alte iluzii, făcând corecția de două ori mai dificilă. Tocmai asta faci atunci când încerci să planifici viitorul, să activezi trecutul sau să organizezi prezentul conform dorințelor tale.
Acționezi pe baza convingerii că trebuie să te protejezi față de ceea ce se întâmplă, deoarece întâmplarea trebuie să conțină ceea ce te amenință. Sentimentul amenințării este o recunoaştere a unei slăbiciuni inerente; reprezintă convingerea că există un pericol care are puterea de a te face să iei cuvenitele măsuri de apărare. Pe această convingere dementă se bazează lumea. Toate structurile sale, toate gândurile şi îndoielile sale, armamentele grele şi pedepsele sale, definițiile legale şi codurile sale, etica, conducătorii şi zeii săi toate nu fac altceva decât să perpetueze acest sentiment de amenințare. Căci nimeni nu umblă prin lume îmbrăcat în armură, decât dacă groaza îi roade inima.

Apărarea este înfricoşătoare. Ea provine din teamă, sporind teama cu fiecare apărare suplimentară. Tu crezi că îţi oferă siguranţă. Dar ea este dovada grăitoare a fricii devenită reală şi a groazei îndreptăţite.
Nu ţi se pare straniu că, atunci când îţi elaborezi planurile, îţi îngroşi armura şi îţi întăreşti zăvoarele, nu te opreşti să te întrebi ce anume speri, cum şi împotriva cui?
Să analizăm mai întâi ce anume aperi. Trebuie să fie ceva foarte slab şi uşor de asaltat. Trebuie să fie o pradă uşoară, incapabilă de a se proteja şi, ca atare, având nevoie de apărarea ta. Ce altceva decât trupul este atât de fragil, încât să necesite îngrijire permanentă şi o preocupare alertă şi profundă pentru ai proteja micuţa viaţă. Ce altceva decât trupul se poticneşte şi este incapabil să-i servească Fiului lui Dumnezeu drept gazdă vrednică?
Şi totuşi, nu trupul este cel care se poate teme, nici nu poate fi un lucru de temut. Nu are alte nevoi decât cele pe care tu însuţi i le atribui. Nu are nevoie de structuri complicate de apărare, nici de medicamente care să-i dea sănătate, nu are nevoie de absolut nici o îngrijire sau preocupare. Apără-i viaţa, sau oferă-i daruri spre a-i da frumuseţe, sau ziduri pentru a-i da siguranţă, şi nu faci altceva decât să declari că sălaşul tău este prada timpului hoţoman, supus putrefacţiei şi sortit a se face praf şi pulbere, atât de neocrotit, încât trebuie apărat cu însăşi preţul vieţii tale.
Nu este înspăimântătoare această imagine? Cum poţi fi împăcat cu un astfel de concept despre sălaşul tău? Însă ce altceva a înzestrat trupul cu dreptul de a te sluji în felul acesta decât propria ta credinţă (convingere)? Mintea i-a conferit trupului toate funcţiile pe care le distingi în el, fixându-i valoarea mult peste grămăjoara de pulbere şi apă ce este. Cine ar mai apăra aşa ceva odată ce şi-a dat seama ce este?
Trupul nu are nevoie de nici o apărare. Acest fapt trebuie scos în evidenţă iar şi iar, ori de câte ori l-am repeta, tot nu este suficient.
Trupul va fi puternic şi sănătos dacă mintea nu va abuza de el, atribuindu-i nişte roluri pe care nu şi le poate îndeplini, nişte obiective cei depăşesc competenţa şi nişte ţeluri entuziaste pe care nu le poate atinge. Astfel de încercări ridicole, dar profund preţuite, reprezintă sursele numeroaselor atacuri nebuneşti pe care le întreprinzi asupra sa. Căci trupul pare să-ţi înşele aşteptările, nevoile, valorile şi visele.
Acel "sine" care are nevoie de protecţie nu este real. Trupul, lipsit de valoare şi departe de a merita cea mai mică apărare, trebuie perceput doar ca fiind complet aparte de tine, ca să devină astfel un instrument sănătos şi serviabil, prin care mintea poate opera până când el încetează de a mai avea vreo utilitate. Cine ar mai vrea să-l păstreze, odată ce el nu mai este de folos?
Apără trupul şi ţi-ai atacat mintea. Căci ai văzut astfel în ea toate defectele, slăbiciunile, limitele şi lipsurile de care crezi că trebuie salvat trupul. Nu vei vedea mintea ca fiind separată de condiţii corporale. Şi vei descărca asupra corpului toată durerea ce provine din concepţia că mintea ar fi limitată şi fragilă, aparte de alte minţi şi separată de Sursa ei.
Iată gândurile care au nevoie de vindecare, iar odată ce acestea au fost corectate şi înlocuite cu adevărul, trupul va răspunde manifestând sănătate. Adevărul este singura apărare reală a trupului.

Dar, oare, la adevăr recurgi pentru ați apăra trupul? Tipul de protecție pe care i-l oferi nu-i este de nici un folos, ba chiar îți mai şi sporeşte strâmtoarea minții. Şi nu numai că nu vindeci, ci risipeşti orice speranță de vindecare, deoarece omiți să-ți dai seama unde anume trebuie că se află speranța, dacă este ca ea să fie întemeiată.
O minte vindecată nu face planuri. Ea duce la îndeplinire planuri pe care le recepționează, dând ascultare Înțelepciunii care nu este propria ei înțelepciune. Ea aşteaptă până ce a fost instruită în privința celor ce le are de făcut, iar apoi purcede la fapte. Nu se bizuie pe sine decât în ceea ce priveşte perfecta ei competență de a îndeplini planurile care i-au fost încredințate. Este senină în certitudinea că obstacolele nu-i pot împiedica mersul înainte spre realizarea oricărui țel care serveşte planul, mai mare, stabilit pentru binele fiecăruia.
O minte vindecată este despovărată de credința că trebuie să plănuiască, căci ea nu poate şti care este rezolvarea optimă, care sunt mijloacele de realizare şi nici cum să recunoască problema pentru rezolvarea căreia a fost întocmit planul. Până când nu recunoaşte toate acestea, mintea nu face decât să uzeze de trup în plănuirile sale. Dar atunci când le-a acceptat ca fiind adevărate, este vindecată şi nu se mai cramponează de corp.
Înrobirea trupului cuprins în planurile pe care mintea nevindecată le întocmeşte pentru a se salva pe sine nu duce decât la îmbolnăvirea sa. El nu este liber să constituie unealta ajutătoare a unui plan care transcende cu mult propria-i protecție şi care, pentru o vreme, îi solicită serviciile. În această capacitate, sănătatea îi este asigurată. Căci tot ceea ce întrebuințează mintea pentru îndeplinirea a ceea ce-şi propune va funcționa fără cusur, cu tăria care i-a fost dăruită şi care nu poate da greş.
Poate că nu este uşor să percepi planurile autoinițiate ca nefiind altceva decât nişte strategii de apărare, conform scopului pe care fiecare dintre ele a fost făcut să-l realizeze. Ele sunt mijloacele prin care o minte înfricoşată încearcă să întreprindă propria-i protecție, în detrimentul adevărului. Aceasta se poate recunoaşte cu uşurință în anumite forme pe care le iau aceste autoamăgiri, în care negarea realității este cât se poate de vădită. Cu toate acestea, nu se întâmplă prea des ca plănuirea să fie recunoscută ca fiind o strategie de apărare.
Mintea angajată în a face planuri pentru sine este ocupată să țină sub control întâmplări viitoare. Ea nu crede că va avea de toate, decât dacă îşi face singură provizii. Timpul devine un factor al cărui centru de greutate este deplasat undeva în viitor, pentru a fi controlat prin intermediul învățării şi a experienței obținute din întâmplări trecute şi credințe anterioare. Prezentul este trecut cu vederea, căci se bazează pe ideea că trecutul a constituit o sursă suficientă de învățături pentru ca mintea să-şi poată trasa propria ei desfăşurare în viitor.
Mintea care plănuieşte nu îngăduie, aşadar, să intervină vreo schimbare. Ceea ce a învățat înainte devine baza țelurilor sale viitoare.
Experiența ei din trecut determină alegerea a ceea ce se va întâmpla. Ea nu-şi dă seama că aici şi acum se află tot ce are nevoie pentru a garanta un viitor cu totul diferit de trecut, fără nici o continuitate a ideilor vechi şi a credințelor bolnave. Anticiparea nu joacă nici un rol, căci încrederea prezentă arată calea.

Atitudinile defensive sunt planurile pe care le făureşti pentru a ataca adevărul. Ținta lor este să selecteze ceea ce aprobi, şi să ignore ceea ce consideri a fi incompatibil cu convingerile privind propria-ți realitate. Iar ceea ce rămâne este într-adevăr lipsit de sens. Căci tocmai realitatea ta este "amenințarea" pe care strategiile tale defensive vor s-o atace, să o camufleze, să o despice şi să o răstignească.

Câte nu ai putea accepta, dacă ai şti că tot ce se întâmplă, toate evenimentele, trecute, prezente şi viitoare sunt plănuite cu blândețe de Cel Unic, al Cărui singur sunt scop este binele tău? Poate că l-ai înțeles greşit planul, căci El nu ți-ar oferi niciodată durerea. Însă atitudinile tale defensive nu te-ai lăsat să vezi cum este binecuvântarea sa iubitoare străluceşte la fiecare pas pe care l-ai făcut vreodată. În timp ce făceai planuri pentru moarte, El te-a condus cu gingăşie către viața eternă.

Încrederea ta prezentă în El este acea apărare care promite un viitor netulburat, fără nici o umbră de mâhnire, cu o bucurie care sporeşte neîncetat, pe măsură ce această viață devine o clipă sfântă, aşezată în timp, dar râvnind numai nemurire. Nu lăsa alte apărări, decât încrederea ta prezentă, să-ți traseze viitorul, şi viața aceasta devine o întâlnire cu adevărul plină de semnificație, pe care doar strategiile tale defensive vor să-l ascundă.

Lipsit de sistemele tale de apărare, devii o lumină pe care Cerul, plin de recunoştință, o recunoaşte ca aparținându-i. Şi te va conduce pe căi ce ți-au fost hărăzite întru fericirea ta conform străvechiului plan, început atunci când s-a născut timpul. Cei care te urmează îşi vor împreuna lumina cu a ta, ce va spori până când lumea va radia de bucurie. Iar frații noştri îşi vor abandona stânjenitoarele sisteme de apărare, care nu le-au adus nimic şi nu putea decât să înspăimânte.

Astăzi vom anticipa acel timp cu o încredere prezentă, căci aceasta face parte din ceea ce a fost plănuit între noi. Vom fi încredințați că toate cele de care avem nevoie ne sunt date, pentru a realiza acest deziderat. Nu facem planuri referitoare la posibilitățile de împlinire, ci ne dăm seama că lipsa noastră de apărare este tot ce ne trebuie, pentru ca adevărul să răsară cu certitudine în mințile noastre.

De două ori pe zi, timp de cincisprezece minute, ne vom odihni de plănuiri lipsite de sens şi de orice gând care împiedică adevărul să pătrundă în mințile noastre. Astăzi, vom dobândi în loc să facem planuri, astfel încât să putem dărui în loc să organizăm. Şi nouă ni se dăruieşte cu adevărat, atunci când spunem:

"Dacă mă apăr, sunt atacat.

Dar în neapărarea mea voi fi puternic, şi voi afla ceea ce ascund apărările mele."

Nimic altceva. Dacă sunt planuri de făcut, ți se va spune despre ele. S-ar putea ca ele să nu fie planurile pe care le credeai necesare, şi nici chiar răspunsurile la problemele cu care credeai că eşti confruntat.

Ele sunt însă răspunsuri la un alt fel de întrebare, care deocamdată, rămâne fără răspuns dar în aşteptarea răspunsului până ce, în cele din urmă, primeşti Răspunsul.

Toate sistemele tale defensive au avut ca obiectiv să nu primeşti ce vei primi astăzi. În lumina şi bucuria încrederii neîndoite te vei întreba, cu mirare, de ce oare ai crezut vreodată că trebuie să fii apărat de izbăvire. Cerul nu cere nimic. Iadul este cel care ridică extravagante pretenții la sacrificiu. Astăzi nu renunți la nimic în aceste momente când, neapărat, te prezinți Creatorului tău aşa cum eşti cu adevărat.

El te-a ținut minte. Astăzi, la rândul nostru, ne vom aminti de El. Căci aceasta este Vremea Paştelui în procesul tău de mântuire. Învii din nou ceea ce a fost o moarte şi părelnică deznădejde. Acum a renăscut în tine lumina speranței, fiindcă acum te apropii fără de apărare ca să-ți afli rolul în planul lui Dumnezeu. Ce planuri mărunte sau credințe magice mai pot avea oare vreo valoare, atunci când ți-ai primit funcția de la Vocea lui Dumnezeu Însuşi?
Nu încerca să modelezi această zi după cum ți se pare că ți-ar fi de cel mai mare folos. Căci nu îți poți imagina toată fericirea care te ajunge atunci când nu plănuieşti nimic. Află astăzi. Şi toată lumea va face acest pas uriaş, sărbătorind Paştele tău împreună cu tine.
De-a lungul zilei, pe măsură ce apar mici nebunii ca să-ți imobilizeze sistemele defensive, ispitindu-te să urzeşti planuri, adu-ți aminte că astăzi este o zi de învățământ special, şi afirmă următoarele:
"Acesta este Paştele meu. Îl voi păstra cu sfințenie. Nu mă voi apăra, căci Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare împotriva adevărului realității sale."

Lecția 136

"Boala este o strategie defensivă împotriva adevărului."

Nimeni nu poate vindeca dacă nu înțelege scopul pe care boala pare să-l servească. Fiindcă atunci înțelege, de asemenea, că scopul bolii este lipsit de sens. Neavând vreo cauză şi lipsită de orice scop care să aibă sens, ea nu poate fi de fel. Odată ce sunt înțelese toate acestea, vindecarea este automată. Ea risipeşte această iluzie lipsită de sens prin acelaşi mod de abordare care duce toate iluziile înaintea adevărului, lăsându-le acolo să dispară.
Boala nu este un accident. Ca toate sistemele defensive, ea este un mecanism de autoamăgire. Şi, ca tot restul, scopul ei să ascundă realitatea, să o atace, să o schimbe, să o incapaciteze, să o distorsioneze, să o răstălmăcească, sau să o reducă la o grămăjoară de părți neasamblate. Țelul tuturor acțiunilor defensive a acela de a împiedica adevărul să fie între. Părțile sunt văzute ca şi cum fiecare ar fi întreagă în sine.
Acțiunile defensive nu sunt involuntare, şi nici nu se desfăşoară în mod inconştient. Sunt nişte baghete secrete, pe care le fluturi atunci când adevărul pare să amenințe ceea ce ai vrea să crezi. Ele par să fie inconştiente doar din cauza rapidității cu care te hotărăşti să le foloseşti. În acea secundă, sau chiar fracțiune de secundă, în care iei decizia să faci uz de ele, îți dai seama exact de ceea ce îți propui să faci, ca apoi să crezi că sa şi împlinit.
Cine altul decât tu însuți evaluezi o amenințare, decizi că trebuie să scapi de ea şi ticluieşti o serie de sisteme defensive pentru a reduce amenințarea care a fost judecată ca fiind reală? Toate acestea nu pot fi făcute în mod inconştient. Dar odată pus la cale, planul tău pretinde că trebuie să uiți că tu eşti cel care l-a făcut, ca astfel să pară străin propriei tale intenții; o întâmplare fără nici o legătură cu starea ta mentală, un rezultat ce are efect real asupra ta, şi nu unul efectuat de tine însuți.

Rapiditatea cu care uiți rolul pe care îl joci în plăsmuirea "realității" tale, te face să crezi că acțiunile defensive nu se află sub propriu-ți control. Dar ceea ce ai uitat poate fi rechemat în memorie, dacă eşti dispus să reconsideri decizia care este dublu ecranată de către unitare.
Faptul că nu-ți aduci aminte nu este altceva decât un indiciu că această decizie mai rămâne în vigoare în ceea ce te priveşte. Nu confunda asta cu un fapt. Acțiunile defensive trebuie să facă faptele de nerecunoscut. Asta urmăresc, iar asta şi fac.
Fiecare sistem ia nişte fragmente ale întregului, le asamblează fără a ține cont de adevărata relație ce există între ele şi, în felul acesta, țese iluzii ale unui întreg care nu există. Acest proces produce senzația de amenințare, şi nu rezultatul lui, oricare ar fi el. Atunci când se smulg nişte părți din întreg şi se consideră ca fiind separate şi întregi ele însele, se transformă în simboluri ce reprezintă un atac împotriva întregului; atacul fiind o reuşită doar datorită efectului său: întregul nu va mai fi considerat ca fiind întreg. Dar tu ai uitat că aceste simboluri reprezintă doar propria ta decizie privitor la ceea ce ar trebui să fie real, luând locul a ceea ce este într-adevăr real.
Boala este o decizie. Nu este ceva ce ți se întâmplă fără s-o fi cerut, care te slăbeşte şi îți aduce suferință. Boala este o alegere pe care o faci, un plan pe care îl întocmeşti atunci când, pentru o clipă, adevărul mijeşte în propria-ți minte amăgită, şi toată lumea pare să se clatine şi stă să se prăbuşească. Acum te-ai îmbolnăvit, pentru ca adevărul să se ducă şi să nu-ți mai amenințe castelele de nisip.
Oare de ce crezi că boala poate reuşi să te scutească de adevăr? Deoarece ea dovedeşte că trupul nu este separat de tine şi, prin urmare, tu trebuie să fii separat de adevăr. Înduri chinuri deoarece trupul le îndură, iar în acest chin ajungi să fii una cu el. Astfel este perpetuată "adevărata" ta identitate şi este redus la tăcere şi înăbuşit acel gând curios şi tulburător, că s-ar putea să fii mai ceva decât această grămăjoară de pulbere. Căci iată, această pulbere te poate face să suferi, să te chirceşti şi poate să-ți oprească inima, poruncindu-ți să mori şi să încetezi a mai fi.
Astfel trupul este mai tare decât adevărul, care te roagă să trăieşti, dar care nu poate trece peste hotărârea ta de a muri. Aşa că trupul este mai puternic decât viața veşnică. Cerul mai fragil decât iadul, iar ceea ce a hărăzit Dumnezeu pentru mântuirea Fiului Său se loveşte de împotrivirea unei decizii mai puternice decât Voia Sa. Fiul Său este pulbere, Tatăl nedesăvârşit, iar haosul se aşează triumfător pe tronul Său.
Aşa arată plănuirile tale pentru propria-ți apărare. Şi eşti convins că Cerul se cutremură înaintea unor astfel de atacuri nebuneşti, că Dumnezeu este orbit de iluziile tale, că adevărul este preschimbat în minciuni şi tot universul este înrobit unor legi pe care sistemele tale defensive vor să i le impună. Dar cine crede în iluzii, decât cel care le-a plăsmuit? Cine altul poate să le vadă şi să reacționeze față de ele ca şi cum ar fi chiar adevărul?
Dumnezeu nu ştie nimic de planurile tale de a-I schimba Voia. Universul rămâne indiferent la legile prin care te-ai decis să-l guvernezi. Iar Cerul nu s-a plecat între fața iadului, nici viața în fața morții. Nu poți decât să preferi să crezi că mori, că înduri boala sau că stâlceşti adevărul într-un fel sau altul. Creația este cu totul aparte de toate acestea. Strategiile defensive sunt nişte planuri de a nimici ceea ce nu poate fi atacat.

Inalterabilul nu se poate schimba. Iar ceea ce este pe de-a-ntregul neprihănit nu poate păcătui.
Iată simplul adevăr. El nu recurge nici la forță, nici la triumf. Nu porunceşte supunere, nici nu încearcă să dovedească cât de lamentabile şi futile sunt încercările tale de a pune la cale nişte acțiuni defensive care să-l altereze. Adevărul doreşte numai şi numai să-ți dăruiască fericire, căci acesta îi este rostul. Poate că suspină un pic atunci când îi nesocoteşti darurile, ştiind totuşi, cu o certitudine perfectă, că ceea ce Dumnezeu voieşte pentru tine trebuie să fie primit.
Tocmai acest fapt demonstrează că timpul este o iluzie. Căci timpul îți permite să crezi că ceea ce Dumnezeu ți-a dăruit nu este adevărat chiar acum, precum trebuie să fie. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu totul aparte de timp. Căci timpul nu este decât un alt sistem defensiv lipsit de sens pe care l-ai urzit împotriva adevărului. Cu toate acestea, ceea ce El voieşte este aici, iar tu rămâi aşa cum te-a creat El. Adevărul are o putere mai presus de orice apărare, căci nici o iluzie nu poate rămâne acolo unde adevărului i s-a îngăduit să intre. Şi răsare în orice minte care îşi va depune armele şi va înceta să se joace cu nebunia. Adevărul poate fi găsit oricând; chiar astăzi, dacă vei decide să exersezi cum să-i dai bunvenit.Acesta este astăzi obiectivul nostru.
Vom dedica de două ori câte un sfert de oră ca să rugăm adevărul să vină şi să ne pună în libertate. Iar adevărul va veni, căci nu a fost vreodată aparte de noi. Nu aşteaptă decât această invitație pe care i-o adresăm astăzi. Deschidem invitația cu o rugăciune vindecătoare care ne va ajuta să ne ridicăm deasupra atitudinii noastre defensive, îngăduind adevărului să fie aşa cum a fost mereu:
"Boala este o strategie îndreptată împotriva adevărului.
Voi accepta adevărul a ceea ce sunt. şi voi îngădui ca mintea mea să fie astăzi pe deplin vindecată."
Vindecarea va fulgera prin mintea ta deschisă, pe măsură ce pacea şi adevărul se vor înălța pentru a lua locul războiului şi imaginilor deşarte. Nu va mai fi nici un colț întunecat pe care boala să-l poată ascunde şi apăra de lumina adevărului. Nu va mai rămâne în mintea ta nici una dintre figurile sumbre din visele tale şi nici căutările lor obscure şi lipsite de sens, constând în urmărirea dementă a unor țeluri duble. Mintea îți va fi vindecată de toate dorințele bolnave, întru ascultarea cărora ea a încercat să împuternicească trupul.
Acum trupul este vindecat, căci sursa bolii a fost deschisă ajutorului despovărător. Vei recunoaşte că ai exersat bine după următoarele: trupul nu trebuie să fie deloc resimțit. Dacă ai reuşit, nu vei avea nici senzația că te simți bine sau rău, nici senzația de durere sau plăcere. În minte nu este nici o reacție față de ceea ce face trupul. Utilitatea sa este singurul lucru care rămâne, şi nimic mai mult. Poate nu-ți dai seama că acesta elimină limitele pe care le-ai impus prin scopurile pe care i le-ai atribuit. Pe măsură ce ele sunt abandonate, forța de care dispune corpul este mereu suficientă pentru a servi toate scopurile cu adevărat utile. ***Sănătatea sa este pe deplin garantată, el nemaifiind limitat de timp, de vreme sau oboseală, de mâncare şi băutură, sau de orice lege pe care l-ai făcut să o slujească înainte.*** Acum nu mai trebuie să întreprinzi nimic ca să-l faci bine, căci boala a devenit imposibilă.

Dar această proiecție se cere prezervată printr-o vigilență plină de păsare. Dacă-i vei îngădui minții să întrețină gânduri de atac, să cedeze judecării sau să facă planuri pentru a contracara incertitudinile viitoare, te-ai pus iarăşi într-o poziție falsă, plăsmuind o entitate trupească care va ataca corpul, căci acum mintea este bolnavă.
Dacă se întâmplă asta, aplică instantaneu remediul, nemaipermițând atitudinii tale defensive să-ți facă rău. Şi nu rămâi nelămurit în privința a ceea ce trebuie vindecat, ci spuneți:
"Am uitat ceea ce sunt cu adevărat, căci mi-am confundat trupul cu mine însumi. Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului.
Dar nu sunt un trup. Şi mintea mea nu poate ataca. Aşa că nu pot fi bolnav."

Lecția 137

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă."

Ideea de astăzi rămâne gândul central pe care se întemeiază mântuirea. Căci vindecarea este opusul ideilor lumii care se ocupă de boală şi stări de separare. Boala este o retragere din fața celorlalți şi un refuz al împreunării. Ea devine o uşă care se închide în urma unui sine separat, ținându-l izolat şi singur.
Boala înseamnă izolare. Căci pare să țină un sine aparte de tot restul, pentru a îndura ceea ce nu simt ceilalți. Ea conferă trupului puterea absolută de a face separarea reală şi de a ține mintea într-un regim de celulă, separată în bucăți ce sunt ținute laolaltă de un straşnic zid de carne îmbolnăvită, pe care nu-l poate birui.
Lumea se supune legilor în slujba cărora se află boala, dar vindecarea operează aparte de ele. Este important ca cineva să fie vindecat de unul singur. Dar vindecarea este propria lui decizie de a fi din nou Unul şi de a-şi accepta Sinele cu toate părțile Sale intacte şi nevătămate. Aflat în boală, Sinele său pare să fie dezmembrat şi lipsit de unitatea care Îi dă viață. Dar vindecare se săvârşeşte atunci când el vede că trupul nu are nici o putere de a ataca unitatea universală a Fiului Dumnezeu.
Boala ține să demonstreze că minciunile trebuie că sunt adevărul. Dar vindecarea demonstrează că adevărul este adevărat. Separarea, pe care boala ține s-o impună în realitate nu a avut loc niciodată. A fi vindecat înseamnă, pur şi simplu, a accepta ceea ce mereu a fost simplul adevăr şi va rămâne mereu exact aşa cum a fost dintotdeauna.
Totuşi, ***ochilor obişnuiți cu iluziile trebuie să li se arate că ceea ce ei privesc este fals.*** Aşa se face că vindecarea, de care adevărul nu are niciodată nevoie, trebuie să demonstreze că boala nu este reală.
Aşadar, vindecarea ar putea fi numită un contravis, ce anulează visul bolii în numele adevărului, dar nu în însuşi adevărul. ***La fel cum iertarea trece cu vederea toate păcatele ce nu au foarte niciodată comise, vindecarea nu face decât să înlăture iluziile care nu au avut loc. La fel cum lumea reală va răsări pentru a înlocui ceea ce nu a fost niciodată, vindecarea oferă doar restaurație pentru stări imaginare şi idei false, din care visele brodează tablouri despre adevăr.***

Să nu crezi totuşi că a vindeca este nedemn de funcţia ta aici. Căci antiChrist devine mai puternic decât Christul pentru cei care visează că lumea este reală. Trupul pare să fie mai solid şi mai stabil decât mintea. Iar iubirea devine un vis, de vreme ce teama rămâne singura realitate care poate fi văzută, justificată, şi pe deplin înţeleasă.

După cum iertarea risipeşte în strălucirea ei tot păcatul şi lumea reală va ocupa locul a ceea ce ai plăsmuit, tot aşa vindecarea trebuie să înlocuiască fanteziile bolii pe care le desfăşori în faţa simplului adevăr, ascunzându-l. Când boala va fi văzută dispărând, în ciuda tuturor legilor ce susţin că ea este cât se poate de reală, atunci toate întrebările îşi vor fi găsit răspunsul. Iar legile nu vor mai putea fi adorate şi nici respectate.

Vindecarea înseamnă libertate. Căci ea demonstrează că visele nu vor triumfa asupra adevărului. Vindecarea este împărtăşită. Iar prin acest atribut ea dovedeşte că acele legi, care sunt diferite de cele care susţin că boala este inevitabilă, sunt mai puternice decât opusele lor bolnăvicioase. ***Vindecarea înseamnă tărie. Căci prin mâna ei blândă, slăbiciunea este biruită şi minţile, ce erau zidite înăuntrul unui trup, sunt libere să se împreuneze cu alte minţi, pentru a fi de-a pururea veşnice.***

Vindecarea, iertarea şi bucuroasa preschimbare a tot ce înseamnă lumea durerii cu o lume unde tristeţea nu poate intra sunt mijloacele prin care Sfântul Spirit te îmboldeşte să-L urmezi. Blândele Sale lecţii te învaţă cât de uşor poţi dobândi mântuirea; cât de puţin exerciţiu îţi trebuie ca să-I laşi legile să le înlocuiască pe cele făcute de tine pentru a te face prizonier al morţii. Viaţa Sa devine propria ta viaţă, pe măsură ce extinzi micul ajutor pe care El ţi-l cere spre a te elibera de tot ce ţi-a pricinuit vreodată durere.

Iar acum, când te laşi vindecat, vezi cum toţi cei din jurul tău, cei care îţi vin în minte, cei cu care ai contact sau cei care nu par să aibă nici o legătură cu tine, sunt vindecaţi împreună cu tine. Probabil că nu îi vei recunoaşte pe toţi, probabil că nu vei realiza cât de măreaţa îţi este ofranda adusă lumii întregi, atunci când îngădui vindecării să pogoare asupra ta. Dar niciodată nu eşti singurul care se vindecă. Şi legiuni peste legiuni vor primi darul pe care îl primeşti tu atunci când eşti vindecat.

Cei vindecaţi devin instrumentele vindecării. Între clipa în care ei sunt vindecaţi şi cea în care le este dăruit harul vindecării, ca ei să-l dăruiască la rândul lor, nu se interpune timpul. Ceea ce este opus lui Dumnezeu nu există, iar cel care nu acceptă în mintea sa ceva ce nu există, devine un liman unde cei obosiţi pot face un popas. Căci aici a fost hărăzit adevărul, şi tot aici toate iluziile sunt aduse în fiinţa adevărului.

Nu vrei să-I oferi adăpost Voii lui Dumnezeu? Căci prin aceasta nu faci altceva decât să-ţi pofteşti Sinele să se simtă ca la El acasă. Şi poate fi refuzată această invitaţie? Cere-i inevitabilului să se întâmple, şi nu vei da greş niciodată. Cealaltă alegere înseamnă doar a cere ca ceva să fie ceea ce nu poate fi, iar aşa ceva nu poate avea sorţi de izbândă. Astăzi cerem ca numai adevărul să ne ocupe minţile; pentru ca gânduri de vindecare să purceadă de la ceea ce este vindecat către ceea ce mai trebuie vindecat, conştienţi fiind că se vor revela ca una.

La fiecare oră, ne vom aminti că funcţia noastră este să îngăduim ca minţile să ne fie vindecate, spre a putea aduce vindecarea în lume, schimbând blestemul cu vindecarea, durerea cu bucuria, şi separarea cu pacea lui Dumnezeu. Oare nu merită să dăruieşti un

minut dintr-o oră pentru a dobândi un dar ca acesta? Oare nu reprezintă un pic de timp o cheltuială neînsemnată pentru a fi oferită în schimbul darului ce cuprinde totul?
Însă, trebuie să fim pregătiţi pentru un asemenea dar. Şi astfel, vom începe ziua cu următoarele gânduri, dedicându-le zece minute, şi tot cu aceste gânduri vom încheia ziua:
"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă. Vreau să-mi împărtăşesc vindecarea cu lumea întreagă, pentru ca boala să fie alungată din mintea Unicului Fiu al lui Dumnezeu, care este singurul meu Sine."
Îngăduie ca vindecarea să aibă loc prin tine chiar în această zi. Şi, găsindu-ţi odihna în linişte, fii pregătit să dăruieşti pe măsură ce dobândeşti, reţinând doar ceea ce dăruieşti şi primind Cuvântul lui Dumnezeu ca să ia locul tuturor gândurilor nebuneşti care au fost imaginate vreodată. Ne adunăm acum ca să faca bine tot ceea ce a fost bolnav şi să oferim binecuvântarea acolo unde domnea atacul. ***Şi nu vom îngădui ca această funcţie să fie dată uitării cu trecerea orelor zilei, amintindu-ne de rostul nostru cu ajutorul acestui gând:***
"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă. Şi-mi voi binecuvânta fraţii, căci voi fi vindecat împreună cu ei, aşa cum şi ei sunt vindecaţi împreună cu mine."

Lecţia 138

"Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid."

În această lume, Cerul constituie o opţiune, fiindcă aici credem că există nişte alternative între care trebuie să alegem. Avem convingerea că toate lucrurile au un opus, iar ceea ce dorim reflectă propria noastră alegere. Dacă Cerul există, trebuie să existe şi iadul, căci contradicţia este modul în care plăsmuim ceea ce percepem şi ceea ce credem că este real.
Creaţia nu cunoaşte contrarii. Dar aici, în lume opoziţia face parte din a fi "real". Tocmai această percepţie stranie a adevărului face ca opţiunea pentru Cer să pară totuna cu renunţarea la iad. Nu e chiar aşa. Însă ceea ce este adevărat în creaţia lui Dumnezeu nu poate pătrunde aici, până ce nu îşi găseşte reflectarea într-o formă pe care lumea o poate înţelege. Adevărul nu poate veni acolo unde n-ar putea fi
perceput decât cu teamă. Căci aceasta ar constitui eroarea de a crede că adevărul poate fi redus la nişte iluzii. Opoziţia face ca adevărul să nu fie binevenit, iar astfel el nu poate veni.
Opoziţia este modul evident de a scăpa de ceea ce apare ca având opus. Decizia permite ca unul dintre obiectivele în conflict să devină ţelul eforturilor şi a cheltuielii de timp. Fără a lua vreo decizie, timpul este irosit şi eforturile disipate. Sunt cheltuite pe nimic, iar timpul trece fără a vădi rezultate. Nu există nici un sentiment al câştigului, căci nimic nu se realizează; nimic nu se învaţă.
Trebuie să ţi se aducă aminte că te crezi confruntat cu mii de alternative, când, de fapt, nu există decât una singură. Dar până şi aceasta pare să fie doar o alternativă. Nu te lăsa

derutat de toate îndoielile pe care le vor aduce miriadele de decizii. Nu iei decât una singură. Iar când ai luat această unică decizie, vei percepe că nu a fost vorba de nici o alternativă. Căci adevărul este adevărat, şi nimic altceva nu este adevărat. Nu există ceva opus care poate fi ales în locul său. Nu există nici o contradicţie faţă de adevăr.
Alegerea depinde de ceea ce ai învăţat. Iar adevărul nu poate fi învăţat, ci numai recunoscut. În recunoaştere rezidă acceptarea sa; precum este el acceptat, aşa este şi cunoscut. Dar cunoaşterea se află dincolo de obiectivele pe care ne-am propus să le arătăm în cadrul acestui curs. Obiectivele noastre sunt legate de instruire; sunt atinse învăţând cum se poate ajunge la ele, ce sunt şi ce oferă. Deciziile sunt rezultatul procesului tău de învăţare, căci se bazează pe ceea ce ai acceptat ca fiind adevărul cu privire la ceea ce eşti, precum şi la ceea ce trebuie că-ţi sunt nevoile.
În această lume complicată până la demenţă, Cerul pare să ia forma unei alternative, în loc să fie, pur şi simplu, ceea ce este. Dintre toate opţiunile pe care ai încetat să le abordezi, aceasta este cea mai simplă, întru totul definitivă şi constituind prototipul tuturor celorlalte, este cea care rezolvă toate deciziile. Dar dacă o rezolvi pe aceasta, celelalte sunt rezolvate împreună cu ea, căci toate deciziile nu fac altceva decât să tăinuiască singura opţiune reală, luând diferite forme. Iată aici ultima şi singura alegere, în care adevărul este ori acceptat, ori negat.
Prin urmare, astăzi începem să luăm în considerare acea opţiune, pentru luarea căreia ni s-a dat timpul întru ajutor. Acesta îi este rostul sfânt, acum diferit de scopul pe care tu însuţi i l-ai conferit, acela de a fi un mijloc de demonstrare a realităţii iadului, a prefacerii speranţei în deznădejde şi a biruinţei morţii asupra vieţii. Numai în moarte îşi găsesc contrariile rezolvarea, căci a pune capăt opoziţiei înseamnă a muri. Şi astfel, mântuirea trebuie să fie văzută ca nefiind altceva decât moartea, căci viaţa este luată drept conflict. A rezolva conflictul înseamnă, aşadar, aţi pune capăt şi vieţii.
Aceste credinţe nebuneşti pot dobândi o stăpânire inconştientă, de o mare intensitate asupra minţii, ţinând-o în ghearele groazei şi a anxietăţii cu atâta străşnicie, încât nu-şi va abandona ideile priind propria protecţie. Ea trebuie să fie salvată de mântuire, ameninţată ca să se simtă ocrotită şi magic blindată împotriva adevărului. Iar aceste decizii sunt luate în mod inconştient, pentru a le păstra în siguranţă, ferite de orice deranj; la adăpost de întrebări, raţiune şi punere la îndoială.
Cerul este ales în mod inconştient. Alegerea nu poate fi făcută până când alternativele nu sunt limpede văzute şi înţelese. Tot ceea ce este învăluit de giulgiul umbrelor trebuie înviat întru înţelegere, spre a fi judecat din nou, de data aceasta cu ajutorul Cerului. Şi toate greşelile de judecată pe care le-a comis mintea înainte sunt deschise corecţiei, acum, când adevărul le clasează ca fiind fără cauză. Ele nu mai au nici un efect. Nu pot fi tăinuite, căci nimicnicia lor este recunoscută.
Dimineaţa, de îndată ce ne trezim, ne decidem în favoarea Cerului şi petrecem cinci minute încredinţându-ne că am făcut singura decizie sănătoasă. Recunoaştem că facem o alegere conştientă între ceea ce are existenţă şi ceea ce nu este decât o părelnicie a adevărului. Confruntată fiind cu ceea ce este real, la lumină, se vede cât de şubredă şi transparentă este pseudoexistenţa. Acum nu mai propagă teroarea, căci ceea ce a fost plăsmuit ca fiind enorm, răzbunător, nemilos de atâta ură, are nevoie de întuneric

pentru ca frica să se poată instala acolo. Acum este recunoscut ca fiind doar o nebunească şi trivială greşeală.
La noapte, înainte de a ne închide ochii de somn, ne reafirmăm alegerea pe care am făcut-o oră de oră. Şi acum dăruim ultimele cinci minute ale zilei deciziei pe care am luat-o la trezire. Cu trecerea fiecărei ore ne-am reafirmat decizia, într-un scurt şi liniştit răgaz dedicat menținerii lucidității. Pentru ca, în sfârşit, să ne încheiem ziua cu următoarele, recunoscând că alegem doar ceea ce vrem cu adevărat:
Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid. Mă decid acum, şi nu mă voi răzgândi, Cerul fiind singurul lucru pe care îl vreau.

Lecția 139

“Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi”.

Aici se pune capăt oricărei alegeri. Căci ajungem aici la decizia de a ne accepta pe noi înşine aşa cum ne-a creat Dumnezeu şi ce altceva reflectă alegerea, decât incertitudinea cu privire la ceea ce suntem? Nu există îndoială care să nu-şi aibă rădăcinile aici. Nu există întrebare care să nu reflecte această incertitudine. Nu există conflict care să nu comporte această neechivocă şi simplă întrebare: Ce sunt eu?
Însă cine altul ar putea pune această întrebare decât cineva care a refuzat să se recunoască pe sine? Numai refuzul de a te accepta pe tine însuți ar putea face ca această întrebare să pară sinceră. Singurul lucru care poate fi cu siguranță cunoscut de orice viețuitoare este ceea ce este ea. Din acest unic punct al certitudinii, ea contemplă celelalte lucruri ca fiind la fel de certe precum ea însăşi.
Incertitudinea cu privire la ceea ce trebuie că eşti este o autoamăgire de proporții atât de vaste, încât magnitudinea ei de neconceput. A fi viu şi a nu te cunoaşte pe tine însuşi înseamnă a crede că, în realitate, eşti mort. Fiindcă, ce altceva înseamnă viața decât a fi tu însuți, şi ce altceva poate fi viu în locul tău? Cine este cel care se îndoieşte? De ce anume se îndoieşte? Cui îi pune întrebări? Cine poate să-i răspundă?
El afirmă, pur şi simplu, că nu este el însuşi, prin urmare, fiind altceva, devine un cercetător a ceea ce este acel ceva. Cu toate acestea, el nu ar putea fi nicidecum viu, dacă nu ar cunoaşte răspunsul. De întreabă ca şi cum nu ar cunoaşte, nu face decât să arate că nu vrea să fie ceea ce este. Dar el a acceptat ceea ce este, dat fiind că trăieşte; a judecat împotrivă şi i-a negat valoarea, decizând că nu cunoaşte singura certitudine datorită căreia trăieşte.
Astfel devine nesigur de propria sa viață, căci a negat ceea ce reprezintă ea. Din cauza acestei negații ai nevoie de Ispăşire. Negația ta nu a produs schimbări în ceea ce eşti. Dar ți-ai scindat mintea într-o parte care cunoaşte, şi una care nu cunoaşte adevărul. Eşti tu însuți. În privința aceasta nu există nici o îndoială. Şi totuşi, te îndoieşti de aceasta. Însă nu te întrebi care parte a ta se poate îndoi de tine însuți.
Acea parte care pune această întrebare nu poate, în realitate, să fie o parte din tine. Căci întreabă de cineva care cunoaşte răspunsul. Dacă ar fi parte din tine, atunci certitudinea ar fi imposibilă.

Ispăşirea remediază strania idee că este posibil să te îndoieşti de tine însuţi, să fii nesigur de ceea ce realmente eşti. Acesta este abisul nebuniei. Şi totuşi, este întrebarea universală a lumii. Ce altceva înseamnă asta decât că lumea este nebună? De ce să-i împărtăşim nebunia, acceptând nefericita credinţă că ceea ce este universal aici, este şi adevărat?
Nimic din ceea ce crede lumea nu este adevărat. Ea este un loc al cărui scop este de a fi un popas unde cei care pretind că nu se cunosc pe ei înşişi pot veni să se întrebe ce anume sunt. Şi ei vor veni din nou până ce vor fi acceptat Ispăşirea şi vor fi învăţat că este imposibil să te îndoieşti de tine însuţi şi să nu fii conştient de ceea ce eşti.
Nu ţi se cere decât acceptare, căci ceea ce eşti este cert. Este de-a pururi pecetluit în sfânta Minte a lui Dumnezeu, precum şi în a ta însăţi. Ceea ce eşti este atât de inaccesibil oricărei îndoieli şi contestări, încât a pune întrebarea ce anume poate să fie, este dovada de care ai nevoie spre aţi demonstra credinţa în contradicţia care afirmă că nu cunoşti ceea ce nu se poate să nu cunoşti. Este aceasta o întrebare, sau o afirmaţie care se neagă pe sine în ceea ce afirmă? Să nu îngăduim sfintelor noastre minţi să se ocupe cu asemenea tâlcuiri fără rost.
Aici avem o misiune de îndeplinit. Nu am venit să reîntărim nebunia în care odinioară am crezut. Să nu uităm scopul pe care l-am acceptat. Am venit să dobândim mai mult decât doar propria noastră fericire. Ceea ce acceptăm că suntem proclamă ceea ce fiecare trebuie că este, împreună cu noi. *Nu-i neglija pe fraţii tăi, căci pe tine însuţi te neglijezi. Priveşte-I cu iubire, ca să afle că sunt parte din tine, precum şi tu eşti parte din ei. Iată ce ne învaţă Ispăşirea. Demonstrând că unitatea Fiului lui Dumnezeu este neafectată de credinţa sa cum că n-ar şti ce este el. Acceptă astăzi Ispăşirea, nu pentru a schimba realitatea, ci doar pentru accepta adevărul despre tine, ca apoi să-ţi continui drumul bucurându-te întru Iubirea nesfârşită a lui Dumnezeu.* Atât ni se cere să facem. Atât vom face astăzi.
Câte cinci minute, dimineaţa şi seara, le vom consacra în vederea aplicării minţilor noastre către tema de astăzi. Începem cu această recapitulare privind misiunea noastră:Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi. Căci sunt dintotdeauna aşa cum m-a creat Dumnezeu. Nu am pierdut cunoaşterea pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu atunci când ne-a creat asemenea Lui.
Putem să ne aducem aminte de ea şi pentru ceilalţi, căci în creaţie toate minţile sunt una. Iar în memoria noastră se află aducerea aminte despre cât de dragi ne sunt într-adevăr fraţii noştri, cât de mult fiecare minte este parte din noi, cât de credincioşi ne-au fost ei în realitate şi cum Iubirea Tatălui nostru îi conţine pe toţi.
Cuprinşi de recunoştinţă faţă de toată creaţia, în Numele Creatorului şi a Unităţii Sale cu toate aspectele creaţiei, ne reafirmăm astăzi, la fiecare oră, ataşamentul faţă de cauza noastră, lăsând la o parte toate gândurile care ne-ar distrage de la ţelul nostru sfânt.
Preţ de câteva minute, lasă-ţi mintea să se desprindă de păienjenişul prostesc pe care lumea vrea să-l urzească în jurul Fiului lui Dumnezeu.
Şi dă-ţi seama cât de fragilă este natura lanţurilor ce par să ţină cunoaşterea de tine însuţi în afara conştienţei tale, atunci când spui:

Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi. Căci sunt dintotdeauna aşa cum m-a creat Dumnezeu.

Lecția 140

Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Termenul leac nu poate fi aplicat, pe drept cuvânt, nici unui remediu pe care lumea îl acceptă ca fiind binefăcător. Ceea ce lumea percepe ca fiind un remediu terapeutic nu va face decât să îmbunătățească corpul. Atunci când încearcă să vindece mintea, nu sesizează vreo separare față de trup, unde şi crede că există mintea.

Formele ei de vindecare sunt, aşadar, obligate să substituie o iluzie cu o altă iluzie. Una şi aceeaşi credință în boală ia doar o altă formă, astfel că pacientul de percepe ca fiind sănătos. El nu este vindecat. Visase doar că era bolnav, iar în acest vis a găsit formula magică care să-l facă bine. Dar nu s-a trezit din vis şi, ca urmare, mintea sa rămâne în exact aceeaşi stare ca mai înainte. El nu a văzut lumina care l-ar trezi, punând capăt visului. Ce importanță poate avea în realitate conținutul unul vis? Ori dormi, ori eşti treaz. Aici nu există jumătăți de măsură.

Visele fericite pe care le aduce Sfântul Duh sunt deosebite de visele lumii, în care, cel mult, poți visa că eşti treaz. Însă visele pe care iertarea le arată minții nu mai induc o altă formă de somn, în care visătorul să viseze un alt vis. Visele sale fericite sunt vestitorii pogorârii adevărului asupra minții. Te conduc de la somn la o blândă trezire, în aşa fel încât toate visele vor fi dispărut. Astfel, ele lecuiesc veşnic.

Ispăşirea vindecă temeinic şi lecuieşte toată boala. Căci mintea care înțelege că boala nu poate fi decât un vis, nu se lasă înşelată de formele pe care le poate lua visul. În absența vinovăției boala nu poate apare, ea nefiind decât o altă formă de vinovăție. Ispăşirea nu vindecă pe bolnav, căci aceasta nu este o lecuire. Ea îndepărtează vinovăția care face posibilă boala. Căci boala a trecut de-acum, nemaiavând la cine să se întoarcă.

Pace ție, care ai fost lecuit întru Dumnezeu, şi nu întru vise deşarte. Căci lecuirea trebuie să vină din sfințenie, iar sfințenia nu poate fi găsită acolo unde este întreținut păcatul. Dumnezeu sălăşluieşte în temple sfinte. Acolo unde a pătruns păcatul, El nu are cale liberă. Şi totuşi, nu există loc unde El să nu fie. Prin urmare, păcatul nu poate avea un lăcaş în care să se ascundă de binefacerea Sa. Nu există loc în care sfințenia să fie absentă, iar păcatul şi boala nu au unde să locuiască.

Iată gândul care locuieşte. El nu face distincție între o irealitate şi alta. Şi nici nu caută să vindece ceea ce nu este bolnav, fără a se gândi unde anume se află nevoia de vindecare. Acest gând nu este magic. Este un apel lansat adevărului, care nu poate întârzia să vindece, vindecând pentru totdeauna. Nu este un gând care judecă o iluzie după mărimea ei, după aparenta ei gravitate sau după orice este legat de forma pe care o ia. Pur şi simplu se concentrează pe ceea ce este, ştiind că nici o iluzie nu poate fi reală.

Să nu încercăm să lecuim astăzi ceea ce nu poate avea parte de boală. Vindecarea nu trebuie căutată în altă parte, ci acolo unde se află ea, aplicând-o la ceea ce este bolnav, spre a putea fi lecuit. Nici un remediu din cele pe care le administrează lumea nu poate

efectua vreo schimbare în vreun lucru. Mintea care aduce iluziile în fața adevărului este cu adevărat schimbată. Altă schimbare nu există. Căci, cum altfel poate o iluzie să difere de alta decât prin atribute care nu au nici substanță, nici realitate, nici un nucleu, nimic care este cu adevărat diferit?

Astăzi căutăm să ne schimbăm mentalitatea în ceea ce priveşte sursa bolii, deoarece căutăm un leac pentru toate iluziile, şi nu o altă strămutare între ele. ***Astăzi vom încerca să găsim sursa vindecării, care se află în minţile noastre, întrucât Tatăl nostru acolo a aşezat-o pentru noi. Nu este mai departe de noi decât noi înşine. Ne este la fel de aproape ca propriile noastre gânduri, atât de aproape încât este imposibil să o scăpăm. Nu trebuie decât să o căutăm şi o vom găsi negreşit.***

Astăzi nu ne vom lăsa păcăliţi de ceea ce pare a fi bolnav. Astăzi trecem dincolo de aparenţe şi ajungem la sursa vindecării, căci nimic nu este scutit de vindecare. Vom reuşi în măsura în care ne dăm seama că niciodată nu se poate face o distincţie semnificativă între ceea ce este neadevărat şi ceea ce este la fel de neadevărat. Aici nu există gradaţii, nici vreo credinţă cum că ceea ce nu există poate fi mai adevărat în unele forme decât în altele. Toate aparenţele sunt false şi pot fi lecuite tocmai pentru că nu sunt adevărate.

Aşa că ne lăsăm deoparte amuletele, talismanele, medicamentele, psalmodierile şi gesturile magice, indiferent de forma sub care apar.

Vom sta în linişte în ascultarea Vocii vindecării, Care va lecui toate relele ca unul, restituind Fiului lui Dumnezeu starea de luciditate. Nici o altă Voce decât aceasta, nu poate lecui. Astăzi auzim o singură Voce Care ne vorbeşte despre adevăr, în care toate iluziile se isprăvesc şi pacea se reîntoarce în lăcaşul etern şi liniştit al lui Dumnezeu.

Ne trezim auzindu-L pe El, lăsându-L să ne vorbească cinci minute la început de zi şi încheiem ziua ascultându-L din nou cinci minute înainte de culcare. Singura noastră pregătire constă în a lăsa deoparte gândurile care interferează, nu în mod separat, ci toate deodată. Sunt unul şi acelaşi gând. Nu avem nici un interes să facem distincţii între ele, amânând astfel momentul în care putem să-L auzim pe Tatăl nostru vorbindu-ne. Îl auzim acum, la EL venim astăzi.

Cu mâinile golite de orice ne-am putea agăţa, cu inimile înălţate şi minţile ascultătoare, ne rugăm:

Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Vorbeşte-ne, Tată, ca să putem fi vindecaţi.

Şi vom simţi cum mântuirea ne va acoperi cu o gingaşă ocrotire, cu pace atât de profundă, încât nici o iluzie nu ne poate tulbura minţile, nici să ne ofere dovezi cum că ar fi reală. Asta vom învăţa astăzi. Şi ne vom spune rugăciunea pentru vindecare oră de oră, dăruindu-ne câte un minut atunci când bate ceasul, ca să auzim răspunsul la rugăciunea noastră, slujind în tăcere şi bucurie. Aceasta e ziua când pogoară în noi vindecarea. Aceasta e ziua când separarea ia sfârşit şi ne aducem aminte CINE SUNTEM CU ADEVĂRAT.

RECAPITULARE IV – Introducere

Acum recapitulăm din nou, de data aceasta conştienţi de faptul că ne pregătim pentru a doua parte a învăţăturii despre cum poate fi aplicat adevărul. Astăzi vom începe să ne concentrăm asupra stării de a fi pregătiţi pentru ceea ce va urma. Iată ce ne propunem pentru această recapitulare şi pentru lecţiile ce îi urmează. Recapitulăm, aşadar, lecţiile recente şi gândurile lor reale, într-o manieră care va facilita dobândirea stării de a fi pregătit.

Avem o temă centrală care unifică fiecare pas pe care îl întreprindem în cadrul acestei recapitulări, ce poate fi enunţată simplu prin aceste cuvinte:

Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu.

Asta este un fapt, şi reprezintă adevărul a Ceea ce eşti şi a Ceea ce Tatăl tău este. Acesta este gândul prin care Tatăl a dat creaţia Fiului, instaurându-l în calitatea de cocreator, împreună cu El Însuşi.

Acesta este gândul care îi garantează Fiului mântuirea deplină. Căci în mintea Sa nu pot sălăşlui alte gânduri decât cele pe care le împărtăşeşte Tatăl său. Lipsa iertării blochează acest gând, nelăsându-l săi pătrundă în conştienţă. Cu toate acestea, este de-a pururi adevărat.

Să ne începem pregătirea prin căpătarea unei oarecare înţelegeri a multiplelor forme îndărătul cărora poate fi ascunsă dibaci lipsa iertării, fiind nişte iluzii, ele nu sunt percepute drept ceea ce sunt: nişte mecanisme de apărare care îţi protejează gândurile neiertătoare spre a nu fi văzute şi recunoscute. Scopul lor este de a-ţi arăta ceva diferit şi de a întârzia corecţia prin autoamăgiri menite să-i ia locul.

Şi totuşi, mintea ta conţine şi păstrează doar ceea ce gândeşte cu Dumnezeu. Autoamăgirile tale nu pot lua locul adevărului. Tot atât de puţin, cum un copil, ce aruncă un băţ în valurile mării, nu poate schimba venirea fluxului şi refluxului, încălzirea apei de către soare, reflexele argintii ale lunii pe oglinda ei, noaptea. Ţinând seama de acestea, începem fiecare perioadă de exersare prin a ne pregăti minţile pentru înţelegerea lecţiilor pe care le citim şi pentru a sesiza înţelesul pe care ni-l oferă.

Începe fiecare zi cu un răstimp dedicat cercetării minţii tale, ca ea să afle câtă libertate şi pace îţi poate oferi fiecare idee pe care o vei recapitula în acea zi. Deschideţi larg mintea şi goleşte-o de toate gândurile înşelătoare, lăsând doar acest singur gând să o ocupe complet, eliminând restul:

"Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

Cinci minute dedicate acestui gând vor fi suficiente ca să aşeze ziua pe traseul marcat de Dumnezeu şi să laşi în seama minţii tale toate gândurile pe care le vei recepta în acea zi.

Ele nu vor proveni numai de la tine, căci toate vor fi împărtăşite de El. Şi astfel, fiecare dintre ele îţi va aduce mesajul Iubirii Sale, întorcându-i mesaje ale iubirii tale pentru El. Şi astfel, comuniunea cu Stăpânul Puterilor Cereşti îţi este redată, aşa cum El Însuşi a

voit să fie. Şi precum propria Sa împlinire se împreunează cu El, aşa se va împreuna El cu tine, care eşti împlinit atunci când te uneşti cu El, şi El cu tine.

După ce te-ai pregătit, citeşte pur şi simplu fiecare din cele două idei care ți-au fost încredințate spre a fi recapitulate pe ziua în curs.

Închide apoi ochii şi rosteşte-le rar în sinea ta. Acum nu este rost de grabă, întrucât foloseşti timpul în scopul care i-a fost hărăzit. Lasă fiecare cuvânt să strălucească în înțelesul pe care i l-a dăruit Dumnezeu, aşa cum ți-a fost dat prin Vocea Sa. Lasă fiecare idee pe care o recapitulezi în acea zi să-ți aducă darul pe care El l-a depus în ea, ca tu să-l primeşti din partea Sa. Şi nu vom folosi în practica noastră alt format decât acesta:

Oră de oră, adu-ți aminte gândul cu care a început ziua şi petrece un moment de reculegere împreună cu el. Repetă apoi, fără grabă, cele două idei de exersat ale zilei, lăsându-ți destul timp ca să vezi darurile menite ție pe care acestea le conțin, şi îngăduie ca ele să fie primite acolo unde au fost hărăzite.

Nu adăugăm alte gânduri, ci le lăsăm pe acestea să fie mesajele ce sunt. Nu ne trebuie mai mult decât atât ca să ni se dăruiască fericire şi tihnă, o nesfârşită linişte, perfecta certitudine şi tot ceea ce Tatăl nostru voieşte să primim drept moştenire ce ne revine de la El. ***Şi încheiem fiecare zi de exersare din cadrul acestei recapitulări aşa cum am început-o, repetând mai întâi acel gând care a făcut din ziua în curs un prilej special de binecuvântare şi fericire pentru noi; şi care, prin credința noastră, a readus lumea din întuneric la lumină, din mâhnire la bucurie, din durere la pace, din păcat la sfințenie.***

Dumnezeu îți aduce mulțumiri ție, care practici în acest fel împlinirea Cuvântului Său, şi atunci când, înainte de culcare, îți aduci din nou mintea prinos ideilor zilei, recunoştința Lui te cuprinde în pacea în care El voieşte să fii de-a pururi şi pe care înveți acum să o revendici drept moştenire a ta.

Lecția 141

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<121> "Iertarea este cheia fericirii."
<122> "Iertarea oferă tot ce vreau."

Lecția 142

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<123> "Mulțumesc Tatălui meu pentru darurile Sale pentru mine."
<124> "Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu."

Lecția 143

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

<125> "Astăzi primesc cu seninătate Cuvântul lui Dumnezeu."
<126> "Tot ce dăruiesc, mie însumi mi se dăruieşte."

Lecția 144

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<127> "Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu."
<128> "Lumea pe care o văd nu deține nici un lucru pe care să-l vreau."

Lecția 145

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<129> "Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau."
<130> "Este imposibil să vezi două lumi."

Lecția 146

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<131> "Oricine caută să ajungă la adevăr, nu poate să nu reuşească."
<132> Dezleg lumea de tot ce am crezut despre ea."

Lecția 147

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<133> "Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."
<134> "Fie să percep iertarea aşa cum este ea."

Lecția 148

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<135> "Dacă mă apăr, sunt atacat."
<136> "Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului."

Lecția 149

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<137> "Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă".

<138> "Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid."

Lecția 150

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."
<139> "Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi."
<140> "Numai mântuirea se poate spune că este leac."

Glosar – Index pentru un curs în miracole

Următorul glosar este extras din Glosarul lucrării „A COURSE IN MIRACLES" de Kenneth Wapnick.
Conceptele prezentate sunt de importanță centrală pentru înțelegerea cursului. Abrevierea î.e. (înțelegere eronată) stă pentru interpretarea egoistă, iar î.c. (înțelegerea corectă) pentru modul de a privi al SFÂNTULUI DUH.
A avea şi a fi Starea ÎMPĂRĂȚIEI CERULUI, în care nu există nici o deosebire între ceea ce avem şi ceea ce suntem; o expresie a principiului abundenței; tot ce avem vine de la DUMNEZEU şi nu se poate pierde niciodată, nici nu ne poate lipsi, inclusiv IDENTITATEA noastră ca fiind FIUL SĂU; o parte integrantă esențială a lecțiilor SFÂNTULUI DUH.

A da şi a primi (a dărui şi a dobândi)

î.e.: Atunci când cineva dă, are mai puțin, convingere care sprijină credința egoului în penurie (lipsă) şi sacrificiu şi ilustrează propriul său principiu, cel de "a da pentru a căpăta"; întrucât egoul crede că poate să facă cadou darurile sale de vinovăție şi teama, versiunea sa de a dărui este, de fapt, proiecția.
î.c.: A dărui şi a dobândi e unul şi acelaşi lucru; aceasta oglindeşte principiul abundenței şi legea extinderii, care sunt valabile în CER: mintea nu poate pierde niciodată ceva, căci atunci când iubire dăruieşti, iubire dobândeşti; darurile Spiritului sunt daruri calitative, nu cantitative; de aceea ele sporesc atunci când sunt împărtăşite; acelaşi principiu este valabil şi la nivelul egoului: atunci când împărtăşeşti vinovăție (proiecție), o şi capeți. Vezi: a da.

A face / a plăsmui şi a crea

Spiritul creează, în timp ce egoul face, respectiv plăsmuieşte. În cunoaştere: Creația are loc numai în lumea cunoaşterii şi creează adevărul.
În percepție: Facerea sau plăsmuirea duce numai la iluzii, numite şi creații greşite.
Abundența Principiul CERULUI, opus credinței în penurie a egoului;
FIUL LUI DUMNEZEU nu poate duce lipsă de ceva, nici nu poate avea vreo nevoie, fiindcă darurile lui DUMNEZEU, care, la creare I-au fost dăruite întru eternitate, sunt mereu cu el.

Atacul
Încercarea de a justifica proiectarea vinovăției asupra altora, arătând păcătoşenia şi vina lor, pentru ca noi să ne putem simți liberi de acestea; întrucât atacul reprezintă întotdeauna o proiectare în afară a responsabilității pentru separare, el nu este niciodată justificat; se mai foloseşte pentru a desemna păcatul separării comis împotriva lui Dumnezeu, în urma căruia ne aşteptăm la un contraatac al lui Dumnezeu.
(Notă: atacul şi separarea sunt folosite, practic, ca sinonime.)
Boala
Un conflict din cadrul minții (vinovăția), care este împins ("exportat") către nivelul corpului; încercarea egoului de a se apăra împotriva adevărului (spiritului), concentrându-şi atenția asupra trupului; un trup bolnav este efectul minții bolnave sau separate care l-a generat, şi reprezintă dorința egoului de ai învinovăți pe alții, sacrificându-ne pe noi înşine şi proiectând responsabilitatea pentru acest atac asupra celorlalți.
Cauza şi efectul
Ele se află în raport de interdependență, dat fiind că existența unuia atrage după sine existența celuilalt; de aici rezultă că ceva, care nu este cauză, nu poate exista, întrucât tot ce este există are efecte.
În cunoaştere: DUMNEZEU este singura CAUZĂ, şi FIUL SĂU Îi este EFECTUL.
În percepție: Păcatul separării este cauza visului despre suferință şi moarte, care este, la rândul său, efectul păcatului; iertarea ridică păcatul, prin faptul că arată celorlalți că "păcatele" lor nu au avut nici un efect asupra noastră; dacă păcatul nu are nici un efect, el nu poate fi cauză şi, prin urmare, nu poate exista.
CERUL
Lumea cunoaşterii, în care sălăşluieşte Dumnezeu şi CREAȚIA SA, în unitatea VOII SALE şi a SPIRITULUI SĂU; cu toate că lumea percepției exclude CERUL; el poate fi reflectat (oglindit) aici în relația sfântă şi în lumea reală.
CHRIST
A DOUA PERSOANĂ a TREIMII; UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU sau totalitatea FIINȚEI; SINELE, pe care DUMNEZEU L-a creat prin extinderea SPIRITULUI SĂU; cu toate că CHRIST este CREATOR asemenea TATĂLUI SĂU, el nu este TATĂL, fiindcă DUMNEZEU L-a creat pe CHRIST, dar CHRIST nu l-a creat pe DUMNEZEU.
(Notă: CHRIST nu se confundă în mod exclusiv cu Isus.)
Clipa sfântă
Intervalul de timp în care alegem iertarea în locul vinovăției, miracolul în locul reproşului, SFÂNTUL DUH în locul egoului; este o expresie a acelei fărâme de bunăvoință din partea noastră de a trăi prezentul care se deschide către eternitate, în loc de a ne crampona de trecut, care ne ține ferecați în iad; mai este folosit pentru a desemna clipa sfântă finală, apogeul tuturor clipelor sfinte pentru care am optat pe cărarea noastră.
Creația

Extinderea ființei sau spiritului lui DUMNEZEU, a CAUZEI, al cărei efect este FIUL SĂU; este descrisă ca fiind PRIMA VENIRE A LUI CHRIST; este funcția FIULUI în CER, de a crea precum Dumnezeu L-a creat pe El.
(Notă: Creația există numai la nivelul cunoaşterii şi nu este identică cu creativitatea, aşa cum "cunoaştem" din lumea percepției.)

Credința

Expresia deciziei noastre de a ne pune încrederea în ceva; libertatea de a crede în ego sau în SFÂNTUL DUH, în iluzia păcatului din ceilalți sau în adevărul sfințeniei lor ca FII ai lui DUMNEZEU.

Cunoaşterea

CERUL, dar şi lumea lui DUMNEZEU şi a Creației Sale unite, înainte de separare; în cunoaştere nu există diferențe sau forme şi, de aceea, ea exclude lumea percepției; a nu se confunda cu termenul curent de "cunoaştere", care conține un subiect ce "cunoaşte" şi un obiect care este "cunoscut"; aici cunoaşterea se referă la experimentarea curată, lipsită de distincția dintre subiect şi obiect.

Dar / Har

În cunoaştere: Darurile lui DUMNEZEU sunt iubirea, viața şi libertatea. Ele nu pot fi niciodată luate, cu toate că în lumea aceasta pot fi negate.
În percepție: î.e.: darurile egoului sunt teama, suferința şi moartea, cu toate că de cele mai multe ori nu sunt recunoscute drept ceea ce sunt; darurile egoului se capătă prin sacrificiu.
î.c.: Darurile lui Dumnezeu, SFÂNTUL DUH le transpune în iertare şi bucurie, de care avem parte împărtăşindu-le cu ceilalți.
Vezi: a dărui şi a dobândi.
În percepție: iubirea se exprimă prin iertare; este sentimentul dăruit nouă de DUMNEZEU, contrastând cu sentimentul propriu egoului: teama; iubirea devine manifestă întotdeauna atunci când doi se unesc.

JUDECATA DE APOI, JUDECATA CEA DIN URMĂ

Coincide cu sfârşitul Ispăşirii când, ca urmare a VENIRII DIN NOU A CHRISTului, se va face discriminarea între adevăr şi iluzie şi se va ridica toată vinovăția, iar prin aceasta ni se va reîntoarce conştiența că suntem FIUL preaiubit al lui DUMNEZEU.

Liberul arbitru, libera voință

Există numai în lume iluzorie a percepției, unde se pare că FIUL LUI DUMNEZEU ar avea puterea de a se separa de DUMNEZEU; de vreme ce pe acest nivel alegem să fim separați, putem, tot aici, să luăm hotărârea de a ne schimba atitudinea; această libertate a alegerii între mentalitatea noastră şi cea corectă este singura libertate posibilă în această lume.

Lumea

Nivelul I: efectul credinței egoiste în separare, care îi este şi cauza; gândul separării, căruia i s-a dat formă; lumea în care este expresia credinței în timp şi spațiu nu a fost creată de DUMNEZEU, care transcende total timpul şi spațiul; dacă nu se face referință

în mod expres la lumea cunoaşterii, termenul de lume se referă numai la percepție, lumea egoului post separationem.
Nivelul II: î.e.: Lumea separării întăreşte credința egoului în păcat şi vină, prin care este menținută aparenta existență a lumii acesteia.
î.c.: Lume devine locul în care ne învățăm lecțiile iertării, un mijloc didactic pe care SFÂNTUL DUH îl foloseşte ca să ne ajute să transcendem lumea; prin urmare, rostul lumii este să ne învețe că lumea nu există.
Vezi: Lumea reală.

Lumea reală

Starea minții, în care lumea percepției este eliberată, prin iertare, de proiecțiile vinovăției cu care am împovărat-o; s-a schimbat, aşadar, atitudinea şi nu lumea, căci vedem prin viziunea lui CHRIST, care binecuvântează în loc să judece; visul fericit al SFÂNTULUI DUH, care reprezintă sfârşitul Ispăşirii şi care anulează gândurile noastre de separare, ceea ce îngăduie lui Dumnezeu să facă pasul final.

Magia

Încercarea de a rezolva o problemă acolo unde ea nu se află; strategia egoului de a eluda problema reală separarea de DUMNEZEU şi de a o menține cât mai departe de RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU; vinovăția este proiectată afară din mintea noastră, asupra altora (atac) sau asupra propriului trup (boală), şi se încearcă rezolvarea ei acolo, în loc să îngăduim ca SFÂNTUL DUH să o ridice din mintea noastră.

Mântuirea

ISPĂŞIREA sau abolirea separării; prin schimbarea atitudinii noastre, care atrage după sine iertarea şi miracolul, suntem "mântuiți" de credința noastră în realitatea păcatului şi a vinovăției.

Mecanismele de apărare şi respingere, strategiile defensive

î.e.: mijloacele pe care le folosim pentru a ne "apăra" de propria noastră vinovăție şi teamă, precum şi de atacurile celorlalți; cele mai importante mecanisme de apărare sunt negarea şi proiecția; particularitatea lor este faptul că provoacă tocmai acel lucru de care ar voi să te scape ("De ce ție frică nu scapi" n. trad.), întrucât întăresc credința în propria noastră vulnerabilitate, ceea ce, pe de altă parte, ne amplifică teama şi credința că avem nevoie de apărare.
î.c.: mecanismele de apărare şi de respingere sunt interpretate ca fiind mijloace pentru a ne elibera de teamă; negarea, de exemplu, neagă negația adevărului, iar proiectarea vinovăției (culpabilității) noastre devine mijlocul pentru iertarea vinei.

Mentalitate corectă

Acea parte a minții noastre scindate care ascultă de SFÂNTUL DUH Vocea iertării şi a rațiunii şi care alege să urmeze călăuzirea Acestuia şi nu a egoului, pentru a se reîntoarce astfel la MENTALITATEA LUI UNU.

Mentalitatea eronată

Acea parte a minții noastre scindate care ascultă de vocea păcatului, a vinovăției, a temerii şi atacului şi alege să dea ascultare dictatului ei, fapt în urma căruia devenim şi mai prinşi în lumea separării; este aproape întotdeauna identic cu egoul.

Mentalitatea LUI UNU
Este MINTEA lui DUMNEZEU sau MINTEA lui CHRIST; extinderea lui DUMNEZEU, care este MINTEA unificată a FIINȚEI şi care transcende atât mentalitatea corectă cât şi mentalitatea eronată;
MENTALITATEA LUI UNU nu există decât la nivelul cunoaşterii.

Mintea

În cunoaştere: Expresia Spiritului care lucrează; mintea şi spiritul sunt cam acelaşi lucru; spiritul îi conferă minții energia sa creatoare. În percepție: mijlocul prin care alegem; suntem liberi să credem că mintea noastră poate fi separată sau despărțită de MINTEA lui DUMNEZEU (mentalitate eronată) sau ce poate să-I fie restituită (mentalitate corectă); termenul de minte nu se referă la creier, care este un organ fizic şi, ca atare, un aspect ale egoului nostru sau al sinelui nostru trupesc.

Miracolul

Schimbarea atitudinii, care ne preschimbă percepția lumii egoului lumea păcatului, vinei şi temerii în percepția SFÂNTULUI DUH, o percepție a iertării; este expresia restabilirii unității cu aproapele nostru, prin care se corectează şi se anulează eroarea separării; miracolele transcend legile acestei lumi şi reflectă legile lui DUMNEZEU; ele se înfăptuiesc de către SFÂNTUL DUH, sau Iisus, prin noi şi sunt mijlocul atât a vindecării noastre, cât şi a altora; a nu se confunda cu accepțiunea tradițională a miracolului ca fiind modificarea unor fenomene exterioare.

Moartea

î.e.: mărturia ultimă pentru aparenta realitate a trupului şi pentru separarea de CREATORUL nostru, care este viața; dacă trupul moare, înseamnă că a trăit, deci şi făcătorul său egoul trebuie că este real şi trăieşte: moartea este înțeleasă ca pedeapsa finală pentru păcatul separării, comis de noi.
î.c.: părăsirea în linişte a trupului, după ce acesta şi-a îndeplinit rostul de dispozitiv didactic.

Negarea

î.e.: eludarea vinovăției prin expulzarea din conştiență a deciziei care a generat-o, sustrăgând-o astfel corecției sau ISPĂŞIRII; întrucâtva similară reprimării; negarea este credința egoului că el este tatăl nostru, şi nu DUMNEZEU.
î.c.: negarea este folosită pentru a nega eroarea şi a afirma adevărul.

Păcatul

Convingerea despre realitatea separării noastre de DUMNEZEU, separarea fiind privită de ego drept iremediabilă, ea reprezentând atacul nostru asupra lui DUMNEZEU, CARE nu ne-ar ierta asta niciodată: această credință în păcat atrage după sine vinovăția, care se cere pedepsită; păcatul este identic cu separarea şi este conceptul central în sistemul de gândire al egoului, din care decurg în mod logic toate celelalte (concepte); pentru SFÂNTUL DUH, păcatele sunt nişte erori care pot (şi trebuie) să fie corectate şi vindecate.

Percepția

Nivelul I: Lumea formei şi a percepţiei de după separare; această lume şi lumea cunoaşterii se exclud reciproc; lumea aceasta se naşte din credinţa noastră în separare şi nu posedă realitate în afara acestui gând.
Nivelul II: Percepţia provine din proiecţie; ceea ce vedem lăuntric determină ceea ce vedem în afară; hotărâtoare pentru percepţia noastră este, aşadar, interpretarea dată de noi "realităţii" şi nu ceea ce, în mod obiectiv, apare ca fiind real.
î.e.: Perceperea păcatului şi a vinovăţiei ne este de folos pentru a aboli (anula) credinţa în realitatea separării.Vezi: Percepţia adevărată.

Percepţia adevărată

A percepe prin ochii CHRISTului; viziunea, care corectează percepţiile greşite ale egoului; a nu se confunda cu vederea fizică; este acea atitudine care ridică (anulează) proiecţiile de culpabilitate (vinovăţie) şi care ne permite să contemplăm lumea reală în locul unei lumi a păcatului, a vinovăţiei, a suferinţei şi a morţii.

Principiul penuriei (lipsei)

Un aspect al vinovăţiei; credinţa că suntem goi şi incompleţi şi că ne lipsesc cele de care avem nevoie; asta ne face să căutăm idoli sau relaţii speciale, pentru a umple golul pe care îl simţim în noi înşine; adesea merge mână în mână cu senzaţia de deprimare, atunci când credem că alţii ne răpesc pacea de care, în realitate, ne-am lipsit noi înşine; în opoziţie cu principiul abundenţei, al lui DUMNEZEU.

Proiecţia

Legea fundamentală a minţii: proiecţia produce percepţia ceea ce vedem lăuntric determină ceea ce vedem în exterior.
î.e.: ea întăreşte vinovăţia, punând-o pe seama altuia, atacând-o acolo şi negând-o în noi înşine; o încercare de a ne îndepărta responsabilitatea pentru separare şi de a o pune pe seama altora.
î.c.: principiul extinderii, care ridică vinovăţia, extinzând (proiectând) iertarea SFÂNTULUI DUH.

Răstignirea

Un simbol pentru atacul egoului asupra lui DUMNEZEU şi, ca atare, asupra FIULUI SĂU, simbol ce stă mărturie "realităţii" suferinţei, a sacrificiului şi a morţii, pe care lumea pare să o manifeste; se referă şi la răstignirea lui Isus, o pildă extremă care a demonstrat că adevărata noastră IDENTITATE a Iubirii nu poate fi niciodată distrusă, căci moartea nu are nici o putere asupra vieţii.

Relaţia sfântă

Împreunarea a doi oameni, care odinioară s-au văzut ca fiind separaţi unul de celălalt, întru viziunea CHRISTului; mijlocul, folosit de SFÂNTUL DUH pentru abolirea vinovăţiei unei relaţii nesfinte (sau speciale), prin stabilirea unui nou ţel, al iertării (sau al adevărului).

Relaţiile speciale

Relaţiile asupra cărora proiectăm vinovăţia şi pe care le folosim drept substitut pentru iubire şi pentru relaţia noastră cu DUMNEZEU; dat fiind că toate relaţiile speciale menţin vinovăţia, ele întăresc credinţa în principiul penuriei (lipsei) şi produc tocmai

ceea ce vor să preîntâmpine; toate relaţiile din lumea aceasta încep ca nişte relaţii speciale, datorită faptului că toate încep cu perceperea separării, care trebuie apoi corectată de SFÂNTUL DUH, prin iertare, datorită căreia relaţia devine sfântă; există două forme de relaţii speciale: ura specială justifică proiectarea vinovăţiei prin atac; iubirea specială ascunde atacul în spatele iluziei iubirii; în această formă de relaţie credem că nevoile noastre speciale sunt satisfăcute de oameni speciali cu însuşiri speciale, datorită cărora îi iubim; în acest sens iubirea specială este întrucâtva identică cu dependenţa.

Revelaţia

Comunicarea directă dintre DUMNEZEU şi FIUL SĂU, care reflectă forma originară a comunicării stabilită la crearea noastră; ea porneşte de la DUMNEZEU către FIUL SĂU, dar nu şi viceversa; în această lume este posibilă o reîntoarcere scurtă la această stare.

Rugăciunea

Aparţine lumii percepţiei, de vreme ce rugăciunea Îl roagă pe DUMNEZEU să ne dea un lucru de care ni se pare că avem nevoie; singura noastră rugăciune adevărată este rugăciunea pentru iertare, deoarece aceasta ne face conştienţi de faptul că avem deja tot ceea ce ne trebuie; modul în care se foloseşte aici termenul de rugăciune nu include trăirea unirii cu DUMNEZEU, aşa cum aceasta apare în diferite faze ale linişti sau ale meditaţiei.

Sacrificiu

O convingere centrală în sistemul de credinţă al egoului: cineva trebuie să piardă pentru ca altul să câştige; principiul renunţării pentru a primi (a da pentru a căpăta): de pildă, pentru a câştiga iubirea lui DUMNEZEU, trebuie să plătim un preţ, de obicei sub forma suferinţei, pentru a ne ispăşi păcatul (vina); este răsturnarea principiului mântuirii, sau al dreptăţii: nimeni nu pierde şi toţi câştigă.

Separarea

Credinţa în păcat, credinţă ce susţine o identitate separată de Creatorul nostru; separarea pare să fi avut loc odinioară, iar lumea care a răsărit din acest gând este simbolizată de ego; este o lume a percepţiei şi a formei, a durerii, suferinţei şi morţii; separarea este reală în timp, dar în eternitate ea este necunoscută.

SFÂNTUL DUH

Persoana a treia a TREIMII, CARE este RĂSPUNSUL lui DUMNEZEU DAT separării şi puntea de legătură dintre DUMNEZEU şi FIII SĂI separaţi; El vede iluziile noastre (percepţie) şi ne conduce prin ele către adevăr (cunoaştere); este VOCEA pentru DUMNEZEU, CARE vorbeşte pentru El şi pentru SINELE nostru real şi ne aduce aminte de IDENTITATEA de care am uitat: este denumit şi Mângâietorul, CĂLĂUZA, MIJLOCITORUL şi ÎNVĂŢĂTORUL. SINELE

Adevărata noastră IDENTITATE ca FIU al lui DUMNEZEU; sinonim cu CHRISTul, PERSOANA A DOUA A TREIMII; opusul sinelui egoist, pe care l-am plăsmuit drept substitut (înlocuitor) pentru SINELE creat de DUMNEZEU; în puţine cazuri se referă la SINELE lui DUMNEZEU.

Spiritul

Esenţa realităţii noastre care, fiind din DUMNEZEU, este neschimbătoare şi eternă; este opusă trupului întruparea egoului care se schimbă şi moare; energia spiritului este activată de minte, căreia îi corespunde întrucâtva.

Teama

Sentimentul egoului, care este opusul iubirii, sentiment dăruit nouă de DUMNEZEU; teama îşi are originea în presupunerea că vom fi pedepsiţi după cum o cere sentimentul nostru de vinovăţie pentru păcatele noastre; îngrozitoarea teamă de ceea ce credem că merităm, care rezultă din aceasta, ne face să ne apărăm pe noi înşine, atacându-i pe alţii, ceea ce nu duce decât la amplificarea senzaţiei de vulnerabilitate şi teamă, producând un cerc diabolic (vicios) al temerii şi apărării.

Timpul

Nivelul I: Un element de bază al lumii iluzorii a separării care provine de la ego, în opoziţie cu eternitatea, care există numai în CER; de vreme ce timpul pare a fi liniar, el este cu adevărat prezent, în totalitatea sa, într-o minusculă clipă, care deja a fost corectată şi suspendată de SFÂNTUL DUH.

Nivelul II: î.e.: mijlocul pentru menţinerea egoului, prin faptul că păcatele trecutului sunt menţinute cu ajutorul sentimentelor de culpabilitate şi sunt proiectate în viitor, prin intermediul fricii de pedeapsă, în timp ce prezentul singurul timp care există este trecut cu vederea.

î.c.: mijlocul pentru abolirea egoului, prin faptul că iertăm trecutul cu ajutorul clipei sfinte, clipa miracolelor; atunci când iertarea este deplină, lumea timpului şi-a îndeplinit rostul şi dispare în eternitate.

Treimea

Este constituită din DUMNEZEU TATĂL şi CREATORUL, din FIUL SĂU CHRISTul SINELE nostru adevărat şi din SFÂNTUL DUH VOCEA pentru DUMNEZEU; în PERSOANA A DOUA sunt incluse creaţiile noastre; unitatea nivelelor ACESTORA nu este comprehensibilă în această lume.

Trupul

Nivelul I: Întruparea egoului; gândul separării, pe care mintea îl proiectează într-o formă; martorul aparent în favoarea realităţii separării; cuprinde atât corpul nostru fizic cât şi personalitatea noastră.

Nivelul II: Trupul în sine este neutru, nici bun, nici rău: rostul îi este conferit de către minte.

î.e.: trupul este simbolul vinovăţiei şi atacului.

î.c.: trupul este instrumentul mântuirii, este mijlocul pentru a demonstra şi a învăţa iertarea, prin care se modifică vinovăţia egoului.

Un curs în miracole

Cursul vorbeşte adesea la persoana întâia; ţelul său nu este Iubirea sau DUMNEZEU, ci îndepărtarea obstacolelor vinovăţiei şi temerii prin iertare; aceste obstacole ne împiedică să-L acceptăm pe DUMNEZEU; cursul este deci preocupat mai degrabă de demascarea şi abolirea egoului, decât de explicitarea noţiunilor de CHRIST şi Spirit Divin.

VENIREA LUI CHRIST

Restabilirea conştientizării realităţii noastre ca UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU, realitate de care eram conştienţi la crearea noastră VENIREA LUI CHRIST; ea precede JUDECATA DE APOI, după care această lume a iluziilor ia sfârşit.

Vindecarea

Corecţia adusă credinţei întreţinută de către minte în boală, ce face ca separarea şi trupul să apară ca fiind reale; vindecarea se întemeiază pe credinţa că IDENTITATEA noastră adevărată este spiritul şi nu trupul; din această cauză boala, oricare ar fi natura ei, trebuie că este iluzorie, dat fiind că numai un trup sau un ego pot suferi; vindecarea reflectă, aşadar, principiul ce spune că în miracole nu există vreo rodine a rangului dificultăţilor; ea este efectul unirii cu aproapele tău întru iertare şi a preschimbării perceperii unor trupuri separate într-o percepţie în care ţelul comun al vindecării stă pe primul plan.

Vinovăţia

Sentimentul pe care îl avem în legătură cu păcatul; totalitatea tuturor sentimentelor şi convingerilor negative pe care le avem, în majoritatea lor în mod inconştient, faţă de noi înşine; vinovăţia se bazează pe un sentiment al unei nevredniciri inerente nouă, care, după toate aparenţele, nu poate fi remediată nici de atotputernicia lui DUMNEZEU; credem că El cere pedepsirea noastră pentru păcatul separării, comis de către noi; vinovăţia se proiectează întotdeauna sub forma atacului fie asupra altora, sub forma mâniei, fie asupra propriului trup, sub forma bolii. Vezi: Principiul penuriei (lipsei)

Visul

Starea de după separare, în care FIUL lui DUMNEZEU visează o lume a păcatului, vinei şi fricii, crezând că aceasta este realitatea, iar CERUL un vis; FIUL, în calitate de visător, este cauza lumii, lumea fiind efectul, cu toate că acest raport dintre cauză şi efect apare în această lume ca fiind răsturnat, căci părem să fim efectul sau victima lumii; folosit uneori pentru a desemna visele din somn, deşi nu există vreo deosebire reală între ele şi visele cu ochii deschişi (ale stării de trezie), dat fiind că ambele fac parte din lumea iluzorie a percepţiei.

Visul fericit

Corecţia aplicată de SFÂNTUL DUH visului egoist al durerii şi suferinţei; cu toate că şi visul fericit este o iluzie, el transcende toate iluziile; este visul iertării, în care contemplăm lumea reală şi găsim mântuirea.

Viziunea

Percepţia CHRISTului sau a SFÂNTULUI DUH, ce priveşte dincolo de trup către spirit, care este IDENTITATEA noastră adevărată; viziunea iertării şi a nepăcătoşeniei (neprihănirii), prin care se vede lumea reală; viziunea este pur lăuntrică şi oglindeşte decizia de a accepta realitatea în loc de a o judeca; viziunea nu poate fi confundată, aşadar, cu vederea fizică.

Cuprins:

Cuprins

UN CURS DE MIRACOLE

"A COURSE IN MIRACLES"

de Kenneth Wapnick

- **LECȚIILE 151-365**

LECȚIA 151

Toate lucrurile sunt ecouri ale Vocii pentru Dumnezeu

Nimeni nu poate judeca pe baza unor dovezi parțiale. Asta nu e judecată, ci doar o opinie bazată pe ignoranță şi pe îndoială. Pretinsa ei certitudine nu e decât o mască pentru incertitudinea pe care vrea să ți-o ascundă şi are nevoie de o apărare irațională pentru că ea e irațională. Iar apărarea ei pare puternică, convingătoare şi fără pic de îndoială datorită întregii îndoieli de dedesubt.

Nu pari să te îndoieşti de lumea pe care o vezi. Nu pui sub semnul întrebării toate câte ți se arată prin ochii trupului. Nici nu te întrebi de ce le crezi, deşi ai învățat de foarte multă vreme că simțurile tale chiar înşeală. Faptul că le crezi până la ultimul detaliu ce ți-l relatează e şi mai ciudat, când stai să te gândeşti cât de des au fost martori falşi! De ce te-ai încrede în ele atât de orbeşte? De ce, dacă nu din cauza îndoielii subiacente, pe care vrei să o ascunzi afişând certitudine?

Cum poți să judeci? Judecata ta se bazează pe mărturia pe care ți-o oferă simțurile tale. Ori mărturie mai falsă decât ea nici nu a existat. Dar cum altfel judeci lumea pe care o vezi? Ai o încredere demnă de toată mila în ce îți relatează ochii şi urechile. Crezi că degetele tale ating realitatea şi dau de adevăr. Iată conştiența pe care o înțelegi şi pe care o consideri mai reală decât cele adeverite de veşnica Voce pentru Dumnezeu.

Poate asta să fie judecată? Ai fost îndemnat deseori să te abții să nu judeci, şi nu pentru că e un drept ce îți este refuzat. Nu poți să judeci. Poți doar să crezi judecățile eului, care sunt toate false. El îți îndrumă simțurile cu grijă, să demonstreze cât eşti de slab, cât de neputincios şi de înspăimântat, cât de speriat de o pedeapsă dreaptă, cât de negru de păcate, cât de nenorocit în vinovăția ta.

Eul îți spune că lucrul acesta de care îți vorbeşte şi pe care vrea totuşi să îl apere eşti tu. Iar tu crezi că e aşa cu certitudine încăpățânată. Dar dedesubt rămâne îndoiala ascunsă că nu crede nici el ce îți arată cu atâta convingere că ar fi realitatea. Doar pe el se condamnă. Doar în el vede vinovăția. În tine îşi vede propria lui disperare. Să nu îi auzi vocea. Martorii pe care ți-i trimite să îți arate că răutatea lui este a ta sunt falşi şi vorbesc cu certitudine despre ceva de care nici nu au habar. Credința ta în ei e oarbă, pentru că nu vrei să împărtăşeşti îndoielile pe care stăpânul lor nu le poate învinge cu totul. Tu crezi că a te îndoi de proprii lui vasali ar fi să te îndoieşti de tine însuți.

Trebuie să înveți însă că, îndoindu-te de dovezile lor, faci loc recunoaşterii de sine şi laşi numai Vocea pentru Dumnezeu să fie Judecătorul lucrurilor în care merită să crezi. El

nu îți va spune că trebuie să îți judeci fratele după ce văd ochii tăi în el, nici după ce spune gura lui urechilor tale, nici după ce îți relatează despre el atingerea degetelor tale. EI nu bagă în seamă asemenea martori inutili, care nu fac decât să mărturisească strâmb la adresa Fiului lui Dumnezeu. EI recunoaşte numai ce iubeşte Dumnezeu şi, în lumina sfântă a tot ce vede El, toate visele pe care şi le face eul despre ce eşti dispar înaintea splendorii pe care o zăreşte El.

Lasă-L pe El să fie Judecătorul a ce eşti, căci El are o certitudine în care nu există îndoială, deoarece se bazează pe o Certitudine atât de mare, încât lndoiala nu are înțeles în fața Ei. Cristos nu Se poate îndoi de Sine Insuşi. Vocea pentru Dumnezeu nu poate decât să Îl cinstească, bucurându-se de deplina şi veşnica Lui nepăcătoşenie. Cel judecat de El poate doar să râdă în fața vinovăției, nefiind dispus să se mai joace acum cu jucăriile păcatului; neluând în seamă mărturiile trupului înaintea extazului sfintei fețe a lui Cristos.

Aşa te judecă El. Acceptă-I Cuvântul despre ce eşti, căci El stă mărturie pentru minunata ta creație şi pentru Mintea al Cărui Gând a creat realitatea ta. Ce poate să însemne trupul pentru Cel Ce cunoaşte slava Tatălui şi a Fiului? Ce şoapte poate să audă de la eu? Ce L-ar putea convinge că păcatele tale sunt reale? Lasă-L să fie, totodată, Judecătorul tuturor lucrurilor care par să ți se întâmple în această lume. Lecțiile Lui îți vor da posibilitatea să acoperi distanța dintre iluzii şi adevăr.

El va înlătura toată credința pe care ți-ai investit-o în durere, dezastru, suferință şi pierdere. EI îți dă viziune a care poate privi dincolo de toate aceste aparențe crunte şi poate vedea blajina față a lui Cristos în fiecare dintre ele. Nu te vei mai îndoi că poți avea parte numai de bine, tu, cel preaiubit de Dumnezeu, căci El va judeca toate întâmplările şi va preda singura lecție pe care o conțin toate.

El va selecta elementele din ele care reprezintă adevărul şi nu va ține cont de acele aspecte care nu reflectă decât nişte vise deşarte. Şi va reinterpreta tot ce vezi şi tot ce se întâmplă, fiecare împrejurare şi fiecare incident care pare să te atingă în orice fel, din perspectiva unicului Său cadru de referință, complet unificat şi sigur. Şi vei vedea iubirea de dincolo de ură, constanța în schimbare, purul în păcat, şi numai binecuvânta rea Cerului asupra lumii.

Asta e învierea ta, căci viața ta nu face parte din ce vezi. E mai presus de trup şi lume, dincolo de fiecare mărturie a nesfințeniei, în Sfânta Sfintelor, sfântă ca Aceasta. Prin toți şi toate, Vocea Lui nu vrea să îți vorbească decât de Sinele tău şi de Creatorul tău, Care e Una cu El. Aşa vei vedea în toate sfânta față a lui Cristos şi vei auzi in toate nimic altceva decât ecoul Vocii lui Dumnezeu.

Nu exersăm astăzi prin cuvinte decât la începutul intervalului petrecut cu Dumnezeu. Vom prefața aceste momente cu o singură reiterare lentă a gândului cu care începe ziua. Şi apoi ne vom privi gândurile, apelând în linişte la Cel Care vede elementele de adevăr din ele. Lasă-L pe El să evalueze fiecare gând care îți vine în minte, să înlăture elementele de visare şi să ți le dea înapoi ca idei curate care nu contrazic Voia lui Dumnezeu.

Dă-i Lui gândurile tale, iar El ți le va înapoia ca miracole ce proclamă cu voioşie întregimea şi fericirea pe care i le voieşte Dumnezeu Fiului Său, ca dovadă a veşnicei Sale Iubiri. Şi fiecare gând astfel transformat capătă putere tămăduitoare de la Mintea care a Văzut adevărul din el şi nu s-a lăsat amăgită de falsul adăugat. Toate urmele de fantezie dispar. Şi ce rămâne e unificat într-un Gând desăvârşit, care îşi oferă desăvârşirea pretutindeni.

Petrece-ți astfel cincisprezece minute când te trezeşti şi oferă bucuros alte cincisprezece înainte de culcare. Sujirea înfăptuită de tine începe când ți s-au purificat gândurile toate. Aşa ți se predă cum să îi predai Fiului lui Dumnezeu sfânta lecție a sanctității sale. Nimeni nu va pregeta să asculte, când auzi Vocea pentru Dumnezeu aducând omagiu Fiului lui Dumnezeu. Şi toți vor împărtăşi cu tine gândurile retraduse de El în mintea ta.

Aşa e Paştele tău. Şi aşa îți aşterni asupra lumii darul de crini abil ca neaua, înlocuind mărturiile păcatului şi ale morții. Prin transfigurarea ta, lumea e izbăvită şi voios eliberată de vinovăție. Cu bucurie şi recunoştință ne ridicăm acum mințile înviate spre Cel Ce ne-a redat sănătatea minții.

Şi ne vom aduce aminte în fiecare oră de Cel Care e mântuire şi izbăvire. În timp ce Îi aducem mulțumiri, lumea se uneşte cu noi si ne acceptă fericită gândurile sfinte, pe care Cerul le-a corectat şi le-a purificat. Acum începe în sfârşit slujirea înfăptuită de noi, de-a duce de jur împrejurul lumii vestea voioasă că adevărul nu are iluzii şi pacea lui Dumnezeu, prin noi, le aparține tuturor.

LECTIA 152

Puterea de decizie îmi aparține

Nimeni nu poate pierde dacă nu e decizia lui să piardă. Nimeni nu suferă dacă nu îşi alege singur această stare dureroasă. Nimeni nu se mâhneşte, nu se consideră bolnav şi nu se poate teme dacă acestea nu sunt consecințe pe care le doreşte. Şi nimeni nu moare fără propriul lui consimțământ. Nimic nu se întâmplă care să nu reprezinte ce doreşti şi

nimic nu se omite din ce alegi. Aici e lumea ta, întreagă până la ultimul detaliu. Aici e întreaga ei realitate pentru tine. Şi numai aici e mântuirea.

Poate crezi că poziția aceasta e extremă şi prea inclusivă pentru a fi adevărată. Dar poate oare adevărul să aibă excepții? Dacă ai in dar totul, poate pierderea să aibă vreo realitate? Poate durerea să facă parte din pace sau mâhnirea din bucurie? Pot frica şi boala să pătrundă într-o minte în care îşi au locul iubirea şi sfințenia deplină? Adevărul trebuie să includă totul dacă chiar este să fie adevărul. Nu accepta opuşi şi nici excepții, căci ar însemna să contrazici adevărul întru totul .

Mântuirea este recunoaşterea că adevărul e adevărat şi că nimic altceva nu e adevărat. Ai mai auzit asta înainte, dar poate că nu îi accepți încă ambele părți. Fără prima, a doua nu are înțeles. Dar, fără a doua, prima nu mai e adevărată. Adevărul nu poate să aibă un opus. Gândul acesta nu poate fi rostit şi rumegat îndeajuns. Căci dacă neadevărul e la fel de adevărat ca adevărul, o parte a adevărului e falsă. Iar adevărul şi-a pierdut înțelesul. Nimic nu e adevăr decât adevărul, iar ce e fals e fals.

Aceasta e cea mai simplă dintre distincții, însă şi cea mai obscură. Dar nu pentru că e o distincție greu de perceput. Este ascunsă în spatele unei multitudini de opțiuni care nu par să îți aparțină întru totul. Aşa că adevărul pare să aibă unele aspecte care dezmint consecvența, dar care nu par să fie decât nişte contradicții introduse de tine.

Aşa cum te-a creat Dumnezeu, trebuie să rămâi neschimbător, cu stări tranzitorii prin definiție false. Iar asta include toate fluctuațiile afective, toate transformările stărilor mentale şi trupeşti, toate de conştiență şi toate reacțiile. Aceasta este inclusivitatea totală care distinge adevărul de fals şi ține falsul separat de adevăr, drept ceea ce şi este.

Nu e ciudat că socoteşti o aroganță gândul că tu ai făcut lumea pe care o vezi? Nu Dumnezeu a făcut-o. De asta poți fi sigur. Ce poate şti El de efemer, de păcătos şi vinovat, de temător, de suferind, singuratic, şi de mintea care trăieşte într-un trup ce trebuie să moară'? Crezând că a făcut o lume în care asemenea lucruri par să aibă realitate, nu faci decât să Îl acuzi de demență. EI nu e nebun. Însă numai nebunia face o lume ca aceasta.

Arogant este să crezi că Dumnezeu a făcut haosul, că Îşi contraice Voia, că a inventat opuşi la adevăr şi că îngăduie triumful morții asupra vieții. Umilința ar vedea numaidecât că aceste lucruri nu țin de El. Şi poți să vezi ce nu a creat Dumnezeu? Să crezi că poți înseamnă pur şi simplu să crezi că poți percepe ce Dumnezeu nu a voit Să fie. Şi ce ar putea fi mai arogant?

Să fim astăzi cu adevărat umili şi să acceptăm ce am făurit drept ceea ce şi este. Puterea de decizie ne aparține. Decide să îți accepți poziția cuvenită de cocreator al universului, şi tot ce crezi că ai făurit va dispărea. Ce îți va apărea atunci în conştiență va fi tot ce a fost vreodată, de-a pururi aşa cum e acum. Şi va înlocui amăgirile de sine făcute să uzurpe altarul închinat Tatălui şi Fiului.

Astăzi exersăm adevărata umilință, abandonând şiretlicurile prin care încearcă eul să arate că este arogantă. Numai eul poate să fie arogant. Dar adevărul e umil când îşi adevereşte puternicia, imuabilitatea şi întregimea veşnică, atotcuprinzătoare, darul desăvârşit dat de Dumnezeu preaiubitului Său Fiu. Lăsăm deoparte aroganța care spune că suntem păcătoşi, vinovați şi temători, ruşinați de ceea ce suntem; şi ne înălțăm, în schimb, inimile cu adevărată umilință spre Cel Ce ne-a creat imaculați, de o putere şi o iubire asemănătoare alor Lui.

Puterea de decizie ne aparține. Şi acceptăm de la El ceea ce suntem, şi îl recunoaştem cu umilință pe Fiul lui Dumnezeu. A-l recunoaşte pe Fiul lui Dumnezeu presupune, totodată, că s-au lepădat toate conceptele de sine şi că au fost recunoscute false. Le-a fost percepută aroganța. Şi acceptăm cu umilință şi cu voioşie că strălucirea Fiului lui Dumnezeu, blândețea lui, nepăcătoşenia lui desăvârşită, Iubirea Tatălui său, dreptul lui la Cer şi la eliberarea din iad sunt toate ale noastre.

Ne unim acum să adeverim cu bucurie că minciunile sunt false şi că numai adevărul e adevărat. Ne gândim numai la adevăr când ne trezim, şi petrecem cinci minute exersându-i uzanțele, încurajându-ne mințile înfricoşate cu următoarele cuvinte:

Puterea de decizie îmi aparține. Chiar astăzi mă voi accepta drept ceea ce m-a creat Voia Tatălui meu să fiu.

Apoi vom aştepta în linişte, renunțând la toate amăgirile de sine, în timp ce ne rugăm cu umilință Sinele să ni Se reveleze. Iar Cel ce nu a plecat nicicând va reveni în conştiința noastră, recunoscător să Îi restituie lui Dumnezeu căminul Lui, dupa cum a fost menit să fie.

Aşteaptă-L cu răbdare pe tot parcursul zilei şi invită-L oră de oră cu cuvintele cu care a început ziua, încheind-o cu aceeaşi invitatie adresată Sinelui tău. Vocea lui Dumnezeu îți va răspunde, căci El vorbeşte pentru tine şi pentru Tatăl tău. EI îți va înlocui toate gândurile înebunite cu pacea lui Dumnezeu, amăgirile de sine cu adevărul lui Dumnezeu şi iluziile de sine cu Fiul lui Dumnezeu.

LECTIA 153

În neapărarea mea stă siguranța mea

Tu, care te simți amenințat de această lume schimbătoare, de glumele ei amare şi de capriciile sorții, de scurtele ei relații şi de toate“darurile" pe care le împrumută doar ca să le ia iarăşi înapoi, ascultă bine lecția aceasta. Lumea nu oferă nicio siguranță. E înrădăcinată în atac şi toate "darurile" ei de pretinsă siguranță sunt amăgiri iluzorii. Căci atacă, şi apoi atacă din nou. Nici o pace a minții nu e posibilă acolo unde primejdia amenință astfel.

Lumea stârneşte numai defensivitate. Căci amenințarea aduce mânie, mânia face ca atacul să pară rezonabil, sincer provocat şi îndreptățit în numele legitimei apărări. Dar defensivitatea e o dublă amenințare. Căci atestă slăbiciunea şi instituie un sistem defensiv care nu poate să funcționeze. Acum cei slabi sunt şi mai subminați, căci e trădare în afară şi o trădare şi mai mare înăuntru. Mintea e acum derutată şi nu ştie la ce să mai recurgă pentru a scăpa de propriile ei închipuiri.

E ca şi cum ar ține-o strâns un cerc, în care un alt cerc o leagă, şi încă unul în acesta, până nu mai are nici speranță, nici posibilitate de scăpare. Atac, apărare; apărare, atac devin cercurile orelor şi ale zilelor, care pun mintea în cătuşe grele de oțel întărit cu fier, revenind doar ca să o ia de la capăt. Încleştarea tot mai strânsă care încătuşează mintea nu pare să aibă nici răgaz, nici încetare.

Mecanismele de apărare sunt prețul cel mai scump pe care îl cere eul. În ele stă nebunia, într-o formă atât de cumplită, încât speranța sănătății mintale pare doar un vis deşert, mai presus de posibil.

Senzația de amenințare pe care o încurajează lumea e cu atât mai profundă şi mai presus de frenezia şi intensitatea pe care ți le poți imagina, încât nu ai habar de toată devastarea pe care a pricinuit-o.

Eşti robul ei. Nu ştii ce faci, de frica ei. Tu, care îi simți încleştarea de fier strângându-ți inima, nu înțelegi cât de mult ai fost pus să sacrifici. Nu îți dai seama ce ai făcut să sabotezi sfânta pace dumnezeiască prin defensivitatea ta. Căci nu vezi în Fiul lui Dumnezeu decât o victimă de atacat cu fanteziile, visele şi iluziile pe care le-a făcut; neputincios însă în prezența lor, având nevoie doar să fie apărat cu şi mai multe fantezii şi vise prin care îl alină iluziile siguranței lui.

Neapărarea e putere. Ea atestă recunoaşterea lui Cristos în tine. Poate îți aminteşti că textul susține că alegi întotdeauna între puterea lui Cristos şi propria ta slăbiciune, văzută separat de El. Neapărarea nu poate fi atacată niciodată, căci recunoaşte o putere atât de mare încât atacul e o nebunie sau un joc prostesc pe care îl joacă un copil obosit când e prea somnoros să îşi amintească ce vrea.

Apărarea e slăbiciune. Ea proclamă că L-ai negat pe Cristos şi ai ajuns să te temi de mânia Tatălui Său. Ce te mai poate mântui acum de deliranta ta idee a unui Dumnezeu mânios, a cărui imagine înfricoşătoare crezi că o vezi lucrând în toate relele din lume? Acum când nu te lupți decât cu nişte iluzii, ce altceva ar putea să te apere decât nişte iluzii?

Nu ne vom prinde astăzi în nişte jocuri atât de puerile. Căci adevăratul nostru scop este să mântuim lumea, şi nu vom da pe nişte prostii nesfârşita bucurie pe care ne-o oferă funcția noastră. Nu vom lăsa să ne scape fericirea din cauză că s-a întâmplat să ne treacă prin minte o frântură dintr-un vis fără sens şi am confundat figurile din el cu Fiul lui Dumnezeu; infima lui clipită - cu veşnicia.

Privim azi dincolo de vise şi recunoaştem că nu avem nevoie de apărare pentru că am fost creați inatacabili, fără niciun gând, nicio dorință, niciun vis în care atacul are vreun înțeles. Acum nu ne putem teme, căci am lăsat în urmă toate gândurile înfricoşătoare. Şi în neapărare stăm ocrotiți, senin de convinşi de siguranța noastră de acum, siguri de mântuire, siguri că ne vom îndeplini scopul ales, în timp ce slujirea pe care o înfăptuim îşi extinde sfânta binecuvântare prin lume.

Stai liniştit o clipă şi gândeşte-te în linişte cât de sfânt e scopul tău, cât de ocrotit te odihneşti, imposibil de atins în lumina lui. Slujitorii lui Dumnezeu au ales ca adevărul să fie cu ei. Cine e mai sfânt decât ei? Cine poate fi mai sigur că fericirea îi este întru totul garantată? Şi cine poate fi mai straşnic ocrotit? Ce apărare le poate fi necesară celor care sunt printre aleşii lui Dumnezeu, prin opțiunea Lui şi printr-a lor, deopotrivă?

E funcția slujitorilor lui Dumnezeu să îşi ajute frații să aleagă aşa cum au ales şi ei. Dumnezeu i-a ales pe toți, dar puțini au ajuns să realizeze că Voia Lui e doar propria lor voie. Şi, cât timp nu predai ce ai învățat, mântuirea aşteaptă şi întunericul ține lumea într-o încarcerare cumplită. Şi nu vei învăța că lumina a ajuns la tine şi că ai reuşit să scapi. Căci nu vei vedea lumina până nu o oferi tuturor fraților tăi. În momentul în care ți-o iau ei din mâini, o vei recunoaşte ca propria ta lumină.

Mântuirea poate fi comparată cu un joc în care se prind nişte copii fericiți. Jocul a fost conceput de Cel Care Îşi iubeşte copiii şi Care vrea să le înlocuiască jucăriile

înfricoşătoare cu jocuri vesele, care să îi învețe că joaca de-a frica s-a încheiat. Prin jocul Lui înveți despre fericire, pentru că nu pierde nimeni. Fiecare jucător trebuie să câştige şi, câştigând, asigură câştigul tuturor. Jocul de-a frica e lăsat cu bucurie deoparte când copiii ajung să vadă beneficiile pe care le aduce mântuirea.

Tu, care te-ai jucat cu ideea că eşti pierdut pentru speranță, abandonat de Tatăl tău, lăsat singur şi îngrozit într-o lume înfricoşătoare, înnebunită de păcat şi de vinovăție, fii fericit acum. Jocul acela s-a sfârşit. A sosit acum o perioadă liniştită, în care punem la loc jucăriile vinovăției şi ne închidem pentru totdeauna caraghioasele, puerilele gânduri ale păcatului departe de mințile pure şi sfinte ale copiilor Cerului şi ale Fiului lui Dumnezeu.

Ne oprim doar încă o clipită, să ne prindem într-un ultim joc voios pe acest pământ. Şi apoi mergem să ne ocupăm poziția cuvenită unde îşi are locul adevărul şi jocurile nu au nici un înțeles. Aşa se termină povestea. Fie ca ziua de azi să îi aducă lumii mai aproape ultimul capitol, ca fiecare să învețe că basmul pe care îl citeşte despre un destin îngrozitor, despre zădărnicirea tuturor speranțelor sale, despre jalnica lui apărare împotriva unei răzbunări de care nu poate scăpa - nu e decât propria lui fantezie delirantă. Slujitorii Iui Dumnezeu au venit să îl trezească din visele sumbre pe care le-a stârnit povestea aceasta în amintirea confuză şi năucă pe care o are despre acest basm distorsionat. Fiul lui Dumnezeu poate să zâmbească în sfârşit, învățând că nu este adevărat.

Astăzi exersăm într-o formă pe care o vom menține o bună bucată de vreme. La începutul fiecărei zile vom acorda atenție ideii zilei cât mai mult posibil. Cinci minute devin acum durata minimă pe care o acordăm pregătirii noastre pentru o zi în care mântuirea este singurul obiectiv pe care îl avem. Zece minute ar fi mai bine, cinsprezece, şi mai bine. Şi, când distragerea va înceta să ne abată de la scopul pe care îl avem, vom constata că e prea puțin să petreci cu Dumnezeu chiar şi o jumătate de oră. Nici seara nu vom fi dispuşi să acordăm mai puțin, cu recunoştință şi cu bucurie.

Fiecare oră ne sporeşte pacea crescândă, pe măsură ce ne amintim să fim credincioşi față de Voia pe care o împărtăşim cu Dumnezeu. Câteodată, poate, un minut sau chiar şi mai puțin va fi durata maximă pe care o putem oferi în ora respectivă. Uneori vom uita. Alteori, treburile lumii ne vor împresura şi nu ne vom putea retrage un pic pentru a ne îndrepta gândurile către Dumnezeu.

Dar, când putem, ne vom respecta îndatorirea de slujitori ai lui Dumnezeu, reamintindu-ne oră de oră misiunea noastră şi Iubirea Lui. Şi vom şedea tăcuți în

aşteptarea Lui şi Îi vom asculta Vocea aflând ce vrea să facem în ora ce urmează, în timp ce îi mulțumim pentru toate darurile pe care ni le-a dat în ora ce s-a scurs.

Cu timpul, exersând, nu vei mai înceta să te gândeşti la El şi să auzi Vocea plină de iubire călăuzindu-ți paşii pe căi liniştite, pe care le vei străbate cu adevărat fără să te aperi. Căci vei şti că Cerul merge cu tine. Şi nu îți vei lua nici o clipă mintea de la El, deşi îți petreci timpul oferind lumii mântuire. Oare nu crezi că El va face posibil acest lucru, pentru tine care ai ales să Îi duci la bun sfârşit planul de mântuire a lumii şi a ta?

Tema noastră de astăzi este neapărarea noastră. Ne înveşmântăm în ea în timp ce ne pregătim să dăm bineţe zilei. Ne sculăm puternici în Cristos şi ne lăsăm slăbiciunea să dispară, amintindu-ne că puterea Lui îşi are locul în noi. Ne vom aminti că El rămâne alături de noi pe tot parcursul zilei şi că nu ne lasă niciodată slăbiciunea fără sprijinul puterii Sale. Îi chemăm într-ajutor puterea de fiecare dată când simțim amenințarea mecanismelor noastre de apărare subminându-ne certitudinea finalității. Ne vom opri o clipă, în timp ce El ne spune: "Sunt aici".

Exercițiile tale vor începe să capete acum seriozitatea iubirii, pentru a te ajuta să îți păzeşti mintea de deviații de la scopul ei. Nu te teme şi nu fi timid. Nu poate încăpea îndoială că îți vei atinge obiectivul final. Slujitorii lui Dumnezeu nu pot da greş niciodată, pentru că iubirea, puterea şi pacea care se răsfrâng din ei spre toți frații lor vin de la El. Acestea sunt darurile pe care ți le face El. Tot ce trebuie să Îi dai în schimb e neapărarea ta. Te lepezi doar de ce nu a fost real nicicând, pentru a-L privi pe Cristos şi a-I vedea nepăcătoşenia.

LECTIA 154

Mă număr printre slujitorii lui Dumnezeu

Să nu fim azi nici aroganți, nici plini de falsă umilință. Am depăşit asemenea prostii. Nu ne putem judeca pe noi înşine, şi nici nu nevoie să o facem. Acestea nu sunt decât încercări de-a nu lua o decizie şi de-a amâna asumarea funcției noastre. Nu e rostul nostru să ne judecăm valoarea, şi nici nu putem şti care e cel mai bun rol entru noi; ce putem face în cadrul unui plan mai amplu, pe care nu îl putem vedea în întregimea lui. Rolul nostru ne e distribuit în Cer, nu în iad. Iar ce credem că e slăbiciune poate fi putere, iar ce credem că e puterea noastră este adesea aroganță.

Indiferent care ți-e rolul desemnat, a fost selectat de Vocea pentru Dumnezeu, a Cărui funcție e să vorbească şi pentru tine. Văzându-ti capacitățile exact aşa cum sunt şi conştientizând, în egală măsură, unde pot fi aplicate cel mai bine, la ce anume, cui şi

când, El alege şi acceptă pentru tine rolul tău. El nu lucrează fără consimțământul tău. Dar nu e amăgit în legătură cu ce eşti, şi ascultă doar de Vocea Lui din tine.

Tocmai prin capacitatea Lui de-a auzi o singură Voce care e a Lui devii, în sfârşit, conştient că există o singură Voce în tine. Iar Vocea aceasta îți desemnează funcția şi ți-o transmite, dându-ți puterea să o înțelegi, să faci ce comportă ea şi să reuşeşti în tot ce faci în legătură cu ea. Dumnezeu S-a îngemănat cu Fiul Lui în această privință, aşa că Fiul Lui devine Propriul Lui mesager al unității cu El.

Tocmai această îngemănare a Tatălui şi a Fiului prin Vocea pentru Dumnezeu distinge mântuirea de lume. Tocmai această Voce vorbeşte de legi la care lumea nu se supune, şi făgăduieşte mântuirea de toate păcatele, vinovăția fiind atunci abolită în mintea pe care Dumnezeu a creat-o lipsită de păcat. Acum mintea aceasta devine din nou conştientă de Cel Care a creat-o şi de veşnica Lui uniune cu ea. Sinele ei este, aşadar, singura realitate în care voia ei şi a lui Dumnezeu sunt îngemănate.

Nu mesagerul e cel ce scrie mesajul pe care îl poartă. Şi nici nu pune la îndoială dreptul celui care îl scrie, nici nu întreabă de ce i-a ales acesta tocmai pe cei ce vor primi mesajul pe care îl aduce el. E de ajuns să îl accepte, să îl dea celor cărora le este destinat şi să îşi îndeplinească rolul în transmiterea lui. Dacă determină care să fie mesajele, care să fie scopul lor sau unde să fie duse, nu îşi exercită rolul legitim de purtător de Cuvânt.

Există o diferență majoră în rolul mesagerilor Cerului, care îi distinge de cei pe care îi desemnează lumea. Mesajele pe care le trimit ei le sunt destinate în primul rând lor. Şi numai când le pot accepta pentru ei înşişi devin capabili să le ducă mai departe şi să le dea oriunde au fost menite să ajungă. Ca mesagerii tereştri, nu ei au scris mesajele pe care le poartă, dar devin primii receptori ai acestora în cel mai adevărat sens, primind pentru a se pregăti să dea.

Un mesager terestru îşi îndeplineşte rolul dându-şi în primire toate mesajele. Mesagerii lui Dumnezeu îşi duc la îndeplinire atribuția acceptând mesajele Lui ca pentru ei înşişi, şi arată că înțeleg mesajele dându-le mai departe. Nu îşi aleg roluri care nu li s-au dat prin autoritatea Lui. Şi câştigă, de aceea, din fiecare mesaj pe care îl dau mai departe.

Vrei să primeşti mesajele lui Dumnezeu? Căci aşa devii mesagerul Lui. Eşti desemnat acum. Şi totuşi, întârzii cu datul mesajelor pe care le-ai primit. Aşa că nu cunoşti că sunt ale tale şi nu le recunoşti. Nimeni nu poate să primească şi să înțeleagă că a primit până nu dă. Căci tocmai dând acceptă ce a primit.

Tu, care eşti acum mesagerul lui Dumnezeu, primeşte-I mesajele. Căci face parte din rolul care ți s-a desemnat. Dumnezeu nu a pregetat să îți ofere cele trebuincioase, şi nici ele nu au rămas neacceptate. Dar mai ai de îndeplinit încă o parte a sarcinii desemnate. Cel Care a primit pentru tine mesajele lui Dumnezeu vrea să fie primite şi de tine. Căci aşa te identifici cu El şi revendici ce e al tău.

Astăzi ne propunem să recunoaştem tocmai această îngemănare. Nu vom căuta să ne ținem mințile separate de Cel Care vorbeşte pentru noi, căci ascultându-L nu ne auzim decât propria voce. Numai El ne poate vorbi nouă şi pentru noi, îngemănând într-o singură Voce primirea şi dăruirea Cuvântului lui Dumnezeu, dăruirea şi primirea Vocii Sale.

Exersăm cum să Îi dăm ce vrea să aibă, ca să putem recunoaşte darurile pe care ni le dă El. Are nevoie de vocea noastră să poată vorbi prin noi. Are nevoie de mâinile noastre să Îi țină mesajele şi să le ducă celor desemnați de El. Are nevoie de picioarele noastre să ne ducă unde voieşte El, ca făpturile care aşteaptă în chinuri să fie izbăvite în sfârşit. Şi are nevoie de voia noastră unită cu a Lui, să fim adevărații receptori ai darurilor pe care le dă El.

Să învățăm azi o lecție: că nu vom recunoaşte darul pe care îl primim până nu îl dăm. Ai auzit lucrul acesta în sute de feluri, de sute de ori, şi totuşi, încă îți lipseşte credința. Dar un lucru este cert: cât timp nu îi dai crezare, vei primi o mie de miracole, şi apoi încă o mie, dar nu vei şti că Dumnezeu Însuşi nu a lăsat nici un dar pe dinafara celor pe care le ai deja, şi nu i-a refuzat Fiului Său nici cea mai mică binecuvântare. Ce poate să îmsemne asta pentru tine, până nu Te identifici cu El şi cu ai Săi?

Lecția noastră de astăzi sună în felul următor:

Mă număr printre slujitorii lui Dumnezeu şi sunt recunoscător că dispun de mijloacele prin care voi recunoaşte că sunt liber.

Lumea se retrage când ne luminăm mințile şi ne dăm seama câte cuvinte sfinte sunt adevărate. Ele sunt mesajul pe care ni-l trimite astăzi Creatorul nostru. Acum demonstrăm cum ne-au schimbat mentalitatea despre ce suntem şi ce funcție avem. Căci, dovedind că nu acceptăm nici o voie pe care nu o împărtăşim, numeroasele daruri primite de la Creatorul nostru ne vor țâşni în fața ochilor şi vor sări în brațe, şi vom recunoaşte ce am primit.

LECTIA 155

Mă voi da la o parte şi Îi voi ceda Lui conducerea

Există un mod de a trăi în lume care nu e aici, deşi pare să fie. Nu îți schimbi înfățişarea, deşi zâmbeşti mai des. Fruntea ți-e senină, ochii îți sunt liniştiți. Iar cei care cutreieră lumea ca tine recunosc seamănul lor. Dar te vor recunoaşte şi cei ce nu au perceput drumul, şi vor crede că eşti ca ei, cum ai fost mai înainte.
Lumea e o iluzie. Cei care aleg să vină aici caută un loc unde să poată fi doar nişte iluzii şi să îşi poată evita propria realitate. Dar, când descoperă că propria lor realitate e chiar şi aici, se dau la o parte şi o lasă să preia conducerea. Ce altceva ar putea avea de ales? Să laşi iluziile să treacă înaintea adevărului e curată nebunie. Dar, să laşi iluzia să se afunde în spatele adevărului şi adevărul să iasă în față drept ce este, e pură sănătate mintală.

Iată simpla alegere pe care o facem astăzi. Iluzia smintită că rămâne o vreme la vedere, să o vadă cei care au ales să vină şi care încă nu s-au bucurat să constate că au făcut o alegere greşită. Ei nu învață direct de la adevăr, pentru că au negat că e aşa ceva. Aşa că au nevoie de un Profesor Care le percepe nebunia, dar Care poate privi totuşi, dincolo de iluzie, la simplul adevăr din ei.
Dacă adevărul le-ar pretinde să renunțe la lume, li s-ar părea că li se cere să sacrifice ceva real. Multi au ales să renunțe la lume în timp ce mai credeau în realitatea ei. Şi au avut un sentiment al pierderii aşa că nu au fost eliberați. Alții au ales să aibă parte doar de lume şi au avut un sentiment al pierderii şi mai profund, pe care nu l-au înțeles.

Între aceste făgaşe mai există un drum care duce în direcția opusă pierderii de orice fel, căci sacrificiul şi privațiunea sunt ambele, rapid lăsate în urmă. Acesta este drumul care ți-e desemnat acum. Mergi pe acest făgaş cum merg şi alții, şi nu pari să fii deosebit de ei, chiar eşti. Aşa te poți pune în slujba lor în timp ce stai în slujba ta, şi le aşterni paşii pe drumul pe care l-a deschis Dumnezeu - ție, şi lor prin intermediul tău.
Iluzia încă mai pare să se țină scai de tine, ca să ajungi la ei. Dar s-a dat la o parte. Şi nu de iluzie te aud vorbind ei, şi nu iluzie aduci să le privească ochii şi să le priceapă mințile. Şi nici adevărul, care merge înaintea ta, nu le poate vorbi prin iluzii, căci drumul duce acum dincolo de iluzii, în timp ce îi chemi din mers să te urmeze.

Toate drumurile vor duce în final la acesta. Căci sacrificiul şi prvațiunea sunt căi ce nu duc nicăieri, decizii în favoarea înfrângerii şi ținte ce vor rămâne imposibile. Toate acestea se dau la o parte când răzbate adevărul din tine, să îți scoată frații de pe făgaşurile morții şi să îi aşeze pe făgaşul fericirii. Suferința lor e doar o iluzie. Dar au

nevoie de o călăuză care să le arate cum să iasă din ea, căci ei confundă iluzia cu adevărul.
Asta e chemarea mântuirii, şi nimic mai mult. Ea îţi cere să accepţi adevărul şi să îl laşi să meargă înaintea ta, luminând calea răscumpărării din iluzii. Nu e o răscumpărare cu un preţ. Nu există cost, numai câştig. Iluzia nu poate decât să pară că îl ţine în lanţuri pe sfântul Fiu al lui Dumnezeu. Numai de iluzii ajunge să fie mântuit. De îndată ce acestea se dau la o parte, se regăseşte pe sine.

Mergi cu bine acum, dar cu băgare de seamă, căci făgaşul acesta e nou pentru tine. Şi s-ar putea să constaţi că mai eşti tentat să o iei înaintea adevărului şi să laşi iluziile să îţi fie călăuză. Sfinţii tăi fraţi ţi-au fost daţi să calce pe urmele tale, în timp ce mergi cu certitudinea finalităţii spre adevăr. Acesta merge înaintea ta acum, ca ei să dă ceva cu care se pot identifica şi să le arate drumul ceva ce pot să înţeleagă.

La capătul călătoriei însă nu va fi niciun gol, nici o distanţă între adevăr şi tine. Şi toate iluziile care au mers pe calea pe care ai străbătut-o vor dispărea şi ele de la tine, nerămânând nimic care să ţină adevărul separat de întregirea lui Dumnezeu, sfântă ca El Însuşi. Dă-te la o parte cu cu credinţă şi cedează adevărului conducerea. Nu ştii unde mergi. Dar Cel Ce ştie merge cu tine. Lasă-L să te conducă odată cu ceilalţi.

Când visele se vor sfârşi, când timpul va închide uşa în urma tuturor lucrurilor trecătoare şi miracolele nu vor mai avea rost, sfântul Fiu al lui Dumnezeu nu va mai face nicio călătorie. Nu va mai exista dorinţa de-a fi iluzie, în loc de adevăr. Şi spre asta ne îndreptăm, înaintând în direcţia pe care ne-o indică adevărul. Aceasta e ultima noastră călătorie, pe care o întreprindem pentru toţi. E important să ne rătăcim. Căci, aşa cum adevărul merge înaintea noastră, tot aşa merge şi înaintea fraţilor noştri care ne vor urma.

Mergem la Dumnezeu. Opreşte-te şi reflectează asupra acestui lucru. Poate oare să existe un drum mai sfânt sau mai demn de efortul tău, de iubirea ta şi de toată dăruirea ta? Ce drum poate să îţi dea ai mult decât totul, sau să îţi ofere mai puţin şi să Îl mulţumească totuşi pe sfântul Fiu al lui Dumnezeu? Mergem la Dumnezeu. Adeărul care merge acum înaintea noastră e una cu El şi ne conduce colo unde El a fost dintotdeauna. Ce alt făgaş decât acesta ai putea alege în schimb?

Picioarele îţi sunt bine aşezate pe drumul care duce lumea la Dumnezeu. Nu te uita după făgaşe care par să te ducă altundeva. Visele nu sunt o călăuză demnă de tine, care eşti Fiul lui Dumnezeu. Nu uita că El Şi-a pus Mâna într-a ta şi ţi i-a încredinţat pe fraţii tăi cu încrederea că eşti demn de încrederea Lui în tine. Nu Se poate înşela. Încrederea Lui ţi-a făcut făgaşul cert şi obiectivul sigur. Nu îţi vei dezamăgi fraţii, şi nici Sinele.

Iar acum te roagă pur şi simplu să te gândeşti la El câte un pic în fiecare zi, să îți vorbească şi să îți spună de Iubirea Lui, reamintindu-ți cât de mare e încrederea Lui, cât·de nelimitată Iubirea Lui. În Numele tău şi al Lui, care sunt unul şi acelaşi, exersăm cu bucurie astăzi gândul acesta:

Mă voi da la o parte şi Îi voi ceda Lui conducerea, Pentru că vreau să merg pe drumul care duce la El.

LECTIA 156

Merg cu Dumnezeu într-o sfințenie desăvârşită

Ideea de astăzi declară simplul adevăr care face gândul păcatului să fie imposibil. Ea promite că vinovă'ia nu are cauză şi că, neavând cauză, nu există. Ideea decurge negreşit din gândul fundamental menționat atât de des în text: ideile nu îşi părăsesc sursa. Dacă acesta e adevărat, cum poți să fii separat de Dumnezeu? Cum ai putea cutreiera lumea singur şi separat de Sursa ta?

Gândurile pe care le prezentăm în acest curs nu sunt lipsite de consecventă. Adevărul, dacă e să fie adevărat, trebuie să fie adevărat de la cap ia coadă. Nu se poate contrazice singur, nici nu poate fi incert pe alocuri şi cert în alte părți. Nu poți să cutreieri lumea separat de Dumnezeu, pentru că nu ai putea să exişti fără El. El e ce e viața ta. Unde eşti tu este şi El. Există o singură viață. Şi pe aceasta o împărtăşeşti cu El. Nimic nu poate să fie separat de El şi să se afle în viată.

Dar, unde este El, trebuie să fie atât sfințenie, cât şi viață. Nici un tribut de-al Lui nu rămâne neîmpărtăşit de tot ce are viață. Ce are viață e la fel de sfânt ca El, căci ce împărtăşeşte viața Lui face parte din Sfințenie şi nu poate să fie păcătos, aşa cum nici soarele nu poate hotărî să fie de gheață, nici marea să se separe de apă, nici iarba să crească cu rădăcinile suspendate în aer.

Există în tine o lumină care nu poate muri; a cărei prezență e atât de sfântă, încât lumea e sfințită datorită ție. Toate făpturile îți aduc daruri, punându-ți-Ie cu recunoştință şi cu bucurie la picioare. Mireasma florilor e darul pe care ți-l aduc ele. Valurile se închină în fața ta, pomii îşi întind brațele să te ferească de căldură şi îşi aştern frunzele pe pământul dinaintea ta să îți fie moale sub picior, în timp e vântul abia adie, ca o şoaptă în jurul capului tău sfânt.

Lumina din tine e cea pe care tânjeşte să o vadă universul. Toate făpturile stau liniştite înaintea ta, căci recunosc Cine merge cu tine. Lumina pe care o porți e propria lor lumină. Aşa că în tine îşi văd sfințenia, salutându-te ca mântuitor şi Dumnezeu. Acceptă-le revența, căci se datorează Sfințeniei Însăşi, care merge cu tine, transformând - în blânda Ei lumină -lucrurile toate în asemănarea Ei şi puritatea Ei.

Aşa lucrează mântuirea. Când te dai la o parte, lumina din tine o ia înainte şi cuprinde lumea. Ea nu vesteşte sfârşitul păcatului prin pedeapsă şi moarte. Păcatul a dispărut în lejeritate şi hohote de râs, pentru că i se vede absurditatea bizară. E un gând nesăbuit, un vis prostesc, neînspăimântător, poate ridicol, dar cine şi-ar irosi o clipită din sosirea la Dumnezeu pentru un moft atât de necugetat?

Şi totuşi, ți-ai irosit mulți, mulți ani tocmai pe gândul acesta nesăbuit. Trecutul s-a dus, cu toate fanteziile lui. Ele nu te mai țin legat. Sosirea la Dumnezeu e pe aproape. Şi, în micul interval de îndoială care a mai rămas, se poate să îți pierzi din vedere Tovarăşu şi să Îl confunzi cu visul străvechi, necugetat, care a trecut acum.

"Cine merge cu mine?" Iată întrebarea pe care ar trebui s-o pui de o mie de ori pe zi, până când certitudinea pune capăt îndoielii şi instaurează pacea. Pune capăt îndoielii astăzi. Dumnezeu vorbeşte pentru tine când îți răspunde la întrebare cu următoarele cuvinte:

„Merg cu Dumnezeu într-o sfințenie desăvârşită. Luminez lumea, îmi luminez mintea şi toate mințile pe care Dumnezeu le-a creat una cu mine."

LECTIA 157

Vreau să intru acum în Prezenta Lui

Ziua de azi e o zi de linişte şi de încredere. E o zi deosebită a făduinței în calendarul zilelor tale. E o zi pe care Cerul a pus-o deoparte să o lumineze şi să reverse o lumină veşnică asupra ei, o zi în care se aud ecourile veşniciei. Ziua de azi e o zi sfântă, căci vesteşte o trăire nouă, un alt fel de-a simți şi de a conştientiza. Ți-ai petrecut lungi nopȚi şi zile sărbătorind moartea. Astăzi înveți să simți bucuria vietii.

Acesta e un alt punct de răscruce în programa noastră. Adăuagăm acum o nouă dimensiune: o trăire nouă care pune în lumină ce am învățat până acum şi ne pregăteşte pentru ce mai avem de învățat. Ne duce la uşa unde învățarea se sfârşeşte şi întrezărim

ce e colo de cele mai înalte culmi pe care le poate atinge. Ne lasă aici o cipă, iar noi îi trecem pragul, siguri de direcție şi de unicul nostru obiectiv.

Astăzi îți va fi dat să simți un pic de Cer, deşi vei reveni pe cărările învățării. Dar ai străbătut destul de mult din drum să poți modifica timpul într-atât cât să te ridici deasupra legilor lui şi să intri un picuț în veşnicie. Vei învăța să o faci din ce în ce mai bine, pe măsură ce fiecare lecție, fidel exersată, te aduce mai repede la locul acesta sfânt şi te lasă, timp de o clipită, la Sinele tău.

El îți va îndruma exercițiile azi, căci ce ceri acum e ce voieşte El. Şi, odată ce ți-ai îngemănat azi voia cu a Lui, ce ceri trebuie să ți se dea. Nu ai nevoie decât de ideea de azi pentru a-ți lumina mintea şi o lăsa să stea într-o aşteptare senină şi o bucurie liniştită, în care laşi rapid lumea în urmă.

Începând de azi, slujirea pe care o înfăptuieşti capătă o sinceră devoțiune şi o incandescență care trece din vârful degetelor tale la cei pe care îi atingi, şi îi binecuvântează pe cei pe care îi priveşti. O viziune ajunge la toți pe care îi întâlneşti, la toți la care te gândeşti sau care se gândesc la tine. Căci trăirea ta de azi îți va transforma mintea într-o asemenea măsură, încât devine piatra de încercare pentru sfintele Gânduri dumnezeieşti.

Astăzi trupul tău va fi sfințit, singurul lui rost fiind acum acela de-a aduce viziune a trăirii tale de azi să lumineze lumea. O trăire ca aceasta nu putem să dăm direct. Dar ne lasă în ochi o viziune pe care le-o putem oferi tuturor, ca să ajungă fiecare mai curând la aceeaşi trăire în care uită lumea liniştit şi îşi aminteşte Cerul o bucată de vreme.

Pe măsură ce trăirea aceasta se intensifică şi toate obiectivele cu excepția acestuia, îşi pierd din valoare, lumea la care te vei reîntoarce devine un pic mai aproape de sfârşitul timpului, un pic mai asemănătoare Cerului în uzanțele ei, un pic mai aproape de izbăvirea ei. Iar tu, care îi aduci lumină, vei ajunge să vezi lumina mai sigur , viziunea, mai distinct. Va sosi o vreme în care nu te vei întoarce aceeaşi formă în care apari acum, căci nu vei mai avea nevoie deea. Dar acum are un scop şi va servi acestui scop foarte bine.

Astăzi o pornim pe un făgaş nevisat. Sfântul însă, Dătătorul, fericitelor vise de viață, Traducătorul percepției în adevăr, sfânta Călăuză la Cer Ce ți s-a dat, a visat pentru tine această călătorie pe care o faci şi o începi astăzi, cu trăire a pe care ți-o oferă ziua de azi, să fie, ta.

Vom intra acum în Prezența lui Cristos, senin inconştienți de toate, cu excepția radioasei Sale fețe şi a desăvârşitei Sale Iubiri. Viziunea feței Sale îți va rămâne, dar va veni o clipă ce transcende toată vizunea, chiar şi pe aceasta, cea mai sfântă. Pe aceasta nu o vei preda nicicând, căci nu ai obținut-o prin învățare. Dar viziune a e o dovadă grăitoare că îți aminteşti ce ai cunoscut în clipa respectivă şi ce vei cunoaşte din nou negreşit.

LECTIA 158

Astăzi învăț să dau cum primesc

Ce ți s-a dat? Cunoaşterea că eşti o minte, în Minte şi numai minte, de-a pururea nepăcătos, total netemător, pentru că ai fost creat din iubire. Şi nu ți-ai părăsit Sursa, rămânând aşa cum ai fost creat. Asta ți s-a dat ca şi cunoaştere pe care nu o poți pierde. Şi i s-a dat, deopotrivă, fiecărei făpturi, căci numai prin această cunoaştere trăieşte.

Toată cunoaşterea aceasta ai primit-o. Nu e unul în această lume care să nu o fi primit. Dar nu pe aceasta o dai, căci asta a dat creația. Şi nu se poate învăța. Şi atunci, ce înveți să dai astăzi? Lecția noastră de ieri a evocat o temă de la începutul textului. Trăirea nu poate fi împărtăşită în mod direct, ca viziunea. Revelația că Tatăl şi Fiul sunt una îi va veni la timpul potrivit fiecărei minți. Dar timpul respectiv este determinat de mintea însăşi, şi nu e ceva ce poate fi predat.

Timpul e fixat deja. Pare a fi destul de arbitrar. Dar nimenea nu face un pas din drum la întâmplare. Şi l-a făcut deja, deşi nici nu a pornit încă la drum. Căci timpul doar pare să înainteze într-o direcție. Nu facem decât să întreprindem o călătorie gata încheiată. Dar pare să aibă un viitor pentru noi încă necunoscut.

Timpul e un truc, o scamatorie, o vastă iluzie în care figurile pleacă şi vin ca prin minune. Şi totuşi, în spatele aparențelor există un plan care nu se schimbă. Scenariul este scris. Când va veni trăirea să pună capăt îndoielii tale e un lucru gata stabilit. Căci vedem călătoria din punctul în care s-a încheiat, privind-o retrospectiv, închipuindu-ne că o mai facem o dată, revăzând mental ce a trecut.

Un profesor nu dă trăire, pentru că nu a învățat-o. I s-a revelat la momentul stabilit. Dar viziunea este darul lui. Pe aceasta o poate da direct, căci cunoaşterea lui Cristos nu s-a pierdut, pentru că El are o viziune pe care o poate da oricui o cere. Voia Tatălui şi a Sa sunt îngemănate în cunoaştere. Dar există o viziune pe care Spiritul Sfânt o vede pentru că o vede şi Mintea lui Cristos.

Aici se face îngemănarea lumii îndoielii şi a umbrelor cu intangibilul. Aici se află un loc liniştit în cadrul lumii, sfințit prin iertare şi iubire. Aici se reconciliază toate contradicțiile, căci călătoria se încheie aici. Trăirea - neînvățată, nepredată, nevăzută - pur şi simplu este. Ea depăşeşte obiectivul nostru, pentru că transcende ceea ce trebuie săvârşit. Preocuparea noastră este viziunea lui Cristos. Pe aceasta o putem atinge.

Viziunea lui Cristos are o singură lege. Ea nu priveşte un trup şi îl confundă cu Fiul creat de Dumnezeu. Ci vede o lumină dicolo de trup, o idee dincolo de ce poate fi atins, o puritate nepătată de greşeli, de jalnice erori, de gândurile înfricoşătoare ale vinovăției din visele păcatului. Nu vede separare. Şi îi priveşte pe toți, împrejurare, întâmplare şi eveniment, fără cea mai mică slăbire a luminii pe care o vede.

Ea poate fi predată, şi trebuie predată de toți cei ce vor să o doândească. Îți cere doar să recunoşti că lumea nu poate să îți dea nimic cât de cât comparabil ca valoare, şi nici să îți fixeze un obiectiv care să nu dispară pur şi simplu de îndată ce ai perceput asta. Iată ce dai azi: să nu vezi pe nimeni ca trup. Salută-l ca Fiu al lui Dumnezeu ce este, recunoscându-l una cu tine ca sfințenie.

Aşa sunt iertate păcatele lui, căci viziunea lui Cristos are puterea să le treacă pe toate cu vederea. În iertarea Lui ele pier. Nevăzute de Unu, dispar pur şi simplu, pentru că vine să le ia locul o viziune a sfințeniei de dincolo de ele. Nu contează ce formă au luat, nici cât de enorme au părut să fie, nici pe cine au părut să lezeze. Nu mai sunt. Şi toate efectele pe care au părut să le aibă s-au dus ele, desfăcute şi de nefăcut.

Aşa înveți să dai cum şi primeşti. Şi, tot aşa, viziunea lui Cristos se uită şi la tine. Lecția asta nu e greu de învățat dacă ții minte că în fratele tău nu te vezi decât pe tine. Dacă el se pierde în păcat, te pierzi precis şi tu; dacă vezi în el lumină, păcatele ți le-ai iertat. Fiecare frate întâlnit azi îți oferă încă un prilej să laşi viziunea lui Cristos să se răsfrângă asupra ta şi să îți ofere pacea lui Dumnezeu.

Nu contează când vine revelația, căci nu e ceva ce ține de timp. Şi totuşi, timpul mai are un dar de dat, în care cunoaşterea adevărată se reflectă cu atâta acuratețe, încât chipul ei îşi împărtăşeşte sfințenia nevăzută şi asemănarea ei străluceşte de nemuritoarea ei iubire. Exersăm azi vederea prin ochii lui Cristos. Şi, prin sfintele daruri pe care le dăm, viziunea lui Cristos se uită şi la noi.

LECTIA 159

Dau miracolele pe care le-am primit

Nimeni nu poate da ce nu a primit. Pentru a da un lucru e necesar, mai întâi, să fie în posesia ta. Aici, legile Cerului şi ale lumii concordă. Dar tot aici se şi despart. Lumea crede că, pentru a poseda un lucru, el trebuie păstrat. Mântuirea te învață altfel. Dându-l, recunoşti că l-ai primit. Dăruirea lui este dovada că ce ai este al tău.

Când dai vindecare, înțelegi că eşti vindecat. Când ierți, accepți că iertarea e săvârşită în tine. Recunoşti că fratele tău este chiar tu şi percepi, aşadar, că eşti întreg. Nu există miracol pe care să nu îl poți da, căci toate ți s-au dat. Primeşte-Ie acum deschizând vistieria minții tale unde sunt depuse şi dându-Ie mai departe.

Viziunea lui Cristos e un miracol. Ea vine dintr-un loc cu mult mai presus de ea însăşi, căci reflectă iubirea veşnică şi renaşterea iubirii care nu moare niciodată, dar care a fost tinută în umbră. Viziunea lui Cristos înfățișează Cerul, căci vede o lume atât de asemănătoare Cerului, încât ce a fost creat desăvârşit de Dumnezeu se poate oglindi în ea. 0glinda întunecată pe care o prezintă lumea nu poate arăta decât imagini deforma te şi fragmentate. Lumea reală înfățirşează inocența Cerului.

Viziunea lui Cristos este miracolul în care se nasc toate miracolele. Ea e sursa lor, rămânând cu fiecare miracol pe care îl dai, dar rămânându-ți totuşi ție. E legătura prin care dătătorul şi primitorul sunt uniți în extensie aici pe pământ, precum sunt una în Cer. Cristos nu vede nici un păcat în nimeni. În viziunea Lui, nepăcătoşii sunt un tot unitar. Sfintenia lor le-a fost dată de Tatăl Lui şi de El Însuşi. Viziunea lui Cristos e puntea dintre lumi. Şi poți să ai toată încrederea că puterea ei te va duce din lumea aceasta într-una sfințită prin iertare. Lucruri ce par foarte solide aici acolo sunt doar nişte umbre; străvezii, abia întrevăzute, uneori uitate şi mereu neputincioase să întunece lumina care străluceşte dincolo de ele. Viziunii i s-a redat sfințenia, şi orbii pot să vadă.

Acesta e singurul dar al Spiritului Sfânt: tezaurul la care poți apela cu deplină certitudine pentru toate lucrurile care pot contribui la fericirea ta. Toate s-au depus deja aici. Pe toate le poți primi pur şi simplu cerându-Ie. Aici uşa nu e încuiată niciodată, şi nimănui nu i se refuză nici cea mai mică rugăminte, nici cea mai urgentă nevoie. Nu există boli nevindecate, nici lipsuri nesuplinite, nici nevoi nesatisfăcute în această trezorerie de aur a lui Cristos.

Lumea îşi aminteşte aici ce s-a pierdut la facerea ei. Căci aici e reparată, reînnoită, dar într-o altă lumină. Ce a fost menit să fie un cămin pentru păcat devine centrul izbăvirii

şi vatra îndurării, unde suferinzii sunt vindecați şi bineveniți. Nimănui nu i se va refuza accesul în acest nou cămin, unde îl aşteaptă mântuirea. Nimeni nu îi e străin. Nimeni nu îi cere decât darul de-a accepta că e binevenit.

Viziunea lui Cristos este pământul sfânt în care crinii iertării înfig rădăcinile. Acesta e căminul lor. De aici pot fi readuşi în lume, dar nu pot creşte niciodată în solul ei nehrănitor şi neadânc. Au nevoie de lumina, căldura şi grija binefăcătoare pe care le-o asigură milostivirea lui Cristos. Au nevoie de iubirea cu care îi priveşte EI. Şi devin mesagerii Lui, care dau cum au primit.

Ia din vistieria Lui, ca să îi poată spori comorile. Crinii Lui nu îşi părăsesc căminul când sunt readuşi în lume. Rădăcinile lor rămân. Nu îşi părăsesc sursa, ci îi poartă binefacerile cu ei, transformând lumea într-o grădină asemănătoare celei din care au venit şi în care se reîntorc cu şi mai multă mireasmă. Acum sunt binecuvântati de două ori. Mesajele pe care le-au adus de la Cristos au fost date: mai departe şi înapoiate lor. Iar ei I le înapoiază Lui cu bucurie.

Priveşte belşugul de miracole aşternute gata să le dai. Oare nu meriți darul, când Dumnezeu a hotărât să îți fie dat? Nu îl judeca pe Fiul lui Dumnezeu, ci urmează drumul stabilit de El. Cristos a visat visul unei lumi iertate. E darul Lui, prin care se poate face o tranziție domoală de la moarte la viață, de la disperare la speranță. Să visăm cu El o clipă. Visul Lui ne trezeşte la adevăr. Viziunea Lui ne dă mijloacele unei reveniri la nepierduta şi nemuritoarea noastră sfintenie în Dumnezeu.

LECTIA 160

Sunt acasă. Frica e străinul aici

Frica e străină de făgaşurile iubirii. Identifică-te cu frica, şi îți vei fi străin. Şi îți eşti, aşadar, necunoscut ție însuți. Ce e Sinele tău rămâne străin părții din tine care se consideră reală, dar diferită de tine. Cine poate fi sănătos la minte în asemenea împrejurare? Cine altul dacă nu doar un nebun s-ar crede ce nu este, apoi s-ar judeca şi ar respinge singur?

Există în sânul nostru un străin, care vine dintr-o idee atât de străină de adevăr, încât vorbeşte o altă limbă, vede o lume pe care adevărul nu o ştie, şi înțelege ceva ce adevărul consideră un nonsens. Şi mai ciudat e că nu recunoaşte la cine vine, deşi susține că lui îi arține casa celui la care a venit, în timp ce străinul e acum cel care e acasă. Şi totuşi, cât

de uşor ar fi să spui: "Asta e casa mea. Aici e locul meu şi nu voi pleca din cauză că un nebun îmi spune că trebuiesă plec. "

Ce motiv ai să nu o spui? Care să fie motivul, dacă nu faptul că l-ai invitat să intre pe acest străin, să îți ia locul şi să te lase străin de tine însuți? Nimeni nu s-ar lăsa deposedat atât de inutil, dacă nu ar crede că există o altă casă mai pe gustul său.

Cine e străinul? Cine - tu sau frica - e cel nepotrivit pentru casa pe care i-a asigurat-o Dumnezeu Fiului Său? Oare frica să fie a Lui, creată după chipul şi asemănarea Lui? Oare frica să fie cea care întregeşte iubirea şi de care e întregită? Nu există casă care să poată adăposti iubirea şi frica. Ele nu pot coexista. Dacă eşti real, frica trebuie să fie o iluzie. Iar, dacă frica e reală, nu exişti deloc.

Cât de simplu, atunci, se rezolvă întrebarea. Cine se teme nu face decât să se nege singur şi să spună: “Eu sunt străinul aici. Aşa că îmi las casa unuia mai ca mine decât mine şi îi dau lui tot ce am crezut că îmi aparține". Acum e exilat în mod imperios, neştiind cine e, nesigur de toate în afară de un singur lucru: că el nu e el şi că i s-a refuzat propria lui casă.

Ce caută acum? Ce poate să găsească? Cel care îşi este un străin nu îşi poate găsi o casă oriunde s-ar uita, căci şi-a făcut imposibilă reîntoarcerea. S-a rătăcit şi rătăcit rămâne, dacă nu va veni să îi dea de urmă un miracol şi să îi arate că nu e un străin acum. Miracolul va veni. Căci în casa lui rămâne Sinele lui. Acesta nu a poftit niciun străin în casă şi nu S-a confundat cu nici un gând străin. Şi Îşi va chema la Sine ce e al Său, recunoscând ce Îi aparține.

Cine e străinul? Oare nu cel pe care Sinele tău nu îl cheamă? Nu poți acum să recunoşti acest străin în sânul tău, căci i-ai cedat locul ce se cuvine ție. Dar Sinele tău e la fel de sigur de ce Îi aparține pe cât e de sigur Dumnezeu de Fiul Său. El nu poate fi derutat în privința creației. E sigur de ce Îi aparține. Nici un străin nu se poate pune între cunoaşterea Lui şi realitatea Fiului Său. El nu ştie de străini.E sigur de Fiul Său.

Certitudinea lui Dumnezeu e de ajuns. Cel pe care îl ştie El de Fiu îşi are locul unde şi-a pus Fiul pentru totdeauna. Tocmai El ți-a răspuns la întrebarea: „Cine e străinul?" Auzi ce liniştit şi sigur te asigură Vocea Lui că nu Îi eşti străin Tatălui tău, şi nici Creatorul tău nu ți-a devenit străin. Ceea ce a unit Dumnezeu rămâne de-a pururi unul, acasă în El, nestrăin de El.

Aducem astăzi mulțumiri că a venit Cristos în lume să caute ce Îi aparține Lui. Viziunea Lui nu vede străini, ci îi vede doar pe ai Săi şi se uneşte bucuros cu ei. Ei Îl văd ca pe un

străin, căci nu se recunosc pe ei înşişi. Totuşi, întâmpinându-L cu bucurie, îşi amintesc. Iar El îi reconduce cu blândețe acasă, unde este locul lor.

Cristos nu uită de nici unul. Şi nu uită să ți-i dea să ți-i aminteşti pe toți, să îți fie întregită şi desăvârşită casa, după cum a fost la întemeierea ei. EI nu te-a uitat. Dar nu îți vei aduce aminte de El până nu îi vei privi pe toți cum îi priveşte El. Cine îşi refuză fratele Îl refuză pe El, respingând astfel darul vederii prin care Îşi recunoaşte Sinele cu claritate, îşi aminteşte casa şi îi vine mântuirea.

LECTIA 161

Dă-mi binecuvântarea ta, sfinte Fiu al lui Dumnezeu

Astăzi exersăm altfel şi luăm poziție împotriva mâniei noastre, ca fricile noastre să dispară şi să facă loc iubirii. Iată mântuirea, în simplele cuvinte cu care exersăm ideea de azi. Iată răspunsul la ispită care nu va întârzia niciodată să invite Cristosul unde au prevalat înainte frica şi mânia. Iată cum se desăvârşeşte Ispăşirea, cum se depăşeşte cu bine lumea şi cum se restabileşte acum Cerul. Iată răspunsul Vocii pentru Dumnezeu.

Abstracția deplină este condiția firească a minții. Dar o parte din ea este acum nefirească. Nu vede totul ca un tot unitar. Ci vede în schimb doar fragmente din întreg, căci numai aşa a putut inventa lumea parțială pe care o vezi. Scopul pe care îl urmăreşte toată vederea este să îți arate ce doreşti să vezi. Tot auzul nu face decât să aducă minții tale sunetele pe care vrea să le audă.

Aşa a fost făcut concretul. Iar acum pe acesta trebuie să îl folosim exercițiile noastre. I-l dăm Spiritului Sfânt, să îl folosească într-un scop diferit de cel pe care i l-am dat noi. El însă poate să folosească ce am făcut noi, pentru a ne învăța dintr-un alt punct de vedere, ca să putem vedea un alt folos în toate.

Un frate e toți fratii. Fiecare minte conține toate mințile, căci fiecare minte e un tot unitar. Acesta este adevărul. Dar oare gândurile acestea limpezesc înțelesul creației? Oare cuvintele acestea îți aduc claritate deplină? Ce pot părea decât nişte sunete goale; frumoase, poate, corecte ca simțire, însă fundamental neînțelese şi de neînțeles. Mintea care s-a deprins să gândească la concret nu mai poate pricepe abstracția în sensul că e atotcuprinzătoare. E nevoie să vedem puțin, ca să învățăm mult.

Avem senzația că trupul e cel care ne limitează libertatea, ne face să suferim Şi, în final, ne stinge viața. Dar trupurile nu sunt decât simboluri pentru o formă concretă a fricii.

Frica fără simboluri nu cere replică, pentru că simbolurile pot reprezenta ceva lipsit de înțeles. Iubirea nu are nevoie de simboluri, fiind adevărată. Dar frica, fiind falsă, se prinde de concret.

Trupurile atacă, dar mințile nu. Gândul acesta, sigur, ne aminteşte de text, unde e subliniat adesea. Iată de ce trupurile devin cu uşurință simbolurile fricii. Ai fost îndemnat de multe ori să priveşti dincolo de trup, pentru că vederea lui prezintă simbolul "duşmanului" iubirii, pe care viziunea lui Cristos nu îl vede. Trupul este ținta atacului, pentru că nimeni nu se gândeşte că urăşte o minte. Dar cine îndrumă trupul să atace, dacă nu mintea? Care altul ar putea să fie sediul fricii, dacă nu acel ceva care îşi închipuieşte frica?

Ura e concretă. Trebuie să existe un lucru de atacat. Un duşman trebuie perceput într-o asemenea formă încât să poată fi atins, văzut, auzit şi, în final, ucis. Când ura se opreşte asupra unui lucru, îi cere moartea cu aceeaşi certitudine cu care Vocea lui Dumnezeu proclamă că nu există moarte. Frica este nesătulă, consumând tot ce îi vad ochii, văzându-se pe ea în toate, nerezistând tentației de-a se îndrepta împotriva ei înseşi şi de-a se distruge.

Cine vede un frate ca un trup îl vede ca simbol al fricii. Şi va ataca, pentru că îşi vede propria frică exterioară sieşi, gata de atac şi urlând să se unească din nou cu el. Să nu nesocoteşti intensitatea furiei pe care trebuie să o stârnească frica proiectată. Ea țipă plină de urgie şi sfâşie aerul înnebunită, în speranța de-a-şi prinde făcătorul şi de-a-l devora.

Iată ce văd ochii trupului în cel pe care Cerul îl îndrăgeşte, îngerii îl iubesc şi Dumnezeu l-a creat perfect. Aceasta e realitate a lui., Şi în viziunea lui Cristos, minunăția lui e reflectată într-o formă atât de sfântă şi de frumoasă, încât abia te poți abține să nu îngenunchezi la picioarele lui. Il vei lua în schimb de mână, căci eşti ca el în viziunea care îl vede aşa. Atacul la adresa lui ți-e duşman ție, căci nu vei perceepe că în mâinile luI i e mântuirea ta. Cere-i doar asta, şi ți-o va da. Nu îi cere să simbolizeze frica ta. I-ai cere iubirii să se autodistrugă. Sau ai vrea să ți se reveleze şi să te pună în libertate?

Astăzi exersăm într-o formă pe care am mai încercat-o. Acum eşti mai aproape de-a fi gata, iar astăzi te vei apropia şi mai mult de viziunea lui Cristos. Dacă râvneşti să o atingi, vei reuşi astăzi. Ş, de îndată ce vei reuşi, nu vei mai fi dispus să accepți mărturiile pe care le trezesc ochii trupului tău. Ce vei vedea îți va cânta melodii străvechi de care îți vei aduce aminte. Nu ai fost uitat în Cer. Nu ai vrea să ți-l reaminteşti?

Alege-ți un frate ca simbol al celorlalți şi cere-i mântuire. Vezi-l mai întâi cât poți de clar, în aceeaşi formă cu care eşti obişnuit. Vezi-i fața, mâinile şi picioarele, îmbrăcămintea. Priveşte-i zâmbetul şi vezi gesturile familiare pe care le face atât de des. Gândeşte-te apoi la următorul lucru: ce vezi acum te împiedică să îl vezi pe cel care îți poate ierta toate păcatele; ale cărui sacre mâini pot scoate cuiele care le străpung pe ale tale şi pot înlătura cununa de spini pe care ți-ai pus-o pe creştetul însângerat. Cere-i asta, ca să te poată pune în libertate:

Dă-mi binecuvântarea ta, sfinte Fiu al lui Dumnezeu Vreau să te privesc cu ochii lui Cristos şi să îmi văd în tine nepăcătoşenia desăvârşită.

Iar Cel pe Care L-ai chemat într-ajutor îți va răspunde. Căci va auzi Vocea pentru Dumnezeu din tine şi îți va răspunde cu a ta. Priveşte-l acum pe cel pe care l-ai văzut doar carne şi oase, şi recunoaşte că a venit la tine Cristos. Ideea de azi e modul tău sigur de-a scăpa de mânie şi de frică. Fii atent să îl foloseşti imediat, dacă eşti tentat să îți ataci vreun frate şi să percepi în el simbolul fricii tale. Şi îl vei vedea transformat pe loc din duşman în mântuitor, din demon în Cristos.

LECTIA 162

Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu

Ținut cu fermitate în minte, gândul acesta - de unul singur - ar mântui lumea. Îl vom repeta din când în când, de câte ori trecem la un alt nivel de învățare. Va însemna mult mai mult pentru tine pe măsură ce avansezi. Cuvintele acestea sunt sacre, căci sunt cuvintele date de Dumnezeu ca răspuns la lumea pe care ai făcut-o. Prin ele ea dispare, şi toate lucrurile văzute în norii ei cețoşi şi în iluziile ei vaporoase dispar la rostirea acestor cuvinte. Căci ele vin de la Dumnezeu.

Iată Cuvântul prin care Fiul a devenit fericirea Tatălui său, Iubirea Lui şi întregirea Lui. Iată creația proclamată şi cinstită aşa cum este. Nu există vis pe care să nu îl spulbere cuvintele acestea; nici gând al păcatului şi nici iluzie cuprinse în vis care să nu pălească în fața puterniciei lor. Ele sunt trâmbița trezirii care răsună de jur împrejurul lumii. Morții se trezesc ca răspuns la chemarea ei. Iar viii care aud acest răsunet nu vor mai vedea moarte niciodată.

Sfânt e într-adevăr cel care îşi însuşeşte aceste cuvinte, trezindu-se cu ele în minte, amintindu-şi-le în cursul zilei şi ducându-le cu el noaptea, când adoarme. Visele îi sunt fericite, odihna ocrotită, siguranța certă şi trupul vindecat, pentru că doarme şi se

trezeşte mereu cu adevărul dinainte. EI va mântui lumea, pentru că dă lumii ce primeşte de fiecare dată când exersează cuvintele adevărului.

Astăzi exersăm foarte simplu. Căci cuvintele pe care le folosim sunt puternice şi nu au nevoie de alte gânduri mai presus de ele să schimbe mintea celui ce le foloseşte. Şi atât de total ajunge să se schimbe, încât devine acum vistieria în care Dumnezeu Îşi depune toate darurile şi toată Iubirea, pentru a fi distribuite lumii întregi, sporite prin împărțirea ei; rămasă tot întreagă pentru că puterea ei de împărtăşire este nelimitată. Aşa înveți să gândeşti cu Dumnezeu. Viziunea lui Cristos ți-a restituit vederea salvându-ți mintea.

Astăzi te cinstim pe tine. Ai dreptul la sfințenia desăvârşită pe care o accepți acum. Prin această acceptare, mântuirea se aduce fiecăruia, căci cine ar prețui păcatul când o sfințenie ca aceasta a bine-cuvântat lumea? Cine ar putea să dispere când bucuria desăvârşită e a ta, la îndemâna tuturor ca remediu pentru mâhnire şi nefericire, pentru orice senzație de pierdere, şi pentru scăparea deplină de păcat şi de vinovăție?

Şi cine nu ar vrea să îți fie frate acum, ție, izbăvitorul şi mântuitorul său? Cine ar putea să nu te poftească în inima sa cu o invitație plină de iubire, dornic să se unească cu cel care i se aseamănă în sfințenie? Eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. Aceste cuvinte împrăştie noaptea, şi întunericul nu mai e. Lumina a venit astăzi să binecuvânteze lumea. Căci l-ai recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu şi, în recunoaşterea aceasta, este şi a lumii.

LECTIA 163

Nu există moarte. Fiul lui Dumnezeu e liber

Moartea e un gând care ia multe forme, adesea nerecunoscute. Ea poate să apară ca tristețe, frică, nelinişte sau îndoială; ca lipsă de credință şi de încredere; preocupare pentru trupuri, invidie şi toate formele în care dorința de-a fi cum nu eşti poate veni tenteze. Toate aceste gânduri sunt doar reflecții ale venerării mortii ca mântuitoare şi eliberatoare.

Întrupare a fricii, gazda păcatului, dumnezeu al celor vinovați şi stăpânul tuturor iluziilor şi amăgirilor, gândul morții pare într-adevar puternic. Căci pare să țină toate făpturile în mâna ei uscată; toate speranțele şi dorințele în încleştarea ei funestă; toate obiectivele percepute doar în ochii ei nevăzători. Firavii, neputincioşi şi boInavi se

închină în fața imaginii ei, socotind că doar ea este reală, inevitabilă, demnă de încrederea lor. Căci numai ea va veni cu siguranța. Cu excepția morții, totul e considerat nesigur, prea repede pierdut oricât de greu ar fi de obținut, incert ca rezultat, capabil să inşele speranțele pe care le-a trezit cândva şi să lase în urmă gustul prafului şi al cenuşii, în locul aspirațiilor şi al viselor. Numai pe moarte se poate conta. Căci va veni cu paşi siguri când îi vine timpul să sosească. Şi nu va pregeta nicicând să ia ostatică viața toată.

Chiar vrei să te închini unor astfel de idoli? Aici, puterea şi tăria lui Dumnezeu sunt percepute într-un idol făcut din pulbere şi praf. Aici, opusul lui Dumnezeu e proclamat stăpânul creației între mai puternic decât Voia de viață a lui Dumnezeu, nesfârşirea iubirii., şi constanța desăvârşită şi imuabilă a Cerului. Aici, Voia Tatălui şi a Fiului e definitiv înfrântă, şi pusă la loc de odihnă sub piatra funeră pe care a aşezat-o moartea pe trupul sfântului Fiu al lui Dumnezeu. . Nesfânt în înfrângere, el a devenit ce l-a vrut moartea. Epitaful lui, pe care l-a scris moartea însăşi, nu îi dă nume, căci s-a făcut țărână, pulbere şi praf. Nu spune decât atât: "Aici zace un martor că Dumnezeu e mort". şi scrie asta de repetate ori, în timp ce ado-ratorii ei consimt şi, îngenunchind cu fruntea la pământ, şoptesc teamă că aşa este.

E imposibil să te închini sub orice formă morții şi să alegi totuşi câteva pe care să nu le cultivi şi pe care să încerci chiar să le eviți, în timp ce mai crezi în celelalte. Căci moartea e totală. Ori mor toate lucrurile, ori trăiesc toate şi nu pot muri. Nu e posibil niciun compromis. Căci aici vedem din nou o poziție evidentă, pe care trebuie să o acceptăm dacă vrem să fim sănătoşi la minte: ce contrazice un gînd chiar întru totul nu poate fi adevărat decât dacă opusul lui se dovedeşte a fi fals.

Ideea morții lui Dumnezeu e atât de absurdă, încât şi demenților vine greu să o creadă. Căci presupune că Dumnezeu a fost odată viu şi a pierit cumva; ucis, pesemne, de cei ce nu au vrut ca El să suaviețuiască. Voia lor, superioară ca putere, a putut să o înfrângă pe a Lui, aşa că viața veşnică a cedat în fața morții. Şi, odată cu Tatăl, murit şi Fiul.

Celor ce venerează moartea probabil că le este frică. Şi totuşi, pot gînduri ca acestea să fie înfricoşătoare? Dacă ar vedea că nu cred cât aşa ceva, ar fi ,eliberați pe loc. Şi asta le vei arăta azi. Nu există moarte, şi renunțăm la ea acum în fiecare formă, spre mântuirea lor şi a noastră, totodată. Dumnezeu nu a făcut moartea. Aşa că orice fomă ia trebuie să fie o iluzie. Iată poziția pe care o luăm astăzi. Şi , ne e dat să privim dincolo de moarte şi să vedem viața.

Tatăl nostru, binecuvântează-ne astăzi ochii. Suntem mesagerii Tăi şi vrem să vedem slăvita reflecție a Iubirii Tale care străluceşte în toate. Noi mai în Tine viețuim şi ne mişcăm. Nu suntem separați de veşnica Ta viață. Nu există moarte, căci moartea nu e Voia

Ta. Şi rămânem unde ne-ai pus Tu, în viața pe care o împărtăşim cu Tine şi cu toate făpturile, să fim ca Tine şi parte din Tine de-a pururi. Îți acceptăm Gândurile ca ale noastre, iar voia noastră e veşnic una cu a Ta. Amin.

LECTIA 164

Acum suntem una cu Cel Care e Sursa noastră

Dacă nu acum, când poate fi recunoscut adevărul? Pprezentul e unicul timp existent. Aşa că astăzi, în această clipă, acum, ajungem să vedem ce există acolo mereu, nu în ochii noştri, ci în ochii lui Cristos. EI priveşte dincolo de timp şi vede veşnicia ca reprezentata acolo. Aude sunetele pe care le produce lumea plină de forfo goală de sens, dar le aude slab. Căci, dincolo de ele, aude - mai el mai plin de înțeles şi mai aproape - cântecul Cerului şi Vocea pentru Dumnezeu.

Lumea păleşte uşor în ochii Lui. Sunetele ei se şterg. Se tot mai desluşit o melodie de dincolo de lume; o chemare la care El dă un răspuns străvechi. Le vei recunoaşte pe amandouă, căci nu sunt decât propriul tău răspuns la Chemarea pe care adresează Tatăl tău. Cristos răspunde pentru tine, făcându-Se propriului tău Sine, folosindu-ți vocea să Îşi dea consimțământul bucuros; acceptându-ți izbăvirea pentru tine.

Cât de sfântă e exersarea ta de azi, când Cristos îți dă vederea Lui, aude pentru tine şi răspunde în numele tău la Chemarea pe care e o aude El ! Cât de liniştit e timpul pe care ți-l răpeşti să îl petreci cu El, dincolo de lume. Cât de uşor ți se uită toate pretinsele păcate şi ți se şterg din amintire toate tristețile. In ziua aceasta e lepădată mâhnirea, căci ție, care vei accepta azi darurile pe care ți le dă El, ți-e clar ce auzi şi vezi venind de mai aproape decât lumea.

Există o tăcere în care lumea nu se poate insinua. Există o pace străveche pe care o porți în inimă şi pe care nu ai pierdut-o. Există un simț al sfințeniei în tine pe care gândul păcatului nu l-a atins.Astăzi îți vei aminti toate aceste lucruri. Credința ta în ce exersezi astăzi îți va aduce recompense atât de mari şi atât de diferite de tot ce ai căutat până acum, încât vei şti că aici îți stă comoara, şi odihna, tot aici.

Astăzi e ziua în care închipuirile deşarte se dau la o parte ca o perdea, să dea la iveală ce e dincolo de ele. Acum, ce e cu adevărat acolo devine un lucru vizibil, în timp ce toate umbrele care păreau să îl ascundă pur şi simplu se prăbuşesc. Acum, echilibrul e restabilit şi balanța judecății e lăsată în seama Celui Care judecă adevărat. Şi, în

judecata Lui, ochilor tăi li se va dezvălui o lume de o desăvârşită inocență. Acum o vei vedea cu ochii lui Cristos. Acum ti-e clară transformarea ei.

Frate, ziua aceasta e sacră pentru lume. Viziunea ta, care ți s-a dat de dincolo de toate lucrurile din lume, se uită înapoi la ele într-o lumină nouă. Şi ce vezi devine vindecarea şi mântuirea lumii. Valorosul şi nevalorosul sunt percepute amândouă şi recunoscute drept ce sunt. Şi ce e demn de iubirea ta o primeşte, în timp ce nu mai rămâne nimic de temut.

Nu vom judeca astăzi. Vom primi doar ce ne vine de la o judecată făcută dincolo de lume. Exercițiile pe care le facem astă; devin darul nostru de recunoştință pentru că am scăpat de orbire şi de chin. Tot ce vedem nu va face decât să ne sporească bucurie pentru că sfințenia de care dă dovadă ce vedem o reflectă pe a noastră. Suntem iertati în ochii lui Cristos, cu toată lumea iertată într-anoştri. Binecuvântăm lumea, în timp ce o vedem în lumina în care ne vede Mântuitorul nostru, şi îi oferim libertatea care ni s-a dat priviziune a Lui iertătoare, nu printr-a noastră.

În timp ce exersezi, dă perdeaua la o parte pur şi simplu renunțând la toate lucrurile pe care consideri că le vrei. Descotoroseşte-te de comorile tale neînsemnate şi lasă, în mintea ta, un loc deschis, curat în care poate veni Cristos să îți ofere comoara mântuirii. Ai nevoie de mintea ta preasfântă să mântuiască lumea. Oare nu e un scop ce merită să fie al tău? Oare nu merită viziunea lui Cristos fie căutată mai presus de obiectivele nesatisfăcătoare ale lumii?

Nu lăsa să treacă ziua de azi fără ca darurile pe care le are pentru tine să îți primească acceptarea şi consimțământul. Putem să schimbăm lumea, dacă le adevereşti. S-ar putea să nu vezi valoarea pe care o dă lumii acceptarea ta. Dar asta vrei cu siguranþă: poți chiar azi pe bucurie toată suferința. Exersează cu seriozitate, şi dar e al tău. Oare poate să te înşele Dumnezeu? Oare poate făgăduin Lui să nu se împlinească? Oare poți să Îi refuzi atât de puțin, când Mâna Sa îi întinde Fiului Său deplina mântuire?

LECTIA 165

Mintea mea să nu nege Gândul lui Dumnezeu

Ce altceva face lumea aceasta să pară reală, decât propria ta negare a adevărului de dincolo de ea? Ce altceva îți face obscure fericire deplină şi viața veşnică pe care ți le voieşte Tatăl tău, decât propriile tale gânduri ale chinului şi morții? Şi ce altceva ar

putea ascunde ce nu poate fi ascuns, decât iluzia? Ce altceva ar putea să nu îți arate ce ai deja, decât propria ta decizie de-a nu vedea ce ai, negând că este.

Gândul lui Dumnezeu te-a creat. El nu te-a părăsit, şi nici tu nu te-ai separat de el nici măcar o clipă. Iți aparține. Prin el trăieşti.Sursa ta de viață, care te ține una cu el, şi totul e una cu tine pentru că nu te-a părăsit. Gândul lui Dumnezeu te ocroteşte, îți poartăilt grijă, îți face moale locul de odihnă şi îți netezeşte drumul, luminându-ți mintea cu fericire şi iubire. Veşnicia şi viața eternă strălucesc in mintea ta, deoarece Gândul lui Dumnezeu nu te-a părăsit şi continua să stea cu tine.

Cine şi-ar refuza siguranța şi pacea, bucuria,vindecarea şi pacea minții, odihna liniştită, calma deşteptare, dacă ar recunoaşte unde îşi au ele locul? Nu s-ar pregăti pe loc să plece unde se găsesc, abandonând orice altceva ca lipsit de valoare în comparație cu ele? Şi, odata ce le-a găsit, nu s-ar asigura că vor rămâne cu el şi el cu ele?

Nu nega Cerul. Îți aparține azi, doar trebuie să îl ceri. Şi nu este nevoie să percepi, înainte de venirea lui la tine, nici cât de mare este darul, nici cât de schimbată îți va fi mintea. Cere să primeşti, şi ți..e bun dat. Convingerea stă în el. Până nu îl primeşti bucuros ca al tău, incertitudinea rămâne. Dar Dumnezeu e drept. Certitudinea nu e o cerință pentru a primi ceea ce numai acceptarea ta îți poate da.

Cere cu ardoare. Nu e nevoie să fii sigur că ceri singurul lucru pe care îl vrei. Dar, când vei primi, vei fi sigur că ai comoara pe care ai căutat-o întotdeauna. Ce ai da atunci în schimbul ei? Ce te-ar determina acum să o laşi să piară din viziunea ta cuprinsă de extaz? Căci vederea ei arată că ai dat orbirea ta pe ochii văzători ai lui Cristos; că mintea ta a ajuns să lepede negarea şi să accepte Gândul lui Dumnezeu ca moştenirea ta.

Acum, toată îndoiala a trecut, sfârşitul călătoriei a devenit lucru cert şi ți s-a dat mântuire. Acum, puterea lui Cristos este in mintea ta, să vindece cum ai fost vindecat şi tu. Căci te numeri acum printre mântuitorii lumii. Acolo e destinul tău, şi nicăieri altundeva. Ar consimți oare Dumnezeu să Îşi lase Fiul să rămână dea pururea înfometat pentru că neagă hrana de care are nevoie să trăiască? "Abundența îşi are locul în el, iar privațiunea nu îl poate rupe de căminul lui şi de Iubirea lui Dumnezeu care îi asigură subzistența.

Exersează astăzi cu speranță. Căci speranța e într-adevăr justificata. Îndoielile tale nu au înteles, căci Dumnezeu e cert. Iar Gândul de Dumnezeu nu e absent niciodată. Certitudinea trebuie să îşi aibă locul în tine, care eşti gazda Lui. Cursul acesta înlătură toate îndoielile pe care le-ai pus între El şi certitudinea ta în ce Îl priveşte.

Contăm pe Dumnezeu să ne dea certitudine, şi nu pe noi înşie. Şi exersăm în,Numele Lui, după cum ne îndrumă Cuvântul Lui facem. Certitudinea Lui e mai presus de toate îndoielile noastre.Iubirea Lui rămâne mai presus de toate fricile noastre. Gândul de Dumnezeu continuă să fie mai presus de toate visele şi în minţile noastre, după cum e Voia Lui.

LECTIA 166

Mi s-au încredintat darurile lui Dumnezeu

Ţi s-au dat lucrurile toate. Încrederea lui Dumnezeu în tine e limitată. El Işi cunoaşte Fiul. Şi dă fără excepţie, nereţinând din ce poate contribui la fericirea ta. Si totuşi, dacă voia ta nu e una cu a Lui, darurile Lui nu sunt primite. Dar ce te-ar face să crezi ca există o altă voie decât a Lui?

Iată paradoxul care stă la baza facerii lumii. Lumea aceasta e Voia lui Dumnezeu, aşa că nu este reală. Dar cei ce o considera reală trebuie să mai creadă şi că există o altă voie, una care duce la efecte opuse celor pe care le voieşte El. Un lucru chiar imposibil; fiecare minte care vede lumea şi o consideră certă, solidă, de încredere şi adevărată crede în doi creatori - sau într-unul singur ; el. Însă niciodată într-un singur Dumnezeu.

Darurile lui Dumnezeu nu îi sunt acceptabile celui ce în asemenea convingeri bizare. EI trebuie să creadă că a accepta darurile lui Dumnezeu - oricât de evidente ar deveni, oricât de insistent ar fi chemat să le revendice ale lui - înseamnă a fi fortat să te trădezi pe tine însuşi. Trebuie să le nege prezenţa, să contrazică adevărul şi să sufere ca să păstreze lumea pe care a făcut-o.

Aici e unicul cămin pe care crede că îl ştie. Aici e unica sigur pe care crede că o poate găsi. Fără lumea pe care a făcut-o, e un p scris, lipsit de adăpost şi plin de spaimă. Nu îşi dă seama că tocmai aici e plin de spaimă şi lipsit de adăpost, un proscris ce rătăceşte atit de departe de casă şi de atâta timp, încât nu îşi dă seama că a uitat de unde a venit, unde se duce şi chiar şi cine este.

Şi totuşi, în rătăcirile lui singuratice şi fără sens, darurile lui Dumnezeu merg cu el, fără ca el să ştie. Nu poate să le piardă. Dar nu vrea să se uite la ce i s-a dat. Rătăceşte în continuare, conştient de zădărnicia pe care o vede peste tot în jurul lui, percepând cum şi puţinul pe care îl are nu face decât să se împuţineze, pe măsură ce înaintează spre

nicăieri. Cu toate acestea, continuă să rătăcească nenorocit şi sărac, singur deşi Dumnezeu e cu el, şi are o comoară atât de mare, încât tot ce conține lumea e fără valoare în fața imensității ei.

Pare o figură jalnică: frânt, epuizat, cu nişte haine zdrențuite şi picioare sângerânde din cauza drumului pietros pe care merge. Nu există cineva care să nu se fi identificat cu el, căci toti cei care vin aici au parcurs drumul pe care îl străbate el şi au simțit înfrângerea şi deznădejdea aşa cum le simte şi el. Dar el este chiar tragic, când vezi ca urmează calea pe care şi-a ales-o şi că nu trebuie decât să își dea seama Cine merge cu el şi să îşi deschidă comorile ca să fie liber?

Iată sinele pe care l-ai ales, cel pe care l-ai făcut să înlocuiască realitatea. Iată sinele pe care îl aperi cu sălbăticie împotriva oricărei rațiuni, a fiecărei dovezi şi a tuturor mărturiilor care pot să îți arate ca acesta nu eşti tu. Nu le bagi în seamă. Continui să mergi pe calea hotărâtă, cu ochi plecați, ca nu cumva să întrezăreşti adevărul şi să fii scapat de autoamăgire şi eliberat.

Te chirceşti de frică să nu cumva să simți pe umăr atingerea lui Cristos şi să percepi cum te îndrumă blânda Lui mână să îți priveşti darurile. Cum ai putea atunci să îți proclami sărăcia în exil? El te-ar face să râzi de această percepție de sine. Unde e atunci mila de sine? Şi ce se va alege din toată tragedia pe care ai urmărit să i-o faci cui Dumnezeu i-a hărăzit numai bucurie?

Te-a năpădit acum frica-ți străveche şi te-a ajuns dreptatea, în sfarşit. Mâna lui Cristos te-a atins pe umăr şi simți că nu eşti singur. Ți-a trecut prin minte chiar că sinele nenorocit care ai crezut că eşti se poate să nu fie Identitatea ta. Poate Cuvântul lui Dumnezeu e mai devărat decât al tău. Poate că darurile pe care ți le face El sunt reale. Poate că nu L-a păcălit chiar întru totul planul tău de-a-I ține Fiul tr-o uitare adâncă şi de-a merge pe drumul pe care l-ai ales fără Sinele tău.

Voia lui Dumnezeu nu se opune. Ea pur şi simplu este. Nu pe Dumnezeu L-ai încătuşat în planul tău de-a-ți pierde Sinele. EI nu ştie de un plan atât de străin de Voia Lui. A existat o nevoie pe care El nu a înțeles-o şi la care a dat un Răspuns. Atât. Iar tu, căruia ți s-a dat acest Răspuns, nu mai ai nevoie de altceva decât de atât.

Acum trăim, căci acum nu putem muri. Dorinței de moarte i s-a răspuns, iar vederea care a privit-o a fost înlocuită acum cu o viziune care percepe că nu eşti ce pretinzi a fi. Cu tine merge Cel Care iți răspunde cu blândețe la toate fricile cu această replică plină de indurare: "Nu e aşa". De fiecare dată când te apasă gândul sărăciei, ‚El îți arată toate

darurile pe care le ai, şi îți vorbeşte de Tovărăraşia Lui când te percepi singur şi înfricoşat.

Dar îți mai aminteşte încă un lucru de care ai uitat. Căci atingerea Lui te-a făcut asemenea Lui. Darurile pe care le ai nu sunt numai pentru tine. Ce a venit să îți ofere El, trebuie acum să înveți să dai.

Iată lecția pe care o conține gestul Lui de-a da, căci El te-a mântuit de solitudinea pe care ai urmărit să o faci ca să te ascunzi în ea de Dumnezeu. EI ți-a adus aminte de toate darurile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Şi îți vorbeşte, totodată, de ceea ce devine voia ta când accepți aceste daruri şi recunoşti că îți aparțin.

Darurile sunt ale tale, puse în grija ta, ca să le dai tuturor celor ce au ales drumul solitar de care tu ai scăpat. Ei nu înțeleg că nu caută decât să îşi realizeze propriile dorințe. Tu eşti cel care îi învață acum. Căci ai învățat de la Cristos că au de străbătut o altă cale. Învață-i arătându-le fericirea care le revine celor ce simt atingerea lui Cristos şi recunosc darurile lui Dumnezeu. Nu lăsa mâhnirea să te ispitească să fii necredincios încrederii tale.

Suspinele tale vor trăda acum speranțele celor care îşi aşteaptă eliberarea de la tine. Lacrimile tale sunt ale lor. Dacă eşti bolnav, nu faci decât să refuzi vindecarea lor. Lucrul de care ți-e frică nu face decât să îi învețe că fricile lor sunt justificate. Mâna ta devine dătătoarea atingerii lui Cristos, schimbarea mentalității tale devine dovada că cine acceptă darurile lui Dumnezeu nu poate să sufere niciodată. Ți s-a încredintat eliberarea lumii de durere.

Nu o trăda. Devino o dovadă vie pentru ce poate atingerea lui Cristos să le ofere tuturor. Dumnezeu ți-a încredințat toate darurile Lui. Mărturiseşte, cu fericirea ta, cât de transformată devine mintea care alege să accepte darurile Lui şi să simtă atingerea lui Cristos. Iată ce misiune ai acum. Căci Dumnezeu încredintează dăruirea darurilor Lui tuturor celor care le-au primit. El Şi-a împărtăşit bucuria cu tine. Iar acum mergi să o împărtăşeşti cu lumea.

LECTIA 167

Există o singură viață, şi pe aceasta o împărtăşesc cu Dumnezeu

Nu există diferite feluri de viață, căci viața e ca adevărul. Nu are gradații. E singura condiție pe care o împărtăşeşte tot ce a creat Dumnezeu. Ca toate Gândurile Lui, nu are opus. Nu există moarte pentru că ce a creat Dumnezeu împărtăşeşte viața Lui. Nu există moarte pentru că nu există opus la Dumnezeu. Nu există moarte pentru că Tatăl şi Fiul una sunt.

In lumea aceasta pare să existe o stare care e opusul vieții. Tu o numeşti moarte. Dar am învățat că ideea morții ia multe forme. E singura idee subiacentă tuturor sentimentelor care nu sunt suprem de fericite. E semnalul de alarmă la care răspunzi cu orice reacțe care nu e bucurie deplină. Toată mâhnirea, pierderea, nelinişea, suferința durerea, chiar şi un mic suspin de istovire, o uşoră jenă sau cea mai mică încruntare adeveresc moartea. Şi neagă astfel faptul că trăieşti.

Crezi că moartea ține de trup. Dar nu e decât o idee, irelevantă pentru tot ce e considerat de natură fizică. Un gând este în minte. Şi poate fi aplicat apoi după cum îl dirijează mintea. Dar originea lui e Jocul unde trebuie schimbat, dacă se petrece vreo schimbare. Ideile nu îşi părăsesc sursa. Accentul pus pe această idee în cursul acesta se datorează poziției ei centrale în încercările noastre de-a-ți schimba mentalitatea despre tine. Este motivul pentru care poți vindeca. Este cauza vindecării. Iată de ce nu poți să mori. Adevărul ei a stabilit că eşti una cu Dumnezeu.

Moartea e gândul că eşti separat de Creatorul tău. E credința potrivit căreia condițiile se schimbă, sentimentele alternează datoirită unor cauze pe care nu le poți controla, pe care nu le-ai făcut tu şi pe care nu le poți schimba niciodată. E credința fixă că ideile îşi pot părăsi sursa şi că pot prelua calități pe care nu le conține sursa, devenind diferite de originea lor, deosebite de ea atât calitativ, cât şi ca distanță, timp şi formă.

Moartea nu poate decurge din viață. Ideile rămân unite cu sursa lor. Ele pot extinde tot ce conține sursa lor. În această privință, ele se pot întrece cu mult pe ele însele. Dar nu pot da naştere la ceva ce nu le-a fost dat niciodată. Aşa cum sunt făcute, tot aşa vor şi face. Aşa cum s-au născut, tot aşa vor şi naşte. Şi, de unde au venit, acolo se vor şi întoarce.

Mintea poate socoti că doarme, dar atâta tot. Ea nu poate schimba ce e starea ei de trezie. Nu poate face un trup, nici nu poate sta într-un trup. Ce e străin de minte nu există, pentru că nu are Sursă. Căci mintea creează toate lucrurile care sunt şi nu le poate conferi atribute care îi lipsesc ei, nici nu îşi poate schimba veşnica stare mentală. Ea nu poate face ce e fizic. Ce pare să moară nu e decât indiciul că mintea doarme.

Opusul vieții nu poate fi decât o altă formă de viață. Ca atare, poate fi reconciliată cu ce a creat-o, pentru că nu e opusul ei în adevăr. Forma ei se poate schimba; poate să pară a fi ce nu e. Dar mintea este minte, trează sau dormind. Nu e opusul ei nici în cele create, nici în ce pare să făurească atunci când crede că doarme.

Dumnezeu crează numai minte trează. EI nu doarme, iar creațiile Lui nu pot nici să împărtăşească ce nu dă El, nici să făurească nişte condiții pe care nu le împărtăşeşte El cu ele. Gândul morții nu e opusul gândurilor vieții. De-a pururi neopuse de opuşi de orice fel, Gândurile lui Dumnezeu rămân de-a pururi imuabile, cu puterea de-a se extinde de-a pururi imuabil, şi totuşi în cadrul lor, căci ele sunt pretutindeni.

Ce pare a fi opusul vieții pur şi simplu doarme. Când mintea alege să fie ce nu e şi să îşi aroge o putere străină pe care nu o are, o stare străină în care nu poate intra sau o condiție falsă care nu e în Sursa ei,ea pare pur şi simplu să ațipească un pic. In somn, visează timpul, un interval în care ce pare să se întâmple nu s-a petrecut nicicând, schimbările pricinuite sunt lipsite de substanþă şi toate întâmplările nu sunt niciunde. Când se trezeşte, mintea continuă să fie cum a fost mereu.

Să fim azi copii ai adevărului şi să nu ne negăm sfânta moştenire.Viața noastră nu e cum ne-o închipuim. Oare cine schimbă viața doar pentru că îşi închide ochii, sau cine se preface în ce nu e pentru că doarme şi vede în vise un opus la ce e el? Astăzi nu vom cere moarte sub nicio formă. Şi nu vom lăsa nişte închipuiți opuşi ai vieții să stea nici măcar o clipă acolo unde Gândul vieții veşnice a fost pus de Insuşi Dumnezeu.

Azi ne străduim să Îi păstrăm sfântul cămin aşa cum l-a stabilit şi cum îl voieşte în vecii vecilor. El e Domn peste ce gândim azi. Şi, în Gândurile Lui, care nu au opus, înțelegem că există o singură viață şi că pe aceasta o împărtăşim cu El, cu toată creația şi, totodată, cu gândurile celor pe care i-a creat într-o unitate a vieții ce nu se poate separa prin moarte, părăsind Sursa vieții din care a venit.

Impărtăşim o singură viață pentru că avem o singură Sursă, o Sursă din care ne provine perfecțiunea, rămânând mereu în mințile sfinte pe care El le-a creat perfecte. Suntem aceiaşi, azi, ieri şi în veci.

O minte adormită trebuie să se trezească atunci când îşi vede perfecțiunea oglindindu-L pe Domnul vieții într-un mod atât de perfect, încât trece firesc în ce e reflectat acolo. Iar acum nu mai e o simplă reflecție. Căci devine lucrul reflectat şi lumina care face reflecția posibilă. Acum nu mai e nevoie de nicio viziune. Căci mintea trezită este o minte care îşi cunoaşte Sursa, Sinele, Sfințenia.

LECTIA 168

Harul Tău îmi este dat. Îl revendic acum

Dumnezeu ne vorbeşte. Să nu Îi vorbim şi noi? El nu este distant. Nu face nicio încercare să Se ascundă de noi. Noi încercăm să ne asccndem de El şi suferim de amăgire. El rămâne întru totul accesibil.

Îşi iubeşte Fiul. Nu exis!ă altă certitudine în afară de aceasta, dar aceasta este de ajuns. El Işi va iubi Fiul de-a pururi. Când rămâne adormită, El îl iubeşte în continuare.Iar, când i se trezeşte mintea, El îl iubeşte cu o Iubire de-a pururi neschimbătoare.

Dacă ai cunoaşte semnificația Iubirii Lui, speranța şi ar fi cu neputință. Căci speranța ar fi satisfăcută pentru iar disperarea de orice fel ar fi de neconceput. Harul Lui este punsul Lui la toată disperarea, căci în el stă amintirea Iubirii Lui. Oare nu ar da El bucuros mijloacele prin care se recunoaşte Voia? Harul Lui este al tău prin recunoaşterea acestui lucru. Iar amintirea Lui se trezeşte în mintea care cere de la El mijloacele prin care somnul ei ia sfârşit.

Astăzi cerem de la Dumnezeu darul pe care l-a păstrat cu cea mai mare grijă în inimile noastre, aşteptând să îl adeverim. Acesta esre darul prin care Dumnezeu Se apleacă până la noi şi ne ridică, făcând El Însuşi ultimul pas al mântuirii. CU excepția acestui pas, toți paşii se învață, sub îndrumarea Vocii Lui. Dar, în final, El Insuşi vine, ne ia în propriile Lui Brațe şi înlătură păienjenişul somnului nostru, Darul harului Său e mai mult decât un răspuns. Căci restabileşte toate amintirile pe care mintea adormită le-a uitat, toată certitudinea în ce priveşte semnificația Iubirii.

Dumnezeu Işi iubeşte Fiul. Roagă-L acum să îți dea mijloacele prin care lumea aceasta va dispărea, şi viziunea va veni mai întâi urmată la numai o clipă de cunoaştere. Căci în har vezi o lumină care învăluie lumea întreagă în iubire şi vezi cum dispare frica de pe fiecare față în timp ce inimile se înalță şi revendică lumina ca a lor. Ce rămâne acum să mai amâne Cerul chiar şi o clipită? Ce mai rămâne nefăcut când iertarea ți se aşterne peste toate?

Ziua de azi e nouă şi sfântă, căci primim ce ni s-a dat. Credința noastră stă în Cel Care ne dă, nu în propria noastră acceptare. Ne recunoaştem greşelile, dar Cel Care nu tie de greşeală e totuşi Cel Care răspunde greşelilor noastre, dându-ne mijloacele de-a le lepăda şi de-a ne înălța la El cu recunoştință şi iubire.

Iar El coboară să ne întâlnească, în timp ce noi venim la El. Căci, ce ne-a pregătit, ne dă şi noi primim. Iată care e Voia Lui, pentru că Îşi iubeşte Fiul.Lui ne rugăm astăzi, restituind doar cuvântul pe care ni l-a dat prin Propria Lui Voce, Cuvântul Lui, Iubirea Lui:

Harul Tău îmi este dat. ÎI revendic acum. Tată, la Tine vin. Şi Tu vei veni la mine, cel ce te roagă. Eu sunt Fiul pe care îl iubeşti.

LECTIA 169

Prin har trăiesc. Prin har sunt eliberat

Harul e un aspect al Iubirii lui Dumnezeu foarte asemănător stării care domneste în unitatea adevărului. E cea mai înaltă aspirație a lumii, căci duce cu totul dincolo de lume. Deşi întrece învătarea este obiectivul învățării, căci harul nu poate veni până nu se pregăteşte mintea pentru adevărata acceptare. Harulle devine pe loc celor care au pregătit o masă unde poate fi aşezat cu gingăşie şi pri mit de bunăvoie; un altar curat şi sfânt pentru acest dar.

Harul e acceptarea Iubirii lui Dumnezeu într-o lume a urii şi a fricii aparente. Numai prin har dispar frica şi ura, căci harul prezinta o altă stare atât de opusă la tot ce conține lumea, încât cei ale căror minți, sunt luminate de darul harului nu pot să creadă că lumea fricii e realitate.
Harul nu se învață. Ultimul pas trebuie să treacă dincolo de toată· învățarea. Harul nu e obiectivul pe care aspiră să îl atingă acest curs.

Dar ne pregătim pentru har în sensul că o minte deschisă poate să audă Deşteptarea. Nu e complet închisă la Vocea lui Dumnezeu devenit conştientă că există lucruri pe care nu le ştie, aşa că e gata să accepte o stare complet diferită de trăirea cu care s-a familiarizat.

Am dat poate impresia că ne contrazicem afirmația potrivit căreia revelația că Tatăl şi Fiul sunt una s-a stabilit deja. Dar am mai· spus că mintea determină când va fi momentul respectiv şi că l-a şi determinat. Şi totuşi, te îndemnăm din răsputeri să stai mărturie pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a grăbi trăirea adevărului şi a-i accelera sosirea în fiecare minte care recunoaşte efectele adevărului asupra ta.

Unitatea este pur şi simplu ideea că Dumnezeu este. Şi, în Ființa Lui, El cuprinde toate lucrurile. Nicio minte nu conține altceva decât pe El. Spunem "Dumnezeu este" şi apoi tăcem, căci - în cunoaşterea' aceasta - cuvintele nu au niciun înteles. Nu sunt buze să le rostească, şi nicio parte a minții suficient de distinctă să se simtă conştientă acum de ceva ne-ea..S-a unit cu Sursa ei. Şi, exact ca Sursa ei, ea pur şi simplu este.

Nu e ceva despre care poți vorbi sau scrie, şi nici ceva la care să te poți gândi. E ceva ce vine în fiecare minte când s-a dat complet şi s-a primit complet recunoaşterea totală că voia ei e a lui Dumnezeu.

E ceva ce readuce mintea în prezentul nesfârşit, unde trecutul ;i viitorul sunt de neconceput. E ceva ce depăşeşte mântuirea, ceva ce stă dincolo de ideea de timp, de iertare şi de sfânta față a lui Cristos.Fiullui Dumnezeu. a dispărut pur şi simplu în Tatăl său, exact ca fatăI său în el. Lumea nu a existat deloc. Veşnicia rămâne o stare constantă.

Asta e ceva ce depăşeşte trăirea pe care încercăm să o grăbim.

Dar iertarea, predată şi învățată, aduce cu ea trăirile care adeveresc că se apropie acum momentul stabilit de minte să abandoneze totul în afară de asta. Nu îl grăbim, de parcă ce vei oferi a fost ascuns de Cel Ce ne predă semnificaþia iertării.

Toată învățarea a fost deja în Mintea Lui, desăvârşită şi deplină.EI a recunoscut tot ce ar avea timpul de dat şi a dat totul tuturor minților, ca fiecare să. poată hotărî - dintr-un punct în care timpul s-a sfârşit - când va fi eliberată pentru revelație şi veşnicie. Am spus deja de câteva ori că nu faci decât să întreprinzi o călătorie gata încheiată.

Căci unitatea trebuie să fie aici. Indiferent care ar fi momentul pe are care şi l-a stabilit mintea pentru revelație, el e total irelevant pentru ceea ce trebuie să fie o stare constantă, de-a pururi cum a fost mereu, ramânând de-a pururi aşa cum e acum. Noi ne preluăm pur şi simlu rolul desemnat demult, pe deplin recunoscut ca perfect îndeplinit de Cel Ce a scris scenariul mântuirii în Numele Creatorului Său si în Numele Fiului Creatorului Său.

Nu e nevoie să aducem lămuriri suplimentare pentru ceva ce nimeni de aici nu poate să înțeleagă. Când va veni revelația unității tale, se va cunoaşte şi înțelege pe deplin. Acum avem de muncit, entru că cei aflați în timp pot vorbi de lucruri de dincolo şi pot ascuIta cuvinte care încearcă să explice că ceea ce stă încă să vină a ş ai trecut. Oare ce înțeles pot să transmită cuvintele acestea celor ce stau că să numere orele, şi se scoală, lucrează şi se culcă în funcție de mersul lor?

Ajunge, atunci, că ai de muncit pentru a-ți juca rolul. Sfârşitul trebuie să îți rămână obscur până nu închei de făcut partea ce îți revine. Nu contează. Căci de partea ta continuă să depindă tot restul. Când preiei rolul care ți s-a desemnat, mântuirea se apropie încă un pic de fiecare inimă incertă care nu bate încă la unison cu umnezeu.

Iertarea este tema principală care străbate mântuirea de la cap la coadă, ținându-i toate părțile în relații semnificative, cursul direcționat şi rezultatul sigur. Iar acum cerem har, darul final pe care îl poate acorda mântuirea. Trăirea pe care o aduce harul se va sfârşi în timp, căci harul prefigurează Cerul, dar nu înlocuieşte ideea de timp ecât pentru puțină vreme.

Intervalul acesta este de ajuns. Aici se depun miracolele, să le înapoiezi din clipe sfinte pe care le primeşti, prin har în trăirea ta, tuturor celor ce văd lumina care stăruie pe fața ta. Ce să fie fața lui Cristos, dacă nu fața celui ce a intrat o clipă în veşnicie şi a adus de acolo, ca să binecuvânteze lumea, o reflecție clară a unitătii pe care a simțit-o timp de o clipă? Cum ai putea să o dobândeşti, în sfârşi pentru totdeauna, cât timp o parte din tine rămâne pe dinafară,.neştiutoare, netrezită şi având nevoie de tine ca martor al adevărului?

Fii recunoscător că te întorci, pe cât ai fost de bucuros să pleci o clipă, şi acceptă darurile pe care ți le-a procurat harul. Le aduci înapoi la tine însuți. Iar revelația nu e cu mult în urmă. Venirea ei este asigurată. Cerem har şi trăirea care vine din har. Primim cu bucurie eliberarea pe care le-o oferă tuturor. Nu cerem ce nu e de cerut.Nu ne uităm mai departe de ce poate da harul. Căci asta putem da în harul care ne-a fost dat.

Ce ne propunem azi să învățăm nu merge mai departe de această rugăciune. In lume însă, ce poate fi mai mult decât ce îi cerem azi Celui Care dă harul pe care îl cerem, după cum i s-a dat şi Lui?

Prin har trăiesc. Prin har sunt eliberat.
Prin har dau. Prin har voi elibera.

LECTIA 170

Nu există cruzime în Dumnezeu şi nici în minte

Nimeni nu atacă fără intenția de-a leza. Asta nu poate avea excepție. Când crezi că ataci în legitimă apărare, dai de înțeles că fi crud e o protecție; că eşti în siguranță datorită cruzimii. Dai de înțeles că a leza pe altcineva îți aduce libertate. Şi că a ataca înseamna a da starea în care te afli pe ceva mai bun, mai sigur, mai ferit de invazii periculoase şi de frică.

Ce smintită e ideea că a ataca înseamnă a te apăra împotriva fricii ! Căci aici e zămislită frica, şi cu sânge e hrănită să crească şi să dospească şi să pocnească. Aşa ocroteşti frica, nu scapi de ea. Astă învățăm o lecție care te poate scuti de mai multe amânări şi chinuri inutile decât îți poți imagina. Iat-o:

Tu faci lucrul de care te aperi şi, apărându-te de el, îl faci real şi inevitabil. Depune-ți armele, căci numai atunci percepi că este fals.

Pari să ataci duşmanul din afară. Dar apărarea ta îți furnizează un duşman interior; un gând străin care se războieşte cu tine şi te privează de pace, împărțindu-ți mintea în două tabere care par total ireconciliabile. Căci iubirea are acum un "duşman", un opus; ia frica, străinul, are nevoie acum de apărarea ta împotriva amenințări pe care o prezintă ceea ce eşti cu adevărat.

Dacă te gândeşti atent prin ce mijloace închipuita ta autoapărare ajunge să îşi croiască drumul ei imaginar, vei percepe premisele care stau la baza ideii. În primul rând, e evident că ideile trebuie să îşi părăsească sursa, căci tu eşti cel care lansează atacul şi trebuie să îți părăsească sursa, căci tu esti cel care lanseaya atacul si trebuie sa îl fi conceput mai întâi. Ataci însă în afara ta, şi îți separi mintea de cel ce urmează să fie atacat, pe deplin încredințat că dezbinarea pe care ai făcut-o e reală.

În al doilea rând, atributele iubirii sunt conferite "duşmanului" ei. Căci frica devine siguranța ta şi protectoarea păcii tale, la care vii să îți cauți alinarea, să scapi de îndoieli despre puterea ta şi să îți găseşti speranța odihnei într-o linişte fără vise. Şi, în timp ce iubirea e jupuită de ce îi aparține ei şi numai ei, iubirea e înzestrată cu atribute ale fricii. Căci iubirea ți-ar cere să renunți la toată apărarea ca la o simplă prostie. Şi atunci armele tale chiar că s-ar face pulbere şi praf.

Căci asta şi sunt.

Cu iubirea prefăcută în duşman, cruzimea trebuie să devină un dumnezeu. Iar dumnezeii pretind de la cei ce Ii se închină să se supună dictatelor lor şi să refuze să le pună sub semnul întrebării. Celor ce întreabă dacă pretențiile sunt rezonabile sau sănătoase li aplică neîndurător o pedeapsă aspră. Duşmanii lor sunt cei nerezonabili şi dementi, în timp ce ei sunt întotdeauna milostivi şi drepți.

Astăzi privim imparțiali dumnezeul acesta crud. Şi remarcăm că, deşi buzele îi sunt mânjite de sânge şi pare să țâşnească foc din el, nu e făcut decât din piatră. Nu poate face nimic. Nu e nevoie să sfidăm puterea. Nu are aşa ceva. Iar cei care îşi văd în el siguranța nu au niciun păzitor, nicio putere la care să apeleze în caz de primejdie şi niciun oştean vânjos care să se bată pentru ei.

Acest moment poate fi groaznic. Dar poate fi şi clipa eliberarii tale dintr-o robie abjectă. Stând dinaintea acestui idol, văzându-l exact aşa cum este, alegi. 0are îi vei restitui iubirii ce ai căutat:să îi smulgi şi să aşezi în fața acestei bucăți de piatră fără minte? Sau îți vei face un alt Idol pentru a-l înlocui ? Caci dumnezeul cruzimii ia multe forme. Poți găsi alta.

Dar să nu crezi că frica e modalitatea de-a scăpa de toată frica. Să ne amintim ce a subliniat textul despre obstacolele din calea păcii .Ultimul, cel mai greu de crezut că nu este nimic, şi un obstacol aparent având înfățişarea unui bloc solid, impenetrabil, înfricoşător şi insurmontabil, e frica de Dumnezeu Însuşi. Iată premisa fundamentală, care înscăunează gândul fricii la rang de dumnezeu. Căci frica e iubită de cei ce o venerează, iar iubirea pare să fie investită acum, cu cruzime.

De unde provine credința total dementă în dumnezei ai răzbunării? Iubirea nu şi-a confundat atributele cu ale fricii. Dar cei care închină fricii trebuie să îşi perceapă propria confuzie în fricii; cruzimea ei acum ca parte din iubire. Şi ce devine mai înfricoşător decât Însăşi Inima Iubirii? Sângele pare să fie pe Buzele Lui, focul vine de la El. Şi e mai îngrozitor decât orice, de o cruzime de neconceput, trăznindu-i pe toți care Îl recunosc ca Dumnezeul lor.

Ce alegi astăzi e cert. Căci priveşti pentru ultima oară această bucată de piatră cioplită pe care ai făcut-o, şi nu îi mai spui dumnezeu.

Ai mai ajuns în acest loc, dar ai ales ca dumnezeul acesta crud să rămână cu tine sub încă o formă. Aşa că frica de Dumnezeu s-a întors şi ea cu tine. De data aceasta o laşi acolo. Şi, uşurat de povara ei, te întorci într-o lume nouă pe care nu o vezi cu ochii ei nevăzători, ci cu viziune a pe care ți-a redat-o alegerea ta. .

Acum, ochii tăi îi aparțin lui Cristos, şi El priveşte acum prin ei. Acum, vocea ta îi aparține lui Dumnezeu şi e ecoul alei Sale. Şi, tot acum, inima ta rămâne împăcată pentru totdeauna. L-ai ales pe El în locul idolilor, iar atributele tale, date de Creatorul tău, îți sunt restituite în sfârşit. Chemarea pentru Dumnezeu s-a auzit şi şi-a primit răspunsul. Acum, frica a făcut loc iubirii, în timp ce Dumnezeu Însuşi înlocuieşte cruzimea.

Tată, suntem ca Tine. Nici strop de Cruzime nu zace în noi, căci nu e nici strop de ea în Tine. Pacea Ta e a noastră. Şi binecuvântăm lumea cu ce am primit numai de la Tine. Mai alegem o dată, alegând pentru toți frații noştri, ştiind că sunt una cu noi. Le aducem mântuirea Ta, după cum am primit-o acum. Şi aducem mulțumiri celor ce ne întregesc. În ei vedem slava Ta şi în ei ne găsim pacea. Sfinți suntem pentru că Sfințenia Ta ne-a eliberat. Şi aducem mulțumiri. Amin.

RECAPITULAREA a V-a

Introducere

Acum recapitulăm din nou. De data aceasta suntem gata să dedicăm mai mult timp şi efort lucrului pe care îl întreprindem. Recunoaştem că ne pregătim pentru o altă fază a înțelegerii. Vrem să facem acest pas cu totul, ca să înaintăm, din nou, mai siguri, mai sinceri şi mai credincioşi. Paşii nu ne-au fost neşovăielnici, şi îndoielile ne-au făcut să înaintăm încet şi incert pe făgaşul pe care ni-l prezintă acest curs. Acum însă iubim pasul, căci ne apropiem de o certitudine mai mare, de un scop mai ferm şi de un țel mai sigur.

Tată, fă-ne paşii fermi. Fă să ne amuțească îndoielile, să ni se potolească mințile, şi apoi vorbeşte-ne. Nu avem cuvinte să Iti dăm. Vrem doar să ascultăm Cuvântul Tău şi să ni-l însuşim. Indrumă-ne eforturile de-a exersa, aşa cum îți îndrumă un tată copilaşul pe un făgaş pe care acesta nu îl înțelege. Şi totuşi, îl urmează, sigur că e ocrotit pentru că tatăL merge chiar în fața lui.

Aşa că Iți aducem Tie eforturile noastre de-a exersa. Şi, dacă ne vom poticni, Tu ne vei ridica. Dacă uităm drumul, contăm pe sigura Ta aducere aminte. Ne vom abate din drum, dar Tu nu vei uita să ne chemi înapoi. Grăbeşte-ne acum paşii, ca să venim mai sigur şi mai grabnic la Tine. Şi acceptăm Cuvântul pe care ni-l oferi să ne unifice exercițiile, în timp ce recapitulăm gândurile pe care ni le-ai dat.

Iată gândul care va precede gândurile pe care le recapitulăm. Fiecare dintre ele lămureşte câte un aspect al acestui gând sau îl ajută să devină mai semnificativ, mai personal şi mai adevărat, mai apt să descrie sfântul Sine pe care Îl împărtăşim şi pe care ne pregătim acum să Îl cunoaştem din nou:

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

Doar Sinele acesta cunoaşte Iubirea. Doar Sinele acesta e întru totul consecvent în Gândurile Sale; Îşi cunoaşte Creatorul, Se înțelege pe Sine, e perfect în cunoaşterea Sa şi în Iubirea Sa, şi nu deviază niciodată de la starea Sa constantă de uniune cu Tatăl Său şi cu Sine Însuşi.

Iată ce ne aşteaptă la capătul călătoriei. Fiecare pas pe care îl facem ne aduce un pic mai aproape de el. Recapitularea de față va scurta timpul incomensurabil, dacă ținem minte că acesta rămâne obiectivul nostru şi că, exersând, tocmai de asta ne apropiem. Să ne ridicăm inimile din colb la viață, amintindu-ne că asta ni s-a făgăduit şi că tocmai de asta ni s-a trimis cursul, să ne deschidă calea luminii şi să ne învețe, pas cu pas, cum să revenim la Sinele veşnic pe care am crezut că L-am pierdut.

Eu fac călătoria cu tine. Căci îți împărtăşesc îndoielile şi fricile o vreme, ca să poți veni la mine, care recunosc calea pe care se înfrâng toate frieile şi îndoielile. Mergem împreună şi trebuie să înțeleg incertitudinea şi durerea, deşi ştiu că nu au niciun înțeles. Dar un mântuitor trebuie să rămână cu cei pe care îi învață, văzând ce văd şi ei, dar ținând minte totodată ce drum l-a scos afară, şi te va scoate acum pe tine, odată cu el. Fiul lui Dumnezeu e răstignit până nu străbați drumul cu mine.

Învierea mea revine de fiecare dată când îmi duc cu bine câte un frate la locul unde călătoria e încheiată şi uitată. Mă reînnoiesc de fiecare dată câte un frate învață că există o cale de ieşire din durere şi din chin. Renasc de fiecare dată mintea câte unui frate se îndreaptă spre lumina din el şi mă caută. Nu am uitat pe nimeni. Ajută-mă acum să te conduc înapoi la locul unde a început călătoria, să mai alegi o dată, cu mine.

Eliberează-mă exersând încă o dată gândurile pe care ți le-am adus de la Cel Care îți vede nevoia cruntă şi cunoaşte răspunsul pe care i l-a dat Dumnezeu. Impreună

recapitulăm aceste gânduri. Impreună le consacrăm timpul şi efortul nostru. Şi împreună le vom preda fraților noştri. Dumnezeu nu vrea Cerul să fie incomplet. Cerul te aşteaptă, ca mine. Sunt incomplet fără partea ta din mine. Şi, în timp ce mă reîntregesc, ne îndreptăm spre străbuna noastră casă, pregătită pentru noi dinainte de-a fi timpul şi păstrată neschimbată de timp, imaculată şi sigură, cum va fi în final când timpul se va isprăvi.

Aşa că lasă recapitularea de față să fie darul pe care mi-l dai. Căci de atâta am nevoie să auzi cuvintele pe care le rostesc şi să le dai lumii. Tu eşti vocea mea, ochii mei, picioarele mele, mâinile mele prin care mântuiesc lumea. Sinele din care te chem nu e decât al tău. La El mergem împreună, Ia mâna fratelui tău, căci nu e o cale pe care o străbatem singuri. În fratele tău merg cu tine şi tu cu mine. TatăI nostru Îşi voieşte Fiul una cu El. Ce - din câte sunt şi trăiesc - nu e atunci una cu tine?

Lasă recapitularea de față să devină un timp în care împărtăşim o nouă trăire pentru tine, şi totuşi una ca timpul de veche, şi chiar mai veche. Sfințească-se Numele tău. Fie slava ta de-a pururea nepângărită. Şi întregimea ta acum deplină, cum a stabilit-o Dumnezeu.

Tu eşti Fiul Lui, întregindu-l extensia cu a ta. Nu facem decât să exersăm un adevăr străvechi, .pe care l-am ştiut dinainte ca iluza să pară a acapara lumea. Şi reamintim lumii ca e libera de toate iluziile, de fiecare data când spunem:

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

Cu asta ne începem fiecare zi de recapitulare. Cu asta ne îcepem şi ne încheiem fiecare interval practic. Şi tot cu gândul acesta adormim, pentru a ne trezi din nou cu aceleaşi cuvinte pe buze, să salutăm o nouă zi. Nu există gând recapitulat pe care să nu îl învăluim cu el, şi folosim gândurile pentrp a-l ține viu în minte şi limpede în amintire pe tot parcursul zilei. In felul acesta, când vom încheia această recapitulare, vom recunoaşte adevărul cuvintelor pe care le rostim.

Cuvintele însă nu sunt decât nişte auxiliare, care, cu excepția începutului şi sfârşitului intervalelor practice, trebuie folosite.doar pentru a rechema mintea, după nevoie, la scopul ei. Ne punem credința în trăirea care ne vine exersând, şi nu în mijloacele pe care Ie folosim. Aşteptăm trăirea si recunoaştem că numai aici stă puterea de convingere. Folosim cuvintele şi încercăm tot mereu să trecem dincolo de ele şi să ajungem la înțelesul lor, care le depăşeşte cu mult sunetul. Sunetul se stinge şi dispare, pe măsura ce ne apropiem de Sursa înțelesului. Şi Aici ne găsim odihna.

LECTIA 171

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (151) Toate lucrurile sunt ecouri ale Vocii pentru Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

2. (152) Puterea de decizie îmi aparţine.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

LECTIA 172

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (153) În neapărarea mea stă siguranța mea.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (154) Mă număr printre slujitorii lui Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 173

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (155) Mă voi da la o parte şi Îl voi lăsa pe El să mă călăuzească.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (156) Merg cu Dumnezeu într-o sfințenie desăvârşită.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 174

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (157) Vreau să intru acum în Prezența Lui.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (158) Astăzi învăț să dau cum primesc.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 175

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (159) Dau miracolele pe care le-am primit.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (160) Sunt acasă. Frica e străinul aici.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 176

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu

1. (161) Dă-mi binecuvântarea ta, sfinte Fiu al lui Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (162) Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 177

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

1. (163) Nu există moarte. Fiul lui Dumnezeu e liber.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (164) Acum suntem una cu Cel Care e Sursa noastră.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 178

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

1. (165) Mintea mea să nu nege Gândul lui Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (166) Mi s-au încredințat darurile lui Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 179

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

1. (167) Există o singură viață şi pe aceea o împărtăşesc cu Dumnezeu.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (168) Harul Tău îmi este dat. Îl revendic acum.

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

LECTIA 180

Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

1. (169) Prin har trăiesc. Prin har sunt eliberat.
Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

2. (170) Nu există cruzime în Dumnezeu şi nici in mine.
Dumnezeu e numai Iubire şi, de aceea, tot asta sunt şi eu.

Introducere la lecțiile 181 - 200

Următoarele câteva lecții vizează în mod deosebit consolidarea bunăvoinței tale de-a-ți întări angajamentul firav şi de a-ți contopi obiectivele răsfirate într-un singur țel. Nu ți se cere încă dăruire totală tot timpul. Dar ți se cere să exersezi acum pentru a dobândi sentimentul de pace pe care ți-l va da acest angajament unificat, chiar şi intermitent. Tocmai trăirea acestui sentiment te asigură că îți vei da toată bunăvoința să urmezi făgaşul trasat de curs.

Lecțiile noastre sunt îndreptate acum în mod concret spre orizonturi tot mai largi şi abordări tot mai directe ale obstacolelor speciale are îți țin viziunea îngustă şi prea limitată să te lase să vezi valoarea obiectivului nostru. Încercăm acum să înlăturăm aceste obstacole, chiar şi pentru scurtă vreme. Cuvintele singure nu pot exprima sentimentul de eliberare pe care îl aduce înlăturarea acestora. Dar trăirea sentimentului de libertate şi de pace care vine când renunți la felul tău rigid de-a controla ce vezi vorbeşte de la sine. Motivația ți se va intensifica atât de mult, încât cuvintele devin de mică importanță. Vei fi sigur de ce vrei şi de ce e lipsit de valoare.

Aşa ne începem călătoria dincolo de cuvinte concentrându-ne mai întâi asupra obstacolelor din calea progresului tău. Trăirea existenței de dincolo de defensivitate rămâne de neatins cât timp o negi. Ea poate fi prezentă, dar nu îi poți accepta prezența. De aceea, încercăm acum să depăşim - câte un pic în fiecare zi - toate mecanismele de apărare. Mai mult de atâta nu se cere, pentru că nu e nevoie de mai mult. Atât va fi de ajuns să garanteze că va veni şi restul.

LECTIA 181

Am încredere în frații mei, care sunt una cu mine

Este esențial să ai încredere în frații tăi pentru a-ți stabili și a-ți susține credința în capacitatea ta de-a depăşi îndoiala şi lipsa convingerii ferme în tine însuți. Când îți ataci un frate, proclami că este limitat de ce ai perceput în el. Nu te uiți dincolo de greşelile lui. Ci le amplifici, făcând din ele nişte obstacole în calea conştientizării Sinelui care stă mai presus de propriile tale greşeli şi dincolo de păcatele aparente atât ale lui, cât şi ale tale.

Percepția are un punct focal. Acesta face tot ce vezi să dea dovadă de consecvență. Schimbă-ți acest punct focal, şi ce vezi se va schimba în consecință. Viziunea ți se va muta acum să îți acorde sprijinul țelului care ți l-a înlocuit pe cel anterior. Mută-ți focalizarea de pe păcatele fratelui tău, şi vei simți pacea care vine din credința în - nepăcătoşenie. Această credință își primeşte singurul sprijin sigur din ce vezi în alții dincolo de păcatele lor. Căci greşelile lor, dacă te focalizezi pe ele, sunt mărturii ale păcatelor în tine. Şi nu vei trece de vederea lor şi nu vei vedea nepăcătoşenia de dincolo de ele.

De aceea, în exercițiile de azi, lăsăm mai întâi toate aceste mici puncte focale să cedeze în fața marii noastre nevoi de-a ne lăsa nepăcătoşenia să devină evidentă. Ne instruim mințile că asta căutăm şi numai asta, doar o bucată de timp. Nu ne preocupă evenimentele noastre viitoare. Şi, în acest interval de timp în care exersăm schimbarea țelului nostru, ce am văzut cu o clipă mai devreme nu prezintă interes pentru noi. Căutăm inocența şi nimic altceva. O căutăm fără nicio altă preocupare decât acum.

Înglodarea ta în obiectivele tale trecute şi viitoare ți-a compromis şansele de succes. Te-a preocupat foarte mult diferența extremă dintre obiectivele pentru care pledează acest curs şi cele pe care le-ai avut înainte. Şi te-ai îngrozit la gândul deprimant şi restrictiv că te vei rătăci din nou, inevitabil, chiar dacă se va întâmpla să reuşeşti.

Cum poate asta să conteze? Căci trecutul nu mai e, iar viitorul e doar imaginat. Preocupările acestea nu sunt decât nişte mecanisme de apărare împotriva unei prezente refocalizări perceptuale. Şi nimic mai mult. Lăsăm deoparte pentru o vreme aceste limitări fără rost. Nu apelăm la credințe din trecut şi ce vom crede nu va tăbărî acum peste noi. Ne începem intervalele practice cu un singur țel: acela de-a vedea nepăcătoşenia lăuntrică.

Recunoaştem că am pierdut acest obiectiv dacă mânia ne împiedică sub orice formă. Şi, dacă ni se năzăresc păcatele vreunui frate, focalizarea noastră îngustată ne va restrânge vederea şi ne va îndrepta ochii spre propriile noastre greşeli, pe care le vom amplifica şi le vom numi „păcatele" noastre. Aşa că, pentru o bucată de vreme, fără să ţinem seama de trecut sau viitor, dacă vor apărea asemenea obstacole, le vom depăşi instruindu-ne minţile să se refocalizeze, în timp ce spunem:

Nu asta vreau să văd.
Am încredere în fraţii mei, care sunt una cu mine.

Şi vom mai folosi gândul acesta pentru a ne proteja pe tot parcursul zilei. Nu urmărim obiective de lungă bătaie. De fiecare dată când pare să se pună câte un impediment în calea viziunii nepăcătoşeniei noastre, nu căutăm decât o suspendare de o clipă a nefericirii pe care o va aduce focalizarea asupra păcatului şi care, necorectată, rămâne.

Nici fantezii nu cerem. Căci ce căutăm să vedem este cu adevărat. Şi, focalizându-ne dincolo de greşeli, vom întrezări o lume total lipsită de păcat. Când asta e tot ce vrem să vedem, când e tot ce căutăm în numele percepţiei adevărate, ochii lui Cristos vor fi, inevitabil, ochii noştri. Şi Iubirea pe care o simte El pentru noi devine şi ea a noastră. Acesta va deveni singurul lucru pe care îl vedem reflectat în lume şi în noi înşine.

Lumea care ne-a proclamat păcatele odinioară devine dovada că suntem nepăcătoşi. Şi iubirea noastră pentru toţi cei pe care îi vedem adevereşte că ne aducem aminte de sfântul Sine care nu cunoaşte niciun păcat şi nu ar putea să conceapă niciodată ceva lipsit de nepăcătoşenia Sa. Căutăm această aducere aminte când ne apucăm azi de exersat. Nu ne uităm nici înainte, nici înapoi. Ne uităm de-a dreptul în prezent. Şi ne încredem în trăirea pe care o cerem acum. Nepăcătoşenia noastră nu e decât Voia lui Dumnezeu. În clipa aceasta, vrerea noastră e una cu a Lui.

LECTIA 182

Voi sta liniştit o clipă şi voi merge acasă

Nu eşti acasă în lumea aceasta în care pari să trăieşti. Undeva în mintea ta ştii că asta e adevărat. Te tot bântuie amintirea locului de acasă, ca şi când ar exista un loc care te cheamă să revii, deşi nu recunoşti nici vocea, nici de ce anume îţi aminteşte. Şi totuşi, aici te simţi chiar un străin, venit de undeva total necunoscut. Nimic atât de desluşit să poţi să spui cu certitudine că eşti un exilat aici. Doar un sentiment stăruitor, uneori un mic fior, alteori o slabă amintire, pe care o alungi din răsputeri, dar care îţi va reveni cu siguranţă în minte.

Nu e nimeni care să nu ştie despre ce vorbim. Dar unii încearcă să îşi nesocotească suferința prin jocuri cu care se întrețin pentru a-şi ocupa timpul şi a-şi evita tristețea. Alții neagă că sunt trişi şi nu îşi recunosc deloc lacrimile. Iar alții susțin că lucrul de care vorbim e o iluzie şi nu merită să fie considerat decât un vis. Dar cine – cu toată - sinceritatea, fără defensivitate şi fără să se amăgească – ar nega că înțelege cuvintele pe care le rostim?

Vorbim astăzi pentru toți care cutreieră această lume, căci nicicare nu este acasă. Căutând la nesfârşit în beznă, fiecare umblă la voia întâmplării după ce nu poate să găsească, şi nu realizează ce anume caută. Îşi face o mie de case unde să se simtă ca acasă, daar niciuna nu îi satisface mintea plină de nelinişte. Nu înțelege că clădeşte în zadar. Casa pe care o caută nu şi-o poate face el. Nu există substitut pentru Cer. Tot ce a făcut el vreodată a fost doar iad.

Poate crezi că vrei să regăseşti casa copilăriei. Copilăria trupului tău şi locul în care s-a adăpostit sunt acum o amintire atât de distorsionată, încât nu ai în fața ta decât imaginea unui trecut ce nu s-a întâmplat. Există însă în tine un Copil Care caută casa Tatălui Său şi ştie că e un străin aici. Copilăria aceasta e veşnică, de o inocență care va dăinui de-a pururi. Unde va merge acest Copil este pământ sfânt. Tocmai sfințenia Lui luminează Cerul şi aduce pe pământ pura reflecție a luminii de sus, în care pământul şi Cerul sunt un tot unitar.

Tocmai pe acest Copil din tine Îl ştie Tatăl tău de Fiu. Tocmai acest Copil Îşi cunoaşte Tatăl. EI vrea să Se întoarcă acasă atât de profund şi de necontenit, încât vocea Lui te imploră să Îl laşi să Se Îl odihnească un pic. Nu îți cere decât câteva clipe de răgaz, un interval în care să Se poată întoarce să respire din nou aerul sfânt care umple casa Tatălui Său. Şi tu eşti casa Lui. Şi Se va întoarce. Dar dă-I un pic de timp să fie El, în pacea unde e acasă, odihnindu-Se în linişte şi pace şi iubire.

Acest Copil are nevoie de ocrotirea ta. E departe de casă. E atât de mic, încât pare atât de uşor de uitat pe afară, vocea lui mititică atât de uşor de acoperit, strigătul Lui de ajutor aproape de neauzit printre râcâielile, scrâşniturile şi zăngăniturile lumii. Şi totuşi, El ştie că în tine continuă să îşi aibă locul singura Lui protecție. Nu Îi vei înşela aşteptările. Va merge acasă, şi tu odată cu El.

Acest Copil este neapărarea ta, puterea ta. Are încredere în tine. A venit pentru că ştia că nu vei da greş. Îți şopteşte neîncetat de casa Lui. Căci vrea să te ducă înapoi cu El, ca El Însuşi să rămână şi să nu Se mai întoarcă unde nu Îi este locul şi unde trăieşte ca un surghiunit intr-o lume de gânduri străine. Răbdarea Lui nu are limite. Va aştepta până auzi Vocea blândă în tine, chemându-te să Îl laşi să Se ducă în pace, odată cu tine, acolo unde e acasă şi tu aşişderea cu El.

Când vei sta liniştit o clipă, când lumea se va retrage de la tine, când ideile fără valoare vor înceta să aibă valoare în mintea ta neliniştită, vei auzi Vocea Lui. Atât de sfâşietor te strigă, încât nu Îi vei mai rezista. În clipa aceea, te va lua la casa Lui, şi vei sta cu El în linişte deplină, tăcut şi împăcat, dincolo de toate cuvintele, neatins de frică şi îndoială, cu certitudinea sublimă că eşti la casa ta.

Odihneşte-te astăzi cât de des cu El. Căci a fost dispus să devină un Copilaş, ca săpoți învăța de la El cât de puternic este cel ce vine fără mecanisme de apărare, oferindu-le

numai mesajele iubirii celor care cred că e duşmanul lor. El ține în mână puternicia Cerului, îi consideră prieteni şi le dă puterea Lui, să vadă că vrea să le fie Prieten. Îi roagă să Îl protejeze, căci casa Lui este departe şi nu vrea să se întoarcă acolo singur.

Cristos renaşte ca mic Copilaş de fiecare dată câte un hoinar care vrea să plece de acasă. Căci trebiue să învețe că vrea să protejeze doar acest Copil, Care vine fără apărare şi Care e protejat prin lipsa Lui de apărare. Mergi cu El acasă din când în când astăzi. Eşti tot de străin aici ca El.

Fă-ți timp astăzi să îți laşi deoparte scutul care nu foloseşte la nimic, şi să pui jos sabia şi lancea pe care le-ai ridicat împotriva unui duşman inexistent. Cristos te-a numit frate şi prieten. Şi a venit chiar să îți ceară ajutorul să Îl laşi să meargă acasă azi, întregit şi pe de-a-ntregul. A venit cum vine un copilaş care trebuie să implore ocrotirea şi iubirea tatălui său. El conduce universul, şi totuşi, te roagă neîncetat să te întorci cu El şi să nu îți mai iei iluziile drept dumnezei. Nu ţ-ai pierdut inocența. După asta tânjeşti. Asta e dorința inimii tale. Asta e vocea pe care o auzi şi, tot asta, chemarea care nu poate fi tăgăduită. Copilul sfânt rămâne cu tine. Casa Lui este a ta.

Astăzi îți dă neapărarea Lui, şi o accepți în schimbul tuturor jucăriilor de luptă pe care le-ai făcut. Şi acum drumul ți-e deschis, iar călătoria are un final în sfârşit vizibil. Stai liniştit o clipă şi mergi cu El acasa, şi ai pace o vreme.

LECTIA 183

Invoc Numele lui Dumnezeu şi al meu

Numele lui Dumnezeu e sfânt, dar nu mai sfânt decât al tău. Să Îi invoci Numele nu înseamnă decât să îl invoci pe al tău. Un tată îşi dă numele fiului său şi identifică astfel fiul cu el. Frații lui îi împărtăşesc numele şi sunt astfel uniți într-o legătură din care îşi derivă identitatea. Numele Tatălui tău îți aminteşte cine eşti, chiar şi într-o lume care nu ştie şi chiar dacă nu ți-ai amintit.

Numele lui Dumnezeu nu poate fi auzit fără a stârni o reacție, şi nici nu poate fi rostit fără a trezi în minte un ecou care te cheamă să îți aminteşti. Rosteşte-I Numele, şi inviți îngerii să înconjoare pământul pe care stai şi să îți cânte în timp ce îşi desfac aripile să te ocrotească şi să te adăpostească de fiecare gând lumesc care s-ar vârî peste sfințenia ta.

Repetă Numele lui Dumnezeu, şi toată lumea răspunde lepădându-şi iluziile. Fiecare vis la care ține lumea a dispărut subit şi, unde a părut să fie, găseşti o stea, un miracol de har. Bolnavii se scoală, tămăduiți de gândurile lor nesănătoase. Orbii pot să vadă, surzii pot să audă. Cei întristați îşi leapădă jalea, iar lacrimile de durere se şterg în timp ce un hohot vesel vine să binecuvânteze lumea.

Repetă Numele lui Dumnezeu, şi numele mărunte şi-au pierdut înțelesul. Nu există tentație care să nu devină un lucru fără nume şi nedorit înaintea Numelui lui Dumnezeu. Repetă-I Numele, şi vezi cât de uşor vei uita numele tuturor dumnezeilor pe care i-ai prețuit. Fiecare şi-a pierdut numele de dumnezeu pe care i l-ai dat. Devin anonimi şi

fără valoare pentru tine, deşi înainte de-a lăsa Numele lui Dumnezeu să înlocuiască măruntele lor nume, te-ai închinat în fața lor, numindu-i dumnezei.

Repetă Numele lui Dumnezeu, şi îți invoci Sinele, al Cărui Nume e al Său. Repetă-I Numele, şi toate lucrurile infime şi fără nume pe pământ trec rapid în corectă perspectivă. Cei ce invocă Numele lui Dumnezeu nu pot confunda fără-de-numele cu Numele, nici păcatul cu harul, nici trupurile cu sfântul Fiu al lui Dumnezeu. Şi, de se întâmplă să te alături unui frate, şezând în linişte cu el şi repetând cu el Numele lui Dumnezeu în tăcerea minții tale, ai înființat acolo un altar care ajunge până la Dumnezeu şi la al Său Fiu.

Exersează azi doar următorul lucru: repetă, fără grabă şi fără încetare, Numele lui Dumnezeu. Uită orice alt nume în afară de al Său. Să nu auzi altceva. Lasă-ți toate gândurile să devină ancorate în acesta. Nu folosim alt cuvânt decât la început, când rostim ideea zilei o singură dată. Şi apoi, Numele lui Dumnezeu devine singurul nostru gând, singurul nostru cuvânt, singurul lucru care ne ocupă mințile, singura dorință pe care o avem, singurul sunet cu înțeles şi singurul Nume pe care îl deține tot ce dorim să vedem, tot ce am vrea să numim al nostru.

Adresăm astfel o invitație care nu poate fi refuzată niciodată. Iar Dumnezeu va veni şi îi va răspunde chiar El. Să nu crezi că aude micile rugăciuni ale celor ce Îl invocă folosind numele idolilor la care ține lumea. Nu pot să ajungă la El în felul acesta. El nu le poate auzi rugămințile care Îi cer să nu fie El Însuşi sau ca Fiul Său să primească alt nume decât al Său.

Repetă Numele lui Dumnezeu, şi Îl vei recunoaşte ca singurul Creator al realității. Şi vei mai recunoaşte că Fiul Său face parte din El, creând în Numele Său. Şezi liniştit şi lasă-I Numele să devină ideea atotcuprinzătoare care îți captează mintea. Lasă toate gândurile să tacă, cu excepția acestuia. Şi tuturor celorlalte gânduri răspunde-le cu acesta, şi vei vedea cum Numele lui Dumnezeu înlocuieşte miile de nume mărunte pe care le-ai dat gândurilor tale, fără să realizezi că există un singur Nume pentru tot ce există şi tot ce va exista.

Astăzi poți să atingi o stare în care vei resimți darul de har. Poți scăpa de toată robia lumii şi poți da lumii aceeaşi eliberare pe care ai găsit-o tu. Îți poți aminti ce a uitat lumea şi îi poții oferi propria ta aducere aminte. Poți accepta astăzi rolul pe care îl joci în mântuirea ei şi a ta. Amândouă pot fi realizate perfect.

Recurge la Numele lui Dumnezeu pentru eliberarea ta, şi ți-e dată. În afara acesteia, nu e nevoie de nicio rugăciune, căci le cuprinde în ea pe toate. Cuvintele sunt lipsite de înțeles şi toate rugămințile sunt de prisos când Fiul lui Dumnezeu invocă Numele Tatălui său. Gândurile Tatălui său devin ale sale. El îşi revendica tot ce a dat, dă şi va da de-a pururi Tatăl lui. Şi Îl invocă să lase acum fără nume toate lucrurile pe care a crezut că le-a făcut; şi, în locul lor, Numele sfânt al lui Dumnezeu devine propria lui judecată a lipsei lor de valoare.

Toate lucrurile mărunte tac. Sunetele mărunte au amuțit acum. Măruntele lucruri pământeşti au dispărut. Universul nu constă decât din Fiul lui Dumnezeu, care îşi invocă Tatăl. Iar Vocea Tatălui său răspunde în Numele sfânt al Tatălui său. În această relație veşnică şi calmă, în care comunicarea transcende cu mult toate cuvintele, şi totuşi, depăşeşte în profunzime şi înălțime orice ar putea transmite cuvintele vreodată, e pace

veşnică. In Numele Tatălui nostru, vrem să resimțim această pace azi. Şi, în Numele Lui, ni se va da.

LECTIA 184

Numele lui Dumnezeu e moştenirea mea

Trăieşti prin simboluri. Ai inventat nume pentru tot ce vezi. Fiecare lucru devine o entitate separată, identificată prin propriul ei nume. Prin asta îl tai afară din unitate. Prin asta îi desemnezi atribute speciale şi îl distingi de alte lucruri reliefând spațiul care îl înconjoară. Spațiul acesta îl pui între toate lucrurile cărora le dai un nume diferit; toate întâmplările privind locul şi timpul; toate trupurile salutate cu un nume.

Spațiul acesta pe care îl vezi distingând toate lucrurile între ele e mijlocul prin care se realizează percepția lumii. Vezi ceva unde nu e nimic şi, totodată, nu vezi nimic unde este unitate; un spațiu între toate lucrurile, între toate lucrurile şi tine. Aşa consideri că ai dat viață în separare. Prin această dezbinare consideri că te constitui ca unitate care funcționează cu o voință independentă.

Ce sunt aceste nume prin care lumea devine o serie de întâmplări distincte, de lucruri neunificate, de trupuri despărțite, având drept conştiințe separate nişte frânturi de minte? Tu le-ai dat aceste nume, înființând percepția aşa cum ai dorit să fie. Lucrurile fără nume au primit nume, primind astfel şi realitate. Căci ce primeşte un nume primeşte şi un înțeles, şi îl vei vedea apoi ca având un înțeles; o cauză a unui efect adevărat, cu consecințe care îi sunt inerente.

Aşa se face realitatea prin viziune parțială, în contrast deliberat cu adevărul dat. Duşmanul ei e întregimea. Căci concepe lucruri mărunte şi le vede apoi. Şi ne-spațiul, simțul unității sau viziunea care vede diferit devin amenințările pe care trebuie să le înfrângă, să le contrazică şi să le nege.

Totuşi, această altă viziune continuă să rămână, pentru minte, o direcție firească în care să îşi îndrepte percepția. E greu să înveți mintea mii şi mii de nume străine. Dar tocmai asta crezi că înseamnă a învăța; unicul obiectiv esențial al învățării prin care are loc comunicarea şi pot fi împărtăşite cu înțeles concepte.

Aceasta e suma moştenirii pe care o lasă lumea. Şi cine învață să creadă că aşa şi e acceptă semnele şi simbolurile care afirmă că lumea e reală. Ele tocmai asta şi reprezintă. Şi nu lasă nicio îndoială că ce-a primit un nume şi există. Poate fi văzut, după cum s-a prevăzut. Ce neagă veridicitatea lui nu e decât iluzie, căci el e realitate a ultimă. A-l pune sub semnul întrebării e o nebunie; a-i accepta prezența e dovada sănătății mintale.

Iată ce predă lumea. E o fază a învățării prin care trebuie să treacă toți cei ce vin. Dar, cu cât percep mai repede ce stă la baza ei, cât de discutabile sunt premisele ei, cât de îndoielnice rezultatele, cu atât îi pune mai repede la îndoială efectele. Învățarea care se opreşte la ce îți predă lumea se opreşte înainte de-a ajunge la semnificație.

In locul ce i se cuvine, ea serveşte doar ca punct de plecare de unde poate începe un alt mod de-a învăța, poate fi dobândit un nou mod de-a percepe şi pot fi retrase, de îndată ce sunt puse la îndoială, toate numele arbitrare pe care le acordă lumea.

Să nici nu te gândeşti că tu ai făcut lumea. Iluziile, da! Dar ce e adevărat pe pământ şi în Cer e mai presus de numirile date de tine. Când îți chemi un frate, îi invoci numai trupul. Adevărata lui Identitate ți-e ascunsă de ceea ce crezi că este el. Trupul lui răspunde la numele cu care îți chemi fratele, căci mintea lui consimte să îşi însuşească numele pe care i l-ai dat. În felul acesta, unitatea lui e de două ori negată, căci îl percepi separat de tine, iar el acceptă şi îşi însuşeşte acest nume separat.

Ar fi chiar ciudat dacă ți s-ar cere să treci de toate simbolurile lumii, uitându-le pentru totdeauna, şi să îți asumi totodată o funcție didactică. Ai nevoie să foloseşti un timp simbolurile lumii. Dar nu te lăsa amăgit şi tu de ele. Ele nu reprezintă absolut nimic şi, în exercițiile tale, tocmai gândul acesta te va elibera de ele. Ele devin un simplu mijloc prin care poți comunica în moduri pe care lumea le poate înțelege, dar care recunoşti că nu e unitatea în care poate fi găsită adevărata comunicare.

Ai nevoie, aşadar, de intervale zilnice în care învățarea lumii devine o fază tranzitorie, o închisoare din care ieşi la lumina soarelui şi uiți de întuneric. Aici înțelegi Cuvântul, Numele pe care ți l-a dat Dumnezeu, singura Identitate pe care o împărtăşesc lucrurile toate, singura adeverire a ce e adevărat. Şi apoi te întorci în întuneric, nu pentru că îl crezi real, ci doar ca să îi proclami irealitatea în termeni care au încă înțeles în lumea dominată de întuneric.

Foloseşte toate numele şi simbolurile mărunte care delinează lumea întunericului. Dar nu le accepta ca realitatea ta. Spiritul Sfânt le foloseşte pe toate, dar nu uită: creația are un singur Nume, un singur înțeles şi o singură Sursă, care unifică în Ea lucrurile toate. Foloseşte toate numele pe care le atribuie lumea acestor lucruri doar de conveniență, dar nu uita că ele împărtăşesc Numele lui Dumnezeu laolaltă cu tine.

Dumnezeu nu are nume. Şi totuşi, Numele Lui devine lecția finală că toate lucrurile sunt un tot unitar şi, cu această lecție, toată învățarea se încheie. Toate numele sunt unificate, tot spațiul e umplut cu reflecția adevărului. Fiecare gol e astupat, iar separarea vindecată. Numele lui Dumnezeu e moştenirea pe care le-a dat-o El celor care au ales să lase învățătura lumii să ia locul Cerului. În exercițiile noastre, urmărim să ne lăsăm mințile să accepte ce-a dat Dumnezeu ca răspuns la moştenirea jalnică pe care ai făurit-o tu ca tribut demn de Fiul pe care îl iubeşte.

Cine caută să ajungă la înțelesul Numelui lui Dumnezeu nu poate să nu reuşească. Trăirea trebuie să vină să suplimenteze Cuvântul. Mai întâi însă, trebuie să accepți Numele pentru toată realitatea şi să realizezi că numeroasele nume pe care le-ai dat aspectelor ei au distorsionat ce vezi, dar nu au perturbat nicidecum adevărul. Un singur Nume aducem în exercițiile noastre. Un singur Nume folosim pentru a ne unifica vederea.

Şi, deşi folosim un alt nume pentru fiecare conştiență a unui aspect al Fiului lui Dumnezeu, înțelegem că ele au un singur Nume, dat de El. E Numele pe care Il folosim în exerciții. Şi, prin folosirea Lui, toate separările prosteşti care ne-au ținut orbi dispar. Şi ni se dă puterea de-a vedea dincolo de ele. Acum văzul ne e binecuvântat cu binecuvântări pe care le putem da aşa cum le primim.

Tată, Numele nostru e al Tău. În El suntem uniți cu toate făpturile, şi cu Tine, Care eşti singurul lor Creator. Ce am făurit noi şi ce numim cu multe nume diferite nu e decât o umbră pe care am încercat să o aruncăm peste Propria Ta realitate. Suntem bucuroşi şi recunoscători că am greşit. Îți dăm toate erorile noastre, să fim absolviți de toate efectele pe care au părut să le aibă greşelile noastre. Şi acceptăm adevărul pe care îl dai Tu, în locul fiecărei greşeli. Numele Tău ne este mântuirea şi izbăvirea de ce am făurit noi. Numele Tău ne uneşte în unitatea care e moştenirea şi pacea noastră. Amin.

LECTIA 185

Vreau pacea lui Dumnezeu

Simpla rostire a acestor cuvinte nu e nimic. Dar rostirea lor cu toată convingerea e totul. Dacă ai putea să le spui cu toată convingerea chiar şi o clipă, nu ar mai fi posibil să fii întristat, sub nici o formă, niciunde şi nicicând. Cerul ar fi complet redat conştienței depline; amintirea lui Dumnezeu, total restabilită; învierea întregii creații, pe deplin recunoscută.

Nimeni nu poate să rostească cuvintele acestea cu toată convingerea şi să nu se vindece. Nu poate să se joace cu vise, nici nu se poate considera el însuşi un vis. Nu poate să facă un iad şi să îl considere real. Vrea pacea lui Dumnezeu, şi i se dă. Căci este tot ce vrea şi tot ce va primi. Mulți au rostit aceste cuvinte. Dar chiar puțini le-au spus cu toată convingerea. Nu trebuie decât să priveşti lumea pe care o vezi în jur ca să te convingi cât de puțini sunt aceştia. Lumea ar fi complet schimbată, dacă s-ar întâmpla să cadă doi la învoială că afirmația aceasta exprimă singurul lucru pe care îl vor.

Două minți cu un singur țel devin atât de puternice, încât ce voiesc ele devine Voia lui Dumnezeu. Căci mințile pot fi îngemănate numai în adevăr. În vise, nu sunt doi care să împărtăşească acelaşi țel. Pentru fiecare în parte, eroul visului e altul, iar rezultatul dorit nu e acelaşi pentru amândoi. Pierzătorul şi câştigătorul alternează pur şi simplu în configurații schimbătoare, în funcție de aspectul diferit sau forma diferită pe care o ia raportul câştig-pierdere şi pierdere-câştig.

Dar visul poate aduce numai compromis. Uneori, acesta ia forma uniunii, dar numai forma ei. Înțelesul trebuie să eludeze visul, căci compromisul este obiectivul visării. Mințile nu se pot uni în vise. Pot doar să cadă la învoială. Dar ce învoială le-ar putea da pacea lui Dumnezeu? Iluziile vin să Îi ia locul. Şi ce înseamnă El scapă minților adormite puse pe compromis, fiecare fiind pornit dupa popriul lui câştig şi pierderea altcuiva.

Să spui cu toată convingerea că vrei pacea lui Dumnezeu înseamnă să renunți la toate visele. Căci nimeni nu spune cu convingere cuvintele acestea dacă vrea iluzii şi caută, prin urmare, mijloacele care aduc iluzii. Le-a privit şi le-a găsit nesatisfăcătoare.

Acum încearcă să treacă de ele, recunoscând că un alt vis nu i-ar oferi cu nimic mai mult decât toate celelalte. Visele sunt una pentru el. Şi a învățat că singura diferență dintre ele e una de formă, căci unul va aduce aceeaşi disperare şi nefericire ca toate celelalte.

Mintea care crede cu convingere că tot ce vrea e pace trebuie să se unească cu alte minți, căci aşa se obține pacea. Iar, când dorința de pace e autentică, mijloacele de-a o găsi se dau într-o formă pe care o poate înțelege, cu toată sinceritatea, fiecare minte care o caută. Indiferent ce formă ia lecția, e concepută pentru el în aşa fel încât să nu o poată interpreta greşit, dacă cere cu sinceritate. Dar, dacă cere fără sinceritate, lecția nu va fi acceptată şi învățată cu adevărat sub nicio formă.

Să consacrăm exercițiile de astăzi recunoaşterii că spunem într-adevăr cu toată convingerea cuvintele pe care le rostim. Noi vrem pacea lui Dumnezeu. Nu e o dorință deşartă. Cuvintele acestea nu cer să ni se dea alt vis. Nu cer compromis şi nici nu încearcă să cadă la altă învoială, în speranța că poate mai există una care să izbutească acolo unde celelalte nu au izbutit. Rostirea acestor cuvinte cu toată convingerea adevereşte că iluziile sunt în zadar, cerând veşnicul în locul viselor labile care par să ofere fiecare altceva, dar sunt totuna: nimic.

Astăzi, consacră-ți intervalele practice cercetării atente a minții să gaseşti visele la care mai ții. Ce ceri în inima ta? Uită cuvintele pe care le foloseşti la formularea cerințelor. Gândeşte-te doar la ce crezi că te va alina şi îți va aduce fericire. Dar să nu te îngrozească iluziile care ți-au mai rămas, căci nu forma lor contează acum. Nu lăsa unele vise să fie mai acceptabile, păstrând ruşinea şi tăinuirea pentru celelalte. Ele sunt una. Şi, una fiind, ar trebui să li se pună tuturor o singură întrebare: "Oare asta vreau să am în loc de Cer şi de pacea lui Dumnezeu?"

Iată alegerea pe care o faci. Nu te amăgi că ar fi altfel. În asta, niciun compromis nu e posibil. Alegi pacea lui Dumnezeu sau ai cerut vise. Iar visele vor veni aşa cum le-ai cerut. Dar pacea lui Dumnezeu va veni la fel de sigur, ca să rămână cu tine de-a pururi. Nu va dispărea la fiecare cot şi cotitură a drumului, ca să reapară, nerecunoscută, în forme care se modifică şi se schimbă la fiecare pas pe care îl faci.

Tu vrei pacea lui Dumnezeu. Şi asta vor toți care par să caute vise. Pentru ei şi pentru tine, doar asta ceri când îți exprimi această rugăminte cu sinceritate profundă. Căci aşa ajungi la ce vor ei cu adevărat şi îți uneşti propriul țel cu ce caută ei mai presus de toate, un lucru poate necunoscut pentru ei, dar cert pentru tine. Ai fost slab uneori, lipsit de certitudinea finalității şi nesigur ce anume vrei, unde să cauți şi de unde să aştepți ajutor în această încercare. Ajutorul ți s-a dat. Nu vrei să te foloseşti de el împărtăşindu-1 cu ceilalți?

Cine caută cu adevărat pacea lui Dumnezeu nu poate să nu o găsească. Căci cere doar să nu se mai amăgească negându-şi ce e Voia lui Dumnezeu. Cine poate rămâne nesatisfăcut cerând ce are deja? Cine ar putea rămâne fără răspuns cerând un răspuns pe care îl are să îl dea? Pacea lui Dumnezeu este a ta.

Pentru tine a fost creată pacea, dată ție de Creatorul ei şi instituită ca Propriul Lui dar veşnic. Cum poți să nu reuşeşti, când ceri doar ce voieşte El să ai? Şi cum ți s-ar putea limita rugămintea doar la tine? Niciun dar dumnezeiesc nu poate fi neîmpărtăşit.

Iată atributul care distinge darurile lui Dumnezeu de fiecare vis care a părut vreodată să înlocuiască adevărul.

Nimeni nu poate să piardă şi toţi trebuie să câştige ori de câte ori s-a cerut şi s-a primit un dar dumnezeiesc. Dumnezeu dă doar ca să unească. Pentru El, a lua nu are înțeles. Şi, când ajunge la fel de lipsit de înțeles şi pentru tine, poți să fii sigur că eşti de o Voie cu El, şi El cu tine. Şi vei şti, deopotrivă, că eşti de o Voie cu toți frații tăi, al căror țel este al tău.

Iată singurul țel pe care îl urmărim astăzi, unindu-ne dorințele cu nevoia fiecărei inimi, cu chemarea fiecărei minți, cu speranța care stă mai presus de disperare, cu iubirea pe care atacul vrea să o ascundă, cu frăția pe care ura a încercat să o dezbine, dar care continuă să rămână cum a creat-o Dumnezeu. Cu un asemenea Ajutor alături, putem oare să nu reuşim azi când cerem să ni se dea pacea lui Dumnezeu.

LECTIA 186

Mântuirea lumii depinde de mine

Iată afirmatia care va alunga într-o zi toată aroganța din fiecare minte. Iată gândul adevăratei umilințe, care nu acceptă altă funcție pentru tine decât cea care ți s-a dat. Îți exprimă acceptarea rolului atribuit, fără a insista asupra altui rol. Nu judecă ce rol ți se cuvine. Ci doar adevereşte că Voia lui Dumnezeu s-a făcut precum în Cer şi pe pământ. Şi uneşte toate voile de pe pământ în planul Cerului de mântuire a lumii, readucând-o la pacea Cerului.

Să nu ne împotrivim funcției noastre. Nu noi am stabilit-o. Nu e ideea noastră. Mijloacele prin care va fi perfect îndeplinită ni s-au dat. Tot ce ni se cere să facem este să ne acceptăm rolul cu adevărată umilința şi să nu negăm cu aroganță autoamăgitoare că suntem demni de el. Avem puterea să facem ce ne e dat să facem. Mințile noastre sunt cât se poate de adecvate să preia rolul pe care ni l-a atribuit Cel Ce ne cunoaşte foarte bine.

Ideea de azi poate să pară destul de dez-îmbătătoare până îi vezi semnificația. Tot ce spune este că Tatăl tău te ține minte încă şi că îți oferă încrederea deplină pe care o are în tine, Fiul Lui. Ideea de azi nu îți cere nicidecum să fii altfel de cum eşti. Ce altceva ar putea umilința să îți ceară? Şi ce altceva ar putea aroganța să îți nege? Astăzi nu ne vom da înapoi de la sarcina pe care o avem, pe fățarnicul motiv că ne insultă modestia. Tocmai orgoliul vrea să nege Chemarea pentru Dumnezeu.

Ne lepădăm azi toată falsa umilință, ca să putem asculta Vocea lui Dumnezeu dezvăluindu-ne ce vrea să facem. Nu ne îndoim de capacitatea noastră de-a îndeplini funcția pe care ne-o va oferi. Vom fi siguri doar că ne cunoaşte aptitudinile, înțelepciunea şi sfințenia. Iar, dacă ne consideră demni de ea, aşa şi suntem. Numai aroganța judecă altfel.

Există o singură modalitate - numai una - de-a te elibera din încarcerarea pe care ți-a adus-o planul tău de-a demonstra că falsul e adevărat. Acceptă în schimb planul nefăcut de tine. Să nu judeci ce valoare ai pentru el. Dacă Vocea lui Dumnezeu te asigură că mântuirea are nevoie de partea ta şi că întregul depinde de tine, fii sigur că aşa şi este. Cei aroganți trebuie să se agațe de cuvinte, temându-se să treacă dincolo de ele şi să ajungă la o trăire care le-ar putea contraria poziția. Dar cei umili sunt liberi să audă Vocea care le spune ce sunt şi ce să facă.

Aroganța îți face o imagine de sine care nu e reală. Şi imaginea aceasta tremură şi se retrage îngrozită când Vocea pentru Dumnezeu te asigură că ai puterea, înțelepciunea şi sfințenia să treci de toate imaginile. Nu eşti slab, cum ți-e imaginea de sine. Nu eşti ignorant şi neputincios. Păcatul nu poate păta adevărul din tine, iar nefericirea nu se poate apropia de sfânta casă a lui Dumnezeu.

Vocea pentru Dumnezeu îți spune toate aceste lucruri. Şi, în timp ce îți vorbeşte, imaginea tremură şi caută să atace amenințarea pe care nu o ştie, simțind că i se fărâmă temelia. Dă-i drumul. Mântuirea lumii depinde de tine, şi nu de acest mic boț de humă, praf din pământ. Ce îi poate spune ea sfântului Fiu al lui Dumnezeu. De ce-ar trebui să se sinchisească el de ea?

Şi aşa ne găsim pacea. Vom accepta funcția pe care ne-a dat-o Dumnezeu, căci toate iluziile au la bază convingerea bizară că ne putem face alta. Rolurile pe care ni le-am făcut noi sunt labile şi par să se schimbe de la bocitoare la beatitudinea extatică a dragostei şi a iubirii. Putem râde sau plânge, şi putem întâmpina ziua cu bucurie sau cu lacrimi. Însăşi ființa noastră pare să se schimbe în cursul miilor de schimbări de dispoziție, iar sentimentele prin care trec înalță foarte sus sau ne trântesc la pământ în plină disperare.

Acesta să fie oare Fiul lui Dumnezeu? Ar crea El o asemenea instabilitate şi ar numi-o Fiu? Cel Ce e neschimbător împărtăşeşte atributele Sale cu creația Sa. Toate imaginile pe care pare să le facă Fiul Său nu afectează nicidecum ce este el. Ele se vântură prin mintea lui ca nişte frunze suflate de vânt, grupându-se într-un fel o clipă, risipindu-se ca să se regrupeze şi apoi împrăştiindu-se total. Sau camirajele percepute deasupra unui deşert, înălțându-se din pulbere şi praf.

Imaginile acestea lipsite de substanță vor trece şi îțivor lăsamintea liniştită şi înseninată, când vei accepta funcția care ți s-a dat. Imaginile pe care le faci tu dau naştere la obiective conflictuale, efemere şi vagi, incerte şi ambigue. Cine ar putea să depună eforturi constante sau să îşi îndrepte toată energia concentrată în slujba unor asemenea obiective? Funcțiile pe care le apreciază lumea sunt atât de incerte, încât se schimbă de zece ori pe oră când sunt cel mai sigure. Ce speranță de izbândă se poate baza pe asemenea obiective?

Prin minunat contrast, la fel de cert ca revenirea soarelui să împrăştie noaptea în fiecare dimineață, funcția care ți s-a dat cu adevărat se distinge clar şi fără pic de ambiguitate. Nu e nicio îndoială în privința validității ei. Vine de la Cel Ce nu cunoaşte greşeală, iar Vocea Lui e sigură de mesajele Ei. Ele nu se vor schimba, şi nici nu vor intra în conflict. Toate indică un singur obiectiv, unul pe care îl poți atinge. Planul tău

poate fi imposibil, dar planul lui Dumnezeu nu poate da greş nicicând pentru că El e Sursa lui.

Fă cum te îndrumă Vocea lui Dumnezeu. Şi, dacă îți cere un lucru ce pare imposibil, adu-ți aminte Cine îl cere şi cine l-ar refuza. Apoi gândeşte-te la următorul lucru: care are dreptate mai degrabă? Vocea care vorbeşte pentru Creatorul tuturor lucrurilor, Care cunoaşte toate lucrurile exact aşa cum sunt, sau distorsionata ta imagine sine, derutată, uluită, inconsecventă şi nesigură de toate? Nu lăsa să te îndrume vocea ei. Ascultă în schimb o Voce sigură, care îți vorbeşte de o funcție pe care ți-a dat-o Creatorul tău, Care Îşi aduce aminte de tine şi te îndeamnă să îți aduci aminte acum de El.

Chemarea blândei Lui Voci vine de la cunoscut la necunoscători. El vrea să te mângâie, deşi nu cunoaşte întristare. Vrea să facă o restituție, deşi e întreg; să îți facă un dar, deşi ştie că ai deja totul. El are Gânduri care satisfac toate nevoile percepute de Fiul Lui, deşi El nu le vede. Căci Iubirea trebuie să dea, iar ce e dat în Numele Lui ia forma cea mai utilă într-o lume a formei.

Acestea sunt formele care nu pot amăgi nicicând, pentru că provin chiar din Neformitate. Iertarea e o formă pământească de iubire, care - aşa cum e în Cer - nu are formă. Dar de ce este nevoie aici se dă după nevoie. În forma aceasta, îți poți îndeplini funcția chiar şi aici, deşi ce va însemna iubirea pentru tine când ți se va reda neformitatea e ceva şi mai măreț. Mântuirea lumii depinde de tine care poți să ierți. Aceasta este funcția pe care o ai aici.

LECTIA 187

Binecuvântez lumea pentru că mă binecuvântez pe mine însumi

Nimeni nu poate da dacă nu are. De fapt, dând dovedeşti că ai. Am mai făcut această afirmație. Nu asta pare să o facă greu de crezut. Nimeni nu se poate îndoi că trebuie mai întâi să posezi ce vrei să dai. La faza a doua însă, lumea şi percepția adevărată sunt divergente. Odată ce ai avut şi ai dat, lumea afirmă că ai pierdut ce ai posedat. Adevărul susține că, dând, vei spori ce posezi.

Cum e posibil? Căci e sigur că, dacă dai un lucru finit, ochii trupului tău nu îl vor percepe ca al tău. Am învățat însă că lucrurile reprezintă gândurile ce le fac. Şi nu îți lipseşte dovada că, atunci când dai idei, le întăreşti în propria ta minte. Poate că forma în care pare să apară gândul e schimbată când e dat. Dar el trebuie să revină la cel care îl dă. Iar forma pe care o ia nu poate fi mai puțin acceptabilă. Ci trebuie să fie mai acceptabilă.

Ideile trebuie mai întâi să îți aparțină înainte de-a le da. Dacă e să mântuieşti lumea, accepți mai întâi mântuirea pentru tine însuți. Dar nu vei crede că s-a înfăptuit până nu vei vedea miracolele pe care le aduce tuturor celor pe care îi vezi. Aici se lămureşte ideea de a da, căpătând un înțeles. Acum poți să percepi că, dând, ți-ai sporit averea.

Protejează toate lucrurile pe care le prețuiești prin actul de-a le da, şi vei fi sigur că nu le vei pierde niciodată. Aşa ți se arată că ceea ce ai crezut că nu ai e al tău. Dar să nu îi prețuiești forma. Căci ea se va schimba şi va deveni, cu timpul de nerecunoscut, oricât de mult încerci să o fereşti. Nicio formă nu durează. Gândul din spatele formei lucrurilor e cel ce trăieşte inalterabil.

Dă bucuros. Nu poți decât să câştigi din asta. Gândul rămâne şi se întăreşte prin faptul că e dat. Gândurile se extind când sunt împărtăşite, căci nu pot fi pierdute, Nu există dătător şi primitir în sensul în care îi concepe lumea. Există un dătător care păstrează; un altul care va şi da. Şi amândoi trebuie să câştige în urma acestui schimb, căci fiecare o să aibă gândul în forma care îl ajută cel mai mult. Ce pare să piardă e întotdeauna ceva ce o să prețuiască mai puțin decât ce i se va returna precis.

Nu uita niciodată că nu îti dai decât ție însuți. Cine înțelege ce înseamnă să dai nu poate decât să râdă de ideea sacrificiului. Şi nu poate să nu recunoască numeroasele forme pe care le poate lua sacrificiul. El râde totodată de durere şi pierdere, de boală şi de necaz, de sărăcie, foamete şi moarte. El recunoaşte că sacrificiul rămâne singura idee care stă în spatele tuturor acestor lucruri, şi, în duioasele lui hohote de râs, sunt vindecate toate.

Iluzia recunoscută trebuie să dispară. Nu accepta suferința, şi vei înlătura gândul suferinței. Binecuvântarea ta se opreşte asupra tuturor celor care suferă, când alegi să vezi toată suferința drept ceea ce este. Gândul sacrificiului dă naştere la toate formele pe care pare să le ia suferinta. Iar sacrificiul este o idee atât de smintită, încât sănatatea mintală o alungă imediat.

Să nu crezi niciodată că poți sacrifica. Nu e loc de sacrificiu în ce are valoare. Dacă se iveşte gândul, însăşi prezența lui arată că a apărut o greşeală şi că trebuie făcută o corecție. Binecuvântarea ta o va corecta. Dată mai întâi ție, e acum a ta pentru a o da şi tu. Nicio formă de sacrificiu şi de suferință nu poate ține mult în fața celui care s-a iertat şi s-a binecuvântat pe sine însuşi.

Crinii pe care ți-i oferă fratele tău sunt puşi pe altarul tău, alături de cei pe care îi oferi tu lui. Cui i-ar putea fi frică să vadă o sfințenie atât de minunată? Marea iluzie a fricii de Dumnezeu se reduce la nimic înaintea purității pe care o vei vedea aici. Să nu îți fie frică să te uiți. Fericirea pe care o vei vedea va îndepărta tot gândul formei şi va lăsa în schimb darul desăvârşit - veşnic prezent, veşnic în creştere, veşnic al tău, veşnic dat.

Acum suntem una în gând, căci frica a dispărut. Şi aici, înaintea altarului închinat unui singur Dumnezeu, unui singur Tată, unui singur Creator şi unui singur Gând, stăm laolaltă ca un singur Fiu al lui Dumnezeu. Neseparați de Cel Care e Sursa noastră, nedistanțați de singurul frate care face parte din singurul nostru Sine, a Cărui inocență ne-a unit pe toți într-unul singur, stăm în fericire şi dăm aşa cun primim. Numele lui Dumnezeu e pe buzele noastre. Şi, privind lăuntric, vedem puritatea Cerului strălucind în propria noastră reflecție a Iubirii Tatălui nostru.

Acum suntem binecuvântați şi acum binecuvântăm lumea. Ce am văzut vom şi extinde, căci vrem să se vadă pretutindeni. Vrem să vedem cum străluceşte de harul lui Dumnezeu în toți. Nu vrem să se refuze niciunui lucru pe care îl vedem. Şi, pentru a ne asigura că această viziune sfântă e a noastră, o oferim tuturor lucrurilor pe care le vedem. Căci, unde o vedem, ni se va înapoia sub forma crinilor pe care îi putem pune pe

altarul nostru, făcând din el o casă a Inocenței, Care sălăşluieşte în noi şi ne oferă Sfințenia Lui să fie a noastră.

LECTIA 188

Pacea lui Dumnezeu străluceşte acum în mine

De ce ai aştepta Cerul? Cei ce caută lumina pur şi simplu îşi acoperă ochii. Lumina e în ei acum. Iluminarea nu e decât o recunoaştere, şi nicidecum o transformare. Lumina nu e din lume, dar tu, care porți lumina în tine, eşti străin aici şi tu. Lumina a venit cu tine din casa în care te-ai născut, şi a rămas cu tine pentru că este a ta. E singurul lucru pe care îl aduci cu tine de la Cel Ce e Sursa ta. Ea străluceşte în tine pentru că îți luminează casa, şi te duce înapoi de unde a venit şi unde eşti acasă.

Lumina aceasta nu poate fi pierdută. De ce ai aştepta să o găseşti în viitor sau ai crede că s-a pierdut deja sau că nici nu a fost? E atât de uşor de văzut, încât argumentele care arată că nu există devin ridicole. Cine poate nega prezența unui lucru pe care îl vede în sinea lui? Nu e greu să priveşti lăuntric, căci acolo începe toată viziunea. Nu există imagine, de vis sau dintr-o Sursă mai adevărată, care să nu fie decât umbra celor văzute prin viziune lăuntrică. Acolo începe percepția şi totacolo se sfârşeşte. Nu are altă sursă.

Pacea lui Dumnezeu străluceşte acum în tine şi, din inima ta, se extinde de jur împrejurul lumii. Se opreşte să mângâie fiecare făptură, lăsându-i câte o binecuvântare care rămâne cu ea în vecii vecilor. Ce dă ea trebuie să fie veşnic. Ea alungă toate gândurile cele efemere şi fără valoare. Aduce reînnoire tuturor inimilor obosite şi luminează, în trecerea ei, toată viziunea. Toate darurile ei sunt date tuturor şi toți se unesc să îți aducă mulțumiri ție, care dai, şi ție, care ai primit.

Strălucirea din mintea ta aminteşte lumii ce a uitat, iar lumea îți redă această amintire ție. Din tine, mântuirea emană daruri incomensurabile, date şi înapoiate. Ție, dătătorul darului, Dumnezeu Însuşi îți aduce mulțumiri. Şi, în urma binecuvântării lui, Lumina din tine străluceşte şi mai tare, sporind darurile pe care le ai de oferit lumii.

Pacea lui Dumnezeu nu poate să fie stăvilită. Cine o recunoaşte în sinea lui trebuie să o dea. Iar mijloacele prin care o dă sunt accesibile înțelegerii lui. El iartă pentru că a recunoscut adevărul în sinea lui. Pacea lui Dumnezeu străluceşte acum în tine şi în toate făpturile. În linişte, e universal adeverită. Căci ce vede viziunea ta lăuntrică e modul în care percepi universul.

Stai liniştit şi închide-ți ochii. Lumina din tine este de ajuns. De una singură, are puterea să îți dea darul vederii. Exclude lumea exterioară şi lasă-ți gândurile să zboare la pacea din interior. Ele ştiu drumul. Căci gândurile oneste, nepătate de visul lucrurilor lumeşti din afara ta, devin mesagerele sfinte ale lui Dumnezeu Însuşi.

Gândurile acestea le gândeşti cu El. Ele îşi recunosc casa. Şi indică sigur Sursa lor, Unde Dumnezeu Tatăl şi Fiul sunt una. Pacea lui Dumnezeu străluceşte asupra lor, dar

ele trebuie să rămână şi cu tine, căci s-au născut în mintea ta, aşa cum s-au născut şi ale tale într-a lui Dumnezeu. Ele te readuc la pace, de unde au venit doar pentru a-ți reaminti cum trebuie să revii.

Ele iau aminte la Vocea Tatălui tău când tu refuzi să asculți. Şi te îndeamnă cu blândețe să accepți Cuvântul Lui drept ce eşti, în locul fanteziilor şi al umbrelor. Ele îți reamintesc că eşti cocreatorul tuturor făpturilor. Căci, aşa cum străluceşte pacea lui Dumnezeu în tine, trebuie să strălucească şi asupra lor.

Astăzi exersăm apropierea de lumina din noi. Ne luăm gândurile hoinare şi le readucem cu blândețe acolo unde se aliniază cu toate gândurile pe care le împărtăşim cu Dumnezeu. Nu le vom lăsa să rătăcească. Lăsăm lumina din mințile noastre să le îndrume să vină acasă. Noi le-am trădat, poruncindu-le să plece de la noi. Dar acum le chemăm înapoi, şi le curățăm bine de deziderate bizare şi dorințe dezordonate. Le refacem sfințenia moştenirii lor.

Aşa ni se refac şi mințile odată cu ele, şi adeverim că pacea lui Dumnezeu mai străluceşte în noi şi, din noi, spre toate făpturile care împărtăşesc viața noastră. Le vom ierta pe toate, absolvind lumea întreagă de ce am crezut că ne-a făcut. Căci noi suntem cei care facem lumea aşa cum vrem să o avem. Acum alegem să fie inocentă, lipsită de păcat şi deschisă la mântuire. Şi ne punem asupra ei binecuvântarea mântuitoare, spunând:

Pacea lui Dumnezeu străluceşte acum în mine.
În pacea aceea, să strălucească asupra mea lucrurile toate. Şi să le binecuvântez cu lumina din mine.

LECTIA 189

Simt în mine acum Iubirea lui Dumnezeu

Există o lumină în tine pe care lumea nu o poate percepe. Şi, cu ochii ei, nu vei vedea lumina aceasta, căci lumea te orbeşte. Dar ai ochi să o vezi. E acolo ca să te iuți la ea. Nu a fost pusă în tine pentru a o feri de privirea ta. Lumina aceasta e o reflecție a gândului pe care îl exersăm acum. Să simți Iubirea lui Dumnezeu în tine înseamnă să vezi lumea cu alți ochi, să o vezi sclipind de inocență, vibrând de speranță, şi binecuvântată cu desăvârşită milostivire şi iubire.

Cui i-ar putea fi frică într-o lume ca aceasta? Ea te întâmpină cu căldură, se bucură că ai venit şi te ridică în slavă în timp ce te fereşte de orice formă de pericol şi durere. Îți oferă o casă caldă şi plăcută în care să stai o vreme. Te binecuvântează toată ziua şi te veghează noaptea toată, paznic silențios al sfântului tău somn. Ea vede mântuirea în tine

şi ocroteşte lumina din tine, în care şi-o vede pe a ei. Îți oferă florile ei şi zăpada ei, ca recunoştință pentru mărinimia de care dai dovadă.

Iată lumea pe care ți-o dezvăluie Iubirea lui Dumnezeu. E atât de diferită de lumea pe care o vezi prin ochii întunecați ai răutății şi ai fricii, încât una o dezminte pe cealaltă. Numai una poate să fie percepută. Cealaltă nu are niciun înțeles. O lume în care iertarea se răsfrânge asupra tuturor şi pacea îşi oferă lumina blândă tuturor e de neconceput pentru cei ce văd o lume a urii pornite din atac, gata să se răzbune, să ucidă şi să distrugă.

Dar lumea urii e la fel de nevăzută şi de neconceput pentru cei ce simt în ei Iubirea lui Dumnezeu. Lumea lor reflectă tihna şi pacea care strălucesc în ei, blândețea şi inocența pe care le văd înconjurându-i, bucuria cu care privesc din nesecatele fântâni ale bucuriei din interiorul lor. Ce au simțit în sinea lor ei şi privesc, şi îi văd reflecția neîndoioasă pretutindeni.

Ce vrei să vezi? Ți s-a dat de ales. Dar învață şi nu îți lăsa mintea să uite această lege a vederii: vei vedea ce simți în interior. Dacă în inimas ta îşi găseşte loc ura, vei percepe o lume înfricoşătoare, ținută cu cruzime între degetele uscățive ale morții. Dacă simți în tine Iubirea lui Dumnezeu, vei vedea în afară o lume a îndurării şi a iubirii.

Astăzi trecem de iluzii, căutând să ajungem la sâmburele de adevăr din noi şi să simțim tandrețea lui atotcuprinzătoare, Iubirea lui care ne ştie ca ea de perfecți, vederea lui care e darul pe care ni-l acordă Iubirea lui. Învățăm astăzi drumul. E la fel de sigur ca Iubirea însăşi, la care ne duce. Căci simplitatea lui evită capcanele pe care pretinsa rațiune a lumii, cu convoluțiile ei prosteşti, nu face decât să le ascundă.

Fă doar atât: opreşte-te şi leapădă-ți toate gândurile despre ce eşti şi ce e Dumnezeu, toate conceptele pe care le-ai învățat despre lume, toate imaginile pe care le deții despre tine însuți. Goleşte-ți mintea de tot ce crede că e adevărat sau fals, sau bun sau rău, de fiecare gând pe care îl judecă valoros şi de toate ideile de care îi e ruşine. Nu te agăța de nimic. Nu adu cu tine niciun gând învățat din trecut, nicio convingere dinainte învățată din orice. Uită de lumea aceasta, uită de cursul acesta şi vino cu mâinile întru totul goale la Dumnezeul tău.

Oare nu El e Cel Ce ştie cum să ajungă la tine? Nu e nevoie să ştii cum să ajungi la El. Rolul tău e doar acela de-a lăsa să fie înlăturate - în linişte şi pentru totdeauna - toate obstacolele pe care le-ai ridicat între Fiu şi Dumnezeu Tatăl. Ca răspuns voios şi imediat, Dumnezeu Îşi va îndeplini Propriul rol. Cere şi vei primi. Dar să nu Îi impui nimic şi să nu Îi indici lui Dumnezeu pe ce drum să îți apară. Modul de-a ajunge la El e pur şi simplu acela de-a-L lăsa să fie. Căci aşa se proclamă şi realitatea ta.

Aşa că astăzi nu alegem cum să mergem la El. Ci alegem să Îl lăsăm să vină. Şi, cu această hotărâre, ne odihnim. Şi, într-ale noastre inimi tăcute şi minți deschise, Iubirea

Lui îşi va croi singură drum. Ce nu a fost negat precis există, dacă e să fie adevărat şi poate fi atins cu siguranță. Dumnezeu Îşi cunoaşte Fiul şi ştie cum să ajungă la el. Nu e nevoie să Îi arate Fiul cum să îl găsească. Prin fiecare uşă deschisă, Iubirea Lui răzbate din locaşul ei lăuntric şi aprinde lumea de inocență.

Tată, nu ştim cum să ajungem la Tine. Dar Te-am chemat şi ne-ai răspuns. Nu ne vom amesteca. Căile mântuirii nu sunt ale noastre, căci Ție Îți aparțin. Şi numai la Tine le căutăm. Mâinile noastre sunt deschise să Îți primească darurile. Nu avem gânduri de gândit separat de Tine, şi nu nutrim convingeri despre ce suntem sau despre Cine ne-a creat. A Ta este calea pe care vrem să o găsim şi să o urmăm. Şi Îți cerem ca numai Voia Ta, care este şi a noastră, să se facă în noi şi în lume, ca să devină acum o parte din Cer. Amin.

LECTIA 190

Aleg bucuria lui Dumnezeu în loc de durere

Durerea e o perspectivă greşită. Când o resimți sub orice formă, e o dovadă de autoamăgire. Nu e deloc un fapt. Şi nu ia nicio formă care nu va dispărea dacă o vezi cum trebuie. Căci durerea proclamă că Dumnezeu e crud. Cum să fie reală, sub orice formă? Ea stă mărturie pentru ura lui Dumnezeu Tatăl față de Fiul Său, păcătoşenia pe care o vede El în el, şi dorința Lui dementă de răzbunare şi moarte.

Pot fi atestate oare asemenea proiecții? Pot fi altfel decât întru totul false? Durerea nu e decât o mărturie la greşelile Fiului în ce se consideră a fi. Ea e un vis de răzbunare cruntă pentru o crimă care nu s-a putut comite; pentru un atac la adresa unui lucru total inatacabil. E un coşmar cum că ai fost abandonat de o Veşnică Iubire, care nu şi-ar putea părăsi Fiul pe care l-a creat din iubire.

Durerea e un indiciu că iluziile domnesc în locul adevărului. Ea demonstrează că Dumnezeu este negat, confundat cu frica, perceput ca nebun şi văzut ca trădător Lui Însuşi. Dacă Dumnezeu este real, nu există durere. Dacă durerea este reală, nu există Dumnezeu. Căci răzbunarea nu face parte din iubire. Iar frica, negând iubirea şi folosind durerea să demonstreze că Dumnezeu e mort, a arătat că moartea e triumfătoare asupra vieții. Trupul e Fiul lui Dumnezeu, stricăcios în moarte, la fel de muritor ca Tatăl pe Care L-a ucis.

Pace unor asemenea prostii! A sosit timpul să râdem de asemenea idei demente. Nu e nevoie să le considerăm crime cumplite sau păcate secrete cu grele consecințe. Cine altul decât un nebun ar putea să le conceapă cauză a vreunui lucru? Mărturia lor, durerea, e nebună ca şi ele, şi nicicum mai de temut decât iluziile demente pe care le apără, încercând să demonstreze că trebuie să mai fie adevărate.

Numai gândurile tale îți cauzează durere. Nimic din afara minții tale nu te poate răni sau leza în niciun fel. Nu există cauză dincolo de tine care să se poată abate asupra ta să te oprime. Nimeni în afară de tine nu te afectează. Nu există nimic în lume care să aibă puterea de-a te face bolnav sau trist, slab sau plăpând. Dar tu ai puterea să domini toate

lucrurile pe care le vezi recunoscând pur şi simplu, ce eşti. În momentul în care percepi inofensivitatea din ele, îți vor accepta voia sfântă ca a lor. Şi ce a fost văzut ca înfricoşător devine acum o sursă de inocență şi sfințenie.

Sfântul meu frate, gândeşte-te puțin la următorul lucru: lumea pe care o vezi nu face nimic. Nu are nicidecum efecte. Ci reprezintă pur şi simplu ce gândeşti. Şi se va schimba complet când optezi să Îți schimbi mentalitatea şi alegi bucuria lui Dumnezeu drept ceea ce vrei cu adevărat. Sinele tău radiază în această bucurie sfântă, neschimbat, neschimbător şi de neschimbat, în vecii vecilor. Chiar vrei să refuzi unui colțişor al minții tale propria lui moştenire şi să îl ții pe post de spital pentru durere, un loc nesănătos unde făpturile trebuie să vină, în final, să moară?

Lumea poate să pară că îți cauzează durere. Şi totuşi, lumea, fără cauză fiind, nu are puterea de-a cauza. Efect fiind, nu poate produce efecte. Iluzie fiind, e ceea ce doreşti. Dorințele tale deşarte reprezintă durerile ei. Deziderațele tale ciudate îi aduc vise rele. Gândurile tale moarte o învăluie în frică, în timp ce în iertarea ta plină de bunătate chiar trăieşte.

Durerea e gândul de rău luând formă şi făcând ravagii în sfântă mintea ta. Durerea e prețul de răscumpărare pe care l-ai plătit bucuros să nu fii liber. În durere, lui Dumnezeu I se refuză Fiul pe care îl iubeşte. În durere, frica pare să triumfe asupra iubirii, iar timpul să înlocuiască veşnicia şi Cerul. Iar lumea devine un loc plin de cruzi-me şi amărăciune, unde domină întristarea şi micile bucurii cedează în fațaatacului crâncen al durerii crunte ce aşteaptă să nefericească toată bucuria.

Depune-ți armele şi intră fără apărare în locul tihnit în care pacea Cerului potoleşte lucrurile toate, în sfârşit. Depune-ți toate gândurile de primejdie şi frică. Nu lăsa să intre cu tine niciun atac. Depune-ți sabia nemiloasă a judecății pe care o ții la propriul gât şi leapădă-ți asalturile nimicitoare cu care cauți să îți ascunzi sfințenia .

Aici vei înțelege că nu există durere. Aici îți aparține bucuria lui Dumnezeu. Azi e ziua în care ți-e dat să înțelegi lecția care conține toată puterea mântuirii. Iat-o: durerea e iluzie; bucuria, realitate. Durerea e doar somn; bucuria este deşteptare. Durerea e amăgire; doar bucuria este adevăr.

Şi iarăşi luăm singura decizie care poate fi luată vreodată: alegemîntre iluzii şi adevăr, între durere şi bucurie, între iad şi Cer. Să neumple inimile recunoştința față de Profesorul nostru, căci suntem liberisă ne alegem bucuria în loc de durere, sfințenia în locul păcatului, pacea lui Dumnezeu în loc de conflict şi lumina Cerului în loculîntunericului lumii.

LECTIA 191

Sunt sfântul Fiu al lui Dumnezeu Însuşi

Iată declarația prin care te eliberezi din robia lumii. Şi, tot prin ea, se eliberează lumea toată. Nu vezi ce ai făcut dând lumii rolul de temnicer al Fiului lui Dumnezeu. Cum ar putea să fie decât rea şi temătoare, speriată de umbre, punitivă şi sălbatică, lipsită de orice rațiune, oarbă, înnebunită de ură?

Ce ai făcut de ai aşa o lume? Ce ai făcut de vezi aşa ceva? Neagă-ți propria Identitate, şi asta este ce rămâne. Priveşti haosul şi proclami că e cine eşti tu. Nu există imagine care să nu îți adeverească acest lucru. Nu există sunet care să nu îti vorbească de fragilitatea din tine şi din afara ta; nici răsuflare care să nu pară că te apropie de - moarte; nici speranță a ta care să nu se dizolve în lacrimi.

Neagă-ți propria Identitate, şi nu vei scăpa de nebunia care a pricinuit acest gând bizar, nefiresc şi fantomatic, care derâde creația şi râde de Dumnezeu. Neagă-ți propria Identitate, şi te apuci să înfrunți universul de unul singur, fără niciun prieten, o infimă particulă de praf împotriva legiunilor duşmanilor tăi. Neagă-ți propria Identitate, şi vezi numai rău, păcat şi moarte; disperarea smulgându-ți din mână fiecare rămăşiță de speranță, nelăsându-ți altceva decât dorința de-a muri.

Şi totuşi, ce e acesta decât un joc de-al tău în care Identitatea poate fi negată? Eşti aşa cum te-a creat Dumnezeu. Să crezi orice altceva e curată nebunie. În acest singur gând, toți sunt eliberați. În acest singur adevăr, toate iluziile dispar. In acest singur fapt, nepăcătoşenia e proclamată de-a pururi o parte din fiecare lucru, miezul existenței lui şi garanția imortalității lui.

Dar lasă ideea de astăzi să își găsească un loc printre gândurile tale, şi te vei înălța cu mult deasupra lumii şi deasupra tuturor gândurilor lumeşti care o țin prizonieră. Şi, din acest loc al siguranței şi al eliberării, te vei întoarce şi o vei elibera. Căci cel care își poate accepta adevărata Identitate e mântuit cu adevărat. Iar mântuirea lui e darul pe care îl dă tuturor, cu recunoştință față de Cel Ce i-a arătat drumul către fericire, care i-a schimbat întreaga perspectivă asupra lumii.

Un sigur gând sfânt ca acesta şi eşti liber: eşti sfântul Fiu al lui Dumnezeu Insuşi. Şi, cu gândul acesta sfânt, înveți totodată că ai eliberat lumea. Nu ai nevoie să o foloseşti cu cruzime, ca să percepi apoi această nevoie cumplită în ea. O eliberezi de propria ta încarcerare. Nu îți vei vedea o devastatoare imagine de sine cutreierând lumea ea cu groază, în timp ce lumea se frânge în chinuri cumplite pentru că fricile tale au pus semnul morții pe inima ei.

Bucură-te astăzi că iadul se desface foarte uşor. Nu trebuie decât să îți spui:

Sunt sfântul Fiu al lui Dumnezeu Însuşi. Nu pot să sufăr, nu pot fi cuprins de dureri; nu pot să îndur pierderi şi nu pot să nu fac tot ce cere mântuirea.

Şi, în gândul acesta, tot ce vezi este total schimbat.

Un miracol a luminat toate străvechile caverne întunecate, în care riturile morții au răsunat de la începutul timpului. Căci timpul şi-a pierdut încleştarea asupra lumii. Fiul lui Dumnezeu a venit în slavă să îi mântuiască pe pierduți, să îi izbăvească pe neputincioşi şi să dea lumii darul iertării lui. Cine ar putea să vadă lumea ca întunecată şi păcătoasă, când Fiul lui Dumnezeu a venit din nou, în sfârşit, să o elibereze?

Tu, care te percepi slab şi fragil, cu speranţe deşarte şi vise devastate, născut doar ca să mori, să plângi şi să chinuieşti, ascultă: ţi s-a dat toată puterea în Cer şi pe pământ. Nu există ceva care să îţi fie cu neputinţă. Te joci de-a moartea, de-a neputinţa, jalnic legat de descompunere, într-o lume care nu îţi arată niciun pic de milă. Dar, când îi arăţi mila ta, mila ei se va răsfrânge asupra ta.

Lasă-L atunci pe Fiul lui Dumnezeu să se trezească din somn şi, deschizându-şi sfinţii ochi, să se întoarcă să binecuvânteze lumea pe care a făcut-o. Ea în greşeală a început, dar va sfârşi în reflecţia sfinţeniei lui. Iar el nu va mai dormi şi nu va mai visa moartea. Aşa că alătură-te mie astăzi. Slava ta este lumina care mântuieşte lumea. Nu îi mai refuza mântuirea. Priveşte lumea din jurul tău şi vezi suferinţa din ea. Nu ţi-e dispusă inima să le aducă odihnă fraţilor tăi istoviţi?

Ei trebuie să aştepte propria ta eliberare. Stau în lanţuri până nu eşti liber. Şi nu pot să vadă mila lumii până nu o găseşti în sinea ta. Stau în chinuri până nu negi încleştarea ei asupra ta. Şi mor până nu îţi accepţi viaţa veşnică. Tu eşti sfântul Fiu al lui Dumnezeu Însuşi. Aminteşte-ţi asta, şi toată lumea este liberă. Aminteşte-ţi asta, şi Cerul şi pământul una sunt.

LECTIA 192

Am o functie pe care Dumnezeu ar vrea să o ocup

E Voia sfântă a Tatălui tău ca tu să Îl întregeşti şi ca Sinele tău să fie sacrul Său Fiu, veşnic pur ca El, din iubire creat şi în iubire păstrat, extinzând iubire, creând în numele ei, veşnic una cu Dumnezeu şi cu Sinele tău. Dar ce poate însemna aşa o funcţie într-o lume a invidiei, urii şi atacului?

De aceea, ai o funcţie în lume în termenii ei. Căci cine poate să înţeleagă un limbaj care îi depăşeşte cu mult simpla înţelegere? Iertarea reprezintă funcţia pe care o ai aici. Ea nu e creaţia lui Dumnezeu, căci e mijlocul prin care se poate desface neadevărul. Şi cine să ierte Cerul? Pe pământ însă, ai nevoie de mijlocul de-a te desprinde de iluzii. Creaţia aşteaptă doar adeverirea, nu săvârşirea, revenirii tale.

Creaţia nici nu poate fi concepută în lume. Nu are niciun înţeles aici. Iertarea e manifestarea cea mai apropriată pe pământ pe care poatesă o aibă. Căci, născută în Cer fiind, nu are nicio formă. Dumnezeu însă a creat pe Cineva Care are puterea să traducă în formă ce e total lipsit de formă. Ce face El sunt vise, dar de un gen atât de apropiat de deşteptare, încât lumina zilei se şi revarsă în ele, şi ochi deja întredeschişi întrezăresc priveliştile bucuroase pe care le conţin prinosurile lor.

Iertarea priveşte cu blândeţe toate lucrurile necunoscute în Cer, le vede cum dispar şi lasă lumea o tăbliţă curată şi care Cuvântul lui Dumnezeu poate acum să înlocuiască simbolurile fără sens care s-au scris acolo înainte. Iertarea e mijlocul prin care se înfrânge frica de moarte, pentru că nu mai are acum nicio atracţie cumplită şi vinovăţia a dispărut. Iertarea lasă trupul să fie perceput aşa cum este: un simplu mijloc didactic,

pe care îl laşi deoparte când învățarea se încheie, dar care nu îl schimbă nicidecum pe cel care învață.

Mintea fără trup nu poate face greşeli. Nu se poate gândi că va muri, nici că va fi prada unui atac nemilos. Mânia devine imposibilă, şi unde este groaza atunci? Ce frici i-ar mai putea asalta pe cei ce au pierdut sursa întregului atac, miezul chinului şi focarul fricii? Numai iertarea poate uşura mintea de gândul că trupul este casa ei. Numai iertarea poate reinstitui pacea pe care i-a hărăzit-o Dumnezeu sfântului Său Fiu. Numai iertarea poate convinge Fiul să îşi vadă sfințenia din nou.

Când nu va mai fi mânie, vei percepe negreşit că, pentru viziunea lui Cristos şi darul de-a vedea, nu s-a cerut vreun sacrificiu; numai durerea a fost alungată dintr-o minte bolnavă şi torturată. Să fie oare un lucru nedorit? Un lucru de temut? Sau e un lucru de sperat, de întâmpinat cu mulțumiri şi de acceptat cu bucurie? Una suntem şi, de aceea, nu renunțăm la nimic. Dar ni s-a dat chiar totul de către Dumnezeu.

Avem nevoie însă de iertare ca să percepem că aşa şi e. Fără lumina ei binevoitoare, orbecăim în întuneric, folosind ratiunea doar ca să ne justificăm furia şi atacul. Înțelegerea noastră este atât de limitată, încât ce considerăm că înțelegem nu e decât confuzie născută din greşeală. Ne-am rătăcit în ceața viselor labile şi a gândurilor înfricate, ochii ne stau bine închişi să nu vedem lumina, iar mințile ne sunt ocupate să venereze ceva ce nu există.

Oare cine se poate naşte din nou în Cristos, dacă nu cel ce i-a iertat pe toți pe care îi vede, la care se gândeşte sau pe care şi-i închipuie? Cui i s-ar putea da drumul cât timp ține întemnițat pe cineva? Un temnicer nu e liber, căci e legat laolaltă cu prizonierul lui. El trebuie să se asigure că nu îi scapă, aşa că îşi petrece timpul păzindu-l. Gratiile care îl îngrădesc pe el devin lumea în care trăieşte temnicerul lui, odată cu el. Şi tocmai de libertatea lui depinde calea eliberării pentru amândoi.

De aceea, nu ține prizonier pe nimeni. Dezleagă în loc să legi, căci aşa eşti pus în libertate. Calea de urmat e simplă. De fiecare dată când simți junghiul mâniei, dă-ți seama că ții o sabie deasupra capului tău. Şi va cădea sau va fi înlăturată în functie de hotărârea pe care o iei să fii condamnat sau să fii liber. În felul acesta, fiecare dintre cei ce par să te tenteze să te înfurii reprezintă mântuitorul tău din închisoarea morții. Aşa că îi datorezi mulțumiri în loc de durere.

Fii milostiv astăzi. Fiul lui Dumnezeu îți merită mila. Tocmai el îți cere să accepți acum calea eliberării. Nu îl refuza. Iubirea Tatălui său față de el îți aparține ție. Funcția ta aici pe pământ este aceea de a-l ierta, ca să poți să îl accepți din nou ca propria ta Identitate. El e aşa cum l-a creat Dumnezeu. Iar tu eşti ce este el. Iartă-i acum păcatele, şi vei vedea că eşti una cu el.

LECTIA 193

Toate lucrurile sunt lecții pe care Dumnezeu ar vrea să le învăț

Dumnezeu nu ştie de învățătură. Dar Voia Lui se extinde la ceea ce El nu înțelege, în sensul că El vrea ca fericirea moştenită de la El de Fiul Lui să fie netulburată; veşnică şi în continuă expansiune, întinzându-se de-a pururi în bucuria întregii creații, veşnic deschisă şi total nelimitată în El. Iată care este Voia Lui. Aşa că Voia Lui asigură mijloacele de-a garanta că se şi face.

Dumnezeu nu vede contradicții. Dar Fiul Lui crede că el le vede. De aceea, are nevoie de Cineva Care să îi poată corecta vederea eronată şi să îi dea viziunea care îl va conduce înapoi acolo unde percepția încetează. Dumnezeu nu percepe absolut deloc. Dar tocmai El dă mijloacele prin care percepția devine suficient de adevărată şi de frumoasă să lase lumina Cerului să se răsfrângă asupra ei. Tocmai El răspunde la ceea ce Fiul Lui ar vrea să contrazică, şi îi ocroteşte nepăcătoşenia de-a pururi.

Iată lecțiile pe care Dumnezeu ar vrea să le înveți. Voia Lui le reflectă pe toate, iar ele reflectă bunătatea Lui drăgăstoasă față de Fiul pe care îl iubeşte. Fiecare lecție are un gând central, acelaşi pentru toate. Doar forma se schimbă, odată cu schimbarea împrejurărilor şi întâmplărilor, personajelor şi temelor, aparente dar nereale. Conținutul lor de bază e acelaşi. Iată-l:

Iartă, şi vei vedea asta altfel.

Cert e că toată suferința nu pare a fi decât neiertare. Dar acesta e conținutul de sub formă. Tocmai faptul că e acelaşi face învățătura sigură, căci lecția e atât de simplă, încât nu poate fi respinsă în final. Nimeni nu se poate ascunde la nesfârşit de un adevăr atât de evident, încât apare în nenumărate forme, dar e recunoscut la fel de uşor în toate, de vrei să vezi această simplă lecție.

Iartă, şi vei vedea asta altfel.

Iată cuvintele pe care le rosteşte Spiritul Sfânt în toate tribulațiile tale, în toată durerea ta, în toată suferința, indiferent de formă. Iată cuvintele cu care tentația încetează, iar vinovăția, abandonată, nu mai este venerată. Iată cuvintele care încheie visul păcatului şi scapă mintea de toată frica. Iată cuvintele prin care mântuirea ajunge la toată lumea.

Oare să nu învățăm să rostim aceste cuvinte când suntem tentați să credem că durerea e reală şi moartea devine alegerea noastră în locul vietii? Să nu învătăm să rostim aceste cuvinte când am înțeles puterea lor de-a elibera toate mințile din robie? Iată cuvintele care îți dau putere asupra tuturor întâmpărilor care par să fi primit

putere asupra ta. Le vei vedea cum trebuie când vei conştientiza total cuvintele acestea, şi nu vei uita că se aplică la tot ce vedeți greşit tu sau orice frate.

Cum poți să ştii când vezi greşit sau când altcineva nu reuşeşte să perceapă lecția pe care ar trebui să o învețe? Durerea pare reală în percepție? Dacă pare, poți fi sigur că lecția nu s-a învățat. Şi că rămâne ascunsă o neiertare în mintea care vede durerea prin ochi dirijați de minte.

Dumnezeu nu vrea să suferi în acest hal. Vrea să te ajute să te ierți. Fiul Lui nu îşi aminteşte cine este el. Iar Dumnezeu vrea ca el să nu uite de Iubirea Lui şi de toate darurile pe care le aduce cu ea Iubirea Lui. Vrei să renunți acum la propria ta mântuire? Vrei să nu înveți simplele lecții pe care ți le prezintă Profesorul Cerului, ca toată durerea să dispară şi Dumnezeu să fie amintit de Fiul Său?

Toate lucrurile sunt lecții pe care Dumnezeu ar vrea să le înveți. Nu vrea să lase fără corecție niciun gând neiertător, şi niciun cui sau ghimpe care să Îi rănească sfântul Fiul în orice fel. El vrea să se asigure că odihna lui preasfântă rămâne netulburată şi senină, fără griji într-un veşnic cămin care îi poartă grija. Şi vrea să se şteargă lacrimile toate, nerămânând niciuna încă nevărsată, niciuna în aşteptarea momentului desemnat să cadă. Căci Dumnezeu a voit ca râsul să înlocuiască fiecare lacrimă şi Fiul Lui să fie din nou liber.

Vom încerca astăzi să doborâm, într-o singură zi, o mie de obstacole aparente în calea păcii. Să ajungă mai repede la tine îndurarea. Nu încerca să o ții departe încă o zi, un minut sau o clipită. Timpul pentru asta a fost făcut. Foloseşte-l azi în scopul ce îl are. Dimineața şi seara, pune atât timp cât poți în slujba adevăratului său scop, şi nu lăsa timpul acesta să fie mai puțin decât e necesar pentru a-ți satisface nevoia cea mai profundă.

Dă tot ce poți şi încă un pic. Căci vrem acum să ne sculăm în grabă, să mergem la casa Tatălui nostru. Suntem plecați de prea mult timp şi nu mai vrem să zăbovim aici. În timp ce exersăm, să ne gândim la toate lucrurile pe care le-am păstrat ca să le rezolvăm de unii singuri, ferindu-le astfel de vindecare. Să I le dăm pe toate Celui Care ştie cum să le vadă în aşa fel încât să dispară toate. Adevărul e mesajul Lui; adevărul e învățătura pe care o predă. Lecțiile Lui sunt lecțiile pe care Dumnezeu ar vrea să le învățăm.

În fiecare oră, petrece-ți câteva momente - atât azi, cât şi în zilele ce vor veni - exersând lecția iertării în forma stabilită pentru ziua respectivă. Şi încearcă să o aplici la întâmplările pe care le-a adus ora, în aşa fel încât următoarea să fie liberă de precedenta. Lanțurile timpului se desfac uşor în felul acesta. Nu lăsa nicio oră să îşi arunce umbra asupra celei ce urmează, şi - când trece şi aceea – lasă tot ce s-a întâmplat în cursul ei să plece cu ea. Aşa vei rămâne nelegat, în pace veşnică în lumea timpului.

Iată lecția pe care Dumnezeu ar vrea să o înveți: există un fel de-a privi totul care îl lasă să fie, pentru tine, încă un pas spre El şi spre mântuirea lumii. La tot ce vorbeşte de groază, răspunde astfel:

Voi ierta, şi asta o să dispară.

La fiecare temere, la fiecare grijă şi la fiecare formă de suferinţă, repetă aceleaşi cuvinte. Şi atunci ai cheia ce deschide poarta Cerului şi pogoară Iubirea lui Dumnezeu Tatăl pe pământ, în sfârşit, să îl ridice la Cer. Dumnezeu va face chiar El acest ultim pas. Nu Îi refuza micii paşi pe care îţi cere să îi faci spre El.

LECTIA 194

Pun viitorul în mâinile lui Dumnezeu

Ideea de azi mai face un pas spre o mântuire rapidă, şi ce pas uriaş e! Atât de mare e distanţa pe care o acoperă, încât te lasă în pragul Cerului, cu obiectivul la vedere şi obstacolele în urma ta. Piciorul ţi-a ajuns pe pajiştile ce te întâmpină la poarta Cerului, locul liniştit al păcii, unde aştepţi cu certitudine pasul final al lui Dumnezeu. Cât de departe ajungem să fim acum de pământ! Cât de aproape venim de obiectivul nostru! Cât de scurtă e călătoria ce mai rămâne de făcut!

Acceptă ideea de azi, şi ai depăşit toată neliniştea, toate hăurile iadului, toată întunecimea depresiei, gândurile păcatului şi devastarea pe care o aduce cu ea vinovăţia. Acceptă ideea de azi, şi ai eliberat lumea de toată întemniţarea dezlegându-i lanţurile grele care i-au zăvorât uşa spre libertate. Eşti mântuit, şi mântuirea ta devine astfel darul pe care îl dai lumii, pentru că l-ai primit.

Nu e clipă în care să se simtă vreo depresie, să se îndure vreo durere, să se perceapă vreo pierdere. Nu e clipă în care întristarea să se poată instala pe-un tron, să fie venerată cu credinţă. Nu e clipă în care să poată chiar să moară cineva. Aşa că fiecare clipă dăruită lui Dumnezeu în trecere, cu următoarea dăruită Lui deja, e un timp al eliberării tale de tristeţe, de durere şi chiar şi de moarte.

Dumnezeu îţi ţine viitorul aşa cum îţi ţine trecutul şi prezentul. Ele sunt una pentru El, aşa că trebuie să fie una pentru tine. În lumea aceasta însă, progresia temporală continuă să pară ceva real. Aşa că nu ţi se cere să înţelegi lipsa de secvenţialitate care se găseşte realmente în timp. Nu ţi se cere decât să dai drumul viitorului şi să îl pui în Mâinile lui Dumnezeu. Şi vei vedea din propria ta experienţă că ţi-ai lăsat în Mâinile Lui trecutul şi prezentul, deopotrivă, pentru că trecutul nu te va mai pedepsi, iar groaza viitorului nu va mai avea niciun înţeles.

Eliberează viitorul. Căci trecutul a trecut, şi ce este prezent, eliberat de moştenirea lui - necaz şi chin, durere, pierdere - devine clipa în care timpul scapă de robia iluziilor în care îşi urmează cursul inevitabil şi necruţător. Atunci, fiecare clipă înrobită timpului se transformă într-o clipă sfântă, în care lumina ţinută ascunsă în Fiul lui Dumnezeu este eliberată să binecuvânteze lumea. Acum el e liber, şi toată slava lui se răsfrânge asupra unei lumi eliberate odată cu el, să îi împărtăşească sfinţenia.

Dacă poţi să vezi lecţia de azi ca izbăvirea care chiar şi e, nu vei ezita să depui cât mai mult efort posibil să faci din ea o parte din tine. Pe măsură ce devine un gând care îţi stăpâneşte mintea, o deprindere în repertoriul tău de rezolvare a problemelor, un

mod de-a reacționa rapid la tentații, vei extinde ce-ai învățat la toată lumea. Şi, pe măsură ce înveți să vezi mântuirea în toate lucrurile, lumea va percepe că este mântuită.

Ce griji se pot abate asupra celui care îşi pune viitorul în Mâinile pline de iubire ale lui Dumnezeu? De ce anume poate suferi? Ce poate să îi provoace vreo durere sau să îl facă să simtă vreo pierdere? De ce se poate teme? Şi ce poate să privească altfel decât cu iubire? Căci cel scăpat de toată frica durerii viitoare şi-a găsit drumul spre pacea prezentă şi certitudinea unei solicitudini pe care lumea nu o poate amenința. El e sigur că percepția lui poate să greşească, dar nu va duce nicicând lipsă de corecție. E liber să aleagă din nou când se amăgeşte; să îşi schimbe părerea când greşeşte.

Pune-ți, atunci, viitorul în Mâinile lui Dumnezeu. Căci aşa ceri să îți revină amintirea Lui, să îți înlocuiască toate gândurile de păcat şi rău cu adevărul iubirii. Crezi oare că lumea nu poate să câştige în urma acestui fapt şi că fiecare creatură vie nu va răspunde cu o percepție însănătoşită? Cine I se încredințează lui Dumnezeu a pus şi lumea în Mâinile la care a apelat el însuşi pentru siguranță şi mângâiere. El leapădă nesănătoasele iluzii ale lumii odată cu ale lui şi oferă pace ambilor.

Acum chiar că suntem mântuiți. Căci odihnim netulburați în Mâinile lui Dumnezeu, siguri că putem avea parte numai de bine. Dacă uităm, vom fi liniştiți cu duioşie. Dacă acceptăm un gând neiertător, îl va înlocui numaidecât reflecția iubirii. Iar, dacă suntem tentați să atacăm, vom apela la Cel Ce ne veghează odihna să facă pentru noi alegerea ce lasă tentația cu mult în urmă. Lumea nu mai e duşmanul nostru, căci am ales să fim prietenul ei.

LECTIA 195

Iubirea e calea pe care o urmez cu recunoştință

Recunoştința e o lecție greu de învățat pentru cei ce văd lumea greşit. Tot ce pot să facă e să se vadă într-o postură mai bună decât alții. Şi să încerce să fie mulțumiți pentru că altul pare să sufere mai mult decât ei. Cât de jalnice şi de reprobatoare sunt aceste gânduri! Căci cine are motiv de gratitudine cât alții au mai puțin motiv? Şi cine ar putea să sufere mai puțin pentru că îl vede pe altul suferind mai mult? Recunoştința ta I se cuvine doar Celui Care a făcut să dispară toată cauza mâhnirii de pe cuprinsul lumii întregi.

E o nebunie să îți arăți recunoştința datorită suferinței. Dar e o nebunie la fel de mare să nu îți arăți recunoştința față de Cel Ce îți oferă un mijloc sigur prin care toată durerea este vindecată şi suferința e înlocuită cu hohote de râs şi fericire. Şi nici chiar cei doar parțial întregi la minte nu ar refuza să facă paşii pe care îi îndrumă El şi să urmeze calea pe care le-o aşterne El în față, să scape dintr-o închisoare ce au crezut că nu conține nicio uşă spre izbăvirea pe care o percep acum.

Fratele tău este "duşmanul" tău pentru că vezi în el un rival la pacea ta, un jefuitor care îşi ia bucuria de la tine şi nu îți lasă decât o disperare neagră, atât de cumplită şi de necruțătoare, încât nu mai rămâne pic de speranță. Acum nu ți-a mai rămas să îți

dorești decât să te răzbuni. Acum nu poți decât să încerci să îl dobori să zacă în moarte și el cu tine, la fel de inutil ca tine, în mâinile lui avide rămânând la fel de puțin ca într-ale tale.

Tu nu Îi oferi lui Dumnezeu recunoștința ta pentru că fratele tău e mai rob decât tine, și nici dacă pare el mai liber nu ai putea să te înfurii într-un mod judicios. Iubirea nu face comparații. Iar recunoștința nu poate fi decât sinceră dacă e să se alăture iubirii. Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl nostru pentru că în noi își vor găsi libertatea lucrurile toate. Nu se va întâmpla nicicând ca unele să fie dezlegate în timp ce altele rămân legate. Căci cine se poate târgui în numele iubirii?

De aceea, adu mulțumiri, dar cu sinceritate. Şi lasă-ți recunoștința să facă loc pentru toți câți vor scăpa cu tine: bolnavii, plăpânzii, nevoiașii și înfricoșați, cei ce plâng după o pierdere aparentă sau simt o durere aparentă, care suferă de frig sau foame, sau care urmează calea urii și făgașul morții. Toți aceștia merg cu tine. Să nu ne comparăm cu ei, căci așa ni-i smulgem din conștiența unității pe care o împărtășim cu ei, după cum o împărtășesc precis și ei cu noi.

Îi mulțumim Tatălui nostru pentru un singur lucru: că nu suntem separați de nicio făptură și că suntem, de aceea, una cu El. Şi ne bucurăm că niciodată nu se pot face excepții care ne-ar reduce întregimea, și ne-ar stânjeni sau schimba funcția de a-L întregi pe Cel Ce e El Însuși întregire. Aducem mulțumiri pentru fiecare făptură, căci altfel oferim mulțumiri pentru nimic, și nu reușim să recunoaștem darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Să ne lăsăm, atunci, frații să își plece capetele obosite pe umerii noștri în timp ce se odihnesc un pic. Aducem mulțumiri pentru ei. Căci, dacă îi putem conduce la pacea pe care vrem să o găsim, ni se deschide în sfârșit calea și nouă. O ușă străveche se dă din nou în lături, un Cuvânt de mult uitat răsună iarăși în memoria noastră și devine tot mai clar pe măsură ce suntem iar dispuși să auzim.

Urmează, atunci, cu recunoștință calea iubirii. Căci ura e dată uitării când renunțăm la comparații. Ce mai rămâne ca obstacol în calea păcii? Frica de Dumnezeu e desfăcută acum în sfârșit, și iertăm fără să facem comparații. Așa nu vom putea alege să trecem unele lucruri cu vederea și să ținem totuși alte lucruri, sub cheie, ca „păcate”. Când iertarea ta va fi deplină, vei avea o recunoștință totală, căci vei vedea că toate și-au câștigat dreptul la iubire dând dovadă de iubire, chiar ca Sinele tău.

Astăzi învățăm să ne gândim la recunoștință în locul mâniei, răutății și răzbunării. Ni s-a dat totul. Dacă refuzăm să îl recunoaștem, nu avem dreptul la amărăciune, nici la o percepție de sine care ne vede într-un loc al hăituielii nemiloase, unde suntem agasați neîncetat și hărțuiți fără considerație sau grijă pentru noi sau viitorul nostru. Recunoștința devine singurul gând cu care substituim aceste percepții demente. Dumnezeu S-a îngrijit de noi și ne numește Fiu. Poate exista mai mult de-atât?

Recunoștința noastră va netezi calea până la El și va scurta timpul învățăturii noastre cu mult mai mult decât ai putea visa vreodată. Recunoștința merge mână în mână cu iubirea și, unde este una, trebuie să se găsească și cealaltă. Căci recunoștința nu

e decât un aspect al Iubirii, care e Sursa întregii creații. Dumnezeu îți aduce mulțumiri ție, Fiul Lui, pentru ce ești: Propria Lui întregire și Sursa iubirii, odată cu El. Recunoştința ta față de El e una cu a lui față de tine. Căci iubirea nu poate urma alt drum decât calea recunoştinței, şi tot aşa mergem şi noi, care urmăm calea ce duce la Dumnezeu.

LECTIA 196

De răstignit, mă pot răstigni numai pe mine însumi

Când vei înțelege cu fermitate acest lucru şi îl vei conştientiza pe deplin, nu vei încerca să îți faci rău, nici să faci din trupul tău un rob al răzbunării. Nu te vei ataca, şi vei realiza că a-l ataca pe altul înseamnă a te ataca pe tine însuți. Vei scăpa de convingerea dementă că, atacându-ți fratele, te mântuieşti pe tine însuți. Şi vei înțelege că securitatea lui e propria ta securitate, şi că în vindecarea lui eşti vindecat chiar tu.

Poate că nu o să înțelegi la început cum poate fi găsită îndurarea, nelimitată şi cu toate sub sigura ei ocrotire, în ideea pe care o exersăm astăzi. De fapt, poate să pară un indiciu că nu vei scăpa niciodată de pedeapsă, din cauză că eul văzându-se amenințat, se repede să citeze adevărul pentru a-şi salva minciunile. Dar nu va înțelege adevărul pe care îl foloseşte astfel. Tu însă poți învăța să vezi aceste aplicații prosteşti şi să negi semnificația pe care par să o aibă .

Aşa îți înveți şi mintea că nu eşti un eu. Căci nu te vor mai amăgi modurile în care eul vrea să distorsioneze adevărul. Nu vei crede că eşti un trup de răstignit. Şi vei vedea în ideea de azi lumina învierii, privind dincolo de toate gândurile răstignirii şi morții, la gândurile eliberării şi vieții.

Ideea de astăzi e un pas pe care îl facem în direcția ieşirii din robie şi intrării într-o stare de desăvârşită libertate. Să facem astăzi acest pas, ca să mergem rapid în direcția pe care ne-o arată mântuirea, făcând fiecare pas în secvența rânduită, în timp ce mintea renunță la poverile ei una după alta. Nu de timp avem nevoie pentru asta. Ci numai de bunăvoință. Căci ce pare să ia o mie de ani se poate săvârşi uşor într-o singură clipită prin harul lui Dumnezeu.

Gândul disperat şi sumbru că poți să îi ataci pe alții şi să scapi te-a țintuit pe cruce. Poate ți s-a părut a fi chiar mântuirea. Dar nu a însemnat decât credința că frica de Dumnezeu este reală. Şi ce e asta decât iadul? Cine ar putea să creadă că are în Tatăl lui un duşman de moarte, separat de el aşteptând să îi distrugă viața şi să îl şteargă de pe fața universului, fără să îi intre în inimă frica de iad?

Iată forma de demență în care crezi, dacă accepți gândul înfricoşător că poți să îl ataci pe altul şi să fii liber. Până nu se schimbă forma aceasta, nicio speranță nu există. Până nu vezi că aceasta, cel puțin, trebuie să fie complet cu neputință, cum poate să existe vreo scăpare? Frica de Dumnezeu este reală pentru oricine crede că gândul acesta e adevărat. Şi nu îi va vedea nerozia, nici nu îi va percepe existența, ca să o poată pune sub semnul întrebării.

Pentru a o pune sub semnul întrebării, forma ei trebuie schimbată mai întâi cel puțin atât cât să permită domolirea fricii de răzbunare şi, într-o oarecare măsură, revenirea răspunderii la tine. De acolo, poți cel puțin să cântăreşti dacă vrei să îți continui drumul pe această cale dureroasă. Până nu se face acest salt, nu poți percepe că numai gândurile tale îți aduc frică şi că izbăvirea ta depinde de tine.

Paşii noştri următori vor fi uşori dacă îl faci astăzi pe acesta. De aici încolo vom înainta foarte rapid. Căci, odată ce înțelegi că e cu neputință să fii rănit decât de propriile tale gânduri, frica de Dumnezeu trebuie să dispară. Şi atunci nu vei putea să crezi că frica e cauzată în afară. Iar Dumnezeu, pe Care te-ai gândit să Îl alungi, poate fi reprimit în mintea sfântă pe care nu a părăsit-o niciodată.

Cântecul mântuirii sigur poate să fie auzit în ideea pe care o exersăm azi. Dacă te poți răstigni numai pe tine însuți, nu ai rănit lumea şi nu trebuie să te temi de răzbunare şi hăituială din partea ei. Şi nici nu trebuie să te ascunzi cu groază de mortala frică de Dumnezeu în spatele căreia se ascunde proiecția. Lucrul care te îngrozeşte cel mai mult e mântuirea ta. Eşti puternic şi tocmai putere vrei. Eşti liber şi bucuros de libertate. Ai căutat să fii deopotrivă slab şi încătuşat, pentru că te-ai temut de puterea şi libertatea ta. Dar mântuirea stă în ele.

Vine o clipă în care groaza pare să îți acapareze mintea atât de total, încât nu pare să existe vreo scăpare. Când îți vei da seama, o dată pentru totdeauna, că tocmai de tine te temi, mintea se va percepe scindată. Iar lucrul acesta ți-a fost ascuns câtă vreme ai crezut că atacul fi îndreptat în afară şi returnat din afară înăuntru. Ți s-a părut că trebuie să îți fie frică de un duşman din afara ta. Aşa că un dumnezeu din afara ta a devenit duşmanul tău de moarte; sursa fricii.

Acum, timp de o clipă, percepi în tine un ucigaş, settos de moartea ta, dornic să îți urzească pedepsirea până în clipa în care va putea ucide, în sfârşit. Dar în clipa aceasta vine şi mântuirea. Căci frica de Dumnezeu a dispărut. Şi poți să Îl chemi într-ajutor să te mântuiască de iluzii cu Iubirea Lui, numindu-L Tată şi numindu-te pe tine Fiul Lui. Roagă-te ca această clipă să fie curând; chiar azi. Îndepărtează-te de toată frică şi înaintează spre iubire.

Nu există Gând de-al lui Dumnezeu care să nu meargă cu tine să te ajute să atingi clipa aceea şi să treci repede de ea, sigur şi pentru totdeauna. Când frica de Dumnezeu a dispărut, nu mai există obstacole care să mai rămână între tine şi sfânta pace a lui Dumnezeu. De câtă bunătate şi îndurare dă dovadă ideea pe care o exersăm! Primeşte-o cum se cuvine, căci e eliberarea ta. Într-adevăr, numai pe tine poate încerca să te răstignească mintea ta. Dar şi izbăvirea ta va veni tot de la tine.

LECTIA 197

De câştigat, pot câştiga numai recunoştința mea

Iată al doilea pas pe care îl facem pentru a-ți elibera mintea de credința într-o forță exterioară ridicată împotriva alei tale. Faci sforțări să fii bun și iertător. Dar le prefaci din nou în atacuri, dacă nu găsești gratitudine exterioară și recunoștință din belșug. Darurile tale trebuie primite cu cinste, altfel ți le iei înapoi. Și așa ajungi să crezi că darurile lui Dumnezeu sunt niște împrumuturi, în cazul cel mai bun, și, în cazul cel mai rău, niște înșelătorii care ți-ar fura mecanismele de apărare, pentru a garanta că, atunci când dă El lovitura, va ucide fără doar și poate.

Cât de ușor Îl confundă pe Dumnezeu cu vinovăția cei care nu știu ce pot face gândurile lor. Neagă-ți puterea, și slăbiciunea trebuie să devină mântuire pentru tine. Percepe-te încătușat, și gratiile devin casa ta. Și nu îți vei părăsi închisoarea, nici nu îți vei reclama puterea, până nu vei vedea că vinovăția și mântuire a nu sunt totuna, și până nu vei percepe că libertatea și mântuirea sunt îngemănate, cu puterea alături de ele, să fie căutate și revendicate, găsite și recunoscute pe deplin.

Lumea trebuie să îți aducă mulțumiri când o eliberezi de iluziile tale. Dar mulțumirile tale îți revin și ție, căci eliberarea ei poate doar să o reflecte pe a ta. Recunoștința ta e tot ce cer darurile tale, pentru a fi un prinos de durată unei inimi recunoscătoare, eliberate din iad pentru totdeauna. Oare asta vrei să desfaci când îți iei darurile înapoi, pentru că nu ți-au fost cinstite? Tu ești cel ce le cinstește și le aduce mulțumirile ce se cuvin, căci tu ești cel care a primit darurile.

Nu contează dacă altul îți crede darurile lipsite de valoare. În mintea lui există o parte care se unește cu a ta să îți aducă mulțumiri. Nu contează dacă darurile tale par pierdute și lipsite de efect. Se primesc unde se dau. Prin recunoștința ta, sunt acceptate universal și adeverite cu mulțumită chiar de Inima lui Dumnezeu. Chiar vrei să ți le iei înapoi, când El le-a acceptat cu atâta recunoștință?

Dumnezeu binecuvântează fiecare dar pe care i-1 dai Lui, și fiecare dar I se dă Lui, pentru că ți se poate da numai ție. Iar ce Îi aparține lui Dumnezeu trebuie să fie al Lui. Dar, cât timp ierți doar ca să ataci din nou, nu vei realiza niciodată că darurile Lui sunt sigure, veșnice, neschimbătoare, nelimitate, dăruind mereu, acordând iubire și sporind bucuria ta fără sfârșit.

Ia înapoi darurile pe care le dai, și vei considera că ți s-a luat înapoii ce ți s-a dat. Dar învață să lași iertarea să înlăture păcatele pe care consideri că le vezi în afara ta, și nu vei putea considera nicicând că darurile lui Dumnezeu îți sunt împrumutate doar o vreme, înainte de-a ți le smulge iar prin moarte. Căci moartea nu va avea pentru tine niciun înțeles atunci.

Și, cu isprăvirea acestei credințe, frica se sfârșește pentru totdeauna. Multumește-I Sinelui tău pentru asta, căci Îi este recunoscător numai lui Dumnezeu și Își aduce mulțumiri Lui Însuși pentru tine. Cristos va veni la toți cei ce trăiesc, căci fiecare trebuie să viețuiască și să se miște în El. Ființa Lui în Tatăl Lui este în siguranță, pentru că Voia Lor e Una singură. Recunoștința Lor față de tot ce au creat este nețărmurită, căci recunoștința rămâne o parte din iubire.

Mulțumiri ție, sfinte Fiu al lui Dumnezeu. Căci, așa cum ai fost creat, conții lucrurile toate în Sinele tău. Ești tot așa cum te-a creat Dumnezeu. Și nu poți face să pălească

lumina perfecțiunii tale. În inima ta e pusă Inima lui Dumnezeu. Şi Îi eşti drag, pentru că eşti chiar El. Toată recunoştința îți revine ție, pentru ce eşti.

Adu mulțumiri după cum le şi primeşti. Fii liber de toată nerecunoştința față de oricine îți întregeşte Sinele. Şi nimeni nu e lăsat pe dinafara acestui Sine. Adu mulțumiri pentru toate canalele nenumărate care extind acest Sine. Tot ce faci I se dă Lui. Tot ce gândeşti poate fi doar Gândurile Lui, împărtăşind cu El sfintele Gânduri ale lui Dumnezeu. Câştigă acum recunoştința pe care ți-ai negat-o când ți-ai uitat funcția ce ți-a dat-o Dumnezeu. Dar să nu crezi niciodată că El a încetat vreodată să îți aducă mulțumiri.

LECTIA 198

Numai condamnarea mea mă lezează

Lezarea e imposibilă. Şi totuşi, iluzia naşte iluzie. Dacă poți condamna, poți fi lezat. Căci ai crezut că poți leza, iar dreptul pe care l-ai stabilit pentru tine poate fi folosit acum în contra ta, până îl laşi ca pe ceva nevaloros, nedorit şi ireal. Atunci iluzia nu mai are efecte, iar cele pe care a părut să le aibă vor fi desfăcute. Atunci eşti liber, căci libertatea e darul tău, şi poți primi acum darul ce l-ai dat.

Condamnă, şi eşti încarcerat. Iartă, şi eşti eliberat. Iată legea care domină percepția. Nu e o lege pe care o înțelege cunoaşterea, căci libertatea e o parte din cunoaştere. De aceea, e imposibil să condamni în adevăr. Pretinsa ei influență şi părelnicele ei efecte nu s-au produs deloc. Dar noi trebuie să ne ocupăm un pic de ele ca şi cum s-ar fi produs. Iluzia naşte iluzie. Cu o singură excepție. Iertarea e iluzia care dă răspunsul la toate celelalte.

Iertarea înlătură toate celelalte vise şi, deşi este şi ea un vis, nu dă naştere la altele. Cu această singură excepție, toate iluziile trebuie să se multiplice înmiit. Dar aici iluziile iau sfârşit. Iertarea este sfârşitul viselor, pentru că e un vis de trezire. Nu e ea însăşi adevărul. Dar îți indică unde trebuie să fie adevărul, şi te îndrumă cu certitudinea lui Dumnezeu Însuşi. Este un vis în care Fiul lui Dumnezeu se trezeşte la Sinele lui şi la Tatăl lui, ştiind că Ei sunt una.

Iertarea este singurul drum care scoate din dezastru, dincolo de toată suferința, şi duce, în final, în direcția opusă morții. Cum ar putea să existe un alt făgaş, când acesta e planul lui Dumnezeu Însuşi? Şi de ce i te-ai opune, de ce i-ai găsi nod în papură, de ce ai căuta o mie de moduri în care trebuie să fie greşit, o mie de alte posibilități?

Nu e oare mai înțelept să te bucuri că ai în mână răspunsul la problemele tale? Nu e oare mai inteligent să Îi mulțumeşti Celui Ce dă mântuire şi să Îi accepți darul cu recunoştință? Şi nu e oare un gest de blândețe față de tine însuți să Îi auzi Vocea şi să înveți simplele lecții pe care vrea să le predea, în loc să încerci să Îi respingi cuvintele şi să le înlocuieşti cu ale tale?

Cuvintele Lui vor da rezultate. Cuvintele Lui vor mântui. Cuvintele Lui conțin toată speranța, toată binecuvântarea şi toată bucuria care se pot găsi vreodată pe acest pământ. Cuvintele Lui se nasc în Dumnezeu şi vin la tine cu iubirea Cerului pe ele. Cei ce Îi aud cuvintele au auzit cântecul Cerului. Căci acestea sunt cuvintele în care toate se contopesc într-un tot unitar, în sfârşit. Iar, când se va şterge acesta, Cuvântul lui Dumnezeu va veni să îi ia locul, căci va fi amintit atuncea şi iubit.

Lumea aceasta are multe locuri aparent separate unde îndurarea nu are înțeles şi atacul pare justificat. Dar toate sunt unul singur: un loc în care moartea e oferită Fiului lui Dumnezeu şi Tatălui său. Crezi poate că Ei au acceptat. Dar, dacă mai priveşti o dată locul unde ai zărit sângele Lor, vei percepe în schimb un miracol. Ce prostie să crezi că ar putea să moară! Ce prostie să crezi că poți să ataci! Ce nebunie să crezi că poți fi condamnat şi că sfântul Fiu al lui Dumnezeu poate să moară!

Tihna Sinelui tău rămâne neperturbată, neatinsă de gânduri caacestea şi inconştientă de orice condamnare ce poate avea nevoie de iertare. Visele de orice fel sunt ciudate şi străine de adevăr. Şi ce altceva decât adevărul ar putea să aibă un Gând care clădeşte o punte până la el, să treacă iluziile de cealaltă parte?

Astăzi exersăm lăsarea libertății să vină să îşi facă o casă cu tine. Adevărul oferă aceste cuvinte minții tale, ca să găseşti cheia luminii şi să laşi întunericul să înceteze:

Numai condamnarea mea mă lezează.
Numai propria mea iertare mă eliberează.

Nu uita astăzi că nu poate să existe nicio formă de suferință care să nu ascundă un gând neiertător. Şi că nu poate să existe nicio formă de durere pe care iertarea să nu o poată vindeca.

Acceptă singura iluzie care proclamă că nu există condamnare în Fiul lui Dumnezeu, şi Cerul va fi amintit pe dată, lumea va fi uitată, toate convingerile ei ciudate vor fi uitate odată cu ea, în timp ce fața lui Cristos apare dezvăluită în sfârşit în acest singur vis. Iată darul pe care îl ține pentru tine Spiritul Sfânt de la Dumnezeu, Tatăl tău. Lasă ziua de azi să fie sărbătorită atât pe pământ, cât şi în casa ta cea sfântă. Fii bun cu Amândoi, când ierți greşelile de care I-ai crezut vinovați, şi vezi cum ți se răsfrânge inocența asupra ta de pe fața lui Cristos.

S-a făcut tăcere acum pe tot cuprinsul lumii. S-a făcut linişte acum unde era înainte un iureş înnebunit de gânduri fără sens. S-a făcut lumină senină acum pe toată fața pământului, liniştită într-un somn fără vise. Şi rămâne acum pe fața lui numai lui numai Cuvântul lui Dumnezeu. Numai acesta mai poate fi perceput încă o clipă. Şi apoi se termină cu simbolurile, şi tot ce ai crezut vreodată că ai făurit va dispărea complet din mintea pe care Dumnezeu o cunoaşte de-a pururi ca aparținând unicului Său Fiu.

Nu există nicio condamnare în el. E perfect în sfințenia lui. Nu are nevoie de gânduri de îndurare. Cine i-ar putea aduce daruri când totul e al lui? Şi cine ar putea visa să îi ofere iertare Fiului Nepăcătoşeniei Înseşi, atât de asemănător Celui al Cărui Fiu e, încât să priveşti Fiul înseamnă să nu mai percepi, ci numai să cunoşti Tatăl? În această viziune a Fiului, atât de scurtă încât nicio clipă nu stă între această singură imagine şi veşnicie, îți vezi viziunea de sine şi apoi dispari pe veci în Dumnezeu.

Astăzi ne apropiem şi mai mult de sfârşitul tuturor lucrurilor care mai stau între această viziune şi văzul nostru. Şi ne bucurăm că am ajuns până aici, şi recunoaştem că Cel Ce ne-a adus aici nu ne va părăsi acum. Căci vrea să ne dea astăzi darul pe care ni l-a dat Dumnezeu prin El. Acum e clipa eliberării tale. A sosit clipa. Astăzi a sosit clipa.

LECTIA 199

Nu sunt un trup. Sunt liber

Libertatea trebuie să fie imposibilă cât timp te percepi ca trup. Trupul e o limită. Cine vrea să îşi caute libertatea într-un trup o caută unde nu poate fi găsită. Mintea poate fi eliberată când nu se mai vede într-un trup, ferm legată de acesta şi adăpostită de prezența lui. Dacă acesta ar fi adevărul, mintea chiar ar fi vulnerabilă!

Mintea pusă în slujba Spiritului Sfânt este nelimitată de-a pururi, în toate felurile, dincolo de legile timpului şi spațiului, neîngrădită de orice preconcepții, dotată cu puterea şi tăria de-a face orice i se cere. Gândurile de atac nu pot să intre într-o minte ca aceasta, pentru că i s-a dat Sursei iubirii, şi frica nu poate să pătrundă niciodată într-o minte care s-a ataşat iubirii. Ea odihneşte în Dumnezeu. Şi cine poate să se teamă când trăieşte în Inocență şi iubeşte doar?

Este esențial pentru progresul tău în acest curs să accepți ideea de azi şi să îți fie foarte dragă. Să nu te preocupe că eul o consideră dementă. Trupul i-e drag eului pentru că locuieşte în el şi trăieşte unit cu casa pe care a făcut-o. El face parte din iluzia care îl păzeşte să nu fie văzut el însuşi iluzoriu.

Aici se ascunde şi aici poate fi văzut ce e. Declară-ți inocența, şi eşti liber. Trupul dispare, pentru că nu ai altă nevoie de el decât cea pe care o vede Spiritul Sfânt. Pentru aceasta, trupul va apărea ca formă utilă pentru ce trebuie să facă mintea. El devine astfel un mijloc ce ajută la extinderea iertării până la obiectivul atotcuprinzător pe care trebuie să îl atingă, potrivit planului dumnezeiesc.

Ține la ideea de astăzi, şi exerseaz-o azi şi în fiecare zi. Fă din ea o parte din fiecare interval practic pe care îl întreprinzi. Nu există gând care să nu îşi sporească astfel puterea de-a ajuta lumea, şi nici care să nu câştige şi mai multe daruri pentru tine. Cu această idee facem să răsune chemarea libertății în toată lumea. Chiar ai vrea să te scuteşti de la acceptarea darurilor pe care le dai?

Spiritul Sfânt e casa minților care îşi caută libertatea. În El au găsit ce-au căutat. Rostul trupului acum e neambiguu. Şi devine perfect în capacitatea de-a se pune în slujba unui scop neîmpărțit. Răspunzând fără conflict şi fără echivoc la mintea care are doar gândul libertății ca obiectiv, trupul slujeşte şi îşi îndeplineşte scopul foarte bine. Fără puterea de-a înrobi, e un vrednic slujitor al libertății pe care caută să o găsească mintea din Spiritul Sfânt.

Fii liber astăzi. Şi du-le libertatea în dar celor care mai cred că sunt înrobiți într-un trup. Liber să fii, ca Spiritul Sfânt să poată folosi scăparea ta din robie pentru a elibera mulțimea care se percepe înlănțuită, neputincioasă şi înfricoşată. Lasă iubirea să le înlocuiască fricile prin tine. Acceptă mântuirea acum şi oferă-ți mintea Celui Ce te cheamă să Îi faci acest dar. Căci vrea să îți dea libertate deplină, bucurie deplină şi speranța care îşi găseşte deplina împlinire în Dumnezeu.

Tu eşti Fiul lui Dumnezeu. În nemurire trăieşti de-a pururi. Nu vrei să îți readuci mintea la această stare? Atunci exersează bine gândul pe care ți-l dă Spiritul Sfânt pentru astăzi. Frații tăi stau în el eliberați odată cu tine, lumea e binecuvântată laolaltă cu tine, Fiul lui Dumnezeu nu va mai plânge şi Cerul aduce mulțumiri pentru sporul de bucurie pe care i-l aduce exersarea ta chiar şi lui. Iar Dumnezeu Însuşi Îşi extinde Iubirea şi fericirea de fiecare dată când spui:

Nu sunt un trup. Sunt liber. Aud Vocea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, singura de care ascultă mintea mea.

LECTIA 200

Nu există altă pace decât pacea lui Dumnezeu

Nu mai căuta. Nu vei găsi altă pace decât pacea lui Dumnezeu. Acceptă faptul acesta şi scuteşte-te de agonia şi mai multor decepții amare, a disperării crunte, şi a senzației de neputință împietrită şi îndoială. Nu mai căuta. Nu ai altceva de găsit decât pacea lui Dumnezeu, dacă nu cumva cauți nefericire şi durere.

Iată punctul final la care trebuie să ajungă în cele din urma fiecare, să lepede toată speranța de-a-şi găsi fericirea acolo unde niciuna nu există; de-a fi mântuit de ceva ce poate numai să rănească; de-a face pace din haos, bucurie din durere şi Cer din iad. Nu

mai încerca să câştigi prin pierdere, nici să mori ca să trăieşti. Nu faci decât să ceri înfrângere.

Dar poţi să ceri la fel de uşor iubire, fericire şi viaţă veşnică în pace fără de sfârşit. Cere asta, şi nu poţi decât să câştigi. Cerând ce ai deja nu poţi decât să reuşeşti. Cerând să fie adevărat ce este flas nu poţi decât să dai greş. Iartă-ţi închipuirile deşarte şi nu mai poţi căuta ce nu poţi să găseşti. Căci ce poate să fie mai ridicol decât să tot cauţi iadul, când tot ce trebuie să faci e să îţi deschizi ochii ca să realizezi că Cerul se află în faţa ta, printr-o uşă care se deschide uşor să te primească?

Vino acasă. Nu ţi-ai găsit fericirea în locuri străine şi în forme străine care nu au pentru tine niciun înţeles, deşi ai încercat să le dai un înţeles. Nu de lumea asta aparţii. Eşti un străin aici. Dar ţi-e dat să găseşti mijloacele prin care lumea nu mai pare să fie o temniţă sau o închisoare pentru nimeni.

Ţi se dă libertate acolo unde ai văzut numai lanţuri şi uşi de fier. Dar trebuie să îţi schimbi mentalitatea despre rostul lumii, dacă vrei să îţi găseşti scăparea. Vei fi înlănţuit până vei vedea lumea întreagă binecuvântată, şi îl vei elibera de greşelile tale pe fiecare în parte şi îl vei cinsti aşa cum e. Nu tu l-ai făcut pe el şi nici el pe tine. Şi, în timp ce îl eliberezi pe unul, celălalt e acceptat aşa cum este.

Ce face iertarea? De fapt, nu are funcţie şi nu face nimic. Căci e necunoscută în Cer. Numai în iad e nevoie de ea, şi trebuie să îndeplinească o funcţie măreaţă. Oare nu e un scop demn scăparea preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu de visele rele pe care şi le imaginează, dar pe care le consideră adevărate? Cine poate spera mai mult, cât timp pare să aibă de ales între succes şi eşec, iubireşi frică?

Nu există altă pace decât pacea lui Dumnezeu, pentru că El are un singur Fiu, care nu poate făuri o lume în opoziţie cu Voia lui Dumnezeu şi a lui, aceeaşi cu a Lui. Ce ar putea spera să găsească într-o lume ca aceasta? Ea nu poate avea realitate, pentru că nu a fost creată niciodată. Tocmai aici vrea să îşi caute pacea? Sau trebuie să vadă că, aşa cum o priveşte el, lumea nu poate decât să amăgească? Dar poate să înveţe să o privească altfel şi să găsească pacea lui Dumnezeu.

Pacea e puntea pe care o va trece fiecare, să lase în urmă lumea aceasta. Dar pacea începe în lumea percepută a fi altfel şi duce, de la această nouă percepţie, la poarta Cerului şi mai departe. Pacea e răspunsul la obiective conflictuale, la călătorii fără rost, la căutări înnebunite şi deşarte, şi la strădanii fără înţeles. Acum, drumul e uşor şi coboară lin spre puntea unde stă libertatea în pacea lui Dumnezeu.

Să nu ne rătăcim astăzi din nou. Mergem la Cer şi drumul este drept. Numai dacă încercăm să ne abatem de la el pot să apară amânări şi timpi irosiţi în zadar pe poteci înspinate. Numai Dumnezeu e sigur, şi El ne va îndruma paşii. Nu Îşi va părăsi Fiul la nevoie, nici nu îl va lăsa să rătăcească la nesfârşit departe de casă. Tatăl cheamă; Fiul va auzi. Şi asta-i tot ce e de spus despre ce pare a fi o lume separată de Dumnezeu, unde trupurile au realitate.

Acum e linişte. Nu mai căuta. Ai ajuns la locul unde drumul e acoperit cu frunzele falselor dorinţe, căzute din copacii neputinţei pe care ai căutat-o înainte. Le ai acum sub picioare. Şi îţi ridici privirile spre Cer, ochii trupului mai servindu-ţi doar o clipă. Pacea

e deja recunoscută, în sfârşit, şi poți să îi simți îmbrățişarea moale învăluindu-ți inima şi mintea cu mângâiere şi iubire.

Astăzi nu căutăm idoli. Pacea nu poate fi găsită în ei. Pacea lui Dumnezeu este a noastră, şi numai asta vom accepta şi vom dori. Pace nouă astăzi. Căci am găsit o cale simplă şi voioasă de-a părăsi lumea ambiguității şi de-a ne înlocui obiectivele labile şi visurile solitare cu un scop neîmpărțit şi cu tovărăşie. Căci pacea este uniune, dacă e pacea lui Dumnezeu. Nu mai căutăm. Suntem aproape de casă şi ne apropiem tot mai mult de fiecare dată când spunem:

Nu există altă pace decât pacea lui Dumnezeu;
Şi sunt bucuros şi recunoscător că e aşa.

RECAPITULAREA a VI-a

Introducere

În această recapitulare, luăm o idee în fiecare zi şi o exersăm cât mai des posibil. Pe lângă intervalul pe care i-l acorzi dimineața şi seara, timp de cincisprezece minute cel puțin, şi rapelurile din oră în oră pe tot parcursul zilei, foloseşte ideea între ore cât de des. Fiecare idee în parte ar fi suficientă pentru mântuire. Fiecare ar fi de ajuns să te elibereze şi să elibereze lumea de fiecare formă de robie, şi să invite amintirea lui Dumnezeu să revină.

Ținând cont de aceste lucruri, să începem exersarea, recapitulând cu atenție gândurile pe care ni le-a oferit Spiritul Sfânt în ultimele douăzeci de lecții. Fiecare în parte conține întregul curs dacă o înțelegi, o practice, o accepți şi o aplici la toate întâmplările care par să aibă loc pe parcursul zilei. Una e de ajuns. Dar de la ea nu trebuie să faci nicio excepție. De aceea, trebuie să le folosim pe toate şi să le lăsăm să se contopească într-un tot unitar, fiecare contribuind la întregul pe care îl învățăm.

Ca în interpretare precedent, şi aceste interval practice sunt concepute în jurul unei teme principale cu care ne începem şi ne încheiem fiecare lecție. Iat-o:

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

Cu asta ne începem şi ne încheiem ziua. Şi o repetăm la cumpăna dintre ore sau când ne amintim, în rest, că avem o funcție care transcende lumea pe care o vedem. În afară de aceasta şi de repetarea gândului special pe care îl exersăm în ziua respectivă, nu se prevede nicio formă de exercițiu, cu excepția renunțării profunde la tot ce ți se învălmăşeşte în mintefăcând-o surdă în fața rațiunii, a sănătății mintale şi a simplului adevăr.

În această recapitulare vom încerca să trecem de toate cuvintele şi de toate formele speciale de exersare. Căci încercăm, de data aceasta, să ajungem – cu un ritm accelerat, pe o cale mai scurtă – la seninătatea şi pacea lui Dumnezeu. Ne închidem pur şi simplu ochii, şi uităm tot ce am crezut că ştim şi că înțelegem. Căci aşa ni se dă să ne eliberăm de tot ce nu am ştiut şi nu am reuşit să înțelegem.

Există o singură excepție de la această lipsă de structură. Nu lăsa nicuin gând deşert să treacă necontestat. Dacă observe vreunul, neagă-i înstăpânirea şi grăbeşte-te să îți asiguri mintea că nu e ce vrea să aibă. Apoi las-o încetişor să renunțe la gândul pe care l-ai negat, înlocuindu-l sigur şi rapid cu ideea pe care o exersăm în ziua respectivă.

Când eşti tentat, grăbeşte-te să îți proclaim libertatea de ispită, spunând:

Nu vreau gândul acesta. Aleg în schimb …….

Repetă apoi ideea zilei şi las-o să înlocuiască ce-ai gândit. În afara acestor aplicații speciale ale ideii fiecărei zile, nu vom mai adăuga decât câteva expresii formale sau gânduri concrete pentru a facilita exersarea. Dăm, în schimb, aceste moment de tihnă Profesorului Care ne învață în linişte, ne vorbeşte despre pace şi dă gândurilor noastre to înțelesul pe care îl au.

Lui Îi ofer această recapitulare pentru tine. Te pun în grija lui şi Îl las să te învețe ce să faci, să spui şi să gândeşti, de fiecare dată când apelezi la El. El nu va ezita să îți stea la dispoziție de fiecare dată când îl chemi într-ajutor. Să Îi oferim toată recapitularea pe care o pornim acum, şi să nu uităm Cui I s-a dat, în timp ce exersăm zi de zi, înaintând spre obiectivul pe care ni l-a stabilit El; lăsându-l pe El să ne învețe cum să mergem şi

având deplină încredere în El că ne va arăta modalitatea cea mai bună în care fiecare interval practice poate deveni un dar de iubire şi libertate închinat lumii întregi.

LECTIA 201

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(181) Am încredere în frații mei, care sunt una cu mine.

Nu există cineva care să nu îmi fie frate. Sunt binecuvântat să fiu una cu universul şi cu Dumnezeu, Tatăl meu, unic Creator al întregului care e Sinele meu, de-a pururi Una cu mine.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 202

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(182) Voi sta liniştit o clipă şi voi merge acasă.

De ce aş alege să mai stau o clipă unde nu îmi este locul, când Dumnezeu Însuşi mi-a dat Vocea Lui să mă cheme acasă?

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 203

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(183) Invoc Numele lui Dumnezeu şi al meu.

Numele lui Dumnezeu este eliberarea mea de fiecare gând de rău şi de păcat, pentru că este deopotrivă al meu şi al Său.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 204

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(184) Numele lui Dumnezeu e moştenirea mea.

Numele lui Dumnezeu îmi aminteşte că sunt Fiul Lui, nu robul timpului, neîncătuşat de legi care stăpânesc lumea iluziilor bolnave, liber în Dumnezeu şi în vecii vecilor una cu El.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 205

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(185) Vreau pacea lui Dumnezeu.

Pacea lui Dumnezeu e tot ce vreau. Pacea lui Dumnezeu e singurul meu obiectiv, scopul întregii mele existențe aici, deznodământul pe care îl caut, rostul, funcția şi viața mea, cât timp stau unde nu sunt acasă.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 206

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(186) Mântuirea lumii depinde de mine.

Mi s-au încredințat darurile lui Dumnezeu, pentru că sunt Fiul Lui. Şi vreau să Îi dau darurile acolo unde le-a hărăzit să fie.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 207

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(187) Binecuvântez lumea pentru că mă binecuvântez pe mine însumi.

Binecuvântarea lui Dumnezeu se răsfrânge asupra mea din străfundul inimii mele, unde stă El. Nu trebuie decât să apelez la El, şi fiecare tristețe se topeşte când accept Iubirea Lui nețărmurită pentru mine.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 208

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(188) Pacea lui Dumnezeu străluceşte acum în mine.

Voi sta liniştit şi voi lăsa pământul să stea liniştit odată cu mine. Şi, în liniştea aceasta, vom găsi pacea lui Dumnezeu. Ea e în inima mea, care stă mărturie pentru Dumnezeu Însuşi.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 209

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(189) Simt în mine acum Iubirea lui Dumnezeu.

Iubirea lui Dumnezeu e tot ce m-a creat. Iubirea lui Dumnezeu e tot ce sunt. Iubirea lui Dumnezeu m-a proclamat Fiul Lui. Iubirea lui Dumnezeu din mine mă eliberează.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 210

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(190) Aleg bucuria lui Dumnezeu în loc de durere.

Durerea e propria mea idee. Nu e un Gând de-al lui Dumnezeu, ci unul gândit de mine, separat de El şi de Voia Lui. Voia Lui pentru preaiubitul Lui Fiu e bucurie şi numai bucurie. Şi pe aceasta o aleg, în loc de ce am făurit eu.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 211

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(191) Sunt sfântul Fiu al lui Dumnezeu Însuşi.

În linişte şi cu adevărată umilinţă caut slava lui Dumnezeu, să o văd în Fiul creat de El pentru a fi Sinele meu.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 212

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(192) Am o funcție pe care Dumnezeu ar vrea să o ocup.

Caut funcția care mă va elibera de toate iluziile deşarte ale lumii. Numai funcția pe care mi-a dat-o Dumnezeu îmi poate oferi libertate. Numai pe aceasta o caut şi numai pe aceasta o voi accepta ca a mea.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 213

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(193) Toate lucrurile sunt lecții pe care Dumnezeu ar vrea să le învăț.

O lecție e un miracol pe care mi-l oferă Dumnezeu, în locul gândurilor făurite de mine, care îmi fac numai rău. Ce învăț de la El devine modul în care sunt eliberat. Aşa că aleg să învăț lecțiile Lui şi să le uit pe ale mele.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 214

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(194) Pun viitorul în Mâinile lui Dumnezeu.

Trecutul a trecut, viitorul nu e încă. Acum sunt eliberat de amândouă. Căci ce dă Dumnezeu nu poate fi decât spre bine. Iar eu accept că îmi aparține numai ce dă El.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 215

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(195) Iubirea e calea pe care o urmez cu recunoştință.

Spiritul sfânt e singura mea Călăuză. El mă însoțeşte drăgăstos. Iar eu Îi aduc mulțumiri pentru că îmi arată pe unde să merg.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 216

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(196) De răstignit, mă pot răstigni numai pe mine.

Tot ce fac îmi fac mie. Dacă atac, sufăr. Dar, dacă iert, mi se va da mântuire.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 217

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(197) De câştigat, pot câştiga numai recunoştința mea.

Cine ar trebui să aducă mulțmiri pentru mântuirea mea, dacă nu eu? Şi cum pot să găsesc Sinele Căruia I se cuvin mulțumirile mele, dacă nu prin mântuire?

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 218

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(198) Numai condamnarea mea mă lezează.

Condamnarea mea îmi ține viziunea întunecată şi, prin ochii mei nevăzători, nu pot să văd viziunea slavei mele. Azi însă pot să întrezăresc această slavă şi să mă bucur.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 219

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(199) Nu sunt un trup. Sunt liber.

Sunt Fiul lui Dumnezeu. Opreşte-te, minte, şi gândeşte-te o clipă la acest lucru. Şi apoi întoarce-te pe pământ, fără derută în ce îl priveşte pe cel iubit de Tatăl meu de-a pururi ca singurul Său Fiu.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECTIA 220

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

(200) Nu există altă pace decât pacea lui Dumnezeu.

Să nu mă abat de la calea păcii, căci sunt pierdut pe alte căi decât aceasta. Dar să Îl urmez pe Cel Ce mă conduce acasă, şi pacea e la fel de certă ca Iubirea lui Dumnezeu.

Nu sunt un trup. Sunt liber.
Căci sunt tot aşa cum m-a creat Dumnezeu.

PARTEA a II-a

Introducere

Cuvintele vor însemna puțin acum. Le folosim doar ca repere de care nu mai depindem acum. Căci căutăm numai trăirea directă a adevărului. Lecțiile ce-au mai au rămas nu sunt decât simple prefețe la momentele în care vom părăsi lumea durerii şi

vom intra în inima păcii. Acum începem să atingem obiectivul stabilit de curs, şi să găsim deznodământul spre care au tins întotdeauna exercițiile noastre.

Ne propunem acum să lăsăm exercițiile să fie un simplu început. Căci ne aşteptăm cu nădejde liniştită Tatăl şi Dumnezeul. Ne-a făgăduit că va face chiar El ultimul pas. Şi suntem siguri că făgăduințele Lui se îndeplinesc. Am parcurs o mare parte din drum şi acum îl aşteptăm pe El. Vom continua să ne petrecem obişnuitul timp cu El în fiecare dimineață şi seară atât cât ne face fericiți. Acum nu vom considera timpul o chestiune de durată. Vom folosi atât cât vom avea nevoie pentru rezultatul pe care îl dorim. Şi nu vom uita, în rest, să ne amintim oră de oră să Îl chemăm pe Dumnezeu când suntem tentați să ne uităm obiectivul.

Vom continua să avem un gând principal în toate zilele care urmează, şi vom folosi gândul respectiv pentru a ne prefața momentele de odihnă şi a ne calma mințile la nevoie. Dar nu ne vom mulțumi cu simpla exersare în clipele sfinte care au mai rămas în încheierea anului dat lui Dumnezeu. Spunem câteva cuvinte simple de bun venit şi aşteptăm să ni Se reveleze Tatăl, după cum ne-a făgăduit. L-am chemat, iar El a făgăduit că Fiul Lui nu va rămâne fără răspuns când Îi invocă Numele.

Acum venim la El doar cu Cuvântul Lui în minți şi inimi, şi Îl aşteptăm să facă spre noi pasul despre care ne-a spus, prin Vocea Lui, că nu va ezita să Îl facă atunci când Îl vom invita. El nu Şi-a lăsat Fiul în toată nebunia lui, nici nu i-a înşelat încrederea în El. Oare credința Lui nu L-a făcut să merite invitația pe care o caută ca să ne facă fericiți? O vom oferi, şi va fi acceptată. Asă ne vom petrece acum momentele cu El. Rostim cuvintele de invitație pe care ni le sugerează Vocea Lui şi apoi îl aşteptăm să vină.

Acum se împlineşte profeția. Acum se țin şi se împlinesc toate făgăduințele străvechi. Nu mai rămâne niciun pas pe care să îl separe timpul de săvârşirea lui. Căci nu putem acum să nu izbutim. Şezi în linişte şi aşteaptă-ți Tatăl. El a voit să vină la tine când recunoşti că este voia ta să vină. Şi nu ai fi putut ajunge atât de departe dacă nu ai vedea, oricât de vag, că este voia ta.

Sunt atât de aproape de tine, încât nu putem să nu izbutim. Tată, Îți dăm aceste momente sfinte, drept recunoştință față de Cel Ce ne-a învățat cum să lăsăm lumea durerii în schimbul înlocuitorului ei, dat nouă de către Tine. Acum nu privim înapoi. Privim înainte şi ne ațintim ochii asupra sfârşitului călătoriei. Acceptă aceste mici daruri de mulțumire de la noi, în timp ce, prin viziunea lui Cristos, întrezărim o lume dincolo de cea pe care am făurit-o noi, şi acceptăm ca lumea respectivă să fie înlocuitorul total al lumii noastre.

Şi acum aşteptăm în linişte, netemători şi siguri de venirea Ta. Am cătat să ne găsim calea urmând Călăuza pe care ne-ai trimis-o Tu. Nu am ştiut calea, dar Tu nu ne-ai uitat. Şi ştim că nu ne vei uita acum. Nu cerem decât să se împlinească făgăduințele Tale străvechi, care e Voia Ta să se împlinească. Cerând asta, voia noastră este una cu a Ta. Tatăl şi Fiul, a Căror Voie sfântă a creat tot ce există, nu pot da greş în nimic. Cu această certitudine, facem aceşti ultimi câțiva paşi spre Tine şi ne bazam cu încredere pe Iubirea Ta, care nu va înşela aşteptările Fiului care Te cheamă. Aşa începem ultima parte a acestui an sfânt, pe care l-am petrecut împreună în căutarea adevărului şi a lui Dumnezeu, Care e singurul lui Creator. Am găsit calea pe care ne-a ales-o Elşi am ales să o urmăm după cum vrea El să mergem. Mâna Lui ne-a susținut. Gândurile Lui au luminat întunericul minților noastre. Iubirea Lui ne-a chemat neîncetat de la începuturile timpului.

Am dorit ca Dumnezeu să nu aibă parte de Fiul pe care Şi l-a creat. Am vrut ca Dumnezeu să Se schimbe şi să fie ce vrem să facem noi din El. Şi am crezut că dorințele noastre demente sunt purul adevăr. Acum ne bucurăm că toate acestea se desfac şi nu mai considerăm iluziile purul adevăr. Amintirea lui Dumnezeu licăreşte de-a lungul vastelor orizonturi ale minților noastre. Încă o clipită, şi va răsări din nou. Încă o clipită, şi noi, Fiii lui Dumnezeu, suntem cu bine acasă, unde vrea El să fim.

Acum, nevoia de-a exersa e pe sfârşite. Căci, în această secțiune de sfârşit vom ajunge să înțelegem că nu e nevoie decât să Îl chemăm pe Dumnezeu ca toate tentațiile să dispară. În loc de cuvinte, nu trebuie decât să simțim Iubirea Lui. În loc de rugăciuni, nu trebuie decât să invocăm Numele Lui. În loc să judecăm, nu trebuie decât să stăm liniştiți şi să lăsăm toate lucrurile să fie vindecate. Vom accepta modul în care se va încheia planul lui Dumnezeu, după cum am primit şi modul în care a început. Acum a ajuns la îndeplinire. Anul acesta ne-a adus la veşnicie. Mai folosim cuvintele într-un alt scop. Din când în când, presărate printre lecțiile noastre zilnice şi intervalele de trăire profundă, fără cuvinte, care urmează după ele, vor apărea instrucțiuni de relevață deosebită. Aceste gânduri speciale trebuie recapitulate în fiecare zi, ținând-o tot aşa cu fiecare în parte până ți se dă gândul următor. Citeşte-le pe îndelete şi gândeşte-te un pic la fiecare înaintea uneia dintre clipele sfinte şi binecuvâtate ale zilei. Iată acum prima dintre aceste instrucțiuni.

1. CE ESTE IERTAREA?

Iertarea recunoaşte că ceea ce ai crezut că a făcut fratele tău nu s-a produs. Ea nu se apucă să ierte la păcate, făcând din ele o realitate. Ci vede că nu a fost niciun păcat. Şi, în această viziune, toate păcatele îți sunt iertate. Ce e păcatul, decât o idee falsă despre Fiul lui Dumnezeu? Iertarea îi vede pur şi simplu falsitatea şi, prin urmare, îi dă drumul. Şi ce poate atunci să îi ia locul e Voia lui Dumnezeu.

O gândire neiertătoare e una care emite o judecată pe carenu o va pune la îndoială, deşi nu e adevărată. Mintea e închisă şi nu va fi eliberată. Gândirea protejează proiecția, strângând lanțurile în aşa fel încât distorsiunile sunt mai voalate şi mai obscure, mai greu accesibile îndoielii, şi ținute mai departe de rațiune. Ce poate interveni într-o proiecție fixă şi țelul pe care şi l-a ales ca obiectiv dorit?

O gândire neiertătoare face multe lucruri. Îşi urmăreşte obiectivul cu o activitate frenetică, stâlcind şi răsturnând ce consideră că vine în conflict cu drumul pe care şi l-a ales. Distorsiunea este scopul ei şi, totdată, mijlocul prin care vrea să îl atingă. Se lansează în încercări furibunde de-a zdrobi realitatea, fără să îi pese de orice ar părea să îi contrazică punctul de vedere.

Iertarea, pe de altă parte, stă liniştită şi, plină de seninătate, nu face absolut nimic. Nu ofensează niciun aspect al realității, nici nu caută să o stâlcească în aparențe care îi plac. Se uită pur şi simplu, aşteaptă şi nu judecă. Cel ce nu vrea să ierte trebuie să judece, căci trebuie să justifice de ce nu iartă. Dar cel ce vrea să se ierte trebuie ă învețe să primească adevărul exact aşa cum este.

Nu fă nimic, atunci, şi lasă iertarea să îți arate ce să faci, prin Cel Care e Călăuza ta, Mântuitorul şi Ocrotitorul tău, tare în speranță şi sigur de reuşita ta finală. El te-a iertat deja, căci asta e funcția Lui, dată Lui de Dumnezeu. Acum trebuie să Îi împărtăşeşti funcția şi să îl ierți pe cel pe care El l-a mântuit, a cărui nepăcăoşenie o vede şi pe care îl cinsteşte ca Fiul lui Dumnezeu.

Lecția 221

Pace minții mele. Să mi se potolească toate gândurile

Tată, vin la Tine astăzi să caut pacea pe care numai Tu o poți da. Vin în tăcere. În liniştea inimii mele, în străfundurile minții mele, aştept şi ascult Vocea Ta. Tatăl meu, voreşte-mi azi. Vin să aud Vocea Ta în tăcere, cu certitudine şi cu iubire, sigur că îmi vei auzi chemarea şi îmi vei răspunde.

Acum aşteptăm în linişte. Dumnezeu e aici, pentru că aşteptăm împreună. Sunt sigur că El îți va vorbi şi că vei auzi. Acceptă-mi încrederea, căci e a ta. Mințile noastre sunt îngemănate. Aşteptăm cu un singur scop: acela de-a auzi răspunsul Tatălui nostru la chemarea noastră, de-a lăsa gândurile să ni se potolească şi de-a găsi pacea Lui, de a-L auzi vorbindu-ne despre ce suntem şi de-a i Se revela Fiului Său.

LECTIA 222

Dumnezeu e cu mine. Viețuiesc şi mă mişc în El

Dumnezeu e cu mine. El e Sursa mea de viață, viața lăuntrică, aerul pe care îl respir, hrana prin care subzist, apa care mă reînnoieşte şi mă purifică. El e casa mea, în care viețuiesc si mă mişc, Spiritul care îmi îndrumă faptele, care îmi oferă Gândurile Lui şi îmi garantează că sunt ferit de toată durerea. El mă acoperă cu bunătate si cu grijă, şi ține numai în iubire Fiul asupra căruia Se răsfrânge şi care se răsfrânge şi el asupra Lui. Cât de liniştit e cel ce cunoaşte adevărul spuselor Lui de astăzi!

Tată, nu avem alte cuvinte pe buze şi în minți decât Numele Tău, în timp ce pătrundem, liniştiți, în Prezența Ta acum şi cerem să ne odihnim cu Tine în pace o vreme.

LECTIA 223

Dumnezeu e viața mea. Nu am alta viața decât a Lui

Am greşit când am crezut ca trăiesc independent de Dumnezeu, o entitate separata care se mişca in izolare, nelegata de nimic si găzduita intr-un trup. Acum ştiu ca viața mea e a lui Dumnezeu, ca nu am alta casa si ca nu exist separat de El. El nu are Gânduri care nu fac parte din mine, iar eu nu le am decât pe cele care sunt ale Lui.

Tatal nostru, lasa-ne sa vedem fata lui Cristos in loc de greselile noastre. Caci noi, care suntem Fiul Tau Sfant, suntem nepacatosi. Vrem sa ne vedem nepacatosenia, caci vinovatia proclama ca nu suntem Fiul Tau. Si nu vrem sa Te uitam. Ne simtim singuri aici si ne este dor de Cer, unde suntem acasa. Astazi vrem sa ne intoarcem. Numele nostru e al Tau si adeverim ca suntem Fiul Tau.

LECTIA 224

Dumnezeu e Tatal meu, si El Isi iubeste Fiul

Adevarata mea identitate e atat de sigura, de nobila, de fara pacat, slavita si mareata, atat de binefacatoare si de lipsita de vinovatie, incat Cerul asteapta sa isi primeasca lumina de la Ea. Tot ea lumineaza si lumea. E darul pe care mi l-a dat Tatal meu si pe care il dau lumii. Nu exista alt dar care sa poata fi dat sau primit. Asta e realitatea, si numai asta. Acesta e sfarsitul iluziei. Acesta e adevarul.

Numele meu, o Tata, Iti mai este cunoscut. Eu L-am uitat si nu stiu incotro ma ondrept, cine sunt sau ce fac. Reaminteste-mi, Tata, caci sunt satul de lumea pe care o vad. Dezvaluie-mi ce vrei Tu sa vad in schimb.

LECTIA 225

Dumnezeu e Tatal meu, si Fiul Lui Il iubeste

Tata, trebuie sa raspund cu iubire la Iubirea pe care o ai fata de mine, caci a da si a primi este acelasi lucru, iar Ti mi-ai dat toata Iubirea Ta. Trebuie sa raspund la ea in acelasi fel, caci vreau sa constientizez pe deplin ca e a mea, sa o tin vie in mintea mea si in blanda ei lumina, neprihanita, iubita, cu frica in urma si doar cu pacea inainte. Ce tihnita e calea pe care e condus la Tine iubitorul Tau Fiu!

Frate gasim acum aceasta tihna. Calea e deschisa. O urmam acum in pace, impreuna. Mi-ai intins mana si nu te voi parasi niciodata. Suntem una, si cautam numai aceasta unitate in timp ce parcurgem acesti cativa pasi finali care incheie o calatorie neinceputa.

LECTIA 226

Ma asteapta casa mea. Ma voi grabi sa ajung la ea

Pot parasi cu totul lumea aceasta daca vreau. Nu moartea face posibil acest lucru, ci schimbarea mentalitatii despre rostul lumii. Daca cred ca are o valoare in felul in care o vad acum, asa va si ramane pentru mine. Dar, daca nu vad nicio valoare in lume in felul in care o vad eu, nimic ce vreau sa tin al meu sau sa urmaresc ca tinta, ea se va duce de la mine. Caci nu am cautat iluzii sa inlocuiasca adevarul.

Tata, casa mea isi asteapta intoarcerea voioasa. Bratele Tale sunt deschise si Iti aud Vocea. De ce trebuie sa zabovesc intr-un loc al dorintelor desarte si al viselor spulberate, cand Cerul poate fi atat de usor al meu?

LECTIA 227

Aceasta este clipa sfanta a eliberarii mele

Tata, azi e ziua eliberarii mele, pentru ca voia mea este a Ta. M-am gandit sa imi fac alta voie. Dar nimic din ce am gandit independent de Tine nmu exista. Si sunt liber pentru ca am gresit si nu mi-am tulburat deloc realitatea cu iluziile mele.Acum renunt la ele si le depun la picioarele adevarului, sa dispara pentru totdeauna din mintea mea. Iata clipa sfanta a eliberarii mele. Tata, stiu ca voia mea e una cu a Ta.

Asa ne gasim azi intoarcerea voioasa in Cer, pe care nu l-am parasit de pfapt niciodata. Fiul lui Dumnezeu isi depune astazi visele. Fiul lui Dumnezeu revine azi acasa, dezlegat de pacat si invesmantat in sfintenie, mintea corecta redandu-i-se in sfarsit.

LECTIA 228

Dumnezeu nu m-a condamnat. Nici eu nu o fac.

Tatal meu imi cunoaste sfintenia. Oare sa Ii neg cunoasterea si sa cred in ceea ce cunoasterea Lui face imposibil? Sa iau ca adevarat ce proclama El ca fals? Sau sa iau de bun Cuvantul Lui despre ce sunt, din moment ce El e Creatorul meu si Cel care cunoaste adevarata conditie a Fiului Sau?

Tata, am gresit in ce ma priveste, pentru ca nu mi-am dat seama de Sursa din care am venit. Nu am parasit aceasta Sursa ca sa intru intr-un trup si ca sa mor. Sfintenia mea ramane o parte din mine, asa cum si eu fac parte din Tine. Iar greselile mele in privinta mea sunt vise. Le dau drumul astazi. Si stau gata sa primesc numai Cuvantul Tau despre ce sunt.

LECTIA 229

Iubirea, care m-a creat, este ce sunt.

Imi caut propria Identitate si o gasesc in cuvintele acestea: "Iubirea, care m-a creat, este ce sunt." Acum nu mai trebuie sa caut. Iubirea a invins. Mi-a asteptat atat de linistita venirea acasa, incat nu imi voi mai privirea de la sfanta fata a lui Cristos. Si ce vad atesta adevarul Identitatii pe care am incercat sa O pierd, dar Tatal meu a salvat-O pentru mine.

Tata, Iti multumesc pentru ce sunt; pentru ca mi-ai pastrat Identitatea nestirbita si fara de pacat, in mijlocul tuturor gandurilor de pacat pe care le-a inventat mintea mea nesabuita. Si Iti multumesc ca m-ai scapat de ele. Amin

LECTIA 230

Acum voi cauta si voi gasi pacea lui Dumnezeu.

In pace am fost creat. Si in pace raman. Nu mi-e dat sa imi schimb Sinele. Cat de milostiv este Dumnezeu, Tatal meu, ca atunci cand m-a creat mi-a dat pace de-a pururi. Acum nu cer decat sa fiu ce sunt. Si poate oare sa nu mi se dea, cand e adevarat de-a pururi?

Tata, caut pacea pe care mi-ai dat-o cand m-ai creat. Ce mi s-a dat atunci trebuie sa fie aici acum, caci creatia mea a fost independenta de timp si ramane inca mai presus de orice schimbare. Pacea in care Ti s-a nascut Fiul in Minte straluceste acolo neschimbata. Sunt cum m-ai creat. Nu trebuie decat sa fac apel la Tine ca sa gasesc pacea pe care mi-ai dat-o Tu. Tocmai Voia Ta i-ai dat-o Fiului Tau.

2. CE ESTE MÂNTUIREA?

Mantuirea este o promisiune, facuta de Dumnezeu, ca vei gasi cum sa ajungi la El in cele din urma. Nu poate sa nu fie indeplinita. Ea garanteaza ca timpul va avea un sfarsit si ca toate gandurile care s-au nascut in timp se vor sfarsi si ele. Cuvantul lui Dumnezeu e dat fiecarei minti care considera ca are ganduri separate, si va inlocui aceste ganduri de conflict cu Gandul pacii.

Gandul pacii i-a fost dat Fiului lui Dumnezeu in clipa in care mintea lui a descoperit razboiul. Inainte de asta nu fusese nevoie de un Gand ca acesta pentru ca pacea fusese data fara opus si exista pur si simplu. Dar, cand mintea e scindata, apare nevoia de vindecare. Asa ca Gandul care are puterea sa vindece scindarea a devenit o parte din fiecare fragment al mintii care continua sa fie una, dar nu isi recunoastea unitatea. Acum nu se cunostea pe ea si credea ca si-a pierdut Identitatea.

Mantuirea e o desfacere in sensul ca nu face nimic, nesustinand lumea viselor si a rautatii. Asa se desprinde de iluzii. Nesprijinindu-le, le lasa pur si simplu sa devina pulbere si praf. Si ce au ascuns acum este vadit: un altar inchinat sfantului Nume al lui Dumnezeu, pe care e scris Cuvantul Lui, cu darurile iertarii tale dinainte si amintirea lui Dumnezeu cu mult in urma.

Sa venim zilnic la locul acesta sfant si sa ne petrecem o bucata de vreme impreuna. Aici ne impartasim visul final. E un vis in care nu exista intristare, caci ne lasa sa intrezarim toata slava pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Iarba tasneste din pamant, pomii inmuguresc acum si pasarile au venit sa stea in ramurile lor. Pamantul renaste intr-o perspectiva noua. Noaptea a trecut si ne-am adunat in lumina.

De aici dam mantuire lumii, caci tocmai aici s-a primit mantuire. Cantecul inveselirii noastre da de stire lumii intregi ca libertatea s-a intors, ca timpul e pe gata, ca Fiul lui Dumnezeu mai are de asteptat doar o clipita pana ce Tatal lui e amintit, visele gata terminate, lumea spulberata de stralucirea vesniciei, si numai Cerul mai exista acum.

Lectia 231

Tata, vreau doar sa imi aduc aminte de Tine.

Dupa ce pot sa umblu, Tata, daca nu dupa Iubirea Ta? Poate cred ca umblu dupa altceva, un ceva caruia i-am dat nenumarate nume. Dar Iubirea Ta e singurul lucru pe care il caut sau l-am cautat vreodata. Caci nu exista altceva ce mi-as putea dori sa gasesc vreodata. Sa imi aduc aminte de Tine. Ce altceva mi-as putea dori decat adevarul despre mine insumi?

Iata voia ta, fratele meu. Si impartasesti aceasta voie cu mine si cu Cel care e Tatal nostru. A-ti aduce aminte de El e Cerul. Asta cautam. Si numai asta ni se va da sa gasim.

LECTIA 232

Fii in mintea mea, Tatal meu, toata ziua.

Tata, fii in mintea mea cand ma trezesc si rasfrange-Ti lumina asupra mea pe tot parcursul zilei de astazi. Fiecare minut sa fie un rastimp in care stau cu Tine. Si sa nu uit sa imi exprim recunostinta, ora de ora, pentru faptul ca ai ramas cu mine, ca vei fi mereu prezent sa imi auzi chemarea si sa imi raspunzi. Cand vine seara, sa imi fie toate gandurile tot la Tine si la Iubirea Ta. Si sa adorm cu convingerea ca sunt ocrotit, sigur de grija Ta, constient cu voiosie ca sunt Fiul Tau.

Asa ar trebui sa fie fiecare zi. Exerseaza azi sfarsitul fricii. Ai credinta in cel care e Tatal tau. Incredinteaza-i Lui toate lucrurile. Lasa-l sa iti dezvaluie totul si fii fara teama caci esti Fiul Lui.

LECTIA 233

Imi dau viata lui Dumnezeu sa o calauzeasca astazi.

Tata, iti dau toate gandurile mele de astazi. Pe ale mele nu vreau sa le mai tin. In locul lor, da-mi-le pe ale Tale. Iti dau si toate faptele mele, ca sa pot face Voia Ta in loc sa urmaresc obiective care nu pot fi atinse si sa imi pierd vremea cu inchipuiri desarte. Astazi vin la Tine. Ma dau la o parte si pur si simplu Te urmez. Fii Tu Calauza, iar eu sa fiu cel care Te urmeaza si care nu pune la indoiala intelepciunea Infinitului, nici Iubirea a carei tandrete nu o pot pricepe, dar care este totusi darul desavarsit pe care mi-l faci Tu.

Astazi avem o singura Calauza pentru a ne conduce. Si, in timp ce mergem impreuna, Ii vom da Lui ziua de azi fara nicio rezerva. E ziua Lui. Asa ca e o zi de daruri si milostiviri nenumarate pentru noi.

LECTIA 234

Tata, azi sunt din nou Fiul Tau.

Astazi vom anticipa momentul in care visele pacatului si ale vinovatiei vor disparea, si vom atinge pacea sfanta pe care nu am parasit-o niciodata. Intre vesnicie si eternitate s-a

scurs doar o infima clipa. Atat de scurt e intervalul, incat nu a existat nicio ruptura a continuitatii, nicio intrerupere a gandurilor care sunt mereu unite intr-un tot unitar. Nimic nu s-a intamplat nicicand sa tulbure pacea lui Dumnezeu Tatal si Fiul. Astazi acceptam ca lucrul acesta e intru totul adevarat.

Iti multumim, Tata, ca nu putem pierde amintirea Ta si a Iubirii Tale. Ne recunoastem siguranta si aducem multumiri pentru toate darurile pe care ni le-ai dat, pentru tot ajutorul dragastos pe care
l-am primit, pentru vesnica Ta rabdare si Cuvantul pe care ni l-ai dat ca suntem mantuiti.

LECTIA 235

Dumnezeu, in mila Lui, voieste sa fiu mantuit.

Nu trebuie decat sa ma uit la toate lucrurile care par sa imi faca rau, ca sa ma incredintez, cu certitudine deplina, ca Dumnezeu voieste sa fiu mantuit de ele si sa le vad pur si simplu disparand. Nu trebuie decat sa tin minte ca Voia Tatalui meu pentru mine e numai fericire, ca sa imi dau seama ca mi s-a dat numai fericire. Si nu trebuie decat sa imi aduc aminte ca Iubirea lui Dumnezeu Ii invaluie Fiul si ii tine nepacatosenia de-a pururi desavarsita, ca sa fie sigur ca sunt mantuit si ocrotit de-a pururi in bratele Lui. Eu sunt Fiul pe care il iubeste. Si sunt mantuit pentru ca Dumnezeu, in mila Lui, o voieste.

Tata, Sfintenia Ta este a mea. Iubirea Ta m-a creat si mi-a facut nepacatosenia de-a pururi o parte din Tine. Nu am in minte nici urma de vinovatie sau pacat, caci nu e nici urma de ele in Tine.

LECTIA 236

Imi conduc mintea, pe care numai eu trebuie sa o conduc.

Am o imparatie pe acre trebuie sa o conduc. Uneori nu pare deloc ca as fi imparatul ei. Pare sa triumfe ea asupra mea si sa imi spuna ce sa gandesc, ce sa fac si ce sa simt. Si totusi, mi s-a dat ca sa serveasca oricarui scop pe care il percep in ea. Mintea mea poate numai sa serveasca. Astazi o pun in slujba Spiritului Sfant sa o foloseasca dupa cum crede de cuviinta. Asa imi dirijez mintea, pe care numai eu pot sa o conduc. Si asa o eliberez sa faca Voia lui Dumnezeu.

Tata, mintea mea e deschisa la Gandurile Tale si inchisa azi la orice alte ganduri decat ale Tale. Imi conduc mintea si Ti-o ofer. Accepta darul meu, pentru ca e cel pe care mi l-ai dat Tu.

LECTIA 237

Acum vreau sa fiu asa cum m-a creat Dumnezeu.

Astazi voi accepta adevarul despre mine. Ma voi scula in slava si voi lasa lumina din mine sa se rasfranga asupra lumii pe tot parcursul zilei. Aduc lumii vestea buna a mantuirii pe care o aud cand imi vorbeste Dumnezeu, Tatal meu. Si intrezaresc lumea pe care Cristos ar vrea sa o vad, constient ca ea pune capat cumplitului vis al mortii;constient ca e Chemarea pe care mi-o adreseaza Tatal meu.

Cristos e astazi ochii mei si, tot El, urechile care asculta astazi Vocea pentru Dumnezeu. Tata, vin la Tine prin Cel Care e Fiul Tau si, totodata, adevaratul meu Sine. Amin.

LECTIA 238

De decizia mea depinde toata mantuirea.

Tata, increderea Ta in mine e atat de mare, incat precis sunt demn de ea. Tu m-ai creat si ma cunosti asa cum sunt.Si totusi ai pus in mainile mele mantuirea Fiului Tau si ai lasat-o sa depinda de decizia mea. Precis sunt preaiubit de Tine. Precis sunt statornic in sfintenie, de imi dai Fiul tau cu certitudinea ca e in siguranta Cel Care mai face parte din Tine si Care totusi e al meu, pentru ca e Sinele meu.

Asa ca astazi ne oprim din nou sa ne gandim cat de mult ne iubeste Tatal nostru. Si cat de drag Ii ramane Fiul Lui, creat de Iubirea Lui, Cel a Carui Iubire se intregeste in el.

LECTIA 239

Slava Tatalui meu este a mea.

Sa nu ni se ascunda astazi adevarul despre noi printr-o falsa umilinta. Sa fim, in schimb, recunoscatori pentru darurile pe care ni le-a dat Tatal nostru. Oare putem sa vedem in cei cu care Isi impartaseste slava vreo urma de pacat si vinovatie? Si putem sa nu fim si

noi printre ei, cand El Isi iubeste Fiul pe vecie, cu o constanta desavarsita, stiind ca e asa cum l-a creat El?

Iti multumim, Tata, pentru lumina care straluceste de-a pururea in noi. Si o cinstim, pentru ca o impartasesti cu noi. Noi suntem una, uniti in aceasta lumina si una cu Tine, in pace cu toata creatia si cu noi insine.

LECTIA 240

Frica nu se justifica sub nicio forma.

Frica este amagire. Ea atesta ca te-ai vazut cum nu ai putea sa fii si ca vezi, prin urmare, o lume care e cu neputinta. Nu e lucru in lumea aceasta care sa fie adevarat. Indiferent sub ce forma poate sa apara. Nu face decat sa stea marturie pentru iluziile tale de sine. Sa nu ne lasam astazi amagiti. Suntem Fiii lui Dumnezeu. Nu exista frica in noi, caci suntem fiecare o parte din Iubire.

Cat de prostesti sunt fricile noastre! Caci Ti-ai lasa Fiul sa sufere? Da-ne credinta azi sa Iti recunoastem Fiul si sa il eliberam. Sa il iertam in Numele Tau, ca sa ii putem intelege sfintenia si sa simtim fata de el iubirea care este, totodata, si a Ta.

3. CE ESTE LUMEA?

Lumea e perceptie falsa. Din eroare s-a nascut, si nu si-a parasit sursa. Si nu va ramane mai mult decat gandul care i-a dat nastere. Cand gandul separarii se va preschimba intr-unul de iertare adevarata, lumea se va vedea intr-o cu totul alta lumina: o lumina care duce la adevar, unde toata lumea trebuie sa dispara si toate erorile ei pier. Acum sursa ei a disparut, si efectele ei au disparut si ele.

Lumea a fost facuta ca atac impotriva lui Dumnezeu. Ea simbolizeaza frica. Si ce e frica, daca nu absenta iubirii? Asa ca lumea s-a dorit a fi un loc in care Dumnezeu nu poate sa intre si in care Fiul Lui poate fi separat de El. Aici s-a nascut perceptia, caci cunoasterea nu poate cauza asemenea ganduri nesanatoase. Dar ochii insala si urechile aud gresit. Asa ca acum greselile devin foarte posibile, caci certitudinea a disparut.

In locul ei, s-a dat nastere mecanismelor iluziei. Si acum ele cauta ceea ce le este dat sa caute. Obiectivul lor este acela de a indeplini scopul pe care lumea sa il ateste si sa il faca real. Deci mecanismele acestea nu pot vedea in iluziile lor decat o baza solida in care

exista adevarul sustinut in parte de minciuni. Dar tot ce relateaza ele nu e decat minciuna tinuta departe de adevar.
Vazul, facut sa te deturneze de la adevar, poate fi redirectionat. Sunetele devin chemarea catre Dumnezeu si astfel orice fel de perceptie poate dobandi un nou rost de la Cel desemnat de Dumnezeu ca Mantuitor al lumii. Urmeaza lumina Lui si priveste lumea asa cum o contempla El. De fiecare data cand ti se vorbeste, asculta vocea Lui. Si lasa-L sa-ti redea pacea si certitudinea pe care le-ai aruncat, dar pe care Cerul le-a pastrat in El pentru tine.
Sa nu fim multumiti pana ce lumea nu se alatura perceptiei noastre schimbate. Sa nu fim satisfacuti pana cand iertarea nu este deplina. Sa nu incercam sa ne schimbam functia. Trebuie sa salvam lumea. Caci noi, cei care am facut-o, trebuie sa o privim prin ochii lui Cristos, ca tot ce a fost facut sa moara sa fie readus la viata vesnica.

LECTIA 241

In aceasta clipa sfanta soseste mantuirea.

Ce bucurie avem astazi! E timpul sa sarbatorim. Pentru ca ziua de azi ofera lumii intunecate clipa in care i se stabileste eliberarea. A venit ziua in care intristarile trec si durerea dispare.Slava mantuirii rasare astazi peste o lume eliberata. E clipa sperantei pentru mii de milioane. Vor fi unite acum, cand le ierti pe toate. Caci voi fi iertat de tine azi.

Ne-am iertat acum unul pe altul, asa ca revenim la Tine in sfarsit. Tata, Fiul Tau, care nu a plecat nicicand, se intoarce acasa, in Cer. Cat de fericiti suntem ca ni s-a redat sanatatea mintala si ca ne amintim ca suntem una cu totii.

LECTIA 242

Ziua de azi e a lui Dumnezeu. E darul pe care I-l fac eu.

Astazi nu imi voi conduce singur viata. Nu inteleg lumea si, de aceea, trebuie sa fie o prostie sa incerc sa imi conduc singur viata. Exista insa Unul care stie tot ce e mai bine pentru mine. Si se bucura sa nu ia alte decizii pentru mine decat cele care duc la Dumnezeu. Ii dau Lui ziua de azi, caci nu vreau sa imi intarzii venirea acasa, si El e Cel care stie pe ce cale se ajunge la Dumnezeu.

Asa ca Iti dam Tie ziua de azi. Venim cu mintile complet deschise. Nu cerem ce credem noi ca vrem. Da-ne ce vrei Tu sa primim. Stii tot ce dorim si ce vrem. Si ne vei da tot ce este necesar sa ne ajute sa gasim calea care duce la Tine.

LECTIA 243

Astazi nu voi judeca nimic din ce se intampla.

Astazi voi fi onest cu mine insumi. Nu voi considera ca stiu deja ce trebuie sa ramana mai presus de intelegerea mea prezenta. Nu voi considera ca inteleg intregul din franturile perceptiei mele, care sunt tot ce pot sa vad. Astazi recunosc ca e asa. Si sunt, de aceea, usurat de prejudecati pe care nu le pot face.Asa ma eliberez si eliberez tot ce vad, pentru a fi in pace, asa cum ne-a creat Dumnezeu.

Tata, astazi las creatia libera sa fie ea insasi. Ii cinstesc toate partile, in care sunt inclus si eu. Suntem una pentru ca fiecare parte contine amintirea Ta, iar adevarul trebuie sa lumineze in noi toti ca tot unitar.

LECTIA 244

Nu sunt in pericol nicaieri in lume.

Fiul Tau este in siguranta oriunde s-ar afla, caci Tu esti cu el oriunde. Nu trebuie decat sa iti invoce Numele pentru a-si aduce aminte de siguranta si de Iubirea Ta, caci ele una sunt. Cum poate sa se teama, sa se indoiasca sau sa nu stie ca nu poate sa sufere, sa fie in pericol sau sa aiba parte de nefericire, cand Iti apartine Tie, iubit si iubitor, in siguranta imbratisarii Tale Parintesti?

Si aici suntem cu adevarat. Nicio furtuna nu poate sa intre in adapostul sfintit al casei noastre. In Dumnezeu suntem in siguranta. Caci ce poate veni sa Il ameninte pe Dumnezeu sau sa infricoseze ceea ce va fi de-a pururi o parte din El?

LECTIA 245

Pacea Ta e cu mine, Tata. Sunt in siguranta.

Pacea Ta ma inconjoara, Tata. Unde merg, pacea Ta merge cu mine. Isi revarsa lumina asupra tuturor celor pe care ii intalnesc. Le-o aduc celor parasiti, singuri si infricosati. Le dau pacea Ta celor care sufera de durere sau plang dupa vreo pierdere sau se considera lipsiti de speranta si de fericire. Trimite-i la Mine, Tata. Lasa-ma sa duc cu mine pacea Ta. Caci vreau sa Iti mantuiesc Fiul, dupa cum e Voia Ta, ca sa ajung sa imi recunosc Sinele.

Mergem asadar, in pace. Mesajul pe care l-am primit il dam lumii intregi. Si ajungem astfel sa auzim Vocea pentru Dumnezeu, Care ne vorbeste in timp ce ii relatam Cuvantul, a Carui Iubire o recunoastem pentru ca impartasim Cuvantul pe care ni l-a dat El.

LECTIA 246

A -mi iubi Tatal, inseamna a-I iubi Fiul.

Nu ma lasa sa cred ca pot gasi calea catre Dumnezeu daca am ura in inima. Nu ma lasa sa incerc sa il ranesc pe Fiul lui Dumnezeu si sa cred ca pot sa ii cunosc Tatal sau sa imi cunosc Sinele. Nu ma lasa sa ratez propria recunoastere si sa mai cred ca imi pot constientiza Tatal sau ca mintea mea poate concepe toata iubirea pe care o are Tatal pentru mine si pe care I-o inchin la randul meu.

Voi accepta calea pe care o alegi Tu pentru mine ca sa ajung la Tine, Tata. Caci voi reusi sa fac asta, pentru ca este Voia Ta. Si vreau sa recunosc ca tot ce voiesti Tu este ce voiesc si eu, si numai asta. Asa aleg sa Iti iubesc Fiul. Amin

LECTIA 247

Fara iertare, voi fi tot orb.

Pacatul este simbolul atacului. Daca il vad undeva, voi suferi. Caci iertarea este singurul mijloc prin care viziunea lui Cristos vine la mine. Daca accept ca ceea ce vederea Lui imi arata este simplul adevar, sunt complet vindecat. Frate, vino si lasa-ma sa te privesc. Frumusetea ta o arata pe a mea. Puritatea ta este a mea. Esti iertat, si eu o data cu tine.

Numai asa vreau sa ii privesc pe toti astazi. Fratii mei sunt Fiii Tai. Paternitatea Ta i-a creat si mi i-a dat pe toti ca parte din Tine si din propriul meu Sine. Astazi Te cinstesc prin ei si sper astfel sa imi recunosc astazi Sinele.

LECTIA 248

Ce sufera nu face parte din mine.

Am renegat adevarul. Sa fiu acum la fel de exact in privinta renegarii falsului.Ce sufera nu face parte din mine.Ce se necajeste nu sunt eu.Ce are parte de dureri e doar iluzie in mintea mea.Ce moare nu a fost viu in realitate niciodata si nu a facut decat sa parodieze adevarul despre mine insumi. Acum reneg conceptele de sine, inselaciunile si minciunile despre sfantul Fiu al lui Dumnezeu. Acum sunt gata sa-l accept din nou asa cum l-a creat Dumnezeu si cum este.

Tata, iubirea straveche pe care Ti-o port revine si ma lasa sa Iti iubesc din nou si Fiul. Tata, sunt asa cum m-ai creat. Acum imi amintesc Iubirea Ta si a mea. Acum inteleg ca ele sunt una si aceeasi.

LECTIA 249

Iertarea pune capat intregii suferinte si pierderi.

Iertarea zugraveste un tablou al lumii in care suferinta s-a sfarsit, pierderea devine imposibila si mania nu mai are niciun sens. Atacul s-a incheiat, iar nebunia are un sfarsit. Ce suferinta mai e de conceput acum? Ce pierdere poate fi suportata? Lumea devine un loc al bucuriei, al abundentei, al milei si al daruirii nesfarsite. Acum e atat de asemanatoare Cerului, incat se transforma rapid in lumina pe care o reflecta. Si asa, calatoria pe care a inceput-o Fiul lui Dumnezeu s-a incheiat in lumina din care a si venit el.

Tata, vrem sa Iti restituim mintile noastre. Le-am tradat, le-am tinut in menghina amaraciunii si le-am speriat cu ganduri de violenta si de moarte. Acum vrem sa ne reaflam odihna in Tine, asa cum ne-ai creat.

LECTIA 250

Sa nu ma vad limitat.

Sa il contemplu azi pe Fiul lui Dumnezeu si sa stau marturie pentru slava lui. Sa nu incerc sa tin ascunsa sfanta lumina din el, sa nu ii vad puterea diminuata si redusa la slabiciune, nici sa nu percep in el lipsuri cu care sa ii atac suveranitatea.

El e Fiul Tau, Tata. Si astazi vreau sa ii vad blandetea in loc sa imi vad propriile iluzii. El e ce sunt si eu, si, cum il vad pe el, ma vad pe mine. Azi vreau sa vad cu adevarat, ca sa ma pot identifica in sfarsit cu el astazi.

4. CE ESTE PĂCATUL?

Pacatul este dementa curata. E mijlocul prin care mintea e facuta sa innebuneasca si prin care cauta sa lase iluziile sa ia locul adevarului. Nebuna fiind, vede iluzii unde ar trebui sa fie adevarul si unde si este de fapt. Pacatul este cel care a dat trupului ochi, caci ce si-ar dori sa vada nepacatosii? Ce nevoie au ei de imagini, de sunete sau de pipait? Ce-ar vrea sa auda sau sa apuce? Ce-ar vrea sa simta? A simti nu e a cunoaste. Iar adevarul nu poate fi decat plin de cunoastere si de nimic altceva.

Trupul este instrumentul pe care si l-a facut mintea in eforturile ei de-a se amagi. Rostul lui este sa se straduiasca. Dar obiectivul stradaniei se poate si schimba. Si atunci trupul e pus in slujba unei alte tinte a stradaniei. Ce urmareste acum i-a fost ales de catre tinta pe care si-a luat-o mintea ca inlocuitor pentru obiectivul autoamagirii. Tinta lui poate fi atat adevarul, cat si minciunile. Si atunci simturile vor cauta in schimb marturiile la ce este adevarat.

Pacatul e locasul tuturor iluziilor care nu fac decat sa reprezinte lucruri imaginate, rezultate din ganduri care sunt neadevarate. Ele sunt "dovada" ca ce nu are realitate e real.Pacatul "dovedeste" ca Fiul lui Dumnezeu e rau; vesnicia trebuie sa aiba un sfarsit; si viata vesnica trebuie sa moara. Si Dumnezeu Insusi Si-a pierdut Fiul, pe are il iubeste, stricaciunea fiind singura care il intregeste, Voia Lui fiind vesnic biruita de moarte, iubirea ucisa de ura si pacea pierduta pentru totdeauna.

Visele unui nebun sunt infricosatoare, iar pacatul chiar pare sa inspaimante.Si totusi, ceea ce percepe pacatul nu e decat un joc pueril. Fiul lui Dumnezeu se poate juca de-a preschimbatul intr-un trup, inchipuidu-se prada raului si a vinovatiei, cu o viata infima careia ii pune capat moartea. Dar, in tot timpul acesta, Tatal lui se rasfrange asupra lui si il iubeste cu o Iubire vesnica, pe care inchipuirile lui nu o pot schimba defel.

Cat timp, o, Fiul al lui Dumnezeu, te vei mai juca de-a pacatul? Sa nu punem frumos la locul lor jucariile acestea ascutite cu care te-ai putea lovi? Cat de curand esti gata sa vii acasa? Poate azi? Nu exista pacat. Creatia e neschimbata. Mai vrei sa iti intarzii intoarcerea in Cer? Pana cand, o, sfinte Fiu al lui Dumnezeu, pana cand?

LECTIA 251

Nu am nevoie decat de adevar.

Am cautat multe lucruri si am gasit disperare. Acum nu caut decat un singur lucru, caci in acesta imi sunt toate cele trebuincioase si numai cele trebuincioase. Toate lucrurile pe care le-am cautat inainte nu mi-au fost de trebuinta si nici macar nu le-am vrut. Nu mi-am recunoscut singura nevoie. Dar acum vad ca am nevoie numai de adevar. In el toate nevoile sunt satisfacute, toate poftele se ispravesc, toate sperantele se implinesc in sfarsit si visele dispar. Acum am tot ce mi-ar putea fi de trebuinta. Acum am tot ce mi-as putea dori. Si, tot acum, ma gasesc in sfarsit in pace.

Si, pentru pacea aceasta, Tatal nostru, Iti aducem multumiri. Ce noi ne-am refuzat, Tu ne-ai redat, si este singurul lucru pe care il vrem cu adevarat.

LECTIA 252

Fiul lui Dumnezeu e Identitatea mea.

Sinele meu e sfant dincolo de toate gandurile de sfintenie pe care le concep acum. Puritatea Lui sclipitoare si desavarsita e cu mult mai stralucitoare decat orice lumina pe care am vazut-o vreodata. Iubirea Lui este nelimitata, de o intensitate care tine toate lucrurile in ea, in calmul certitudinii tihnite. Puterea Lui nu vine din impulsurile arzatoare care pun lumea in miscare, ci din Iubirea netarmurita a lui Insusi Dumnezeu. Cat de departe de lumea aceasta trebuie sa fie Sinele meu, si totusi cat de aproape de mine si cat de apropiat de Dumnezeu!

Tata, Tu cunosti adevarata mea Identitate. Dezvaluie-mi-O acum mie, Fiului Tau, ca sa ma pot trezi la adevarul din Tine si sa stiu ca mi s-a redat Cerul.

LECTIA 253

Sinele meu e stapanul universului.

E imposibil sa ajunga la mine ceva nepoftit de mine. Chiar si in lumea aceasta, eu sunt stapanul destinului meu. Ce se intampla e ceea ce doresc. Ce nu se intampla e ceea ce nu vreau sa se intample. Asta trebuie sa accept. Caci asa sunt dus dincolo de lumea aceasta, la creatiile mele, vlastarele vointei mele, in Cer unde Sinele meu sfant sta cu ele si cu Cel Care m-a creat.

Tu esti Sinele pe Care L-ai creat drept Fiu, creand dupa asemanarea Ta si Una cu Tine. Sinele meu, care stapaneste universul, nu e decat Voia Ta in deplina uniune cu a mea, care nu poate decat sa isi ofere asentimentul bucuros alei Tale, ca sa se extinda la Ea Insasi.

LECTIA 254

Sa taca toate vocile din mine, in afara Vocii lui Dumnezeu.

Tata, astazi nu vreau sa aud decat Vocea Ta. In cea mai profunda liniste, vreau sa vin la Tine sa aud Vocea Ta si sa primesc Cuvantul Tau. Nu am alta rugaciune decat asta: vin sa Iti cer adevarul. Iar adevarul nu e decat Voia Ta, pe care vreau sa o impartasesc astazi cu Tine.

Astazi nu lasam niciun gand de-al eului sa ne indrume cuvintele sau faptele. Cand apar asemenea ganduri, ne tragem linistiti inapoi, le privim si apoi le dam drumul. Nu dorim ce ar aduce cu ele. Asa ca nu alegem sa le pastram. Au tacut acum. Si, in linistea sfintita de Iubirea Lui, Dumnezeu ne vorbeste si ne spune despre voia noastra, caci am ales sa ne aducem aminte de El.

LECTIA 255

Aleg sa imi petrec ziua de azi in pace deplina.

Nu imi pare ca pot alege sa am parte numai de pace azi. Si totusi, Dumnezeul meu ma asigura ca Fiul Lui este ca El. Sa imi pun credinta azi in Cel Ce spune ca sunt Fiul lui Dumnezeu. Si pacea care aleg sa fie azi a mea sa ateste adevarul celor spuse de El. Fiul lui Dumnezeu nu poate sa aiba griji si trebuie sa ramana de-a pururi in pacea Cerului. In Numele Lui, dedic ziua de azi scopului de-a afla ce voieste Tatal pentru mine, acceptandu-I Voia ca a mea si dand-o tuturor Fiilor Tatalui meu, si mie totodata.

Si asa, Tatal meu, imi voi petrece ziua de azi cu Tine. Fiul Tau nu Te-a uitat. Pacea pe care i-ai dat-o mai este in mintea lui, si acolo aleg sa imi petrec ziua de azi.

LECTIA 256

Dumnezeu este singurul obiectiv pe care il am astazi.

Calea care duce la Dumnezeu trece prin iertare aici. Alta cale nu exista. Daca mintea nu ar fi indragit pacatul, ce nevoie ai mai fi avut sa gasesti calea care duce unde te si afli? Cine ar mai fi nesigur? Cine s-ar mai indoi de cine este el? Si cine ar mai ramane sa doarma in norii grei ai indoielii despre sfintenia celui pe care Dumnezeu l-a creat fara pacat? Aici nu putem decat sa visam. Dar putem visa ca l-am iertat pe cel in care orice pacat ramane imposibil, si asta alegem sa visam astazi. Dumnezeu este obiectivul nostru; iertarea este mijlocul prin care mintile noastre revin, in sfarsit, la El.

Si asa, Tatal meu, vrem sa venim la Tine pe calea pe care ai stabilit-o Tu. Nu avem alt

obiectiv decat sa Iti auzim Vocea si sa gasim calea pe care ne-a indicat-o sacrul Tau Cuvant.

LECTIA 257

Sa imi aduc aminte care e scopul meu.

Daca imi uit obiectivul, nu pot sa nu fiu derutat, nesigur de ce sunt si, prin urmare, in conflict in ce fac. Nimeni nu se poate pune in slujba unor obiective contradictorii, si sa le slujeasca bine. Si nici nu poate sa functioneze fara sa se simta profund tulburat si deprimat. Sa fim, de aceea, hotarati sa ne amintim astazi ce dorim, ca sa ne putem unifica gandurile si faptele in mod semnificativ, si sa realizam astazi numai ce ar vrea Dumnezeu sa facem.

Tata, iertarea este mijlocul pe care l-ai ales pentru mantuirea noastra. Sa nu uitam astazi ca nu putem avea alta voie decat a Ta. Asa ca scopul nostru trebuie sa fie si al Tau, daca vrem sa atingem pacea pe care o voiesti pentru noi.

LECTIA 258

Sa imi aduc aminte ca obiectivul meu este Dumnezeu.

Tot ce trebuie sa facem este sa ne antrenam mintile sa treaca cu vederea toate micile noastre teluri fara sens si sa isi aduca aminte ca obiectivul nostru este Dumnezeu. Amintirea Lui e ascunsa in mintile noastre, obscurata doar de micile noastre obiective fara rost, care nu ofera nimic si care nu exista. Sa mai lasam oare harul lui Dumnezeu sa straluceasca fara stirea noastra, in timp ce cautam in schimb jucariile si nimicurile lumii? Dumnezeu e singurul nostru obiectiv, singura noastra Iubire. Nu avem alt tel decat sa ne aducem aminte de El.

Obiectivul nostru este doar acela de-a urma calea care duce la Tine. Alt obiectiv nu avem. Ce altceva ne-am putea dori decat sa ne aducem aminte de Tine? Ce altceva am putea cauta decat propria noastra Identitate?

LECTIA 259

Sa imi aduc aminte ca nu exista pacat.

Pacatul e singurul gand care face ca obiectivul nostru, Dumnezeu, sa para de neatins. Ce altceva ne-ar putea face orbi la ce e evident, si ar face mai clar ce e ciudat si distorsionat? Ce altceva decat pacatul starneste atacurile noastre? Ce altceva decat pacatul poate fi sursa vinovatiei, cerand suferinta si pedeapsa? Si ce altceva decat pacatul poate sa fie sursa fricii, obscurand creatia lui Dumnezeu, dand iubirii atributele fricii si ale atacului?

Tata, as vrea sa nu fiu dement azi. As vrea sa nu ma tem de iubire, si sa nu imi caut refugiul in opusul ei. Caci iubirea nu poate avea opus. Tu esti Sursa a tot ce exista. Si toate cate sunt raman cu Tine, si Tu cu ele.

LECTIA 260

Sa imi aduc aminte ca m-a creat Dumnezeu.

Tata, nu m-am facut eu, desi in dementa mea am crezut ca m-am facut.Dar, ca Gand al Tau, nu mi-am parasit Sursa si am ramas sa fac parte din Cel Care m-a creat. Fiul Tau, Tata, Te invoca astazi. Sa imi aduc aminte ca m-ai creat Tu. Sa imi aduc aminte de Identitatea mea. Si nepacatosenia mea sa se ridice din nou inaintea viziunii lui Cristos, prin care vreau astazi sa imi vad fratii si sa ma vad pe mine insumi.

Acum ne aducem aminte de Sursa noastra si in Ea gasim, in sfarsit, adevarata noastra Identitate. Suntem chiar sfinti, pentru ca Sursa noastra nu cunoaste pacat. Iar noi, care suntem Fiii Lui, suntem unul ca altul si ca El.

5. CE ESTE CORPUL?

Trupul este o imprejmuire pe care Fiul lui Dumnezeu isi imagineaza ca a construit-o sa separe unele parti ale Sinelui sau de alte parti. In interiorul acestei imprejmuiri el crede ca traieste, murind odata cu subrezirea si naruirea acesteia. Caci, in interiorul acestei imprejmuiri, se crede ferit de atingerea iubirii. Identificandu-se cu propria lui siguranta, se considera ceea ce ii da siguranta. Cum altfel ar putea sa fie sigur ca ramane intr-un trup, tinand iubirea pe dinafara?
Trupul nu va ramane. Dar el vede in asta o dubla siguranta. Caci impermanenta Fiului lui Dumnezeu este "dovada" ca imprejmuirile lui functioneaza si ca indeplinesc sarcina

pe care le-o aplica mintea lui. Caci, daca unitatea lui ar ramane in continuare neatinsa, cine ar putea sa atace si cine ar putea sa fie atacat? Cine ar fi invingatorul? Cine i-ar fi prada? Cine ar fi victima? Cine ucigasul? Si, daca nu a murit, ce "dovada" mai exista ca Fiul vesnic al lui Dumnezeu poate fi distrus?
Trupul e un vis. Aidoma altor vise, el pare uneori sa zugraveasca fericirea, dar poate foarte subit sa revina la frica, unde se naste fiecare vis. Caci numai iubirea creeaza in adevar, iar adevarul nu se poate teme niciodata. Facut sa fie temator, trupul trebuie sa serveasca scopului care i s-a dat.Dar noi putem schimba scopul pe care il va indeplini schimband ce consideram ca este ratiunea lui de-a fi.
Trupul este mijlocul prin care Fiul lui Dumnezeu revine la sanatate mintala. Desi a fost facut sa il ingradeasca intr-un iad fara scapare, obiectivul Cerului a inlocuit totusi cautarea iadului. Fiul lui Dumnezeu isi intinde mana sa ajunga la fratele lui si sa il ajute sa strabata drumul alaturi de el. Acum trupul este sfant. Acum serveste la vindecarea mintii pe care a fost facut sa o omoare.
Te vei identifica cu ce consideri ca te va face sa te simti in siguranta. Indiferent ce este, vei fi convins ca e una cu tine. Siguranta ta sta in adevar, nu in minciuni. Iubirea este siguranta ta. Frica nu exista. Identifica-te cu iubirea si esti acasa. Identifica-te cu iubirea, si iti gasesti Sinele.

LECTIA 261

Dumnezeu este adapostul si siguranta mea.

Ma voi identifica tocmai cu ce consider ca mi-e adapost si siguranta. Ma voi vedea acolo unde imi percep puterea si voi considera ca traiesc intr-o fortareata unde sunt in siguranta si nu pot fi atacat. Astazi sa nu imi caut siguranta in pericol, nici sa nu incerc sa imi gasesc pacea in atacuri ucigase. Salasluiesc in Dumnezeu. In El imi gasesc scaparea si puterea. In El e identitatea mea. In El e pace eterna. Si numai acolo imi voi aminti Cine sunt de fapt.

Sa nu caut idoli. Vreau sa vin acasa la Tine astazi, Tatal meu. Aleg sa fiu cum m-ai creat si sa gasesc Fiul pe care l-ai creat sa fie Sinele meu.

LECTIA 262

Sa nu percep diferente astazi.

Tata, ai un singur Fiu. Pe el vreau sa il vad astazi. El e singura Ta creatie. De ce as percepe o mie de forme in ce ramane unul? De ce i-as da o mie de nume, cand unul singur e de ajuns? Caci Fiul Tau trebuie sa poarte Numele Tau, caci Tu l-ai creat. Sa nu il vad strain de Tatal Lui si nici strain de mine. Caci el face parte din mine si eu din el, si impreuna facem parte din Tine, Care esti Sursa noastra, vesnic uniti in Iubirea Ta, vesnic sfantul Fiu al lui Dumnezeu.

Noi, care suntem unul, vrem sa recunoastem astazi adevarul despre noi. Vrem sa venim acasa si sa stam in unitate. Caci acolo este pace, iar pacea nu poate fi cautata si gasita nicaieri altundeva.

LECTIA 263

Sfanta mea viziune vede lucrurile toate pure.

Tata, Mintea Ta a creat toate cate sunt, Spiritul Tau le-a patruns, Iubirea Ta le-a dat viata. Chiar vreau sa vad ce ai creat ca si cum l-as putea face pacatos? Cum as putea sa ma uit la toate cate Tu ai creat ca fiind pacatoase? Nu vreau sa percep asemenea imagini infricosatoare si sumbre. Visul unui nebun e o alegere care nu ma incanta deloc, in locul intregii frumuseti cu care ai binecuvantat Tu creatia; toata puritatea ei, bucuria si caminul ei vesnic si linistit in Tine.

In timp ce ne aflam in fata portilor Cerului, sa contemplam tot ce vedem prin sfanta viziune si prin ochii lui Cristos. Fie ca toate aparentele sa ni se infatiseze pure, ca sa le putem depasi cu inocenta si sa mergem impreuna spre casa Tatalui nostru, ca frati si sfinti Fii ai lui Dumnezeu.

LECTIA 264

Sunt inconjurat de Iubirea lui Dumnezeu.

Tata, Tu stai inaintea, in spatele, la stanga si la dreapta mea, in locul in care ma vad si peste tot unde merg. Tu esti in toate lucrurile pe care le vad, in sunetele pe care le aud si in fiecare mana care se intinde spre mana mea. In Tine timpul dispare si locul devine un maruntis. Pentru ca insasi Iubirea iti inconjoara Fiul si il tine in siguranta. Nu exista alta Sursa in afara de aceasta, si nimic sa nu fie sacru; nimic care sa stea dincolo de singura Ta creatie care sa tina toate lucrurile il el. Tata, Fiul Tau este ca Tine. Venim la Tine azi in Numele Tau, ca sa fim in pace in Iubirea Ta eterna.

Fratilor, alaturati-va mie astazi. Aceasta este rugaciunea mantuirii. Nu trebuie oare sa ne unim in ceea ce va salva lumea, si pe noi odata cu ea?

LECTIA 265

Tot ce vad este blandetea creatiei.

Trebuie sa fi inteles gresit lumea, de vreme ce i-am pus in carca pacatele mele, care s-au intors la mine privindu-ma. Ce infricosatoare mi se pareau! Si cat de tare ma inselam crezand ca lucrurile de care ma tem sunt in lume, cand de fapt nu erau decat in mintea

mea. Astazi vad lumea in blandetea celesta in care straluceste creatia. Nu mai e nicio frica in ea. Fie ca nicio aparenta a pacatelor mele sa nu umbreasca lumina Cerului care straluceste asupra lumii. Ceea ce se reflecta nu e decat in Mintea lui Dumnezeu. Imaginile pe care le vad reflecta gandurile mele. Or mintea mea e una cu Cea a lui Dumnezeu. Astfel pot sa percep blandetea creatiei.

As vrea sa privesc lumea in liniste, o lume care nu reflecta decat Gandurile Tale si ale mele. Sa-mi aduc aminte ca sunt aceleasi, si atunci am sa vad blandetea creatiei.

LECTIA 266

Sfantul meu Sine locuieste in tine, Fiu al lui Dumnezeu.

Tata, mi-ai dat toti Fiii Tai sa-mi fie mantuitori si sfatuitori pentru vederea mea, ei care imi aduc sfanta Ta Voce. In ei esti reflectat; in ei Cristos ma priveste din Sinele meu. Nu iti lasa Fiul sa uite Numele Tau Sfant. Nu iti lasa Fiul sa uite sfanta sa Sursa. Nu iti lasa Fiul sa uite ca Numele lui este al Tau.

Astazi intram in Rai, invocand Numele lui Dumnezeu si al nostru, recunoscand Sinele nostru in fiecare dintre noi, uniti in sfanta iubire a lui Dumnezeu. Ce multi mantuitori ne-a daruit Dumnezeu! Cum am putea noi sa ratacim calea care duce spre El, cand El a umplut lumea cu cei care ni-l arata si ne-a dat vederea ca sa-i vedem?

LECTIA 267

Inima mea bate in pacea lui Dumnezeu.

In jurul meu e toata viata pe care a creat-o Dumnezeu in Iubirea Lui. Ea ma cheama in fiecare bataie de inima si in fiecare rasuflare, in fiecare fapta si in fiecare gand. Pacea imi umple inima si imi inunda trupul cu scopul iertarii. Acum mintea mea e vindecata si mi-e dat tot ce imi trebuie pentru a mantui lumea. Fiecare bataie de inima imi aduce pace, fiecare rasuflare ma umple de putere. Sunt un mesager al lui Dumnezeu, indrumat de Vocea Lui, sustinut de El cu iubire si tinut de-a pururi linistit si impacat in Bratele Lui iubitoare. Fiecare bataie de inima invoca Numele Lui, si Vocea Lui raspunde la fiecare dintre ele, incredintandu-ma ca sunt acasa in El.

Sa fiu atent la Raspunsul Tau, nu la al meu. Tata, inima mea bate in pacea pe care a creat-o Inima Iubirii. Acolo si numai acolo pot sa fiu acasa.

LECTIA 268

Toate lucrurile sa fie exact asa cum sunt.

Sa nu fiu azi criticul Tau, Doamne, si sa nu judec contra Ta. Sa nu incerc sa ma amestec in creatia Ta si sa nu o sucesc in forme nesanatoase. Sa fiu dispus sa imi retrag dorintele de la unitatea ei si sa o las, astfel, sa fie asa cum ai creat-o. Caci, in felul acesta, voi fi in stare sa imi recunosc si eu Sinele asa cum m-ai creat. In iubire am fost creat si in iubire voi ramane de-a pururi. Ce ma poate inspaimanta, cand las toate lucrurile sa fie exact asa cum si sunt?

Sa nu ne lasam astazi ochii sa fie hulitori, nici urechile sa se plece la limbi mincinoase. Numai realitatea este fara durere. Numai realitatea este in deplina siguranta. Si numai asta cautam astazi.

LECTIA 269

Vederea mea vrea sa vada chipul lui Cristos.

Astazi Iti cer sa imi binecuvantezi vederea. Caci este mijlocul pe care l-ai ales sa imi arati unde gresesc si cum sa privesc dincolo de greselile mele. Mi-e dat sa gasesc o noua perceptie prin Calauza pe care mi-ai dat-o; si, prin lectiile Ei, sa trec dincolo de perceptie si sa ma intorc la adevar. Cer iluzia care le transcede pe toate cele facute de mine. Astazi aleg sa vad o lume iertata, in care fiecare imi arata chipul lui Cristos si ma invata ca tot ce vad imi apartine, ca nimic nu exista, cu exceptia sfantului Tau Fiu.

Astazi vederea noastra e binecuvantata intr-adevar. Impartasim o singura viziune, in timp ce vedem fata Celui al Carui Sine ne apartine. Suntem una datorita Celui Care este Fiul lui Dumnezeu;datorita Celui Care este propria noastra Identitate.

LECTIA 270

Nu voi folosi ochii trupului astazi.

Tata, viziunea lui Cristos e darul Tau pe care mi-l faci, si are puterea de-a traduce tot ce vad ochii trupului in vederea unei lumi iertate. Ce plina de slava si de har este aceasta lume! Si totusi, voi percepe in ea mult mai mult decat imi poate oferi vederea. Lumea iertata inseamna ca Fiul Tau isi recunoaste Tatal, isi lasa visele sa ii fie duse la adevar si asteapta cu nadejde singura clipa care a mai ramas din timpul care se sfarseste pentru

totdeauna, cand ii revine amintirea Ta. Si acum, voia lui e una cu a Ta. Functia lui nu e acum decat a Ta si, cu exceptia Gandului Tau, au disparut toate gandurile.

Linistea zilei de azi ne va binecuvanta inimile si, prin ele, pacea va veni la fiecare in parte. Cristos este ochii nostri astazi. Si, prin vederea Lui, oferim vindecare lumii prin El, sfantul Fiu pe care Dumnezeu l-a creat intreg; sfantul Fiu pe care Dumnezeu l-a creat unul.

6. CE ESTE CRISTOSUL?

Cristos este Fiul lui Dumnezeu asa cum l-a creat El. E Sinele pe care Il impartasim, care ne uneste unul cu altul, si totodata cu Dumnezeu. E Gandul ce isi are inca locul in Mintea care e Sursa Lui. El nu Si-a parasit sfanta casa, nici nu Si-a pierdut inocenta in care a fost creat. Sta vesnic neschimbat in Mintea lui Dumnezeu.

Cristos e legatura care te tine una cu Dumnezeu si garanteaza ca separarea nu e decat o iluzie a disperarii, caci speranta isi va avea vesnic locul in El. Mintea ta face parte dintr-a Lui si a Lui dintr-a ta. El e partea in care sta Raspunsul lui Dumnezeu, unde s-au luat deja toate deciziile si visele s-au incheiat. El ramane neatins de orice percep ochii trupului. Caci, desi Tatal Lui a pus in El mijloacele mantuirii tale, El ramane totusi Sinele Care, aidoma Tatalui Sau, nu cunoaste pacat.

Casa a Duhului Sfant si acasa numai in Dumnezeu, Cristosul ramane in pace in Cerul spiritului tau sfant. Este singura parte din tine care are o realitate intr-adevar.Restul sunt vise. Or aceste vise vor fi daruite Cristosului si sterse in fata Gloriei Sale pentru a-ti revela in sfarsit sfantul tau Sine, Cristos.

Sfantul Duh vine in tine dinspre Cristos si imbie toate visele tale sa vina la El, spre a fi traduse in adevar. El le va schimba pentru visul ultim pe care Dumnezeu l-a desemnat ca fiind sfarsitul viselor. Caci, atunci cand iertarea se aseaza in lume si pacea vine la fiecare dintre Fiii lui Dumnezeu, ce ar mai putea tine lucrurile separate, ce mai ramane de vazut decat chipul lui Cristos?

Or cata vreme vommai vedea aceasta sfanta fata, de vreme ce ea nu e decat simbolul faptului ca timpul invatarii a trecut si scopul Ispasirii e in sfarsit atins? Sa cautam deci si sa gasim chipul lui Cristos si sa nu privim nimic altceva. Contemplandu-i slava, ne vom da seama ca nu avem nevoie de invatare, nici de perceptie, nici de timp nici de nimic altceva, doar de sfantul Sine, Cristosul pe care Dumnezeu l-a creat ca Fiu al Sau.

LECTIA 271

Astazi ma voi folosi doar de viziunea lui Cristos.

In fiecare zi, in fiecare ceas, in fiece clipita, aleg ce vreau sa vad, sunetele pe care vreau sa le aud, marturiile care atesta ce vreau sa fie adevarul pentru mine. Astazi aleg sa vad ce ar vrea Cristos sa vad, sa ascult Vocea lui Dumnezeu si sa caut marturiile la ce e adevarat in creatia lui Dumnezeu. In ochii lui Cristos, lumea si creatia lui Dumnezeu se intalnesc si, cand se reunesc, toata perceptia dispare. Blanda Lui vedere izbaveste lumea de moarte, caci tot ce vede El nu poate sa nu traiasca, amintind de Tata si Fiu; Creator si creatie, unificati.

Tata, viziunea lui Cristos e calea care duce la Tine. Ce vede El pofteste amintirea Ta sa mi se redea. Si pe aceasta o aleg, sa fie ce vreau sa vad astazi.

LECTIA 272

Cum pot iluziile sa il satisfaca pe Fiul lui Dumnezeu?

Tata, adevaraul imi apartine. Casa mea s-a stabilit in Cer prin Voia Ta si a mea. Pot sa ma multumeasca visele? Pot sa imi aduca visele fericire? Ce altceva in afara amintirii Tale Iti poate satisface Fiul? Nu voi accepta mai putin decat mi-ai dat. Ma inconjoara Iubirea Ta, de-a pururi linistita, de-a pururi blanda si de-a pururea in siguranta. Fiul lui Dumnezeu trebuie sa fie asa cum l-ai creat Tu.

Azi trecem de iluzii. Si, de auzim chemarea pe care ne-o face ispita - sa stam si sa zabovim intr-un vis- , ne tragem deoparte si ne intrebam daca noi, Fiii lui Dumnezeu, putem sa ne multumim cu vise, cand Cerul poate fi ales la fel de usor ca iadul, si iubirea va inlocui bucuroasa toata frica.

LECTIA 273

Tihna pacii lui Dumnezeu este a mea.

Poate ca suntem gata acum de o zi de netulburata seninatate. Daca nu e posibil inca, suntem multumiti si chiar mai mult decat satisfacuti sa invatam cum putem dobandi o astfel de zi. Daca cedam vreunei tulburari, sa invatam cum sa o inlaturam si cum sa revenim la pace. Nu trebuie decat sa spunem mintilor noastre, cu certitudine: "Linistea

pacii lui Dumnezeu este a mea", si nimic nu va putea tulbura pacea pe care Dumnezeu Insusi i-a dat-o Fiului Sau.

Tata, pacea Ta este a mea. Ce nevoie am sa ma tem ca pot fi lipsit de ceea ce vrei Tu sa am? Nu pot sa pierd darurile pe care mi le dai. Asa ca pacea pe care i-ai dat-o Fiului Tau mai este cu mine, in liniste si in propria mea iubire vesnica fata de Tine.

LECTIA 274

Ziua de azi apartine iubirii. Sa nu ma tem.

Tata, astazi vreau sa las toate lucrurile asa cum le-ai creat Tu, si sa ii dau Fiului Tau cinstea care se cuvine nepacatoseniei lui: iubirea unui frate fata de fratele lui si de Prietenul lui. Prin asta sunt izbavit. Prin asta, totodata, adevarul va intra unde au fost iluziile, lumina va inlocui tot intunericul si Fiul Tau va sti ca este asa cum l-ai creat Tu.

Astazi ajunge la noi o binecuvantare speciala de la Cel Care e Tatal nostru. Da-I Lui ziua aceasta, si nu va fi astazi nicio teama, pentru ca ziua e cedata iubirii.

LECTIA 275

Vocea tamaduitoare a lui Dumnezeu ocroteste toate lucrurile azi.

Sa fim atenti astazi la Vocea pentru Dumnezeu, care vorbeste de o lectie straveche, nu mai adevarata azi decat in orice alta zi. Dar ziua de azi a fost aleasa sa fie cea in care vom cauta, vom auzi, vom invata si vom intelege. Alatura-te ascultarii mele. Caci Vocea pentru Dumnezeu ne vorbeste de lucruri pe care nu putem sa le intelegem singuri, nici sa le invatam separati. Prin asta sunt ocrotite toate lucrurile. Si in asta se gaseste tamaduirea Vocii pentru Dumnezeu.

Vocea Ta tamaduitoare ocroteste toate lucrurile astazi, asa ca Ti le las Tie pe toate. Nu trebuie sa imi fac griji pentru nimic. Caci Vocea Ta imi va spune ce sa fac si unde sa merg, cui sa vorbesc si ce sa spun, ce ganduri sa gandesc, ce cuvinte sa dau lumii. Siguranta pe care o aduc mi-o dau mie. Tata, Vocea Ta ocroteste toate lucrurile prin mine.

LECTIA 276

Cuvantul lui Dumnezeu mi-e dat ca sa il spun.

Care este Cuvantul lui Dumnezeu? "Fiul Meu e pur si sfant ca Mine Insumi." Asa a devenit Dumnezeu Tatal Fiului pe care il iubeste, caci asa a fost creat el.. Fiul Lui nu a creat cu El acest Cuvant, pentru ca Fiul Lui s-a nascut tocmai prin acesta. Sa Ii acceptam Paternitatea, si ni se da totul. Daca negam ca am fost creati in Iubirea Lui, negam Sinele nostru, ca sa fim nesiguri de Cine suntem, de Cine este Tatal nostru si de scopul in care am venit. Si totusi, nu trebuie decat sa Il recunoastem pe Cel Care ne-a dat Cuvantul Lui cand ne-a creat, ca sa ne aducem aminte de El si sa ne amintim astfel Sinele nostru.

Tata, Cuvantul Tau este al meu. Si pe acesta il voi spune tuturor fratilor mei, care mi-au fost dati sa tin la ei ca la ai mei, asa cum sunt iubit, binecuvantat si mantuit si eu de Tine.

LECTIA 277

Sa nu iti leg Fiul cu legi facute de mine.

Fiul Tau e liber, Tata. Sa nu imi imaginez ca l-am legat cu legi pe care le-am facut sa domin trupul. El nu se supune legilor pe care le-am facut in incarcarea de-a aduce trupului mai multa siguranta. El nu e schimbat de ce e schimbator. El nu e robul niciunei legi a timpului. Este asa cum l-ai creat Tu, pentru ca nu cunoaste alte legi cu exceptia legii iubirii.

Sa nu ne inchinam la idoli, si sa nu credem in nicio lege pe care o face idolatria ca sa ascunda libertatea Fiului lui Dumnezeu. Pe el nu il leaga decat propriile lui convingeri. Dar ce este el depaseste cu mult credinta lui in libertate sau robie. E liber pentru ca e Fiul Tatalui sau. Si nu poate fi legat decat daca adevarul lui Dumnezeu poate sa minta si daca Dumnezeu poate sa Se amageasca.

LECTIA 278

Daca eu sunt legat, nici Tatal meu nu e liber.

Daca accept ca sunt prizonier intr-un trup, intr-o lume in care toate lucrurile care dau impresia ca traiesc par sa moara, atunci Tatal meu e prizonier cu mine. Si asta cred cand sustin ca trebuie sa ma supun legilor la care se supune lumea; ca slabiciunile si

pacatele pe care le percep sunt reale si de neinlaturat. Daca sunt legat in orice fel, nu imi cunosc nici Tatal si nici Sinele. Si sunt pierdut pentru toata realitatea. Caci adevarul este liber, iar ce e legat nu face parte din adevar.

Tata, nu cer decat adevarul. Am avut multe ganduri prostesti despre mine si despre creatia mea, si mi-am adus in minte un vis de frica. Astazi nu vreau sa visez. Aleg calea care duce le Tine in locul nebuniei si al fricii. Caci adevarul e lipsit de pericol si numai iubirea e sigura.

LECTIA 279

Libertatea creatiei o fagaduieste pe a mea.

Sfarsitul viselor mi-e fagaduit, pentru ca Fiul lui Dumnezeu nu e abandonat de Iubirea Lui. Numai in vise exista un timp cand pare sa fie in inchisoare si asteapta o libertate viitoare, de va fi sa fie una. In realitate insa, visele lui au disparut, adevarul stabilindu-se in locul lor. Si acum, libertatea e deja a lui. Sa imi astept eliberarea in lanturi deja frante, cand Dumnezeu imi ofera libertate acum?

Astazi iti voi accepta fagaduintele si le voi da credinta mea. Tatal meu Il iubeste pe Fiul pe care L-a creat al Sau. Oare mi-ai refuza darurile pe care mi le-ai dat chiar Tu?

LECTIA 280

Ce limite pot sa ii pun Fiului lui Dumnezeu?

Cel pe care Dumnezeu l-a creat fara limite e liber. Ii pot inventa o inchisoare, dar numai in iluzii, nu in adevar. Niciun Gand de-al lui Dumnezeu nu a parasit Mintea Tatalui sau. Niciun Gand de-al lui Dumnezeu n ue limitat defal. Niciun Gand de-al lui Dumnezeu nu e decat de-a pururi pur. Pot oare sa ii pun limite Fiului lui Dumnezeu, al carui Tata l-a voit fara limite si aidoma Lui ca libertate si iubire?

Astazi sa il cinstesc pe Fiul Tau, caci numai asa imi gasesc calea spre Tine. Tata, nu ii pun limite Fiului pe care il iubesti si pe care l-ai creat fara limite. Cinstea pe care i-o dau lui este a Ta, iar ce e al Tau imi apartine, deopotriva, mie.

7. CE ESTE SPIRITUL SFANT?

Spiritul Sfant mijloceste intre iluzii si adevar. Deoarece trebuie sa se faca punte peste fisura dintre realitate si vise, perceptia duce la cunoastere, prin harul pe care i l-a dat Dumnezeu, sa fie darul pe care il aduce tuturor celor ce recurg la El pentru adevar. Pe puntea pe care o pune El la dispozitie, visele sunt duse la adevar sa fie spulberate in lumina cunoasterii. Acolo, imaginile si sunetele sunt lepadate pe veci. Si, acolo unde erau percepute inainte, iertarea a facut posibil sfarsitul senin al perceptiei.

Obiectivul didactic pe care si-l propune Spiritul Sfant e tocmai acest sfarsit al viselor. Caci imaginile si sunetele trebuie traduse din marturiile fricii in cele ale iubirii. Si, cand se realizeaza pe deplin acest obiectiv, invatarea a atins singurul obiectiv pe care il are cu adevarat. Caci invatarea, dupa cum o indruma Spiritul Sfant spre rezultatul pe care i-l percepe El, devine mijlocul autodepasirii ei, pentru a fi inlocuita de adevarul vesnic.

Daca ai sti cat de mult tanjeste Tatal sa iti recunosti nepacatosenia, nu I-ai mai lasa Vocea sa te cheme in zadar, nici nu ti-ai intoarce fata de la lucrul cu care a inlocuit imaginile si visele infricosatoare pe care le-ai facut. Spiritul Sfant intelege mijloacele pe care le-ai facut, prin care vrei sa atingi ce e mereu de neatins. Si, daca i le oferi Lui, El va intrebuinta mijloacele pe care le-ai facut pentru exil sa iti readuca mintea unde este cu adevarat acasa.

Din cunoastere, unde a fost pus de Dumnezeu, Spiritul Sfant te cheama sa lasi iertarea sa se astearna asupra viselor tale si sa fii readus la sanatatea si la pacea mintii. Fara iertare, visele tale vor ramane sa te inspaimante. Iar amintirea intregii Iubiri pe care ti-o poarta Tatal tau nu se va intoarce ca indiciu ca a sosit sfarsitul viselor.

Accepta darul Tatalui tau. E o Chemare de la Iubire la Iubire, sa fie doar Ea Insasi. Spiritul Sfant e darul Lui, prin care linistea Cerului se restituie preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu. Chiar vrei sa refuzi sa iti preiei functia de-a-L intregi pe Dumnezeu, cand tot ce voieste El este ca tu sa fii intreg?

LECTIA 281

Nu ma pot rani decat gandurile mele.

Tata, Fiul Tau este perfect. Cand ma cred ranit in orice fel, o fac pentru ca am uitat cine sunt si ca sunt asa cum m-ai creat Tu. Gandurile Tale nu imi pot aduce decat fericire. Daca sunt vreodata trist, ranit, bolnav, am uitat ce gandesti Tu si mi-am pus micile idei lipsite de inteles in locul unde trebuie sa se afle Gandurile Tale, si unde se si afla. Nu ma pot rani

decat gandurile mele. Dar Gandurile pe care le gandesc cu Tine nu pot decat sa binecuvanteze. Numai Gandurile pe care le gandesc cu Tine sunt adevarate.

Nu ma voi rani astazi. Caci sunt cu mult mai presus de toata durerea. Tatal meu m-a asezat in siguranta in Cer, purtandu-mi de grija. Si nu vreau sa il atac pe Fiul pe care il iubeste, caci ce iubeste El mi-e dat ca sa iubesc si eu.

LECTIA 282

Nu ma voi teme de iubire astazi.

Daca as putea realiza acest lucru azi, s-ar atinge mantuirea pentru lumea intreaga. E decizia de-a nu fi dement si de-a ma accepta asa cum m-a creat Dumnezeu Insusi, Tatal meu si Sursa mea. E hotararea de-a nu ramane adormit in visele mortii, in timp ce adevarul ramane mereu viu in bucuria iubirii. Si e alegerea de-a recunoaste Sinele pe Care L-a creat Dumnezeu sa fie Fiul Sau iubit, si Care ramane singura mea Identitate.

Tata, Numele Tau este Iubire, si toa asa si al meu. Acesta este adevarul. Oare poti sa schimbi adevarul dandu-i pur si simplu un alt nume? Numele fricii e pur si simplu o greseala. Sa nu ma tem de adevar astazi.

LECTIA 283

Adevarata mea Identitate isi are locul in Tine.

Tata, mi-am faurit o imagine de sine si pe aceasta o numesc Fiul lui Dumnezeu. Dar creatia e asa cum a fost dintotdeauna, caci creatia Ta este neschimbatoare. Sa nu ma inchin la idoli. Eu sunt cel iubit de Tatal meu. Sfintenia mea ramane lumina cerului si Iubirea lui Dumnezeu. Ce iubesti Tu nu e oare in siguranta? Lumina Cerului nu e oare infinita? Fiul Tau nu e oare adevarata mea Identitate, cand Tu ai creat tot ce exista?

Acum suntem una intr-o Identitate impartasita, cu Dumnezeu Tatal nostru ca unica noastra Sursa si tot ce e creat ca parte din noi. Asa ca oferim binecuvantare tuturor lucrurilor, unindu-ne dragastos cu lumea intreaga, pe care iertarea noastra a facut-o una cu noi.

LECTIA 284

Pot alege sa schimb toate gandurile care ranesc.

Perceputa cum trebuie, pierderea nu e pierdere. Durerea e imposibila. Nu exista niciun motiv de suparare. Iar suferinta de orice fel nu decat un vis. Acesta este adevarul, la inceput doar de rostit, apoi de repetat de multe ori, si apoi de acceptat ca adevar partial. Apoi de luat tot mai serios in considerare si, in final, de acceptat ca purul adevar. Pot alege sa schimb toate gandurile care ranesc. Si vreau sa trec azi dincolo de aceste cuvinte, dincolo de toate rezervele, sa ajung la deplina acceptare a adevarului din ele.

Tata, ce ai dat Tu nu poate sa raneasca, asa ca supararea si durerea trebuie sa fie imposibile. Sa nu ezit sa ma incred in Tine astazi, acceptand ca daruri de la Tine doar ce e voios; acceptand ca purul adevar doar ce e voios.

LECTIA 285

Sfintenia mea straluceste astazi limpede si clar.

Astazi ma trezesc cu bucurie, asteptand sa am parte numai de lucrurile fericite care imi vin de la Dumnezeu. Cer sa vina numai ele, si realizez ca invitatia mea isi va primi raspunsul prin gandurile la care am trimis-o. Voi cere numai lucruri voioase in clipa in care imi accept sfintenia. Caci la ce mi-ar folosi durerea, ce scop ar satisface suferinta mea si cu ce m-ar ajuta supararea si pierderea, daca dementa ma paraseste azi si imi accept in schimb sfintenia?

Tata, sfintenia mea este a Ta. Sa ma bucur de ea si, prin iertare, sa fiu redat sanatatii mintale. Fiul Tau e tot asa cum l-ai creat. Sfintenia mea face parte din mine, si din Tine totodata. Iar Sfintenia Insasi, ce O poate transforma?

LECTIA 286

Linistea Cerului imi cuprinde astazi inima.

Tata, ce liniste e astazi! Cu cat calm se rezolva de la sine toate! Iata ziua aleasa sa ajung sa inteleg lectia ca nu trebuie sa fac nimic. In Tine s-a facut deja fiecare alegere. In Tine s-a rezolvat deja fiecare conflict. In Tine mi s-a dat deja tot ce sper sa gasesc. Pacea Ta este a mea. Inima mi-e linistita si mintea in repaus. Iubirea Ta e Cerul, si Iubirea Ta este a mea.

Linistea zilei de astazi ne va da speranta ca am gasit drumul si ca am strabatutu deja o mare parte din el, calatorind, spre un obiectiv intru totul cert. Astazi nu ne vom indoi de sfarsitul pe care ni l-a fagaduit Dumnezeu Insusi. Ne punem increderea in El, si in Sinele nostru, Care a ramas una cu El.

LECTIA 287

Tu esti obiectivul meu, Tata. Numai Tu.

Unde as vrea sa merg, daca nu in Cer? Ce substitut ar putea sa inlocuiasca fericirea? Ce dar as putea prefera pacii lui Dumnezeu? Ce comoara as vrea sa caut, sa gasesc si sa pastrez, care sa se poata compara cu Identitatea mea? Si as prefera oare sa traiesc cu frica decat cu iubire?

Tu esti obiectivul meu, Tata. Ce altceva mi-as putea dori, decat sa Te am pe Tine? Ce alta cale as putea sa apuc, decat cea care duce la Tine? Si ce altceva decat amintirea Ta mi-ar putea indica sfarsitul viselor si al zadarnicelor substituiri la care am supus adevarul? Tu esti singurul meu obiectiv. Fiul Tau vrea sa fie cum l-ai creat Tu. Cum altfel m-as putea astepta sa imi recunosc Sinele si sa fiu la unison cu Identitatea mea?

LECTIA 288

Sa uit astazi trecutul fratelui meu.

Acesta este gandul care imi arata cum sa ajung la Tine si ma aduce la obiectivul meu. Nu pot veni la Tine fara fratele meu. Si, pentru a-mi cunoaste Sursa, trebuie mai intai sa recunosc ce ai creat Tu una cu mine. Mana fratelui meu e cea care ma conduce pe drumul catre Tine. Pacatele lui sunt in trecut laolalta cu ale mele, si sunt mantuit pentru ca trecutul nu mai e. Sa nu il am in inima, caci voi rataci calea care duce la Tine. Fratele meu este mantuitorul meu. Sa nu atac mantuitorul pe care mi l-ai dat. Ci sa il cinstesc pe cel care poarta Numele Tau, amintindu-mi astfel ca este si al meu.

Asa ca astazi sa ma ierti. Si o sa stii ca m-ai iertat daca iti vezi fratele in lumina sfinteniei. El nu poate fi mai nesfant decat mine, iar tu nu poti fi mai sfant decat el.

LECTIA 289

Trecutul nu mai e. Nu ma poate atinge.

Daca trecutul nu a disparut din mintea mea, lumea reala trebuie sa imi scape din vedere. Caci efectiv nu ma uit nicaieri si vad doar ce nu este. Cum pot atunci sa percep lumea pe care o ofera iertarea? Trecutul a fost facut sa o ascunda, caci lumea aceasta se poate vedea numai acum. Ea nu are trecut. Caci ce altceva poate fi iertat decat trecutul, care, daca e iertat, nu mai e.

Tata, sa nu vad un trecut care nu este. Caci mi-ai oferit Propriul Tau inlocuitor, intr-o lume prezenta pe care trecutul a lasat-o neatinsa si fara de pacat. Aici este sfarsitul vinovatiei. Si aici sunt pregatit pentru pasul Tau final. Sa iti cer sa mai astepti ca Fiul Tau sa gaseasca minunatia pe care ai conceput-o sa fie sfarsitul tuturor viselor lui si al intregii lui dureri?

LECTIA 290

Tot ce vad e fericirea mea prezenta.

Daca nu ma uit la ce nu e, tot ce vad e fericirea mea prezenta. Ochii acum intredeschisi in sfarsit ajung sa vada. Si vreau chiar azi sa imi parvina viziunea lui Cristos. Ce percep fara Corectia lui Dumnezeu la imaginile pe care le-am facut chiar eu infricosator si dureros de vazut. Dar nu mai vreau sa imi las mintea nicio clipa amagita de credinta ca visul pe care l-am facut este real. Astazi este ziua in care imi caut fericirea prezenta si nu vad decat lucrul pe care il caut.

Cu aceasta hotarare vin la Tine si Iti cer sa ma sustii azi cu forta Ta, in timp ce caut sa fac doar Voia Ta. Nu poti sa nu ma auzi, Tata. Ce Iti cer mi-ai dat deja. Si sunt sigur ca imi voi vedea astazi fericirea.

8. CE ESTE LUMEA REALA?

Lumea reala este un simbol, ca tot ce ofera perceptia. Ea reprezinta insa opusul celei facute de tine. Lumea ta e perceputa prin ochii fricii si iti aduce in minte marturiile groazei. Lumea reala nu poate fi perceputa decat prin ochi binecuvantati de iertare, asa

ca pot sa vada o lume in care groaza e imposibila si in care marturiile fricii nu pot fi gasite.

Lumea reala detine o replica la fiecare gand nefericit reflectat in lumea ta; o corectie sigura la sunetele de lupta si la imaginile de groaza pe care le contine lumea ta. Lumea reala iti arata o lume vazuta diferit, prin ochi linistiti si cu o minte impacata. In ea nu e decat repaus. Nu se aud tipete de durere si de jale, caci nu e nimic in ea care sa ramana in afara iertarii. Iar imaginile sunt blande. Numai imagini si sunete fericite pot ajunge in mintea care s-a iertat pe sine.

Ce nevoie are o astfel de minte de ganduri de moarte, atac si omor? Ce altceva poate sa perceapa in jurul ei decat siguranta, iubire si bucurie? Ce si-ar dori sa condamne si in defavoarea carui lucru si-ar dori sa judece? Lumea pe care o vede apare dintr-o minte impacata cu ea insasi. Niciun pericol nu pandeste in ce vede, caci e buna si vede numai bunatate.

Lumea reala este simbolul faptului ca visul pacatului si al vinovatiei s-a ispravit, si Fiul lui Dumnezeu nu mai doarme. Ochii lui intredeschisi percep reflectia neindoioasa a Iubirii Tatalui sau; fagaduinta certa ca este izbavit. Lumea reala anunta sfarsitul timpului; caci perceperea ei face timpul lipsit de orice rost.

Spiritul Sfant nu mai are nevoie de timp odata ce acesta I-a dus la indeplinire scopul. Acum, El mai asteapta doar acea singura clipa in care Dumnezeu face ultimul pas, si timpul a disparut, luand cu el perceptia si lasand doar adevarul sa fie el insusi. Clipa aceea este obiectivul nostru, caci contine amintirea lui Dumnezeu. Si, in timp ce vedem o lume iertata, chiar El ne striga si vine sa ne ia acasa, aducandu-ne aminte de Identitatea pe care ne-a redat-o iertarea noastra.

LECTIA 291

Astazi e o zi de liniste si pace.

Viziunea lui Cristos priveste azi prin mine. Vederea Lui imi arata lucrurile toate iertate si impacate, si ofera aceeasi viziune lumii. Iar eu accept aceasta viziune in numele ei, atat pentru mine, cat si pentru lume. Ce minunatie vedem astazi! Ce sfintenie vedem in jurul nostru! Si ne e dat sa recunoastem ca e o sfintenie pe care o impartasim; este sfintenia lui Dumnezeu Insusi.

Astazi mintea mea tace, ca sa primeasca Gandurile pe care mi le oferi Tu. Si accept ce vine de la Tine, in loc de ce vine de la mine insumi. Nu stiu cum sa ajung la Tine. Dar Tu esti cat se poate de sigur. Tata, calauzeste-Ti Fiul pe calea linistita care duce la Tine. Sa imi fie iertarea deplina si sa imi revina amintirea Ta.

LECTIA 292

Un deznodamant fericit pentru toate e un lucru cert.

Fagaduintele lui Dumnezeu nu fac exceptii. Iar El garanteaza ca numai bucuria poate fi deznodamantul final pentru toate. De noi depinde insa cand se va ajunge la acesta; cat timp vom lasa o voie straina sa para ca se opune Voii Lui. Si, cat timp credem ca voia aceasta e reala, nu vom gasi finalul stabilit de El ca deznodamant la toate problemele pe care le percepem, la toate incercarile pe care le vedem si la toate situatiile cu care ne confruntam. Dar finalul e un lucru cert. Caci Voia lui Dumnezeu s-a facut pe pamant si in Cer. Vom cauta si vom gasi dupa Voia Lui, care garanteaza ca voia noastra s-a facut.

Iti multumim, Tata, pentru garantia pe care ne-o dai ca, in final, vor fi numai deznodaminte fericite. Ajuta-ne sa nu ne amestecam si sa nu amanam astfel finalurile fericite pe care ni le-ai fagaduit la fiecare problema pe care o putem percepe, la fiecare incercare cu care credem ca mai trebuie sa ne confruntam.

LECTIA 293

Toata frica a trecut si a ramas numai iubire.

Toata frica a trecut, pentru ca sursa ei a disparut si, odata cu ea, toate gandurile ei. Iubirea ramane singura stare prezenta, a carei Sursa e in vecii vecilor aici. Poate oare lumea sa fie luminoasa si clara, un loc sigur si primitor, cu toate greselile mele trecute presand asupra ei si aratandu-mi forme distorsionate ale fricii? In prezent insa, iubirea este evidenta si efectele ei sunt indiscutabile. Toata lumea straluceste reflectand sfanta ei lumina, iar eu percep o lume iertata in sfarsit.

Tata, nu lasa lumea ta sfanta sa imi scape astazi din vedere. Si nu imi lasa urechile sa fie surde la toate imnurile de recunostinta pe care le canta lumea dedesubtul sunetelor de groaza. Exista o lume reala pe care prezentul o tine la adapost de toate greselile trecute. Si astazi vreau sa am inaintea ochilor numai lumea aceasta.

LECTIA 294

Trupul meu e un lucru complet neutru.

Sunt Fiu al lui Dumnezeu. Pot sa fiu si altceva? Oare sa fi creat Dumnezeu ce este muritor si stricacios? La ce ii foloseste preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu ceva ce trebuie sa moara? Si totusi, un lucru neutru nu are parte de moarte, caci nu s-au investit in el ganduri de frica, si nici nu i s-a dat un simulacru de iubire. Neutralitatea lui il protejeaza cat timp are un folos. Si apoi, cand nu mai are niciun rost, este lasat deoparte. Nu e nici bolnav, nici imbatranit, nici ranit. Ci doar lipsit de functie, de prisos si lepadat. Sa nu il vad azi mai mult de-atat: ceva util o vreme si numai bun sa fie de folos, ceva ce isi pastreaza utilitatea cat timp poate fi de folos, si apoi e inlocuit pentru un bine mai mare.

Trupul meu, Tata, nu poate sa fie Fiul Tau. Iar ce nu e creat nu poate fi nici pacatos, nici nepacatos; nici bun, nici rau. Sa folosesc atunci visul acesta in sprijinul planului Tau de-a ne trezi din toate visele pe care mi le-am facut.

LECTIA 295

Spiritul Sfant priveste azi prin mine.

Cristos imi cere sa imi foloseasca astazi ochii si sa izbaveasca astfel lumea. El cere acest dar ca sa imi poata oferi pacea mintii si sa ia de la mine toata groaza si toata durerea. Si, in timp ce mi le inlatura, visele care au parut sa se aseze deasupra lumii dispar.Izbavirea trebuie sa fie numai una. Cand sunt mantuit, lumea e mantuita odata cu mine. Caci trebuie sa fim izbaviti cu totii impreuna. Frica apare in multe forme diferite, dar iubirea este numai una.

Tata, Cristos mi-a cerut un dar, unul pe care il dau ca sa mi se dea. Ajuta-ma sa folosesc astazi ochii lui Cristos si lasa astfel Iubirea Spiritului Sfant sa binecuvanteze toate lucrurile pe care le vad, ca Iubirea Lui iertatoare sa se poata opri asupra mea.

LECTIA 296

Spiritul Sfant vorbeste azi prin mine.

Spiritul Sfant are nevoie azi de vocea mea, ca toata lumea sa Iti asculte Vocea si sa auda Cuvantul Tau prin mine. Sunt hotarat sa Te las sa vorbesti prin mine, caci nu voi folosi alte cuvinte decat ale Tale si nu voi avea ganduri separate de ale Tale, caci numai ale Tale sunt adevarate. Vreau sa fiu Mantuitorul lumii pe care am facut-o. Acum ca am osandit-o, vreau sa o pun in libertate, ca sa imi gasesc si eu scaparea si sa aud Cuvantul pe care mi-l va spune azi sfanta Ta Voce.

Astazi predam numai si numai ceea ce vrem sa invatam. In felul acesta, obiectivul invatarii noastre devine unul lipsit de conflict, usor de atins si repede de realizat. Cat de bucuros vine Spiritul Sfant sa ne salveze din iad, cand lasam invatatura Lui sa convinga lumea, prin noi, sa caute si sa afle calea usoara care duce la Dumnezeu!

LECTIA 297

Iertarea e singurul dar pe care il dau.

Iertarea e singurul dar pe care il dau, pentru ca e singurul dar pe care il vreau. Si, tot ce dau, mie imi dau. Iata simpla formula a mantuirii. Iar eu, care vreau sa fiu mantuit, vreau sa mi-o insusesc, ca mod de viata intr-o lume care are nevoie de mantuire si care va fi mantuita cand accept Ispasirea pentru mine insumi.

Tata, cat de certe sunt caile Tale, cat de sigur e rezultatul lor final, si cat de fidel s-a stabilit si infaptuit deja, prin harul Tau, fiecare pas al mantuirii mele. Iti multumesc pentru vesnicele Tale daruri si pentru Identitatea mea.

LECTIA 298

Te iubesc, Tata, si Iti iubesc si Fiul.

Recunostinta mea face ca iubirea mea sa fie acceptata fara frica. Si asa sunt redat realitatii mele in sfarsit. Tot ce s-a insinuat in sfanta mea vedere, iertarea va inlatura. Si ma apropii de sfarsitul calatoriilor fara sens, al carierelor smintite si al valorilor artificiale. Accept in schimb ce Dumnezeu a stabilit sa fie al meu, sigur ca doar prin asta voi fi mantuit; sigur ca razbat prin frica sa imi intalnesc Iubirea.

Tata, vin la Tine azi, pentru ca nu vreau sa urmez alta cale decat a Ta. Tu esti alaturi de mine. Certa este calea Ta. Si Iti sunt recunoscator pentru sfintele Tale daruri de refugiu cert si de scapare de toate cate vor sa ascunda iubirea mea fata de Dumnezeu Tatal meu si Fiul Lui sfant.

LECTIA 299

Sfintenia vesnica isi are locul in mine.

Sfintenia mea imi depaseste cu mult capacitatea de-a intelege sau de-a cunoaste. Dar Dumnezeu, Tatal meu, care a creat-o, recunoaste sfintenia mea ca fiind a Sa. Voia Noastra, conjugata, o intelege. Si Voia Noastra, conjugata, cunoaste ca asa si este.

Tata, sfintenia mea nu vine de la mine. Nu e a mea sa poata fi distrusa prin pacat. Nu e a mea sa poata fi supusa atacului. Iluziile o pot ascunde, dar nu pot sa ii stinga stralucirea, nici sa ii slabeasca lumina. Ramane vesnic desavarsita si neatinsa. In ea toate sunt vindecate, caci raman asa cum le-ai creat Tu. Si pot sa imi cunosc sfintenia. Caci Sfintenia Insasi m-a creat si imi pot cunoaste Sursa pentru ca e Voia Ta sa fii cunoscut.

LECTIA 300

Lumea aceasta nu dureaza decat o clipa.

Iata un gand care poate fi folosit pentru a spune ca moartea si suferinta sunt destinul cert al tuturor celor ce vin aici, caci bucuriile lor dispar inainte de-a fi posedate sau chiar intelese. Iata insa si ideea care nu lasa nicio perceptie falsa sa ne tina in stransoarea ei, nici sa reprezinte mai mult decat un nor trecator pe un cer vesnic senin. Astazi cautam tocmai aceasta seninatate, fara urma de nori, evidenta si sigura.

Cautam azi lumea Ta sfanta. Caci noi, Fiii Tai iubitori, ne-am ratacit o vreme. Dar Ti-am ascultat Vocea si am invatat exact ce trebuie sa facem sa fim redati Cerului si adevaratei noastre Identitati. Iar azi aducem multumiri ca lumea nu dureaza decat o clipa. Vrem sa trecem de aceasta infima clipa si sa intram in vesnicie.

9. CE ESTE A DOUA VENIRE?

A Doua Venire a lui Cristos, ca Dumnezeu desigur, nu este decat corectia greselilor si revenirea la sanatate mintala. Face parte din conditia care reda ce nu s-a pierdut nicicand si restabileste ce e adevarat in vecii vecilor. E invitatia adresata Cuvantului lui

Dumnezeu sa ia locul iluziei; e bunavointa de-a lasa iertarea sa se astearna asupra tuturor lucrurilor fara exceptii si fara rezerve.

Tocmai caracterul atotcuprinzator al celei de-a Doua Veniri a lui Cristos ii permite sa imbratiseze lumea si sa te tina la adapost in sanul blandei ei sosiri, care cuprinde toate fapturile laolalta cu tine. Eliberarea pe care o aduce a Doua Venire nu are sfarsit, deoarece creatia lui Dumnezeu trebuie sa fie fara limite. Iertarea lumineaza calea celei de-a Doua Veniri, pentru ca se rasfrange asupra tuturor lucrurilor, privite ca tot unitar. In acest fel, unitatea este recunoascuta in sfarsit.

A Doua Venire incheie lectiile pe care le da Spiritul Sfant, facand loc Judecatii de apoi, in care invatatura de incheie printr-un rezumat final, care se va extinde dincolo de el insusi si va ajunge pana la Dumnezeu. A Doua Venire e timpul in care toate mintile se pun in mainile lui Cristos, sa fie redate spiritului in numele adevaratei creatii si al Voii lui Dumnezeu.

A Doua Venire e singurul eveniment din timp pe care timpul insusi nu il poate afecta. Caci fiecare dintre cei ce au venit sa moara sau vor veni sau sunt prezenti acum este la fel de liber de tot ce a faurit. Prin aceasta egalitate, Cristos a restabilit o singura Identitate, prin care Fiii lui Dumnezeu recunosc ca sunt cu totii unul singur.Iar Dumnezeu Tatal ii surade Fiului Sau, unica lui creatie si singura Lui bucurie.

Roaga-te ca a Doua Venire sa fie curand, dar nu te opri aici. Ea are nevoie de ochii si urechile tale, de mainile si picioarele tale. Are nevoie de vocea ta. Sa ne bucuram ca putem face Voia lui Dumnezeu si ne putem uni in Sfanta ei lumina. Priveste, Fiul lui Dumnezeu e una in noi si, prin El, putem ajunge la Iubirea Tatalui nostru.

LECTIA 301

Si Dumnezeu Insusi va sterge toate lacrimile.

Tata, daca nu judec nu pot sa plang. Si nici sa sufar sau sa ma simt abandonat sau inutil in lume. Aceasta este casa mea pentru ca nu o judec si, de aceea, e numai ce voiesti Tu. Lasa-ma azi sa o vad necondamnata, prin ochii fericiti pe care iertarea i-a eliberat de toate distorsiunile. Lasa-ma sa vad lumea Ta in loc de-a mea. Si toate lacrimile pe care le vars vor fi uitate, caci sursa lor a disparut. Tata, nu Iti voi judeca lumea astazi.

Lumea lui Dumnezeu e fericita. Cei ce o privesc nu pot decat sa ii sporeasca bucuria, adaugandu-i-o pe a lor, si sa o binecuvanteze ca pe un motiv de si mai multa bucurie in

ei. Noi am plans pentru ca nu am inteles. Dar am invatat ca lumea pe care am vazut-o era falsa, iar astazi vom vedea lumea lui Dumnezeu.

LECTIA 302

Unde a fost intuneric vad lumina.

Tata, ni se deschid ochii in sfarsit.Lumea Ta Sfanta ne asteapta, in timp ce ni se reda vederea si putem vedea. Am crezut ca suferim. Dar uitaseram Fiul pe care l-ai creat. Acum vedem ca intunericul e propria noastra inchipuire, si ca lumina e aici ca sa o putem vedea. Viziunea lui Cristos preschimba intunericul in lumina, caci frica trebuie sa dispara cand soseste iubirea. Sa iert astazi lumea Ta sfanta, ca sa ii vad sfintenia si sa inteleg ca nu face decat sa o reflecte pe a mea.

In timp ce ne indreptam spre El, Iubirea noastra ne asteapta si paseste alaturi de noi, aratandu-ne pe unde sa mergem. El nu da gres in nicio privinta. El este Scopul pe care il urmarim si, tot El, Mijlocul prin care ne indreptam spre El.

LECTIA 303

Cristos cel Sfant se naste in mine astazi.

Priviti cu mine, ingeri, priviti cu mine azi. Sa ma inconjoare toate sfintele Ganduri ale lui Dumnezeu si sa stati cu mine linistiti cat timp se naste Fiul Cerului. Sunetele pamantesti sa taca si imaginile cu care sunt deprins sa dispara. Cristos fie binevenit acolo unde e acasa. Si sa auda sunetele pe care le intelege si sa vada numai imagini care Ii arata Iubirea Tatalui Sau. Sa nu mai fie un strain aici, caci Se naste din nou in mine astazi.

Tata, Fiul Tau este binevenit. A venit sa ma mantuiasca de sinele rau pe care l-am facut. El e Sinele pe care mi l-ai dat. El e doar ce sunt eu in adevar. El e Fiul pe care Il iubesti mai presus de toate. El e Sinele meu asa cum m-ai creat. Nu Cristos poate fi rastignit. Ocrotit in bratele Tale, sa Iti primesc Fiul.

LECTIA 304

Lumea mea sa nu impiedice viziunea lui Cristos.

Pot impiedica sfanta mea viziune daca intru cu lumea mea peste ea. Si nu pot sa vad sfintele viziuni pe care le vede Cristos, decat daca folosesc modul Lui de a vedea. Perceptia e o oglinda, nu un fapt. Si ce vad e starea mintii mele, reflectata in afara. Vreau sa binecuvantez lumea privind-o prin ochii lui Cristos. Si voi vedea indiciile sigure ca toate pacatele mi-au fost iertate.

Tu ma conduci din intuneric la lumina, din pacat la sfintenie. Sa iert si sa primesc astfel mantuire pentru lume. E darul Tau, Tata, dat mie ca il ofer sfantului Tau Fiu, sa poata gasi din nou amintirea Ta si a Fiului Tau asa cum l-ai creat Tu.

LECTIA 305

Exista o pace pe care ne-o acorda Cristos.

Cine foloseste doar viziunea lui Cristos gaseste o pace atat de profunda si de linistita, atat de neschimbatoare si de netulburat, incat nu are pereche in lume. Comparatiile palesc in fata acestei paci. Si toata lumea pleaca in liniste cand o invaluie aceasta pace si o duce usurel la adevar, sa nu mai fie casa fricii. Caci a sosit iubirea si a vindecat lumea dandu-i pacea lui Cristos.

Tata, pacea lui Cristos ne este data, pentru ca e Voia Ta sa fim mantuiti. Ajuta-ne astazi sa acceptam doar darul Tau si sa nu il judecam. Caci a venit la noi sa ne mantuiasca de judecata pe care ne-o aplicam

LECTIA 306

Darul lui Cristos e tot ce caut astazi.

Ce altceva as vrea sa folosesc astazi decat viziunea lui Cristos, din moment ce imi poate oferi o zi in care vad o lume atat de asemanatoare Cerului, incat imi revine o amintire straveche? Azi pot sa uit lumea pe care am facut-o. Azi pot sa trec de toata frica si pot fi redat iubirii, sfinteniei si pacii. Azi sunt izbavit si renascut intr-o lume a milei si grijii, a bunatatii dragastoase si a pacii lui Dumnezeu.

Asa, Tatal nostru, ne intoarcem la Tine, amintindu-ne ca nu am plecat nicicand; amintindu-ne darurile sfinte pe care ni le-ai dat. Venim cu recunostinta si gratitudine, cu mainile goale si cu inimile si cu mintile deschise, cerand doar ce dai Tu. Nu ii putem aduce un prinos suficient Fiului Tau. Dar, in Iubirea Ta, darul lui Cristos este al Lui.

LECTIA 307

Dorintele conflictuale nu pot sa fie voia mea.

Tata, Voia Ta este a mea, si numai Ea. Nu exista alta voie pe care sa o am. Sa nu incerc sa fac o alta voie, caci e lipsit de sens si imi va provoca durere. Numai Voia Ta imi poate aduce fericire, si numai a Ta exista. Daca vreau sa am ce poti da numai Tu, trebuie sa accept Voia Ta pentru mine si sa intru in pace unde conflictul este imposibil, Fiul Tau e una cu Tine ca fiinta si vointa, si nimic nu contrazice adevarul sfant ca raman asa cum m-ai creat.

Si, cu aceasta rugaciune, intram linistiti intr-o stare in care conflictul nu poate intra, pentru ca ne unim voia sfanta cu a lui Dumnezeu, recunoscand ca ele sunt acelasi lucru.

LECTIA 308

Clipa aceasta e singurul timp care exista.

Am conceput timpul in asa fel incat sa imi zadarnicesc scopul. Daca aleg sa ajung din timp in atemporalitate, trebuie sa imi schimb felul de-a percepe rostul timpului. Rostul timpului nu poate fi acela de-a tine trecutul una cu viitorul. Singurul interval in care pot fi mantuit de timp este acum. Caci, in aceasta clipa, iertarea a venit sa ma elibereze. Nasterea lui Cristos este acum, fara trecut sau viitor. El a venit sa dea lumii binecuvantarea Lui prezenta, readucand-o la atemporalitate si iubire. Iar iubirea e prezenta mereu, aici si acum.

Iti multumim pentru aceasta clipa, Tata. Chiar acum sunt izbavit. Clipa aceasta este timpul desemnat de Tine pentru eliberarea Fiului Tau si pentru mantuirea lumii in el.

LECTIA 309

Nu ma voi teme sa privesc launtric astazi.

In mine e inocenta vesnica, pentru ca e Voia lui Dumnezeu ca ea sa fie acolo in veciii vecilor. Eu, Fiul Lui, a carui voie e nelimitata ca a Lui, nu pot voi nicio schimbare in asta. Caci a nega Voia Tatalui meu inseamna a mi-o nega pe a mea. Sa privesc launtric nu inseamna decat sa imi gasesc voia asa cum a creat-o Dumnezeu si cum este. Mi-e frica sa privesc launtric deoarece cred ca am facut o alta voie care nu e adevarata si i-am acordat realitate. Ea insa nu are efecte. In mine e Sfintenia lui Dumnezeu. In mine e amintirea Lui.

Pasul pe care il fac astazi, Tatal meu, este eliberarea mea neindoioasa de desartele vise ale pacatului. Altarul Tau se inalta senin si nepangarit. E sfantul altar inchinat Sinelui meu, iar acolo gasesc adevarata mea Identitate.

LECTIA 310

Imi petrec ziua de azi in neinfricare si iubire.

Ziua de azi, Tata, vreau sa mi-o petrec cu Tine, dupa cum ai ales sa fie toate zilele mele. Iar experienta prin care voi trece nu e deloc temporala. Bucuria de care am parte nu e produsul zilelor sau ceasurilor, caci ii vine din Cer Fiului Tau. Ziua de azi va fi gingasul Tau imbold sa imi aduc aminte de Tine, chemarea delicata pe care i-o adresezi sfantului Tau Fiu, indiciul ca mi-a parvenit harul Tau si ca e Voia Ta sa fiu eliberat astazi.

Ne petrecem ziua de astazi impreuna, tu si eu. Si lumea intreaga se alatura cantecului de multumire si bucurie pe care I-l inchinam Celui Ce ne-a dat mantuire si ne-a eliberat. Suntem readusi la pace si sfintenie. In noi nu e loc astazi pentru frica, caci am primit iubirea cu bucurie in inimi.

10. CE ESTE JUDECATA DE APOI?

A Doua Venire a lui Cristos ii aduce Fiului lui Dumnezeu un dar: putinta de a auzi Vocea pentru Dumnezeu proclamand ca falsul este fals si adevarul a ramas neschimbat. Iata judecata prin care se incheie toata perceptia. Mai intai vezi o lume care a acceptat adevarul acestui lucru, proiectat dintr-o minte de acum corectata. Si, cu aceasta viziune sfanta, perceptia face un gest de binecuvantare in tacere si dispare apoi, obiectivul ei fiind indeplinit si misiunea incheiata.

Ultima judecata asupra lumii nu contine nicio condamnare. Caci vede lumea total iertata, fara pacat si fara niciun rost. Fara cauza si acum fara functie in ochii lui Cristos,

ea trece pur si simplu in nefiinta. Acolo s-a nascut si tot acolo se sfarseste. Si toata figurile din visul in care incepuse lumea dispar odata cu ea. Trupurile sunt inutile acum si se vor stinge prin urmare, pentru ca Fiul lui Dumnezeu nu are limite.

Tu, care ai crezut ca Judecata de apoi a lui Dumnezeu va condamna lumea la iad alaturi de tine, accepta acest adevar sfant: Judecata lui Dumnezeu e darul Corectiei pe care l-a acordat tuturor greselilor tale, eliberandu-te de ele si de toate efectele pe care au parut sa le aiba vreodata. Sa te temi de harul mantuitor al lui Dumnezeu inseamna, pur si simplu, sa te temi de izbavirea deplina de suferinta, de revenirea la pace, siguranta si fericire si de uniunea cu propria ta Identitate.

Judecata de pe urma a lui Dumnezeu e la fel de milostiva ca fiecare pas din planul desemnat de Dumnezeu sa Isi binecuvanteze Fiul si sa il cheme sa revina la pacea vesnica pe care o impartaseste cu El. Sa nu te temi de iubire. Caci numai ea poate sa vindece toata suferinta, poate sa stearga toate lacrimile si sa il trezeasca bland din visul de durere pe Fiul pe care Dumnezeu il recunoaste al Sau. Sa nu te temi de asta. Mantuirea iti cere sa ii dai bun venit. Iar lumea iti asteapta acceptarea bucuroasa, care o va elibera.

Iata Judecata de pe urma a lui Dumnezeu: " Tot sfantul Meu Fiu esti, de-a pururi inocent, de-a pururi iubitor si de-a pururea iubit, la fel de nelimitat cum este si Creatorul tau, complet neschimbator si de-a pururi pur. Trezeste-te, de aceea, si revino la Mine. Eu sunt Tatal tau si tu esti Fiul Meu."

LECTIA 311

Judec toate lucrurile asa cum vreau sa fie.

Judecata a fost facuta sa fie o arma folosita impotriva adevarului. Ea separa lucrul impotriva caruia se foloseste si il scoate in relief ca si cum ar fi un lucru aparte. Si apoi face din el ce vrei sa fie. Ea judeca ce nu intelege, pentru ca nu poate vedea totalitatea si, de aceea, judeca fals. Sa nu o folosim astazi, ci sa facem din ea un dar inchinat Celui Care are o alta intrebuintare pentru ea. El ne va usura de agonia tuturor judecatilor pe care le-am facut in defavoarea noastra si va restabili pacea mintii dandu-ne Judecata lui Dumnezeu asupra Fiului Sau.

Tata, asteptam azi, cu mintea deschisa sa Iti auzim Judecata asupra Fiului pe care il iubesti. Noi nu il cunoastem si nu il putem judeca. Asa ca lasam Iubirea Ta sa decida ce anume trebuie sa fie cel pe care l-ai creat ca Fiu al Tau.

LECTIA 312

Vad toate lucrurile asa cum vreau sa fie.

Perceptia urmeaza judecata. Odata ce am judecat, vedem ce vrem sa vedem. Caci vederea ne poate fi utila numai pentru a ne oferi ce vrem sa vedem. E imposibil sa ne scape ce vrem sa vedem si sa nu reusim sa vedem ce am ales sa privim. Ce neindoios ajunge, atunci, lumea reala sa salute sfanta vedere a celui ce preia scopul Spiritului Sfant ca obiectiv al propriei sale vederi! Si nu va putea sa nu vada ce ar vrea Cristos sa vada el si sa impartaseasca Iubirea lui Cristos fata de ce vede el.

Nu am alt scop pentru astazi decat acela de a vedea o lume libera, eliberata de toate judecatile pe care le-am facut. Tata, aceasta este Voia Ta pentru mine astazi; si, de aceea, trebuie sa fie, totodata, si obiectivul meu.

LECTIA 313

Sa vina acum o noua perceptie.

Tata, exista o viziune care vede lucrurile toate lipsite de pacat, asa ca frica a disparut si, unde era ea, e invitata iubirea sa intre. Iar iubirea va veni oriunde e poftita. Aceasta viziune este darul Tau. Ochii lui Cristos vad o lume iertata. In ochii Lui, toate pacatele ei sunt iertate, caci El nu vede niciun pacat in lucrurile la care se uita. Sa imi vina acum perceptia Lui adevarata, ca sa ma pot trezi din visul pacatului si sa imi vad inauntru nepacatosenia, pe care Tu ai tinut-o complet nepangarita pe altarul inchinat sfantului Tau Fiu, Sinele cu care vreau sa ma identific.

Astazi sa ne privim unul pe altul cu viziunea lui Cristos. Cat de frumosi suntem! Cat de sfinti si cat de dragastosi! Frate, vino si uneste-te cu mine astazi. Mantuim lumea cand ne unim. Caci, in viziunea noastra, devine la fel de sfanta ca lumina din noi.

LECTIA 314

Caut un viitor diferit de trecut.

Dintr-o noua perceptie a lumii vine un viitor foarte diferit de trecut. Viitorul e recunoscut acum ca o simpla prelungire a prezentului. Greselile trecutului nu isi pot arunca umbra asupra lui, asa ca frica si-a pierdut idolii si imaginile si, fiind lipsita de forma, nu are efecte. Moartea nu va mai revendica viitorul, caci viata e acum obiectivul lui, si toate mijloacele necesare sunt furnizate bucuros. Cine poate sa se necajeasca sau sa sufere cand prezentul a fost eliberat, extinzandu-si siguranta si pacea intr-un viitor linistit si plin de bucurie?

Tata, am gresit in trecut si alegem sa folosim prezentul ca sa fim liberi. Lasam acum viitorul in Mainile Tale, lasandu-ne in urma greselile trecute, siguri ca Te vei tine de fagaduintele prezente si ca vei indruma viitorul in sfanta lor lumina.

LECTIA 315

Toate darurile pe care le dau fratii mei imi apartin.

In fiecare zi imi vin o mie de comori, in fiecare clipa ce se scurge. Pe tot parcursul zilei sunt binecuvantat cu daruri, de o valoare care intrece cu mult toate lucrurile pe care pot sa le concep. Un frate ii surade altuia si inima mea se bucura. Cineva spune un cuvant de recunostinta sau de indurare, si mintea mea primeste acest dar si si-l insuseste. Si fiecare om care isi gaseste calea la Dumnezeu devine mantuitorul meu, aratandu-mi-o si mie si dandu-mi certitudinea lui ca tot ce-a invatat este, neindoios, si al meu.

Iti multumesc, Tata, pentru multele daruri care vin la mine azi si in fiecare zi de la fiecare Fiu al lui Dumnezeu. Fratii mei sunt nelimitati in toate darurile pe care mi le dau. Acum le pot oferi recunostinta mea, ca gratitudinea fata de ei sa ma poata duce la Creatorul meu si la amintirea Lui.

LECTIA 316

Toate darurile pe care le dau fratilor mei sunt ale mele.

Asa cum fiecare dar pe care il dau fratii mei este al meu, tot asa si fiecare dar pe care il dau eu imi apartine mie. Fiecare in parte lasa cate o greseala din trecut sa dispara, fara sa lase nicio umbra asupra sfintei minti pe care o iubeste Tatal meu. Harul Lui mi-e dat in fiecare dar primit de un frate de-a lungul timpului si dincolo de timp. Tezaurul mi-e plin si ingerii ii pazesc usile deschise sa nu se piarda niciun dar, ci doar sa adauge mai multe. Sa vin acolo unde imi sunt comorile si sa intru unde sunt binevenit si cu adevarat acasa, printre darurile pe care mi le-a dat Dumnezeu.

Tata, vreau sa Iti accept darurile astazi. Nu le recunosc. Dar am incredere ca Tu, Care le-ai dat, imi vei asigura si mijloacele cu care sa le pot vedea, sa le percep valoarea si sa le pretuiesc numai pe ele ca tot ce imi doresc.

LECTIA 317

Urmez calea care mi-a fost desemnata.

Am de ocupat un loc special, un rol numai pentru mine. Mantuirea asteapta pana preiau acest rol drept ceea ce aleg sa fac. Pana nu fac aceasta alegere, sunt robul timpului si al destinului uman. Dar, cand voi urma de bunavoie si cu bucurie calea pe care mi-a desemnat-o planul Tatalui meu, voi recunoaste ca manturirea e deja aici, deja data tuturor fratilor mei si deja a mea, totodata.

Tata, calea Ta e ceea ce aleg astazi. Aleg sa merg unde ma va duce, aleg sa fac ce vrea sa fac. Calea Ta e certa si sfarsitul sigur. Amintirea Ta ma asteapta acolo. Si toate supararile mele se sfarsesc in imbratisarea Ta, pe care i-ai fagaduit-o Fiului Tau, care a crezut, gresit, ca s-a ratacit de ocrotirea sigura a Bratelor Tale dragastoase.

LECTIA 318

In mine, mijlocul si scopul mantuirii sunt una.

In mine, sfantul Fiu al lui Dumnezeu, sunt reconciliate toate partile planului ceresc de mantuire a lumii. Ce conflict ar putea sa existe, cand toate partile nu au decat un singur scop si un singur tel? Cum ar putea sa existe o parte solitara, sau una de o importanta mai mica sau mai mare decat restul? Eu sunt mijlocul prin care se mantuieste Fiul lui Dumnezeu, pentru ca scopul mantuirii este acela de-a gasi nepacatosenia pe care a pus-o Dumnezeu in mine. Ceea ce am fost creat este chiar lucrul pe care il caut. Eu sunt obiectivul pe care il urmareste lumea. Sunt Fiul lui Dumnezeu, unica Lui Iubire eterna. Sunt, deopotriva, mijlocul si scopul mantuirii.

Tata, sa preiau astazi rolul pe care mi-l oferi prin rugamintea Ta sa accept Ispasirea pentru mine insumi. Caci, in felul acesta, ce e reconciliat in mine devine la fel de sigur reconciliat cu Tine.

LECTIA 319

Am venit pentru mantuirea lumii.

Iata un gand din care s-a inlaturat toata aroganta, ramanand numai adevarul. Caci aroganta se opune adevarului. Dar, in lipsa arogantei, adevarul va veni numaidecat si va umple spatiul pe care eul l-a lasat neocupat de minciuni. Numai eul poate fi limitat si, de aceea, trebuie sa urmareasca teluri limitante si reduse. Eul crede ca, ce castiga unul, totalitatea trebuie sa piarda. Si totusi, e Voia lui Dumnezeu sa invat ca, ce castiga unul, li se da tuturor.

Tata, Voia Ta este totala. Si obiectivul care reiese din ea ii impartaseste totalitatea. Ce alt tel mi-ai fi putut da decat mantuirea lumii? Si care alta ar putea fi Voia pe care Sinele meu a inpartasit-o cu Tine?

LECTIA 320

Tatal meu imi da toata puterea mie.

Fiul lui Dumnezeu este nelimitat. Nu exista limite care sa ii ingradeasca puterea, pacea, bucuria sau orice alte atribute pe care i le-a dat Tatal in creatia lui. Ce voieste el cu Creatorul si Izbavitorul lui trebuie sa se infaptuiasca. Sfanta lui voie nu poate fi negata niciodata, pentru ca Tatal lui ii lumineaza mintea si ii pune dinainte toata puterea si

iubirea de pe pamant si din Cer. Eu sunt cel caruia i s-au dat toate acestea. Eu sunt cel in care isi are locul puterea pe care o are Voia Tatalui meu.

Voia Ta poate face toate lucrurile in mine, extinzandu-se apoi la toata lumea prin mine. Nu exista limite care sa Iti ingradeasca Voia. Asa ca toata puterea i s-a dat Fiului Tau.

11. CE ESTE CREATIA?

Creatia este suma tuturor Gandurilor lui Dumnezeu, infinite la numar si pretutindeni fara limita. Numai iubirea creeaza si numai dupa propria asemanare. Nu a existat nicio clipa in care tot ce e creat de ea sa nu fi existat. Si nu va exista nicio clipa in care ceva creat de ea va suferi vreo pierdere. Gandurile lui Dumnezeu sunt in vecii vecilor exact cum au fost si cum sunt, neschimbate de-a lungul timpului si dupa incheierea timpului.

Gandurilor lui Dumnezeu li se da toata puterea pe care o are Creatorul lor. Caci El vrea sa sporeasca iubirea prin extinderea ei. In felul acesta, Fiul Lui este partas la creatie si trebuie, de aceea, sa fie partas la puterea de-a crea. Ce Dumnezeu a dorit sa fie de-a pururi Una va fi tot Una cand timpul se va termina si nu se va schimba pe durata timpului, ramanand cum a fost inainte de-a se naste conceptul de timp.

Creatia este opusul tuturor iluziilor, caci creatia este adevarul. Creatia este sfantul Fiu al lui Dumnezeu, caci in creatie Voia Lui e deplina in fiecare aspect, facand din fiecare parte o continatoare a intregului. Unitatea ei e garantata de-a pururi neprihanita, de-a pururi continuta in sfanta Lui Voie, mai presus de orice rau posibil, de separare, de imperfectiune si de orice pata posibila pe nepacatosenia ei.

Noi suntem creatia, noi, Fiii lui Dumnezeu. Parem sa fim distincti si inconstienti de vesnica noastra unitate cu El. Dar, in spatele tuturor indoielilor noastre, dincolo de toate fricile noastre, exista inca certitudine.Caci iubirea ramane cu toate gandurile ei, siguranta ei este a lor. Amintirea lui Dumnezeu e in sfintele noastre minti, care isi cunosc unitatea si uniunea cu Creatorul lor. Sa fie functia noastra doar aceea de-a lasa sa revina aceasta amintire, doar aceea de-a lasa sa se faca Voia lui Dumnezeu pe pamant, doar aceea de-a fi redati sanatatii mintale si de-a fi doar asa cum ne-a creat El.

Tatal nostru ne cheama. Ii auzim Vocea si iertam creatia in Numele Creatorului ei, Sfintenia Insasi, a Carui Sfintenie e impartasita de Propria Lui creatie; a Carui Sfintenie mai face parte din noi.

LECTIA 321

Tata, libertatea mea e numai in Tine.

Nu am inteles ce m-a facut liber, nici ce este libertatea mea, nici unde sa o caut ca sa o gasesc. Tata, am cautat in zadar pana Ti-am auzit Vocea indrumandu-ma. Acum, nu vreau sa ma mai calauzesc eu. Caci nici nu am facut, nici nu am inteles calea pe care sa imi gasesc libertatea. Dar am incredere in Tine. Tu, Care m-ai inzestrat cu libertate ca sfant Fiu al Tau, nu imi vei fi un bun pierdut. Vocea Ta ma indruma, si calea catre Tine mi se deschide si mi se lamureste in sfarsit. Tata, libertatea mea e numai in Tine. Tata, e voia mea sa ma intorc.

Astazi raspundem pentru lume, care va fi eliberata odata cu noi. Cat de bucurosi suntem sa ne gasim libertatea pe calea sigura pe care a stabilit-o Tatal nostru! Si cat de sigura e mantuirea intregii lumi, cand invatam ca libertatea noastra se poate gasi numai in Dumnezeu.

LECTIA 322

Pot renunta numai la ce nu a fost real niciodata.

Sacrific iluziile, nimic altceva. Si, in timp ce iluziile dispar, gasesc darurile pe care iluziile au incercat sa le ascunda, asteptandu-ma cu bratele deschise, gata sa imi dea stravechile mesaje de la Dumnezeu. Amintirea Lui sta in fiecare dar pe care il primesc de la El. Si fiecare vis e bun doar pentru a ascunde Sinele care e singurul Fiu al lui Dumnezeu, aidoma Lui Insusi, Sfantul Care ramane de-a pururi in El, dupa cum si El ramane in mine.

Tata, pentru Tine tot sacrificiul ramane de-a pururi de neconceput. Asa ca nu pot sacrifica decat in vise. Asa cum m-ai creat, nu pot renunta la nimic din ce mi-ai dat. Ce nu mi-ai dat nu are realitate. Ce alte pierderi pot anticipa, in afara pierderii fricii si revenirea iubirii in mintea mea?

LECTIA 323

Fac bucuros "sacrificiul" fricii.

Iata singurul "sacrificiu" pe care il ceri Fiului Tau iubit: ii ceri sa renunte la toata suferinta, la tot sentimentul pierderii si al tristetii, la toata nelinistea si indoiala, sa lase sa curga nestavilita Iubirea Ta in constienta lui, vindecandu-i durerea si dandu-i propria Ta bucurie vesnica. Acesta este "sacrificiul" pe care mi-l ceri, un sacrificiu pe care il voi face bucuros, singurul "pret" al restabilirii amintirii Tale in mine, pentru mantuirea lumii.

Si, in timp ce platim datoria pe care o avem fata de adevar, o datorie care consta pur si simplu din lepadarea autoamagirilor si a imaginilor la care ne-am inchinat din greseala, adevarul revine la noi in intregime si cu bucurie. Nu mai suntem amagiti. Iubirea a revenit acum in constienta noastra. Si suntem impacati din nou, caci frica a disparut si numai iubirea ramane.

LECTIA 324

Eu doar urmez, caci nu vreau sa conduc.

Tata, Tu esti Cel Care mi-a dat planul pentru mantuirea mea. Tu ai stabilit calea pe care sa o apuc, rolul pe care sa il preiau si fiecare pas pe fagasul pe care mi l-ai desemnat. Nu ma pot rataci. Pot doar sa aleg sa ma abat un pic si apoi sa revin. Vocea Ta dragastoasa ma va chema mereu inapoi si imi va calauzi pasii in directia care trebuie. Toti fratii mei pot urma calea pe care ii conduc. Dar eu doar urmez calea care duce la Tine, dupa cum ma indrumi Tu si dupa cum vrei sa merg.

Sa Il urmam pe Cel Care cunoaste calea. Nu trebuie sa zabovim si nu ne putem indeparta decat o clipa de Mana Lui dragastoasa. Mergem impreuna, caci Il urmam pe El. Si tot El face sfarsitul sigur si ne garanteaza intoarcerea cu bine acasa.

LECTIA 325

Toate lucrurile pe care cred ca le vad reflecta idei.

Iata esenta mantuirii: ce vad reflecta un proces din mintea mea, care incepe cu ideea mea despre ce vreau. De acolo, mintea plasmuieste o imagine a lucrului pe care il doreste, il judeca si il declara valoros si, prin urmare, cauta sa il gaseasca. Aceste imagini sunt apoi proiectate in afara, privite, socotite reale si pazite de minte ca bunuri ale ei. Din dorinte demente vine o lume dementa. Din judecata vine o lume condamnata. Si din ganduri iertatoare se iveste o lume blanda, plina de indurare fata de sfantul Fiu al lui Dumnezeu, sa ii ofere o casa binevoitoare, in care se poate odihni un pic inainte de-a-si continua calatoria, si isi poate ajuta fratii sa mearga inainte cu el, sa gaseasca drumul care duce la Cer si la Dumnezeu.

Tatal nostru, ideile Tale reflecta adevarul, iar ale mele, separat de ale Tale, plasmuiesc doar vise. Sa vad numai ce reflecta ale Tale, caci ale Tale si numai ale Tale stabilesc adevarul.

LECTIA 326

Sunt de-a pururi un Efect al lui Dumnezeu.

Tata, am fost creat in Mintea Ta, un sfant Gand care nu si-a parasit niciodata casa. Sunt de-a pururea Efectul Tau, iar Tu esti in vecii vecilor Cauza mea. Asa cum m-ai creat ai si ramas. Unde m-ai stabilit ma mai si aflu. Si toate atributele Tale se afla in mine, pentru ca e Voia Ta sa ai un Fiu atat de asemanator Cauzei lui, incat Cauza si Efectul Ei sunt sunt de nedistins intre Ele. Sa stiu ca sunt un Efect al lui Dumnezeu si ca am, de aceea, puterea de-a crea ca Tine. Precum in Cer, asa si pe pamant. Iti urmez planul aici si, la sfarsit, stiu ca Iti vei aduna efectele in Cerul linistit al Iubirii Tale, unde pamantul se va face nevazut si toate gandurile separate se vor uni in slava ca Fiu al lui Dumnezeu.

Sa vedem astazi cum dispare pamantul, mai intai transformat, si apoi iertat, se risipeste cu totul in Voia sfanta a lui Dumnezeu.

LECTIA 327

Nu trebuie decat sa Te chem si imi vei raspunde.

Nu mi se cere sa primesc mantuire pe baza unei credinte neintemeiate. Caci Dumnezeu a fagaduit ca va auzi chemarea mea si ca imi va raspunde El Insusi. Sa invat din experienta mea ca lucrul acesta e adevarat si credinta in el imi va veni cu siguranta. Iata credinta care va dainui si ma va purta tot mai departe pe drumul care duce la El. Caci asa voi fi sigur ca El nu m-a abandonat si ca ma iubeste inca, neasteptand decat chemarea mea ca sa imi dea tot ajutorul de care am nevoie sa vin la El.

Tata, Iti multumesc ca fagaduintele Tale nu vor fi desarte niciodata in experienta mea, daca le pun la incercare. Sa imi propun, asadar, sa le incerc si sa nu le judec. Cuvantul Tau e una cu Tine. Tu dai mijloacele prin care vine convingerea si se castiga, in sfarsit, certitudinea trainicei Tale Iubiri.

LECTIA 328

Aleg locul al doilea ca sa il castig pe cel dintai.

Ce pare a fi locul al doilea, este de fapt cel dintai, caci toate lucrurile pe care le percepem sunt rasturnate cu susul in jos pana vom asculta de Vocea pentru Dumnezeu. Ne pare ca ne vom castiga autonomia doar prin stradania de-a fi separati si ca independenta noastra de restul creatiei lui Dumnezeu e modul in care ne obtinem mantuirea. Dar tot ce gasim e boala, suferinta, pierdere si moarte. Nu de asta voieste sa avem parte Tatal nostru, si nu exista voie secunda Voii Lui. Sa te unesti cu a Lui inseamna pur si simplu sa ti-o gasesti pe a ta. Si, din moment ce voia noastra este a Lui, la El trebuie sa mergem sa ne recunoastem voia.

Nu exista alta voie decat a Ta. Si ma bucur ca nimic din ce imi pot imagina nu contrazice ce vrei Tu sa fiu. E Voia Ta sa fiu intru totul ocrotit, vesnic in pace. Si impartasesc cu bucurie Voia aceea pe care Tu, Tatal meu, ai dat-o ca parte din mine.

LECTIA 329

Eu am ales deja ce voiesti Tu.

Tata, am crezut ca m-am abatut de la Voia Ta, ca am sfidat-o, ca i-am incalcat legile si ca am interpus o voie secunda, mai puternica decat a Ta. Dar ce sunt cu adevarat nu e decat Voia Ta, extinsa si in extindere. Asta sunt si asta nu se va schimba. Asa cum Tu esti Una, una cu Tine sunt si eu. Si asta am ales in creatia mea, unde voia mea a devenit de-a pururi una cu a Ta. Decizia aceea s-a luat pentru toata vesnicia. Nu poate sa se schimbe si sa fie in opozitie cu ea insasi. Tata, voia mea este a Ta. Si sunt ocrotit, netulburat si senin, de o bucurie nesfarsita, pentru ca e Voia Ta sa fie asa.

Astazi vom accepta uniunea noastra unul cu altul si cu Sursa noastra. Nu avem alta voie decat a Lui, si noi toti suntem Una pentru ca Voia Lui este impartasita de noi toti. Prin ea recunoastem ca suntem una. Prin ea ne gasim, in sfarsit, calea la Dumnezeu.

LECTIA 330

Astazi nu imi voi face iarasi rau.

Sa acceptam astazi iertarea ca singura noastra functie. De ce ne-am ataca mintile si le-am da imagini de durere? De ce le-am invata ca sunt lipsite de putere, cand Dumnezeu le ofera puterea si Iubirea Lui si le imbie sa ia ce e deja al lor? Mintea care a devenit dispusa sa accepte darurile lui Dumnezeu a fost redata spiritului si isi extinde libertatea si bucuria, dupa cum si Voia lui Dumnezeu este unita cu a ei. Sinele pe care l-a creat Dumnezeu nu poate pacatui si, de aceea, nu poate suferi. Sa alegem azi ca El sa fie Identitatea noastra, si sa scapam astfel pentru totdeauna de toate lucrurile pe care pare sa ni le ofere visul fricii.

Tata, Fiului Tau nu i se poate face niciun rau. Iar daca socotim ca suferim, nu ne cunoastem singura Identitate, pe care o impartasim cu Tine. Vrem sa ne intoarcem la Ea chiar azi, sa fim eliberati de-a pururi de toate greselile noastre si sa fim mantuiti de ce am socotit ca suntem.

12. CE ESTE EUL?

Eul e idolatrie; indiciul unui sine limitat si separat, nascut intr-un trup, osandit sa sufere si sa isi sfarseasca viata prin moarte. Eul e "voia" care vede in Voia lui Dumnezeu un dusman si ia o forma in care aceasta e negata. Eul e "dovada" ca puterea este slaba si iubirea infricosatoare, ca viata e chiar moarte si numai ce se opune lui Dumnezeu este adevarat.

Eul e dement. In frica sta dincolo de Pretutindeni, despartit de Tot, separat de Infinit. In dementa lui, crede ca a devenit victorios asupra lui Dumnezeu Insusi. Si, in groaznica lui autonomie, "vede" ca Voia lui Dumnezeu a fost distrusa. Viseaza la pedeapsa si tremura in fata figurilor din visele lui: dusmanii lui, care cauta sa il ucida inainte de a-si putea lua el masuri de siguranta prin atacarea lor.

Fiul lui Dumnezeu nu are eu. Ce poate sa stie el de nebunie si de moartea lui Dumnezeu, cand a ramas sa stea in El? Ce poate sa stie de chin si suferinta, cand traieste intr-o bucurie vesnica? Ce poate sa stie de frica si pedeapsa, pacat si vinovatie, ura si atac, cand tot ce il inconjoara e pace eterna, de-a pururi lipsita de conflict si netulburata, in cea mai profunda liniste si seninatate?

Sa cunosti realitatea inseamna sa nu vezi eul si gandurile lui, lucrarile lui, faptele lui, legile si convingerile lui, visele lui, sperantele lui, planurile lui pentru propria mantuire si costul pe care il atrage dupa sine credinta in el. In suferinta, pretul credintei in el e atat de imens, incat rastignirea Fiului lui Dumnezeu e oferita zilnic in sumbrul sanctuar al eului, iar sangele trebuie sa curga inaintea altarului unde nesanatosii lui adepti se pregatesc sa moara.

Dar un singur crin al iertarii va preschimba intunericul in lumina, altarul inchinat iluziilor in sanctuarul Vietii Insesi. Iar pacea va fi redata pentru totdeauna sfintelor minti pe care Dumnezeu le-a creat sa fie Fiul Lui, salasul Lui, bucuria Lui, iubirea Lui, total apartinandu-i Lui, total una cu El.

LECTIA 331

Nu exista conflict, caci voia mea este a Ta.

Ce prostie, Tata, sa cred ca Fiul Tau si-ar putea provoca suferinta! Chiar si-ar putea planui osandirea, lasandu-se fara o cale certa de-a se elibera? Tu ma iubesti, Tata. Nu m-ai putea lasa in parasire niciodata, sa mor intr-o lume a durerii si cruzimii. Cum as putea sa

cred ca Iubirea S-a parasit pe Ea Insasi? Nu exista alta voie decat Voia Iubirii. Frica e un vis si nu are nicio voie care sa poata intra in conflict cu a Ta. Conflictul este somn, iar pacea e trezire. Moartea e iluzie, viata - adevar vesnic. Nu exista opus la Voia Ta. Nu exista conflict, caci voia mea este a Ta.

Iertarea ne arata ca Voia lui Dumnezeu e Una singura si ca noi o impartasim. Sa vedem sfintele viziuni pe care ni le arata azi iertarea, ca sa putem gasi pacea lui Dumnezeu. Amin.

LECTIA 332

Frica incatuseaza lumea. Iertarea o descatuseaza.

Eul face iluzii. Adevarul ii desface visele de rau, spulberandu-i-le cu lumina sa. Adevarul nu ataca niciodata. El pur si simplu este. Si, prin prezenta lui, mintea e rechemata din fantezii si se trezeste la ce este real. Iertarea imbie aceasta prezenta sa intre si sa isi preia locul cuvenit in minte. Fara iertare, mintea e inlantuita, crezand in propria ei zadarnicie. Dar, cu iertare, lumina razbate prin visul intunericului, oferindu-i speranta si dandu-i mijloacele de-a realiza libertatea care e mostenirea ei.

Astazi nu vrem sa incatusam din nou lumea. Frica o tine prizoniera. Si totusi, Iubirea Ta ne-a dat mijlocul de-a o descatusa. Tata, vrem sa o eliberam acum. Caci, oferind libertate, ni se da si noua. Si nu vrem sa ramanem prizonieri, cand Tu ne oferi libertate.

LECTIA 333

Iertarea pune capat visului de conflict aici.

Conflictul trebuie rezolvat. Daca vrem sa scapam de el, nu poate fi evitat, dat deoparte, negat, deghizat,vazut altundeva, numit altfel sau ascuns prin amagiri de orice fel. Trebuie vazut exact asa cum este, unde se considera ca este, in realitatea care i s-a dat si cu rostul pe care i l-a acordat mintea. Caci numai atunci i se ridica mecanismele de aparare, adevarul putandu-se rasfrange asupra lui in timp ce dispare.

Tata, iertarea este lumina pe care ai ales-o pentru a imprastia tot conflictul si toata indoiala, si pentru a ne lumina calea de intoarcere la Tine. Nicio alta lumina nu poate sa puna capat visului nostru de rau. Nicio alta lumina nu poate sa mantuiasca lumea. Caci numai ea va reusi in toate, fiind darul pe care i l-ai dat preaiubitului Tau Fiu.

LECTIA 334

Astazi revendic darurile pe care le da iertarea.

Nu voi mai astepta inca o zi sa gasesc comorile pe care mi le ofera Tatal meu. Iluziile sunt toate de prisos, iar visele dispar chiar in vreme ce se tes din ganduri bazate pe perceptii false. Astazi sa nu mai accept aceste daruri saracacioase. Vocea lui Dumnezeu ofera pacea lui Dumnezeu tuturor celor care o aud si care aleg sa o urmeze. Iata ce aleg astazi. Asa ca merg sa gasesc comorile pe care mi le-a dat Dumnezeu.

Nu caut decat ce este vesnic. Caci Fiul Tau nu se poate multumi cu nimic mai prejos. Care ii poate fi atunci mangaierea, daca nu ce oferi Tu mintii lui uluite si inimii lui inspaimantate, sa ii dai certitudine si sa ii aduci pace? Astazi vreau sa imi vad fratele total nepacatos. Iata Voia Ta pentru mine, caci asa voi vedea nepacatosenia mea.

LECTIA 335

Aleg sa vad nepacatosenia fratelui meu.

Iertarea este o optiune. Nu imi vad niciodata fratele asa cum este, caci asta depaseste cu mult perceptia. Ce vad in el e doar ce doresc sa vad, pentru ca reprezinta ce vreau sa fie adevarul. Numai la asta reactionez, oricat de mult as parea sa fiu constrans de intamplari exterioare. Aleg sa vad ce vreau sa vad si asta si vad, si numai asta. Nepacatosenia fratelui meu imi arata ca vreau sa mi-o vad pe a mea. Si o voi vedea, odata ce am ales sa imi vad fratele in sfanta ei lumina.

Ce altceva ar putea sa imi redea amintirea Ta, decat vederea nepacatoseniei fratelui meu? Sfintenia lui imi aduce aminte ca el a fost creat una cu mine si ca mine. In el imi gasesc Sinele, si in Fiul Tau gasesc, deopotriva, amintirea Ta.

LECTIA 336

Iertarea imi da posibilitatea sa cunosc ca mintile sunt ingemanate.

Iertarea e mijlocul desemnat pentru incheierea perceptiei. Cunoasterea se restabileste dupa ce s-a schimbat mai intai perceptia, si apoi e inlocuita total de ceea ce intrece de-a pururi tot ce poate sa atinga ea. Caci imaginile si sunetele pot ajuta, in cel mai bun caz, doar la readucerea amintirii care sta dincolo de fiecare dintre ele. Iertarea inlatura distorsiunile si deschide altarul ascuns, inchinat adevarului. Crinii lui isi trimit licaririle in minte si o cheama sa revina si sa se uite inauntru, sa gaseasca ce a cautat, zadarnic, in exterior. Caci aici, si numai aici, se reda pacea mintii, caci acesta e chiar salasul lui Dumnezeu.

In liniste, iertarea sa imi inlature visele de separare si pacat. Apoi lasa-ma, Tata, sa ma uit inauntru, si sa descopar ca Ti-ai tinut fagaduinta nepacatoseniei mele; Cuvantul Tau ramane neschimbat in mintea mea, iar Iubirea Ta isi mai are inca locul in inima mea.

LECTIA 337

Nepacatosenia mea ma fereste de tot raul.

Nepacatosenia mea imi asigura pacea desavarsita, siguranta eterna, iubirea nesfarsita, libertatea vesnica de toate gandurile pierderii, izbavirea deplina de suferinta. Si numai fericirea poate sa fie starea mea, caci numai fericirea mi-e data. Ce trebuie sa fac sa stiu ca toate acestea sunt ale mele? Trebuie sa accept Ispasirea pentru mine insumi si nimic altceva. Dumnezeu a facut deja toate lucrurile care trebuiesc facute. Iar eu trebuie sa invat ca nu trebuie sa fac nimic de la mine, caci nu trebuie decat sa imi accept Sinele, nepacatosenia- creata pentru mine si acum deja a mea-, ca sa simt Iubirea lui Dumnezeu ferindu-ma de rau, ca sa inteleg ca Tatal meu Isi iubeste Fiul, ca sa stiu ca sunt Fiul pe care il iubeste Tatal meu.

Tu, Care m-ai creat in nepacatosenie, nu gresesti in legatura cu ce sunt. Eu am gresit cand am crezut ca am pacatuit, dar accept Ispasirea pentru mine insumi. Tata, visul meu ia sfarsit acum. Amin.

LECTIA 338

Ma afecteaza numai gandurile mele.

Nu e nevoie de altceva ca sa ajunga mantuirea la lumea intreaga. Caci, in acest unic gand, fiecare e eliberat, in sfarsit, de toata frica. Fiecare a invatat acum ca nimeni nu il inspaimanta si ca nimic nu il pune in pericol. Nu are dusmani si e la adapost de toate lucrurile externe. Gandurile lui il pot inspaimanta, dar, intrucat aceste ganduri ii apartin numai lui, are puterea sa le transforme si sa schimbe fiecare gand de frica pe un gand fericit de iubire. S-a rastignit singur. Dar planul lui Dumnezeu este ca preaiubitul Lui Fiu sa fie izbavit.

Planul Tau e sigur, Tata, si numai al Tau. Toate celelalte planuri vor esua. Si voi avea ganduri care ma vor inspaimanta, pana invat ca Tu mi-ai dat singurul Gand care ma duce la mantuire. Numai gandurile mele vor esua si nu ma vor duce nicaieri. Dar Gandul pe care mi l-ai dat Tu fagaduieste sa ma duca acasa, caci contine fagaduinta Ta fata de Fiul Tau.

LECTIA 339

Voi primi ceea ce cer.

Nimeni nu doreste sa aiba parte de durere. Dar poate sa creada ca durerea e placere. Nimeni nu vrea sa isi evite fericirea. Dar poate sa creada ca bucuria este dureroasa, amenintatoare si periculoasa. Fiecare va primi ce cere. Dar poate sa nu stie ce vrea, ce stare isi doreste. Ce lucru poate atunci sa ceara si sa il vrea cand il primeste? A cerut ce il va speria si ii va aduce suferinta. Sa ne hotaram astazi sa cerem ce vrem cu adevarat, si numai asta, ca sa petrecem ziua de astazi fara frica, fara sa confundam durerea cu bucuria, sau teama cu iubirea.

Tata, aceasta este ziua Ta. Este o zi in care nu vreau sa fac nimic de unul singur, decat sa aud Vocea Ta in tot ce fac; cerand doar ce imi oferi Tu, acceptand doar Gandurile pe care le impartasesti cu mine.

LECTIA 340

Astazi pot scapa de suferinta.

Tata, Iti multumesc pentru ziua de azi si pentru libertatea pe care sunt sigur ca o va aduce. Ziua de azi e sfanta, caci astazi Fiul Tau va fi izbavit. Suferinta lui s-a incheiat. Caci va auzi Vocea Ta indrumandu-l cum sa gaseasca viziunea lui Cristos prin iertare si cum sa scape pentru totdeauna de toata suferinta. Iti multumesc pentru ziua de astazi, Tata. M-am nascut in lumea aceasta doar ca sa ajung la aceasta zi si la continutul ei de bucurie si libertate pentru sfantul Tau Fiu si pentru lumea pe care a facut-o, care se elibereaza azi odata cu el.

Fii bucuros astazi! Fii bucuros! Caci astazi nu e loc decat de bucurie si recunostinta. Tatal nostru Si-a izbavit astazi Fiul. Niciunul dintre noi nu va putea ramane azi nemantuit. Niciunul nu va ramane in frica si nu va fi niciunul pe care Tatal sa nu il stranga la El, treaz in Cer, in Inima Iubirii.

13. CE ESTE UN MIRACOL?

Un miracol este o corectie. El nu creeaza, nici nu schimba absolut deloc. Ci doar priveste devastarea si aminteste mintii ca tot ce vede este fals. El desface greseala, dar nu incearca sa treaca dincolo de perceptie, nici sa depaseasca functia iertarii. Ramane, asadar, in limitele timpului. Dar netezeste calea pentru revenirea atemporalitatii si desteptarea iubirii, caci frica trebuie sa dispara in fata blandului remediu pe care il aduce.

Un miracol contine darul harului, caci e dat si primit totodata. El ilustreaza astfel legea adevarului la care lumea nu se supune, pentru ca nu reuseste sa il inteleaga absolut deloc. Un miracol inverseaza perceptia care era inainte rasturnata si pune astfel capat distorsiunilor ciudate care erau manifeste. Acum perceptia e deschisa la adevar. Acum iertarea e perceputa ca fiind justificata.

Iertarea e locasul miracolelor. Ochii lui Cristos le aduc tuturor celor care privesc cu indurare si iubire. Perceptia e corectata in ochii Lui, si ce a fost menit sa blesteme, a ajuns sa binecuvanteze. Fiecare crin al iertarii ofera lumii intregi miracolul tacut al iubirii. Si fiecare e depus in fata Cuvantului lui Dumnezeu, pe altarul universal inchinat Creatorului si creatiei, in lumina puritatii desavarsite si a bucuriei nesfarsite.

Miracolul e acceptat mai intai prin credinta, pentru ca a-l cere presupune ca mintea a fost pregatita sa conceapa ce nu poate sa vada si ce nu intelege. Dar credinta isi va aduce propriile marturii sa arate ca ceea ce sta la baza lui exista cu adevarat. In felul acesta, miracolul iti va indreptati credinta in el si iti va arata ca s-a bazat pe o lume mai reala decat cea pe ai vazut-o inainte; o lume izbavita de ce ai crezut ca e in ea.

Miracolele cad din Cer ca picaturile de ploaie tamaduitoare asupra unei lumi aride si prafuite, unde fapturi infometate si insetate vin sa moara. Acum au apa. Acum lumea e verde. Si pretutindeni rasar semnele vietii, ca sa arate ca ce s-a nascut nu poate muri niciodata, caci ce are viata are nemurire.

LECTIA 341

Imi pot ataca doar propria nepacatosenie, si numai ea ma ocroteste.

Tata, Fiul Tau e sfant. Eu sunt cel caruia ii vei surade cu iubire si o tandrete atat de draga, de profunda si de linistita, incat universul Iti zambeste si el, si Iti impartaseste Sfintenia. Cat suntem de puri, de ocrotiti, de sfinti deci noi, care am ramas in Zambetul Tau, cu toata Iubirea pe care ne-o acorzi, traind una cu Tine, in deplina fraternitate si Paternitate; intr-o nepacatosenie ata de deplina, incat Domnul Nepacatoseniei ne zamisleste Fiul Sau, un univers al Gandului care Il intregeste.

Sa nu ne atacam nepacatosenia deci, caci contine Cuvantul pe care ni-l adreseaza Dumnezeu. Si, in blanda ei reflectie, suntem mantuiti.

LECTIA 342

Las iertarea sa se astearna asupra tuturor lucrurilor, caci asa mi se va da iertare.

Iti multumesc, Tata, pentru planul Tau de-a ma mantui din iadul pe care l-am facut. Acesta nu este real. Si mi-ai dat mijloacele de-a-mi dovedi irealitatea lui. Cheia este in mainile mele, si am ajuns la usa in spatele careia sta sfarsitul viselor. Stau in fata portii Cerului, intrebandu-ma daca sa intru si sa ajung acasa. Sa nu astept din nou astazi. Sa iert toate lucrurile si sa las creatia sa fie asa cum vrei Tu sa fie si cum este. Sa imi aduc aminte ca

sunt Fiul Tau si, deschizand usa in sfarsit, sa uit iluziile in lumina arzatoare a adevarului, in timp ce imi revine amintirea Ta.

Frate, iarta-ma acum. Vin la tine sa te iau cu mine acasa. Si, in timp ce mergem, lumea merge cu noi pe calea ce duce la Dumnezeu.

LECTIA 343

Nu mi se cere sa fac un sacrificiu ca sa gasesc indurarea si pacea lui Dumnezeu.

Incetarea suferintei nu poate fi o pierdere. Darul tuturor lucrurilor nu poate fi decat un castig. Iar Tu nu faci decat sa dai. Nu iei niciodata. Si m-ai creat sa fiu cu Tine, ca sacrificiul sa Ne fie imposibil, atat mie cat si Tie. si eu trebuie sa dau. Asa ca toate lucrurile mi se dau in vecii vecilor. Cum am fost creat, asa si raman. Fiul Tau nu poate face sacrificii, caci trebuie sa fie intreg, avand functia de-a Te intregi pe Tine. Eu sunt intreg pentru ca sunt Fiul Tau. Nu pot sa pierd, caci nu pot decat sa dau, si totul e al meu de-a pururea.

Indurarea si pacea lui Dumnezeu sunt gratuite. Mantuirea nu costa. E un dar ce trebuie dat si primit in mod nestingherit. Iata ce vrem sa invatam astazi.

LECTIA 344

Astazi invat legea iubirii. Ce ii dau in dar fratelui meu e darul pe care mi-l fac mie.

Aceasta este legea Ta, Tata, nu a mea. Nu am inteles ca inseamna sa dau si m-am gandit sa pastrez ce mi-am dorit numai pentru mine. Si, uitandu-ma la comoara pe care am crezut ca o am, am gasit un loc gol unde nu a fost, nu este si nu va fi nimic. Cine poate impartasi un vis? Si ce imi poate oferi o iluzie? Dar cel pe care il iert imi va face daruri care intrec valoarea oricarui lucru de pe pamant. Fratii mei iertati sa imi umple vistieria cu comorile Cerului, singurele care sunt reale. Asa se implineste legea iubirii. Si asa se scoala Fiul Tau si se intoarce la Tine.

Cat de aproape suntem unul de altul, in timp ce ne indreptam spre Dumnezeu! Cat de aproape este El de noi! Cat de aproape e sfarsitul visului pacatului si izbavirea Fiului lui Dumnezeu!

LECTIA 345

Astazi ofer numai miracole, caci vreau sa imi fie inapoiate.

Tata, un miracol reflecta darurile pe care mi le faci mie, Fiul Tau. Si fiecare dar pe care il fac mi se inapoiaza, amintindu-mi ca legea iubirii e universala. Chiar si aici, aceasta ia o forma pe care o pot recunoaste si o pot vedea functionand. Miracolele pe care le dau mi se dau inapoi chiar in forma de care am nevoie sa ma ajute la problemele pe care le percep. Tata, in Cer e altfel, pentru ca acolo nu sunt nevoi. Dar aici, pe pamant, miracolul e mai aproape de darurile Tale decat orice alt dar pe care pot sa il dau. Asa ca lasa-ma sa dau astazi numai acest dar, care- nascut din iertare adevarata- lumineaza calea pe care trebuie sa o strabat ca sa imi aduc aminte de Tine.

Pace astazi tuturor inimilor aflate in cautare. Lumina a venit sa ofere miracole pentru a binecuvanta lumea obosita. Astazi isi va gasi odihna, caci vom oferi ce am primit.

LECTIA 346

Astazi ma invaluie pacea lui Dumnezeu si uit de toate, in afara de Iubirea Lui.

Tata, ma trezesc azi cu miracole care imi corecteaza perceptia tuturor lucrurilor. Asa incepe ziua pe care o impartasesc ce Tine dupa cum voi impartasi si vesnicia, caci timpul s-a dat deoparte azi. Nu caut lucrurile timpului, asa ca nu le voi vedea. Ce caut azi transcede toate legile timpului si lucrurile percepute in timp. Vreau sa uit de toate, in afara de Iubirea Ta. Vreau sa raman in Tine si sa nu cunosc alte legi decat propria Ta lege a iubirii. Si vreau sa gasesc pacea pe care ai creat-o pentru Fiul Tau, uitand de toate jucariile prostesti pe care le-am facut, vazand slava Ta si a mea.

Iar astazi, cand se lasa seara, nu ne vom aduce aminte decat de pacea lui Dumnezeu. Caci vom invata astazi ca pacea e a noastra, cand uitam de toate, in afara de Iubirea Ta.

LECTIA 347

Mania vine precis din judecata. Judecata este arma pe care vreau sa o folosesc impotriva mea, sa tin miracolul departe de mine.

Tata, vreau ce merge impotriva voii mele si nu vreau ce e voia mea sa am. Indreapta-mi mintea, Tata. E bolnava. Dar Tu ai oferit libertate, asa ca aleg sa revendic astazi darul Tau. Asa dau toata judecata Celui pe Care mi L-ai dat sa judece pentru mine. El vede ce vad eu; si totusi, cunoaste adevarul. Vede durerea; si totusi, intelege ca nu este reala, si in intelegerea Lui e gata vindecata. El da miracolele pe care visele mele vor sa le ascunda de constienta mea. Sa judece El astazi. Eu nu imi cunosc voia, dar El e sigur ca ea este a Ta. Si tot El va vorbi pentru mine si va chema miracolele Tale sa vina la mine.

Asculta astazi. Stai foarte linistit si asculta blanda Voce pentru Dumnezeu incredintandu-te ca El te-a judecat si declarat Fiul pe care il iubeste.

LECTIA 348

Nu am niciun motiv de manie sau de teama, caci Tu esti peste tot in jurul meu. Si, pentru fiecare nevoie pe care o percep, harul Tau imi este de ajuns.

Tata, sa imi aduc aminte ca esti aici si ca nu sunt singur. Peste tot in jurul meu este Iubirea eterna. Nu am motiv decat de pacea deplina si bucuria desavarsita pe care le impartasesc cu Tine. Ce nevoie am de manie sau de frica? Peste tot in jurul meu e siguranta desavarsita. Pot oare sa ma tem, cand ma insoteste vesnica Ta fagaduinta? Peste tot in jurul meu e nepacatosenie desavarsita. De ce as putea sa ma tem, cand Tu m-ai creat intr-o sfintenie la fel de desavarsita ca a Ta?

Harul lui Dumnezeu ne este de ajuns in tot ce vrea El sa facem. Si numai asta alegem sa fie voia noastra si a Lui, deopotriva.

LECTIA 349

Astazi las viziunea lui Cristos sa vada toate lucrurile pentru mine si sa nu le judece, ci sa dea in schimb fiecaruia in parte cate un miracol de iubire.

Asa vreau sa eliberez toate lucrurile pe care le vad si le dau libertatea pe care o caut. Caci asa ma supun legii iubirii, si dau ce vreau sa gasesc si sa imi insusesc. Mi se va da lucrul acesta, pentru ca l-am ales ca dar pe care vreau sa il dau. Tata, darurile Tale sunt ale mele. Fiecare dar pe care il accept imi da un miracol de dat mai departe. Si, dand asa cum vreau sa primesc, invat ca miracolele Tale tamaduitoare imi apartin.

Tatal nostru stie de ce avem nevoie. El ne da harul de-a ne implini toate nevoile. Asa ca ne punem increderea in El sa ne trimita miracole pentru a binecuvanta lumea si a ne vindeca mintile in timp ce ne intoarcem la El.

LECTIA 350

Miracolele reflecta vesnica Iubire a lui Dumnezeu. Sa le oferi inseamna sa iti aduci aminte de El si, prin amintirea Lui, sa mantuiesti lumea.

Ce iertam devine o parte din noi, in felul in care ne percepem noi. In felul in care l-ai creat Tu, Fiul lui Dumnezeu incorporeaza in el lucrurile toate. Amintirea Ta depinde de iertarea lui. Ce este el ramane neafectat de gandurile lui. Dar ce vede el e consecinta lor directa. De aceea, Tata, vreau sa apelez la Tine. Numai amintirea Ta ma va elibera. Si numai iertarea mea ma invata sa las sa imi revina amintirea Ta si sa o dau cu recunostinta lumii.

Adunand miracolele de la El, vom fi recunoscatori intr-adevar. Caci, aducandu-ne aminte de El, Fiul Lui ni se va reda in realitatea Iubirii.

14. CE SUNT EU?

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, complet, vindecat si intreg, stralucind in reflectia Iubirii Sale. In mine, creatia Lui e sfintita si i s-a garantat viata vesnica. In mine, iubirea e desavarsita, frica e cu neputinta si bucuria stabilita fara opus. Sunt sfantul locas unde Dumnezeu

Insusi e acasa. Sunt Cerul in care sta Iubirea Lui. Sunt Insasi sfanta Lui Nepacatosenie, caci in puritatea mea sta a Lui.

Utilitatea cuvintelor ne este acuma pe sfarsite. Dar, in ultimele zile ale anului acesta pe care I l-am inchinat lui Dumnezeu- impreuna, tu si eu- , am gasit un singur scop pe care l-am impartasit. In felul acesta te-ai unit cu mine, asa ca tu esti ce sunt si eu. Adevarul despre ce suntem nu poate fi exprimat sau decis prin cuvinte. Dar ne putem realiza functia aici, iar cuvintele pot vorbi despre asta si o pot preda, deopotriva, daca exemplificam cuvintele in noi.

Noi suntem aducatorii mantuirii. Ne acceptam rolul de mantuitori ai lumii, izbavita prin iertarea noastra conjugata. Si acest dar al nostru ni se da noua prin urmare. Il consideram pe fiecare frate si percepem totul bland si bun. Nu cautam o functie dincolo de poarta Cerului. Cunoasterea va reveni cand ne vom indeplini rolul. Ne preocupa doar sa primim adevarul cum se cuvine.

Ai nostri sunt ochii prin care viziunea lui Cristos vede o lume izbavita de toate gandurile pacatului. Ale noastre sunt urechile care aud Vocea pentru Dumnezeu proclamand lipsa de pacat a lumii. Ale noastre sunt mintile ce se unesc in timp ce binecuvantam lumea. Si, din unitatea pe care am dobandit-o, ne chemam toti fratii, cerandu-le sa ne impartaseasca pacea si sa ne desavarseasca bucuria.

Noi suntem sfintii mesageri ai lui Dumnezeu care vorbesc pentru El si, purtandu-I Cuvantul la toti cei pe care ni i-a trimis, invatam ca e scris in inimile noastre. In felul acesta, mintile noastre se razgandesc in privinta scopului pentru care am venit si in slujba caruia urmarim sa ne punem. Ii aducem vesti imbucuratoare Fiului lui Dumnezeu, care a crezut ca sufera. Acum e izbavit. Si, vazand poarta Cerului larg deschisa in fata lui, va intra si va disparea in Inima lui Dumnezeu.

LECTIA 351

Fratele meu nepacatos e calauza mea spre pace. Fratele meu pacatos e calauza mea spre durere. Si il voi vedea pe cel pe care aleg sa il vad.

Cine e fratele meu, daca nu sfantul Tau Fiu? Si, daca il vad pacatos, ma proclam pe mine un pacatos, si nu un Fiu al lui Dumnezeu; singur si fara prieteni intr-o lume infricosatoare. Dar aceasta perceptie este o alegere pe care o fac si la care pot sa renunt. Imi pot vedea fratele si nepacatos, ca sfant Fiu al Tau. Si, cu aceasta alegere, imi vad nepacatosenia, vesnicul meu Mangaietor si Prieten alaturi de mine, si calea mea sigura si

clara. Alege Tu, atunci, in locul meu, Tata, prin Vocea Ta. Caci numai El emite judecati in Numele Tau.

LECTIA 352

Judecata si iubirea sunt opusi. Dintr-una vin toate necazurile lumii. Dar din cealalta vine pacea lui Dumnezeu Insusi.

Iertarea vede doar nepacatosenie, si nu judeca. Prin asta ajung la Tine. Judecata ma va lega la ochi si ma va face orb. Iubirea insa, reflectata aici in iertare, imi aminteste ca mi-ai dat o cale de-a regasi pacea Ta. Sunt izbavit cand aleg sa urmez aceasta cale. Nu m-ai lasat nemangaiat. Am in mine atat amintirea Ta, cat si a Celui Care ma duce la ea. Tata, vreau astazi sa Iti aud Vocea si sa Iti gasesc pacea. Caci vreau sa imi iubesc Identitatea si sa gasesc in Ea amintirea Ta.

LECTIA 353

Ochii mei, limba mea, picioarele mele au azi un singur scop: sa I se dea spre folosinta lui Cristos, sa binecuvanteze lumea cu miracole.

Tata, Ii dau astazi lui Cristos tot ce e al meu, sa Ii fie de folos in orice fel va servi cel mai bine scopului pe care il impartasesc cu El. Nimic nu e numai al meu, caci El si eu suntem uniti in scop. In felul acesta, invatarea a ajuns aproape la finalul care i s-a stabilit. O vreme, lucrez cu El la scopul Lui. Apoi ma pierd in Identitatea mea si recunosc ca Cristos nu e decat Sinele meu.

LECTIA 354

Stam impreuna, Cristos si eu, in pace si certitudinea finalitatii. Si in El e Creatorul Lui, asa cum este El in mine.

Unitatea mea cu Cristos ma declara Fiul Tau, mai presus de atingerea timpului si intru totul liber de orice lege care nu este a Ta. Nu am alt sine decat Cristosul din mine. Nu am alt scop decat al Lui. Iar El este ca Tatal Lui. De aceea, trebuie sa fiu una si cu Tine, si cu El. Caci cine este Cristos, daca nu Fiul Tau asa cum L-ai creat? Si ce sunt eu, daca nu Cristosul din mine?

LECTIA 355

Toata pacea si bucuria si toate miracolele pe care le voi da nu vor avea sfarsit cand voi accepta Cuvantul lui Dumnezeu. De ce nu as face-o astazi?

De ce sa mai astept, Tata, sa am parte de bucuria pe care mi-ai fagaduit-o? Caci Te vei tine de Cuvantul pe care i l-ai dat Fiului Tau in exil. Sunt sigur ca comoara mea ma asteapta si ca nu trebuie decat sa imi intind mana ca sa o gasesc. Degetele mele o ating chiar acum. E foarte aproape. Nu trebuie sa mai astept nicio clipita sa fiu in pace de-a pururi. Pe Tine Te aleg, si Identitatea mea o data cu Tine. Fiul Tau vrea sa fie El Insusi si sa Te stie de Tata si de Creator, si de Iubirea lui.

LECTIA 356

Boala nu e decat un alt nume pentru pacat. Vindecarea nu e decat un alt nume pentru Dumnezeu. Miracolul este, asadar, o chemare adresata Lui.

Tata, ai fagaduit ca nu vei pregeta sa raspunzi la orice chemare pe care Ti-ar adresa-o Fiul Tau. Nu conteaza unde se gaseste, care pare sa fie problema lui, nici ce crede ca a devenit. El este Fiul Tau si ii vei raspunde. Miracolul reflecta Iubirea Ta si, in felul acesta, ii raspunde. Numele Tau inlocuieste fiecare gand de pacat, iar cine e nepacatos nu poate sa aiba parte de durere. Numele Tau ii raspunde Fiului Tau, deoarece a invoca Numele Tau inseamna pur si simplu a-l invoca pe-al lui.

LECTIA 357

Adevarul raspunde la fiecare chemare pe care I-o adresam lui Dumnezeu, raspunzand mai intai la miracole si apoi revenind la noi pentru a fi el insusi.

Iertarea, reflectia adevarului, imi spune cum sa ofer miracole si cum sa scap astfel din inchisoarea in care cred ca traiesc. Sfantul Tau Fiu mi-e aratat, mai intai in fratele meu, apoi in mine. Vocea Ta ma instruieste cu rabdare sa Iti aud Cuvantul si sa dau cum primesc. Si, privindu-Ti astazi Fiul, Iti aud Vocea instruindu-ma cum sa gasesc calea care duce la Tine, dupa cum ai stabilit Tu sa fie aceasta cale:

"Vezi nepacatosenia lui si fii vindecat."

LECTIA 358

Nicio chemare adresata lui Dumnezeu nu poate ramane neauzita sau fara raspuns. Si de un lucru pot fi sigur: raspunsul Lui e cel pe care il vreau cu adevarat.

Doar Tu, Care Iti aduci aminte ce sunt de fapt Iti amintesti ce vreau de fapt. Tu vorbesti pentru Dumnezeu, asa ca vorbesti pentru mine. Si ce imi dai vine chiar de la Dumnezeu. Vocea Ta, Tata, este deci si a mea, si tot ce vreau e ce imi oferi Tu, exact in forma pe care o alegi sa imi parvina. Sa imi amintesc tot ce nu cunosc si sa imi taca vocea, amintindu-mi. Dar sa nu uit de Iubirea si de grija Ta, ramanand mereu constient de fagaduinta pe care i-ai facut-o Fiului Tau. Sa nu uit ca sinele meu nu e nimic, dar ca Sinele meu este totul.

LECTIA 359

Raspunsul lui Dumnezeu e o forma de pace. Toata durerea e vindecata, toata nefericirea e inlocuita cu bucurie. Toate usile inchisorii se deschid. Si se intelege ca tot pacatul nu e decat o greseala.

Tata, astazi Iti voi ierta lumea si vom lasa creatia sa fie a Ta. Am inteles gresit toate lucrurile. Dar nu am facut niste pacatosi din sfintii Fii ai lui Dumnezeu. Ce ai creat Tu fara pacat ramane asa in vecii vecilor. Asa suntem. Si ne bucuram sa invatam ca am facut greseli care nu au efecte reale asupra noastra. Pacatul este imposibil si, pe temeiul acestui fapt, iertarea sta pe o baza certa, mai solida decat lumea de umbre pe care o vedem. Ajuta-ne sa iertam, caci vrem sa fim izbaviti. Ajuta-ne sa iertam, caci vrem sa fim in pace.

LECTIA 360

Pace mie, sfant Fiu al lui Dumnezeu. Pace fratelui meu, care e una cu mine. Prin noi, sa fie binecuvantata cu pace lumea intreaga.

Tata, pacea Ta vreau sa o dau, primind-o de la Tine. Sunt Fiul Tau, vesnic exact asa cum m-ai creat, caci Marile Raze raman de-a pururi linistite si netulburate in mine. Vreau sa ajung la ele cu liniste si certitudine, caci certitudinea nu poate fi gasita altundeva. Pace mie si pace lumii intregi. In sfintenie am fost creati si in sfintenie ramanem. Fiul Tau Ti se aseamana in privinta desavarsitei lui nepacatosenii. Si, cu acest gand, spunem bucurosi "Amin".

LECTII FINALE

Vom lasa ultimele noastre lectii cat mai libere de cuvinte. Le folosim doar la inceputul intervalului practic si doar pentru a ne aminti ca urmarim sa trecem dincolo de ele. Sa recurgem la Cel Care deschide calea si ne asigura pasii. Lui Ii lasam aceste lectii, dupa cum tot Lui Ii incredintam vietile noastre de aici incolo. Caci nu dorim sa revenim la credinta in pacat care a facul lumea sa para urata si nesigura, agresiva si distructiva, periculoasa in toate privintele si inselatoare, dincolo de toata speranta increderii si de putinta de-a scapa de durere.

Calea Lui e singura cale de-a gasi pacea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Calea Lui e cea pe care trebuie sa o strabata fiecare in final, pentru ca acesta e finalul stabilit de Dumnezeu. In visul timpului, el pare foarte departe. Si totusi, in adevar, este deja aici,

slujindu-ne deja drept calauza binevoitoare pe calea pe care o avem de parcurs. Sa urmam impreuna calea pe care ne-o indica adevarul. Si sa le fim conducatori numerosilor nostri frati care cauta calea, dar nu o gasesc.

Sa ne dedicam mintile acestui scop, punandu-ne toate gandurile in slujba functiei mantuirii. Ni s-a dat obiectivul de-a ierta lumea. E telul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Cautam finalul Lui la vis, nu pe al nostru. Caci tot ce iertam nu vom putea sa nu recunoastem ca parte din Dumnezeu Insusi. Asa ni se reda amintirea Lui, intreaga si in intregime.

E functia noastra sa ne aducem aminte de El pe pamant, dupa cum ne e dat sa Il intregim in totalitate. Sa nu uitam, asadar, ca obiectivul nostru e impartasit, caci tocmai aceasta aducere aminte contine amintirea lui Dumnezeu si arata calea spre El si spre Cerul pacii Sale. Oare sa nu ne iertam atunci fratele care ne poate oferi acest lucru? El este calea, adevarul si viata care ne arata calea. In el sta mantuirea , oferita noua prin iertarea noastra, acordata lui.

Nu vom incheia anul acesta fara darul pe care l-a fagaduit Tatal nostru sfantului Sau Fiu. Suntem iertati acum. Si suntem mantuiti de toata mania care am crezut ca Ii apartine lui Dumnezeu si care am aflat ca e un vis. Suntem redati sanatatii mintale, in care intelegem ca mania e dementa, ca atacul e nebun, si razbunarea e doar o fantezie prosteasca. Am fost mantuiti de urgie pentru ca am invatat ca am inteles gresit. NImic mai mult de atat. Se supara oare un tata pentru ca fiul lui nu a reusit sa inteleaga adevarul?

Venim cu sinceritate la Dumnezeu si Ii spunem ca nu am inteles, si Ii cerem sa ne ajute sa Ii invatam lectiile, prin Vocea Propriului Sau Profesor. Oare Si-ar lovi El Fiul? Sau s-ar grabi sa ii raspunda si sa ii spuna: "Acesta este Fiul Meu si tot ce am este el lui"? Fii sigur ca asa o sa rapsunda, caci acestea sunt Propriile Lui cuvinte adresate tie. Si mai mult de atat nimeni nu poate avea, caci in cuvintele acestea e tot ce este, si tot ce va fi de-a lungul timpului si in vesnicie.

LECTIA 361-365

Aceasta clipa sfanta vreau sa Ti-o dau Tie. Preia Tu conducerea. Caci vreau sa Te urmez, sigur ca indrumarea Ta imi aduce pace.

Si, daca am nevoie de un cuvant de ajutor, El mi-l va da. Daca am nevoie de un gand, mi-l va da si pe acesta. Iar daca am nevoie doar de liniste si de o minte senina si

deschisa, acestea sunt darurile pe care le voi primi de la El. Lui Ii revine conducerea, la cerinta mea. Si ma va auzi si imi va raspunde, pentru ca vorbeste pentru Dumnezeu Tatal meu si sfantul Sau Fiu.

EPILOG

Cursul acesta e un inceput, nu un sfarsit. Prietenul tau merge cu tine. Nu esti singur. Niciunul dintre cei ce Il cheama intr-ajutor nu poate sa cheme in zadar. Indiferent ce te supara, fii sigur ca El are raspunsul si ti-l va da bucuros, daca recurgi la El si I-l ceri. Nu va refuza sa iti dea toate raspunsurile de care ai nevoie pentru orice pare sa te supere. El stie cum se rezolva toate problemele si cum se risipesc toate indoielile. Certitudinea Lui este a ta. Nu trebuie decat sa I-o ceri si ti se va da.

E la fel de sigur ca vei ajunge acasa pe cat e de sigur fagasul pe care si-l croieste soarele inainte de a rasari, dupa ce a apus si in orele crepusculare dintre apus si rasarit. De fapt, fagasul tau e si mai sigur. Caci nu poate fi posibil sa schimbi cursul celor pe care Dumnezeu i-a chemat la El. De aceea, asculta de voia ta si urmeaza-L pe Cel pe Care L-ai acceptat sa fie vocea ta, sa spuna ce vrei cu adevarat si de ce anume ai nevoie. A Lui e Vocea pentru Dumnezeu, si totodata si a ta. Asa ca El vorbeste despre libertate si despre adevar.

Nu ti se mai traseaza lectii concrete, pentru ca nu mai e nevoie de ele. De aici inainte sa nu asculti decat Vocea pentru Dumnezeu si pentru Sinele tau cand te retragi din lume, sa cauti in schimb realitatea. El iti va dirija eforturile, spunandu-ti exact ce sa faci, cum sa iti dirijezi mintea si cand sa vii in liniste la El, cerandu-I indrumarea sigura si Cuvantul cert. Al Lui este Cuvantul pe care l-ai ales sa fie al tau.

Si acum te pun in mainile Lui, sa fii credinciosul Lui urmas, iar El sa fie Calauza ta prin toate dificultatile si prin toata durerea pe care o vei considera vreodata reala. El nu iti va da placeri trecatoare, caci da doar ce e bun si vesnic. Lasa-L sa te pregateasca in continuare. Ti-a castigat increderea vorbindu-ti zilnic de Tatal, fratele si Sinele tau. Va continua. Acum mergi cu El, increzator ca El ca stii ca stii incotro sa te indrepti, sigur ca El de felul in care trebuie sa inaintezi, convins ca El de scop si de sosirea cu bine la final.

Deznodamantul este sigur, iar mijloacele sunt sigure si ele. La asta zicem "Amin". Ti se va spune intocmai ce voieste pentru tine Dumnezeu si pentru Sinele tau, incredintandu-Se astfel ca iadul nu te va revendica si ca fiecare alegere pe care o faci iti aduce tot mai aproape Cerul. De acum inainte mergem cu El si apelam la El pentru calauzire, pentru pace si o indrumare sigura. Bucuria ne insoteste la drum. Caci ne indreptam spre casa, spre o usa deschisa pe care Dumnezeu a tinut-o neinchisa, sa ne primeasca.

Ii incredintam Lui caile noastre si spunem "Amin". In pace vom continua sa mergem pe calea Lui si Ii vom incredinta Lui lucrurile toate. Ii asteptam cu incredere raspunsurile, asa cum cerem Voia Lui in tot ce facem. El il iubeste pe Fiul lui Dumnezeu cum vrem sa Il iubim si noi. Si ne invata cum sa il vedem cu ochii Lui si sa il iubim cum il iubeste El. Nu mergi de unul singur. Ingerii lui Dumnezeu plutesc pe aproape si peste tot in jurul tau. Iubirea Lui te invaluie si poti fi sigur de un lucru: nu te voi lasa nemangaiat niciodata.

LECTIA 362

insumi.

A

LECTIA 363

insumi.

A

LECTIA 364

insumi.

A

LECTIA 365

insumi.

A

Cuprins

Cuprins